

DIGITISED

PhD. 1953

சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்

(77)

பிளச். டி. பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு

அரங்க. இராமலிங்கம்

ஆய்வாளர்

தமிழ் மொழித்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை 600 005

ஆகஸ்டு 1982

டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்,

எம்.ஏ., எம்.ஸி., பிஎச்.டி.

பேராசிரியர் - தலைவர்

தமிழ் மொழித்துறை

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

சென்னை 600 005.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

'சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்' என்றும் பொருள் குறித்து,

பிஎச்.டி. பட்டப் பேற்றிற்காகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்

மொழித்துறை முழுநேர ஆய்வு மாணவர் திரு. அரங்க. இராமலிங்கம்,

என மேற்பார்வையில் 1977 ஆகஸ்டு முதல் 1982 ஆகஸ்டு வரை ஆய்வு

நிகழ்த்தி எழுதியது இந்த ஆய்வேடு. இதற்கு முன் வேறு எந்தப்

பட்டத்திற்கும் இதுவே அவர் அளிக்கவில்லை எனச் சான்றிதழ் வழங்குகின்றேன்.

சென்னை 600 005

27.8.1982

சி. பாலசுப்பிரமணியன்
(சி. பாலசுப்பிரமணியன்)

27.8.82

அரங்க. பராமலிங்கம்
ஆய்வாளர்
தமிழ் மொழித்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை 600 005.

ஆய்வாளரின் உறுதிமொழி

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் மொழித்துறையில்
பேராசிரியர் டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன் அவர்களின்
மேற்பார்வையில் 'சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்' என்றும் பொருள்
குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்தி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பிஎச்.டி.
பட்டப் பேற்றிற்காக அளிக்கப்பெற்ற இந்த ஆய்வேடு என் முயற்சியில்
உருவானது என்றும், இதற்கு முன் வேறு எந்தப் பட்டத்திற்கும் இது இன்ன
அளிக்கவில்லை என்றும் உறுதிமொழி அளிக்கின்றேன்.

சென்னை 600 005
27.8.1982

அரங்க. பராமலிங்கம்
(அரங்க. பராமலிங்கம்) 27/8/82

நன்றியுரை

ஆர்விற்கும் வாழ்விற்கும் வழிகாட்டியாய்
அமைந்த பேராசிரியர், சான்றோர்
டாக்டர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்,

ஆர்வரையினைத் திருத்தியுதவி அன்பு
காட்டி ஆற்றிப்படுத்திய
டாக்டர் மா. செல்வராசன்,

ஆர்வ அட்டவணையை நெறிப்படுத்தித்
தந்த டாக்டர் வ. ஜெயதேவன்,
நூல்கள் தந்தவைய
டாக்டர் இ. சுந்தரமூர்த்தி,

நெஞ்சறி நண்பர்களாக அமைந்து
உதவிய கோ. கிருட்டிணமூர்த்தி,
மு. சுதர்சன், சிவ. மாதவன்,
இரா. குமார், வ. இரகுராமன்
ஆகியோருக்கு

நன்றி.

குறுக்க விளக்கம்

அகம்.	...	அகநானா ம
உரை.	...	உரையாசிரியர்
ஐம்.	...	ஐம்முநா ம
கவி.	...	கவித்தொகை
க.வா.	...	கடவுள் வாழ்த்து
கழகம்.	...	திருநெல்வேலி, தென்விந்திய சைவ சித்தாந்த நாற்பதிப்புக் கழகம்
களவியல்.	...	களவியல் என்ற இறையனார் அகப்பொருள்.
குறள்.	...	திருக்குறள்
குறிஞ்சி.	...	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறு.	...	குறுத்தொகை
சிலம்பு.	...	சிலப்பதிகாரம்
சிறு.	...	சிறுபாறாற்றுப்படை
தொல்.	...	தொல்காப்பியம்
நற்.	...	நற்றிணை
நெடு.	...	நெடுநல்வாடை
பட்டின.	...	பட்டினப்பாலை
பதி.	...	பதிப்பாசிரியர்
பதிற்.	...	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	...	பரிபாடல்
பழமொழி.	...	பழமொழி நானா ம
புறம்.	...	புறநானா ம

பெரும்.	...	பெரும்பாளாற்றப்படை
பொருந்.	...	பொருநராற்றப்படை
மனி.	...	மனிமேக லே
மதுரை.	...	மதுரைக்காஞ்சி
ம லை.	...	ம லைபடுகடாம்
முருகு.	...	திருமுருகாற்றப்படை
முல் லை.	...	முல் லைப்பாட்டு
மேற்படி.	...	முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ள தா ல்
மொ.பெ.	...	மொழி பெயர்ப்பு ஆசிரியர்
மொ.பெ.ஆ.	...	

சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்

பொருளடக்கம்

இயல்

பக்கம்

முன்னுரை	.. 1-5
ஒன்று வேந்தர்	.. 6-50
இரண்டு வேந்தரும் புலவரும்	.. 51-104
மூன்று புலவராக விளங்கிய வேந்தர்	.. 105-146
நான்கு வேந்தரும் போரும்	.. 147-226
ஐந்து வேந்தரும் ஆட்சியும்	.. 227-300
முடிவுரை	.. 301-304
குறிப்புகள்	.. 1-64
பின்னினைப்புகள்	.. 1-53
உணரூறி பட்டியல்	.. 54-66

முன்னுரை

முன்னுரை

பழந்தமிழரின் அகவாழ்வும், புறவாழ்வும் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் சாற்றுகின்றன. இவற்றை அறிஞர் பலர் ஆராய்ந்துள்ளனர். சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் புறவாழ்வு மிகுதியும் வேந்தர், குறிலமன்னர் பற்றியே காணப்படுகின்றது. பத்தப்பாட்டுள் திருமுருகாற்றப்படை தவிர ஏனைய ஒன்பது பாட்டுகளும், எட்டுத்-தொகையுள் புற இலக்கியமாய் பதிற்றுப்பத்தும், புறநானாற்றின் பெரும்பகுதியும் அரசர்களைப் பற்றிய செய்திகளை அழகுறக் கூறுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் விளங்கும் வேந்தர் பற்றிய செய்திகளை முழுமையாக ஆராய்ந்து காண வேண்டும் என்ற நோக்கோடு இவ் ஆய்வு மேற்கொள்ளப் பெற்றது. இந்த ஆய்வில் வேந்தர் மட்டுமே ஆராயப் பெறுகின்றனர். குறில மன்னர், குறிலத் தலைவர் ஆகியோரை இந்த ஆய்வு உள்ளடக்கவில்லை. கருத்து விளக்கம் பெறும் பொருட்டுச் சில இடங்களில் அவர்களின் வரலாறு சான்றாகக் காட்டப் பெறுகிறது.

இவ் ஆய்வு, வேந்தர் யார்? அவர்களின் தொன்மை, அவர்களிடையே அமைந்திருந்த குடிப்பிரிவுகள், சங்க இலக்கியத்தில் அவர்கள் பெற்றிருக்கும் இடம், வேந்தருக்கும் புலவருக்கும் உள்ள தொடர்பு, புலவராக விளங்கிய வேந்தரின் புலமைத்திறன், வேந்தரின் போர்முறை, ஆட்சிமுறை ஆகியனவற்றை ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்துகிறது.

சங்ககால வேந்தர் பற்றி அறிஞர் பலர் ஆராய்ந்துள்ளனர். அவர்களுள் கே.என். சிவராசுப்பிள்ளை,¹ கே.ஜி. சேச அய்யர்,² கா. கோவிந்தன்,³ அ. சிதம்பரனார்,⁴ ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை⁵ ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்.

சோழ, பாண்டியர் வரலாற்றை எழுதிய அறிஞர் சிலரும் சங்ககால வேந்தர் பற்றிக் கூறியுள்ளனர். அவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் கே.ஏ. நீலகண்டி

சாத்திரி,⁶ தி.வை. சதாசிவ பண்டாரத்தார்,⁷ மா. இராசமாணிக்கமூர்,⁸ கே.வி. இராமன்⁹ ஆகியோர்.

வேந்தரைப் பற்றி முழுமையான அளவில்லாமல் அவர்களோடு தொடர்புடைய அரசியல், ஆட்சியியல், புரவலர்-புலவர் தொடர்பு என ஏதேனும் ஒரு நிலையில் ஆராய்ந்தவர்களுள் எஸ். சிஞ்சனசாமி ஐயங்கார்,¹⁰ மு. வரதராசன்,¹¹ ந. சுப்பிரமணியன்,¹² ஞா. தேவநேயன்,¹³ சாமி. சிதம்பரன்,¹⁴ க. கைலாசபதி¹⁵ ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

வேந்தரைத் தனித்தனியே ஆராய்ந்தவர்களுள் குறிக்கத்தக்கோர் மு. இராகவையங்கார்,¹⁶ என். கனகராஜையர்,¹⁷ மயிலை சீனி. வேங்கட-சாமி¹⁸ ஆகியோர்.

மேற்குறித்த அறிஞர்கள் குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் நின்ற ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கறுகளை ஒவ்வொரு நோக்கில் ஆராய்ந்துள்ளனர். 'சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்' என்றும் இவ் ஆய்வு வேந்தரைப்பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் செய்திகளைத் தொகுத்து வகைப்படுத்திக் காணுகிறது.

இவ் ஆய்விற் ற இலக்கியச் சான்றுகள் தவிர ஏனைய சான்றுகள் இல்லை. தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய நூல்கள் முதன்மைச் சான்றுகளாகவும், கருத்து விளக்கம் கருதி, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய நூல்கள் துணைமைச் சான்றுகளாகவும் கொள்ளப் பெற்றுள்ளன. ஆய்வில் அறியப்பெற்ற உண்மைகள் உறுதிபெறும் பொருட்டு இடைக்கால இலக்கிய நூல்களும் சான்றுகளாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

இலக்கியம் வரலாற்று மூலங்களுள் ஒன்றே தவிர, அதவே வரலாறு ஆகாது. சங்க இலக்கியம் அகம், புறம் என்றும் அடிப்படைகளில் அமைந்துள்ளதால், ஒரு வேந்தனின் முழுமையான வரலாற்றை எழுதித்தெற்கேற்ற வகையில் செய்திகள்

இல்லை. சிடைக்கும் சில சான்றுகளும் வரலாற்றடிப்படையில் அமையாமல் சிறந்த நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றன. வேந்தரின் பெற்றோர் - உடன்பிறந்தார் - பிறப்பு - வளர்ப்பு - ஆட்சிப் பொறுப்பேற்ற ஆண்டு - ஆட்சியுரிந்த கால அளவு - ஆட்சியின் நிலை - ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடுகள் என்பவற்றை ஆராய்ந்துரைப்பது அரிதாக உள்ளது. பலர் இத்தகைய முயற்சியுள்ளனர். இவ்வாறு வரலாறு எழுதியோருள் பெரும்பான்மையோர் பிற்காலக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளையும், இலக்கியச் சான்றுகளையும் தமது ஊகங்களோடு கலந்து சங்ககால வேந்தருக்குச் சார்த்தியுள்ளனர். தெளிவான சான்றுகள் சிடைக்காமையால் வேந்தரின் இத்தகு வரலாறு ஆராய்ந்துரைக்கப் பெறவில்லை. ஆனால் சிடைத்த சான்றுகளால் வேந்தர் வரலாற்றினை ஓரளவு விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஏற்றவகையில் அட்டவணைகள் உருவாக்கப் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களின் காலம் பற்றி அறிஞரிடையே கருத்த வேறுபாடு நிலவுகிறது. அக்காலத்தை அறுதியிட்டு உரைப்பதில் இடர்ப்பாடு எழுவதாலும் இலக்கியங்களுள் வேந்தர் பற்றிக் கூறப்படும் செய்திகள் அவர்களது வரலாற்றைக் குறிப்பாகக் காலத்தைக் கணிப்பதற்குப் போதுமானவையாக இல்லாமையாலும் வேந்தரின் காலநிரல் காணல், இயலாத ஒன்றுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் வேந்தரின் காலத்தைக் கண்கூட ஒருசிலர் முயன்றனர். ஆனால் அவர்தம் முடிவுகள் பொருந்துவனவாக இல்லை.¹⁹

'சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்' என்றும் இவ் ஆய்வு ஐந்து இயல்களைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது.

'வேந்தர்' என்றும் முதல் இயலில் வேந்தர் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்படுவோர், மன்னர், வேந்தர் என்ற சொற்களுக்குள்ள பொருள் வேறுபாடு, அவை இலக்கியத்தின் பெற்றுள்ள ஆட்சி, வேந்தரைக் குறிக்கும் ஏனைய சொற்கள், இலக்கியத்தில் அவை பெற்றுள்ள இடம், வேந்தரின்

முதல் அட்டவணை அரசன், இறைவன், காவலன், மன்னன், வேந்தன் ஆகிய சொற்களுக்குள்ள வேறுபாட்டையும், அவை புலப்படுத்தும் பொருளையும், அவை இலக்கியத்தில் பெற்றுள்ள ஆட்சியையும் விளக்குகிறது.

இரண்டாவது அட்டவணை நிகண்டுகளில் கூறப்பெற்றுள்ள வேந்தர் பற்றிய பெயர்களைக் காட்டுகிறது.

மூன்றாவது அட்டவணை புறநானூற்றின் பாடல் வைப்பு முறையையும், அதில் மூவேந்தர் பெறும் இடத்தையும், திணை துறைப் பாகுபாட்டையும், இவற்றின் அடிப்படையில் அறியப்பெறும் சங்ககாலப் போர் நிலையினையும் புலப்படுத்துகிறது.

நான்காவது அட்டவணை புலவராக விளங்கிய வேந்தர், அவர் பாடிய பாடல்கள், அவை இடம் பெற்றுள்ள இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றைத் தெரிவிக்கின்றது.

ஐந்தாவது அட்டவணை வேந்தர் நிகழ்த்திய போர், அது நடைபெற்ற இடம், போரின் முடிவு, அதைப் பாடிய புலவர், அப்பாடல் இடம்பெற்ற தூ ல் ஆகியவற்றை எடுத்துரைக்கிறது.

ஆறாவது அட்டவணை சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்பட்ட வேந்தர், அவர்தம் செய்திகள், அவரைப் பாடிய புலவர், அப்பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ள தூ ல்கள் எவ்வற்றை விளக்குகின்றது.

ஏழாவது அட்டவணை வேந்தரும், வீரரும் போரில் பயன்படுத்திய முதன்மைக் கருவிகளும், அவை இலக்கியங்களில் கூட்டப்பெறும் இடங்களையும் காட்டுகின்றது.

ஆய்வேட்டில் இடம் பெற்றுள்ள இந்த அட்டவணைகள் பல பக்கங்களில் உரைத்துத் தெளிவுறுத்த வேண்டிய செய்திகளைச் சில பக்கங்களில் தெளிவுறுத் காட்டுகின்றன.

இயல் ஒன்று

செந்தி

வேந்தர்

வேந்தர்

சங்க இலக்கியங்கள் ஆட்சித்த லை னே வேந்தர், மன்னர், அரசர், இறை அல்லது இறைவன், காவலன் எனப் பல்வேறு பெயர்களால் அட்குகின்றன. பின்னர் எழுந்த நிகண்டுகள் ஆட்சித்த லை னே முப்பத்தைந்த¹ பெயர்களால் அட்குகின்றன. வேந்த னைக் குறிக்கும் அ னைத்தப் பெயர்களும் ஏதோ ஒரு காரணம் பற்றி வழங்குவன. நிகண்டுகள் அட்கும் முப்பத்தைந்த பெயர்களும் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறவில்லை. சங்க இலக்கியத்தைவிடபொழுத்தவரை வேந்தர், மன்னர், அரசர், இறை அல்லது இறைவன், காவலன் ஆகியவையே மிகுதியாகப் பயின்ற வருகின்றன. எனவே இவைந்த சொற்கள் மட்டுமே ஈண்டு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன.

வேந்தர், மன்னர், அரசர் ஆகிய சொற்க னை மேலோட்டமாகப் பாரிக்கும்பொழுது இச்சொற்கள் ஒருபொருட் பன்மொழி (Synonym) போலத் தோன்றும். ஆனால் ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒவ்வொரு காரணம் பற்றி உருவானதாகும். ஒவ்வொரு சொல்லும் சங்க இலக்கியத்தில் ஆளப்படும் பொருள், அவற்றின் பயிர்வை (frequency) மிகுதி அல்லது குறைவு, இதற்கான காரணம் ஆகியவை இங்கே ஆராயப்படுகின்றன.

அரசர்/அரசர்

சங்க இலக்கியந்தொட்டு இக்கால இலக்கியம் வரை வேந்த னை அரசர் எனக் கூறும் மரபு வழக்கில் உள்ளது. 'ராஜா' என்றும் வடசொல்லி-நின்ற 'அரசர்' தோன்றியது என்பர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை.² அரசர் தமிழ்ச்சொல்லே என்பர் ஞா. தேவநேயன்.³ தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே

தமிழ்மொழியில் 'அரசன்' என்பது வழக்கிற்கு வந்த இன்றளவும் வழங்கி வருகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், மன்னர் போன்ற தமிழ்ச் சொற்களின் ஆட்சியை நோக்கும்பொழுது அரசன்/அரசர் ஆகிய சொற்களின் ஆட்சி மிகவும் குறைவு. தொல்காப்பியம், புறநானூறு, அகநானூறு முதலிய பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அரசன் என்ற சொல்லே இடம் பெறவில்லை; ஆனால் இதன் பரிணம்பு பெயராகிய அரசர் தொல்காப்பியத்தில் மூன்று இடங்களிலும் அகநானூற்றில் இரண்டு இடங்களிலும் புறநானூற்றில் ஒரே இடத்திலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. வேந்தர்களின் பொதுமைப் பண்புகளைச் சுட்டுமிடத்தே இப்பரிணம்பு பெயர் ஆளப்பட்டுள்ளது. குறிப்பிட்ட எந்த வேந்தனையும் அரசன்/அரசர் என்ற சொற்களில் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டவில்லை. மனிமேகலை மட்டும் "அத்திபதி எனும் அரசன்"⁴ எனப் பெயரிட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. சிலப்பதிகாரம், மனிமேகலை இவ்விரு காப்பியங்களில் மட்டுமே அரசன், அரசர் சொற்கள் மிகுதியாக வேந்தர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்விரு காப்பியங்களிலும் அரசன், அரசர் சொற்கள் மிகுதியாக இடம் பெற்றமைக்குப் பின்வருவனவற்றைக் காரணங்களாகக் கொள்ளலாம்.

1'. இவ்விரு காப்பியங்களும் காலத்தால் சங்க இலக்கியங்களுக்குப் பிற்பட்டவை. 2'. கதை நிகழும் களம் மிகவும் பரந்தபட்டு இருப்பதாலும், தமிழ் வேந்தர்களை மட்டும் அன்றிப் பிறநாட்டு வேந்தர்களைப் பற்றியும் இக்காப்பியங்கள் பேசுவதாலும், வேந்தன், மன்னன், அரசன், காவலன், இறைவன் எனப் பல்வேறு பெயர்களால் இக்காப்பியங்கள் சுட்டுவதற்குரிய வாய்ப்பினைப் பெற்றுள்ளன.

பத்தப்பாட்டு, நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு, பரிபாடல் முதலிய நூல்களில் அரசன், அரசர் சொற்கள் இடம் பெறாமல் அக்காலத்தில் இச்-

சொற்களின் ஆட்சியின்மையப் புலப்படுத்தும். பதினெங்கிற்குள்ளுக்கு நூல்களில் குறைவாக ஆட்சி பெற்றிருக்கும் இச்சொற்கள் வேந்தர்களின் பொதுப்பண்பைச் சுட்டுவதற்கு மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களோடு ஒப்பிட்டுக் காண்கையில் சிலப்பதி-
காரம், மணிமேகலை ஆகிய இவ்விரண்டு காப்பியங்களில் மட்டுமே இச்சொற்கள்
யிதழியாக ஆட்சி பெற்றிருக்கின்றன. இவ்விரண்டு காப்பியங்களிலும் வேந்தன்,
மன்னர் ஆகிய சொற்களின் ஆட்சியை நோக்கும்பொழுது அரசன்/அரசர் சொற்-
களின் ஆட்சி குறைவு. சிலம்பும் மேகலையும் அரசன், அரசர் சொற்களை
யிதழியாகப் பயன்படுத்தினதும் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மன்னனையும் குறிக்காமல்
பொதுப்பொருளிலேயே இச்சொற்களை அவை பயன்படுத்துகின்றன. பல இடங்-
களில் எதனை, மோனை கருதி வேந்தன், மன்னன், அரசன், காவலன் முதலிய
சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. காட்டாகப் பின்வரும் சிலப்பதிகார
அடிகளைக் கொள்ளலாம்.

... .. காவல் வெங்குடை
வினைத்தழுதிர் கொற்றத்த விறலோன் வாழி
கடற்கடம் பெறிந்த காவலன் வாழி
விடரிசிலை பொறித்த வேந்தன் வாழி
புந்தன் பொருதைப் பொறையன் வாழி
மாந்தரத் சேரல் மன்னவன் வாழ்கென்⁵

சிலம்பில் ஒரிடத்தில் மட்டுமே "அமரர்க்கு அரசன்"⁶ என இந்திரன் குறிக்கப்
படுகிறார். ஏனைய இடங்களில் அரசன், அரசர் சொற்கள் தனிப்பட்ட எந்த
வேந்தனையும் குறிக்காமல் பொதுப்பொருளிலேயே ஆட்சித்தலைவர்களைக்
குறிக்கின்றன. குறில் மன்னர்களும் அரசர் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்
படுகின்றனர். அட்டவணியின் (இணைப்பு 1) தனையோடு அரசன், அரசர்
சொற்களை ஆராய்வின்றபொழுது கீழ்க்கண்டவை பெறப்படுகின்றன.

1. அரசர் என்ற சொல் வடமொழியிலிருந்து தமிழ் மொழிக்கு வந்ததாகும்.

2. சங்க இலக்கியங்களில் ஆட்சித்த லேவ லைக் குறிக்கும் பல்வேற பெயரிக லையும் நோக்கும்பொழுது அரசர், அரசர் சொற்கள் மிகக் குறைந்த ஆட்சியையே பெற்றவர்கள் (இ லைப்பு 1 - அட்டவ லை காண்க).

3. குறைந்த இடங்களிலேயே அரசர், அரசர் சொற்கள் இலக்கியங்-களில் வழங்கப்பட்டாலும் வேந்தர்களின் பொதுமைப் பண்பைச் சுட்டுவதற்கு இவை பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இறை - இறைவன்

இறை என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் தலைவர்,⁷ தங்குதல்,⁸ இடம்,⁹ பனைத்தோள்,¹⁰ இறப்பு,¹¹ இறவானம்,¹² உயர்வு,¹³ தருதல்,¹⁴ இருக்கை,¹⁵ சிறித,¹⁶ முக்கை,¹⁷ வேந்தன்¹⁸ முதலிய பொருள்களில் ஆளப் பட்டிருக்கின்றது. இறைவன் என்ற சொல் இல்லத் தலைவர், கடவுள், வேந்தன் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சொற்கள் பெரும்பான்மையும் வேந்தர்களின் பொதுமைப் பண்பைச் சுட்டுவதற்கும், சிறப்பானமை வேந்தர்க லே நேரடியாகக் குறிக்கவும் ஆளப்பட்டுள்ளன.

இறையே தவறடையான்¹⁹

என்றும் கவித்தொகை அடியில் வேந்தன் பொதுவாகக் குறிக்கப்படுகின்றான். தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் கறு-மிடத்தக்

கொடிய என்மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி னாற்றம் கோலேன் ஆகு²⁰

எனக் கூறியிருக்கிறார். எனக்கு தனினைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது இறை எனக் கூறிக் கொள்கின்றார். மக்கள், உலகைக் காக்கும் உச்ச ஆற்றலடையவருகக் கட்டினைக் கருதினார்; நாட்டைக் காக்கும் உச்ச ஆற்றலடையவருக அரசனைக் கருதினார். உச்ச ஆற்றலடைய அரசனையும், கட்டினையும் இறை அல்லது இறைவன் எனக் குறித்தனர். இக்கருத்தப்பட வளமுளவும்

முறைசெய்த காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்ற வைக்கப் படும்²¹

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். முறையாக ஆட்சிசெய்த குடிமக்களைக் காப்பாற்றும் திறத்தாலே வேந்தன் இறை, இறைவன் என்ற சொல்லால் (கட்டிக்கு நிகராக) அழைக்கப்படுகின்றார். அட்டவணியின் துணையோடு இச்சொற்களை நோக்குகின்ற பொழுது கீழ்க்கண்டவை பெறப்படுகின்றன.

1. அரசன், அரசர் சொற்களோடு ஒப்புமையாக நோக்குமிடத்தான் என்னிக்கையில் இறை, இறைவன், சொற்கள் மிகுதி. இறை என்ற சொல்லே இறைவன் என்ற சொல்லிலேயே மிகுதியாக ஆட்சி பெற்றிருக்கின்றது. சமீக இலக்கியங்களில் மிகுதியான ஆட்சியை இச்சொற்கள் பெற்றிருந்தாலும் பிற பொருளில் வருவததான் மிகுதி. வேந்தர் என்ற பொருளில் வருவது நான்கில் ஒரு பங்குதான்.

2. அரசன், அரசர் சொற்களைப் போன்றே இச்சொற்களும் வேந்தர்களின் பொதுமைப் பண்பைச் சுட்டுவதற்கே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

காவலன், காவலர்

குடிமக்களைப் பல்வேறு இன்னல்களிலிருந்து காக்கும் இயல்பினர் ஆகலாலே வேந்தனைக் காவலன் என அழைத்தனர். "தொடக்கத்தில் மக்கள் உழுத வித்தி விளைவு செய்யும் பயிரைக் காவலன் விதைக்கத் தொடங்கியபோது

காத்தனர். எனவே இவர்கள் 'காவலர்கள்' எனப்பட்டனர். இவர்களுடைய இளவரும்பெருந் தொண்டிற்கு மக்கள் தாம் விளைவித்த நிலத்திலிருந்து வந்த வருவாயில் ஒரு பங்கினை நன்றிக் கடனாகக் காவலிகையாகத் தந்தனர். நாளடைவில் இக்காவலர்கள் நாட்டின் காவலர்கள் ஆயினர். அது பரம்பரை பரம்பரையாகவும் தொடர்ந்தது" எனக் காவலர் பெயரித் தோற்றத்தைப் பற்றிக் கருத்துரைப்பர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்.²² காவலர் என்பது வேந்தருக்குக் காரணப் பெயராக அமைந்துள்ளது. "குடிமக்களை உள்நாட்டு, வெளிநாட்டுத் (Internal & External) தீமைகளிலிருந்து (அ) பகைவர்களிடமிருந்து காப்பவன் காவலன்".²³ காவலர் என்ற சொல் பெரும்பான்மை வேந்தரையும், சிறுபான்மை காவலாளியையும் (Watchman) காவலர் என்ற சொல் பெரும்பான்மை காவலாளியையும் சிறுபான்மை வேந்தரையும் குறிக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தன், மன்னன், அரசன், இறை ஆவிய சொற்களின் ஆட்சியை நோக்குமிடத்துக் காவலன், காவலர் சொற்களின் ஆட்சி மிகக் குறைவு.

வேந்தர்களின் பண்புகளைச் சுட்டும் நிலையிலேயே அடையாக இச்சொற்கள் ஆளப்பட்டுள்ளன.

காவல் மன்னர்²⁴

காவல் வேந்தர்²⁵

எனக் காத்தல் விளையை அடிப்படையாக வைத்தே இச்சொற்கள் வேந்தர்களைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. குடிகளை வேந்தன் காக்காவிடில் என்னென்ன நிகழும் என்பதைத் திருவள்ளுவர்

ஆயயன் குன்றம், அறுதொழிலோர் தா ல்மறப்பர்
காவலன் காவரன் எனின்²⁶

எனக் குறிப்பிடுகிறார். குடிமக்களேத் தீமைகளிலிருந்து காக்காவிடின், அந்நாட்டில் முறைபாக நடக்க வேண்டிய செயல்கள் நடைபெறுதல். கல்வி, செல்வம் இரண்டும் குன்றம் என்ற கறுவதன் மூலம் காவலரின் காத்தல் தொழிலின் இன்றியமையாமையைப் புலப்படுத்துகிறார். அட்டவ னையின் துணையோடு இச்சொல்லை ஆய்ந்தவிடத்து கீழ்க்கண்டவை பெறப்படுகின்றன.

1. சங்க இலக்கியத்தில் காவலன், காவலர் சொற்களின் ஆட்சி மிகக் குறைவு.
2. வேந்தர்களின் பொதுமைப் பண்பைச் சுட்டுவதற்கே இச்சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மன்னன், மன்னர்

'மன்' என்ற சொல்லின் அடியாகத் தோன்றியது 'மன்னன்' என்ற சொல் ஆகும். இதனை,

மன்னியிர்ப் பார்மையுந் கூற்றத் தொருமையும்²⁷

மன்னு வுலகத்து மன்னதல் குறித்தோர்²⁸

என்றும் புறப்பாட்டு அடிகள் அரன் செய்கின்றன. 'மன்' என்ற சொல்லுக்கு 'நிலைபேறு' என்பது பொருள். மன்னன் என்பதற்கு நிலைபேறுடையவன் என்ற பொருள். "சமூக நலத்திற்கு அரசாட்சியை நிலையாக ஏற்படுத்ததல் இன்றியமையாதது என்பதைப் பழந்தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். ஆட்சித் தலைவனை "மன்னன்" என அழைப்பதிலிருந்தே இது தெரிகிறது" என்றும் ரா.பி. சேதர்ப்பின் னையின்²⁹ கருத்து இங்குக் கருதத்தக்கது. சங்க இலக்கியங்களில் அரசன், இறைவன், காவலன் ஆகிய சொற்களேவிட மன்னன் என்ற சொல் மிகுதியான ஆட்சியினைப் பெற்றிருக்கிறது. வேந்தன் சொல்லாட்சியை ஒப்புநோக்கும் பொழுது இச்சொல் அதைவிடக் குறைவு. சிலப்பதிகாரத்தில் வேந்தர் என்ற

சொல்லக்கு நிகராக மன்னர் என்ற சொல் ஆட்சி பெற்றிருக்கிறது. இச்சொல் குறநில மன்னர்களைக் குறிப்பதற்கே பெரும்பான்மை பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

சீமா ர் மன்னர்³⁰

ஒரெயில் மன்னர்³¹

தொல்லுடி மன்னர்³²

தன்னடை மன்னர்³³

குறநில மன்னர்³⁴

பருத்தி வேலிச் சீமா ர் மன்னர்³⁵

என்றும் தொடர்கள் இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தும். சிறிய அல்லது சிறந்த ஊர்களை யுடைய மன்னர், ஒரே அரசுக்கு உரிய மன்னர், தொன்மையான குடியிலே பிறந்த மன்னர், மருதநிலம் சூழ்ந்திருந்த ஊர்களுக்குரிய மன்னர், குறநில மன்னர், பருத்தி வேலி சூழ்ந்த சிறந்த (அ) சிறிய ஊர்களுக்குரிய மன்னர் எனப் பொருள் தருகின்ற நிலையில் மன்னர் என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் மிகப் பெரும்பான்மை ஆட்சி பெற்றிருக்கிறது.

உரையாசிரியர்கள் மன்னர் என்ற வருமிடங்களிலெல்லாம் வேந்தன் என உரை எழுதுகிறார்கள். ஒரு சொல்லுக்குப் பொருள் அதற்கிடையான பிறிதொரு சொல் என்ற நிலையிலேயே உரை எழுதியிருக்கிறார்கள். சொல்லுக்குரிய பொருளை (வேந்தன், மன்னர் வேறபாட்டை) உரைந்து கொண்டு உரை எழுதியதாகத் தெரியவில்லை.

தன்னடை மன்னர்³⁶

என்ற புறப்பாட்டு அடிக்கு ஒளவை³⁷ உரைசாயிப் பின்னை, "மருத நிலத்த ஊர்களை யுடைய பெருவேந்தர்கள்" என உரை எழுதியுள்ளார். தன்னடை என்ற சொல்லுக்குச் சீமா ர் அல்லது மருதநிலத்தா ர் எனத் தமிழகராதி³⁸ பொருள்

கூறகிறது. தன்னை மன்னர் என்றால் மருதநிலத்த ஊர்க ளையுடைய மன்னர் அல்லது சிறுநா ள் மன்னர் அல்லது சிறந்த ஊர்களுடைய மன்னர் எனப் பொருள் கூறலாம். சங்க இலக்கியத்திற்கு உரை வரைந்தோர் வேந்தன், மன்னன் ஆகிய இரு சொற்-களுக்கும் உரை எழுதியுட்பட்ட ஒரு சொல்லுக்கு உரை பிறிதொரு சொல் என்ற நிலையிலேயே உரை எழுதியிருக்கிறார்கள்.

மன்னன் என்ற சொல் பன்மையில் வருகின்றபொழுது சில இடங்களில் பெயரைக் குறிப்பிட்டே வருகிறது.

ஆரிய மன்னர்³⁹

நாவலந் தன்பொழில் மன்னர்⁴⁰

வடதிசை மன்னர்⁴¹

ஒன்பது மன்னர்⁴²

எனவரும் இடங்களில் ஆரிய மன்னர் யார்? யார்? நாவலந் தன்பொழில் மன்னர் யார்? யார்? வடதிசை மன்னர் யார்? யார்? ஒன்பது மன்னர் யார்? யார்? என்பதற்கான வினாக்கள்கள் பாடல் அடிகளில் இல்லை. பன்மையில் கூடும் பொழுது அந்த மன்னர் எந்த இனத்தை அல்லது மரபைச் சேர்ந்தவர் எனத் தெரிவிறதேயன்றி குறிப்பிட்டு எந்த மன்னரின் பெயரையும் அறிய முடியவில்லை.

ஒரிடத்தில் மட்டும் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன் மன்னன் எனக் குறிக்கப்படுகிறார். முன் அடிகளில் கரிகாற் பெருவளத்தா னை வேந்தன் எனக் குறிப்பிட்டுப் பின்னர் மோ னை கருதி.

மறத்தகை மன்னன்⁴³

எனப் புலவர் பாடியுள்ளமை கருதத்தக்கது. மன்மத னை "மன்னன் மாரன்"⁴⁴ எனச் சிலம்பு மொழிகிறது. மனிமேக லை கரிகால் வளவ னையும், நெடுமுடிச் சிவ்வினையும் சாவக மன்ன னையும் மன்னன்⁴⁵ எனக் குறிப்பிடுகிறது. இவை

தவிர ஏனைய இடங்களில் மன்னர் என்ற சொல் மன்னரின் பொதுப் பண்புகளைச் சட்டுவதற்கே ஆளப்பட்டிருக்கிறது. அட்டவணவழி நோக்கும்பொழுது கீழ்க்கண்டவை பெறப்படுகின்றன.

1. சங்க இலக்கியத்தில் மன்னர், மன்னர் சொற்கள் அரசர், இறைவர், காவலர் என்றும் சொற்களேவிட மிகுதியாக ஆளப்பட்டுள்ளன.

2. மன்னர், மன்னர் எனும் சொற்கள் பெரும்பான்மை குறநில மன்னர்களையே (Chieftains) சட்டுகின்றன.

3. மனிமேகலை மட்டும் இருசொழி வேந்தர்களை மன்னர் எனக் குறிப்பிடுகிறது.

4. சிலம்பும், மேகலையும் வேறுபாடில்லாமல் வேந்தன், மன்னர் எனும் சொற்களைக் கூறுகின்றன.

வேந்தன் - வேந்தர்

"வெம்மை அல்லது நெருப்பிலிருந்து வேந்தன் என்ற சொல் உருவாகியிருக்கலாம். தீமைகளை அகற்றுவதற்கு வேந்தன் தன் கோலை உயர்த்திக் கடுமையான முகத்தோடு தண்டிக்க வேண்டும்" என்ற அடிப்படையில் வேந்தன் வந்திருக்கலாம் என்பர் ரா.பி. சேசுப்பிள்ளை.⁴⁶ "அன்பிற்குரிய ஆட்சியாளன்" என்ற பொருள் கூறவர் அ. சிதம்பரநாத செட்டியார்.⁴⁷ "வேந்தன் என்றும் பெயர் வேமிந்தோன் என்பதன் மூலம். வேமிதலாவது முடியலிதல், முடியலியும் முத்தமிழரசரையும் முடியுடை மூவேந்தர் என்று கூறுவது மரபு".⁴⁸ வேந்தன் என்ற சொல்லாலும் வேந்தனைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. வேந்தன் என்ற சொல் புறநானூற்றில் இருபத்தொன்பது⁴⁹ இடங்களில் வருகின்றது. அதில் இருபத்தெட்டு இடங்கள் வேந்தனைக் குறிக்கின்றன. ஒரிடத்தில்⁵⁰ மட்டும் அரசவைகை (Kings Court) குறிக்கின்றது.

வேந்தர்குரியவன் வேந்தன் என்பதை இச்சொற்கள் உணர்த்துகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் நிலமாட்பவ னே வேந்தன் என்றே மிகுதியாகக் குறிப்பிடுகின்றன. மன்னன், அரசன், காவலன், இறைவன் ஆகிய சொற்களைக் காட்டிலும் வேந்தன் என்ற சொல்லே சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியும் ஆட்சி பெற்றிருக்கிறது. மிகப் பெரும்பான்மை சேர, சோழ, பாண்டியர்களாகிய முடியுடை மூவேந்தர்களையே இச்சொற்கள் (வேந்தன், வேந்தர்) சுட்டுகின்றன. காலப் பழமையுடைய தொல்காப்பியம், புறநானூறு, அகநானூறு ஆகிய நூல்களில் வேந்தன், வேந்தர்^{ஆகிய} சொற்களின் ஆட்சி மிகுதி. இந்த நூல்கள் தெளிவாகவே வேந்தரை வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்றன.

இந்திர னையும், சூரிய னையும் வேந்தன் என்ற பெயரால் தொல்காப்பியமும், சிலம்பும்,

வேந்தன் மெய் தீம்புனல் உலகம்⁵¹

மலைச் சிறகரிந்த வச்சிர வேந்தர்⁵²

வேலில் வேந்தன்⁵³

எனக் குறிப்பிடுகின்றன. தேவர்களுக்குத் தலைவனான இந்திர னையும், அண்ட கோளங்களுக்குத் தலைமையாக விளங்கும் சூரிய னையும் பழந்தமிழர்கள் வேந்தன் எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதை நோக்குமிடத்து, மேலான தலைமையைக் குறிக்க 'வேந்தன்' என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம். புறநானூறு சேர, சோழ, பாண்டிய வேந்தர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டே வேந்தன் எனக் குறிக்கிறது. சிலம்பு மட்டும்,

மகத நகரூட்டு வானவாய் வேந்தன்⁵⁴

அவந்தி வேந்தன்⁵⁵

கடல்கூழ் இலங்கை கயவாகு வேந்தன்⁵⁶

மாலு வேந்தன்⁵⁷

என்ற பிறநாட்டு அரசர்களையும் குறிப்பிடுகின்றது. காலத்தால் பிற்பட்டதாலும் காப்பியக்கதை காரணமாக எண்ணற்ற மன்னர்களேக் குறிப்பிட வேண்டியிருப்பதாலும் சிலம்பு மேகலையின் ஆசிரியர்கள் இவ்வாறு சொற்களை வேறுபாடில்லாமல் பயன் படுத்தியுள்ளனர்.

புறநானூறு ஓர் இடத்தில் மட்டும் ஆய் அண்டரனை (நாஞ்சில் வளஞ்சூர், குமரிலத் தலைவர்) வேந்தன் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. சிலம்பு, மலிமேகலை நீங்கலாக ஏனைய சங்க இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் இடங்களில் வேந்தன் என்ற சொல்லால் சேர, சோழ, பாண்டியரையே குறிக்கின்றன. இச்சேர, சோழ, பாண்டிய மரபில் வந்தோர் மிகச் சிறிய நிலப்பரப்பை ஆண்டிருந்த போதிலும் அவர்களே வேந்தர் என்றே குறித்துள்ளனர். வேந்தர் என்ற சொல்லுக்கு அடையாக வருகின்ற

வழிப வேந்தர்⁵⁸

கொற்ற வேந்தர்⁵⁹

கடுமான் வேந்தர்⁶⁰

வென்றெறி முரசின் வேந்தர்⁶¹

அடங்காத தானை வேந்தர்⁶²

இருங்கடல் தானை வேந்தர்⁶³

முறஞ்செவி யானை வேந்தர்⁶⁴

கடம்பகட் டியானை வேந்தர்⁶⁵

ஒன்புண் வேந்தர்⁶⁶

கொற்ற வெண்குடை கொடித்தேர் வேந்தர்⁶⁷

என்றும் புறநானூற்று அடிகளை நோக்குகின்றபொழுது இவர்கள் படை வலிமையைப் பெருக்குவதிலும், தொடர்ந்த போர் செறிவிலும் வேட்கையுடையவர்கள் என்ற

தெரிவித்தது. வேந்தர்களின் ஏனைய பண்பு நலங்களைக் குறிக்கும் அடைகளைவிட மொபார் அல்லது வீரம் பற்றி வரும் அடைகளே மிகுதி. அரசர், மன்னர் ஆகிய சொற்களுக்கு இதுபோன்ற அடைகள் மிகக் குறைவு.

வேந்தர், மன்னர் வேறுபாடு

அரசன், இறைவன், காவலன், மன்னன், வேந்தன் ஆகிய சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாக ஆட்சி பெற்றிருந்த போதும் மன்னன், வேந்தன் என்ற இவ்விரு சொற்களின் ஆகுமையே மிகுதி. மன்னன் என்ற சொல் குறநில மன்னனையும் வேந்தன் என்ற சொல் முடியுடை மூவேந்தராகிய சேர, சோழ, பாண்டியரையும் குறிக்கின்றது.

மன்னர் மன்னன்⁶⁸

மன்னவர் மன்னன்⁶⁹

மன்னர் கோவே⁷⁰

மா மன்னர்⁷¹

என்றும் சங்க இலக்கிய அடிகள் மன்னருக்குமேல் ஒரு தலைமை இருப்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

முடியுடை வேந்தர்⁷²

முடிசெழு வேந்தர் மன்னர்⁷³

என மூவேந்தரைக் குறிப்பிடும் சங்க இலக்கியம்

குறநில மன்னர்⁷⁴

எனத் தலைமைப் பிரித்தக் காட்டுகிறது. குறநில மன்னர்கள் பல சிறிய ஊர்களுக்குத் தலைவர்களாக இருந்து கொண்டு தங்களுக்கென ஒரு சிறப்பையும்

வைத்திருந்தனர். வேந்தன் கூறியவழி அவன் ஏவல்கேட்டுப் போருக்குச் சென்ற வேந்தனது பணி முடிந்தனர் என்ற செய்தியைச்

சீமான் மன்னன் நெருகை நூல்கள்
வேந்தனின் தொழிலொரு சென்றன⁷⁵

என்ற புறநானூற்று அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. நாற்படை வளம்பொருந்திய வேந்தராயினும் எம்மை மதியாத இருப்பின் யாமும் மதிக்க மாட்டோம்; எம்மை மதித்த வரகஞ்சோறு ஊட்டுபவர் சிறமான் மன்னராயினும் அவரையே யாம் பாராட்டுவோம் என்பதை

மன்கெழுதான ஒன்புள் வேந்தர்
வெங்குடைச் செல்வம் வியத்தலோ இலமே;

.... .

.... .

.... .

சீமான் மன்னர் ஆயினும், எம்வயின்
பாடறிந்த ஒழுமம் பன்பி னேரே⁷⁶

என்றும் புறப்பாட்டு அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இப்பாட்டில் வேந்தருக்கும், மன்னருக்கும் உள்ள வேறுபாடு தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. வேந்தரை மன்கெழுதான ஒன்புள் வேந்தர் எனவும், குறநில மன்னரைச் சீமான் மன்னர் (சிறிய ஊர்க ளையுடைய மன்னர் அல்லது சிறந்த ஊர்க ளையுடைய மன்னர்) எனவும் பிரித்துக் காட்டுகின்றது.

வேந்தனின் ஏவ லையேற்ற மந்தி என்றும் குறநில மன்னன் எழின் என்பவனின் பல் லைப் பறித்தத் தன் வெற்றிக்கு அடையாளமாக அத லை வென்மனி வாயிலிற் பதித்த விடுகிறான். இச்செய்தியை,

கருஞ்சின் வேந்தன் ஏவலின் எய்தி
நெடுஞ்சேன் நாட்டில் தலைத்தாரிப் பட்ட
கல்லா எழினி பல்லெறிந் தழுத்திய
வண்கண் கடவின் வெண்மணி வாயில்⁷⁷

என அகநானாறு கூறுகிறது. வேந்தனின் ஏவலை ஏற்றிக் குழறில மன்னர் செயல்
பட்டனர் என்பதை இப்பாடல் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. பகைமன்னர் பணிந்து
பெறுதற்கரிய அனிகலன்களைக் கொணர்ந்து திறையாகச் செலுத்தியமையினால் வேந்தனின்
சினம் தணிந்தது என்பதை அகப்பாட்டு⁷⁸ எடுத்துக்காட்டுகிறது. தலையாலன்-
காவத்தச் செருவென்ற பான்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஏழு வேளிகளை வென்றடக்கின-
மையினாலே, அம்மன்னர் ஏவல்செய்ய இவ்வேந்தன் வேளியிற்றிற்குள் என்பதை,

மன்னர் ஏவல் செய்ய, மன்னிய
வேளினி முற்றிய வாய்வான் வேந்தே⁷⁹

எனப் புறநானாறு கூறுகிறது. இப்புறப்பாட்டு நெடுஞ்செழியனை வேந்தன்
எனவும், அவன் வென்றடக்கிய குழறிலத் தலைவகிர மன்னர் எனவும் தெளிவாக
வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

பேரரசை நிலைநிறுத்த அல்லது விரிவுபடுத்த விரும்பி வேந்தர்
போர் மேற்கொண்டதைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. தங்கள்
பேரரசைச் சுற்றியுள்ள குழறில மன்னருடனும், குழறிலத் தலைவருடனும் நல்லறவை
ஏற்படுத்திக்கொள்ள விரும்பினர். அதன் அடிப்படையில் பல குழறிலத்
தலைவரிடமிருந்து பெண் கொண்டனர். அப்படிப் பெண் கொள்ளும்பொழுது
குழறிலத் தலைவர் சிலர் பெண் மறத்தலம் உண்டு. அவ்வாறு மறத்தலுக்கு
மகட்பாற் காஞ்சி எல்லா பெயர். மகட்பாற்காஞ்சித் துறையைச் சேர்ந்த
பாடல்களில் வேந்தனுக்கும் குழறிலத் தலைவர்க்கும், மன்னர்க்கும் உள்ள வேறுபாடு
நன்கு புலனாகிறது.

தொல்குடி மன்னர் மகனைக் கேட்டுவந்த
மாழை வேந்தர்⁸⁰

என்றும் புறப்பாட்டு அடிகள் இவ்வேறுபாட்டை நன்கு விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

சங்க இலக்கியங்கள் மட்டுமன்றிப் பிற்கால இலக்கண, இலக்கிய உரையாசிரியர்களும் இவ்வேறுபாட்டை மிகத் தெளிவாக உரைத்துள்ளனர். தொல்காப்பியம் அகத்திணையல் நூற்பாவிற்கு விளக்கம் கூறப்போந்த நச்சிஞர்க்கினியர்⁸¹ இவ்வேறுபாட்டைத் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றார். போர்க்காலங்களில் வேந்தர்க்கு உதவியாகப் பெரும்பாண்மைக் குழநில மன்னர் வேந்தருடன் சேர்ந்து போரிட்டனர்; சிறுபாண்மைக் குழநில மன்னர் உதவிகளாக அவருடன் சேர்ந்து வேந்தர் போரிட்டனர் என நச்சிஞர்க்கினியர்⁸² கூறியுள்ளது. வேந்தர், மன்னர் என்ற வேறுபாட்டை மிகத் தெளிவாகச் சுட்டுகின்றார். மேற்குறிப்பிட்ட சான்றாகளை வைத்துப் பார்க்குமிடத்து, சங்க இலக்கியங்கள் சேர, சோழ, பாண்டிய மரபிலே வந்தோரை "வேந்தர்" எனவும் குழநில மன்னரை "மன்னர்" எனவும் குறிக்கின்றன எனக் கொள்ளலாம். சங்க இலக்கியங்களில் பயிற்சுவரும் அரசன், இறைவன், காவலன், மன்னன், வேந்தன் ஆகிய சொற்கள் அட்டவணைப்படுத்தி ஆராயப்பட்டுள்ளன.⁸³

முவேந்தர் - மரபு

"சங்க காலத்தில் தமிழ் நாட்டிற் சேர சோழ பாண்டியர் ஆட்சி நிலவியது என்பதற்குச் சங்க நூல்களில் மிகுதியான சான்றுகள் உள். ஆனால் பிற்காலத்திலே, ஏழாம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர், பல்லவ, பாண்டிய, சோழ மன்னர் பேரரசு செலுத்தியது போல இம்மன்னரின் ஆட்சி அவிவளவு சிறப்பு அடையவில்லையென்பது தெளிவாகப் புலப்படுகின்றது. இம்முவேந்தர் பற்பல குழநில மன்னருடன் போராடி அவர்களைத் தம் ஆட்சிக்கு உட்படுத்த வேண்டிய நிலை அக்காலத்தில் இருந்தது. ஆய் போன்ற வலிமையுள்ள சிற்றரசர் பலர் நெடுங்காலமாக முவேந்தர் ஆட்சியின் கீழ்ப்படாது தவியாட்சி செலுத்தினர். இவர்களைத் தம் ஆண்களுக்கு அமைக்க முவேந்தருக்கும் நீண்டகாலம் கழிந்தது. இதனால் இவர்கள் தவிரசு செலுத்த முடியவில்லை"⁸⁴ எனக் குறிப்பிடும் ச. வித்தியானந்தன் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது.

முவேந்தரைச் சேர, சோழ, பாண்டியர் என அழைக்கும் மரபு எப்பொழுது தோன்றியது என்பதை வரையறுத்தல் சொல்ல முடியவில்லை. குமரிக்காட்டம் அல்லது கடற்கொண்ட தென்குரு என அழைக்கப்பெறும் நிலப் பரப்பில் பாண்டியர் ஆட்சி மேற்கொண்டிருந்ததை அறிய முடிகிறது.⁸⁵ சேர, சோழர் இருந்து ஆட்சி புரிந்ததற்கோ, முவேந்தர் என்ற பிரிவு இருந்ததற்கோ சான்றுகள் இல்லை. கடற்கொளாகல் குமரிக்காட்டம் அழிவுற்ற, வட இமயப் பெருங்கல் எல்லையும் மாறி, வடவேங்கடம் தென்குமரி தமிழகத்தின் எல்லைகளாக அமைந்த பின்னரே முவேந்தரின் அமைப்பினைக் கான முடிகிறது. ஆயின் தொல்காப்பியஞர் காலத்திற்கு முன்பே முவேந்தர் ஆட்சியமைப்பு நிலபெற்ற விட்டதை,

வன்புகழ் முவர் தன்பொழில் வரைப்பு⁸⁶

என்றும் கூற்றால் அறியலாம். முவேந்தரைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியஞர் சேர, சோழ, பாண்டியர் எனக் குறிப்பிடாமல், அவர்தம் மாலைவினைப்

போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்
மாபெருந் தாணையர் மலைந்த பூவும்⁸⁷

எனக் கூறுகின்றார். மாலைக்கு உரிமையுடைய சேர, பாண்டிய, சோழர் என உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது. தொல்காப்பியஞர் சேரர், சோழர், பாண்டியர் எனப் பெயரிட்டு ஒரீடத்திலேனும் குறிப்பிடவில்லை. பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் சேர, சோழ, பாண்டியரை முவர் எனப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றன.

மண்டிவி கூடக்கைத் தண்டமிழ்த் திழவர்
முரசமுழங்கு தாண முவ ருளும்⁸⁸

தமிழ்கெழு முவர்⁸⁹

முடிசெழு வேந்தர் முவர்⁹⁰

முடியுடை வேந்தர் மூவர்⁹¹

மலரித லே யுலகத்து மன்றியர் காக்கும்
முரசமுழங்கு தா னே மூவர்⁹²

தொன்மை

தமிழ் வேந்தரைச் சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்றும், மூவேந்தர் என்றும் வழங்கும் மரபு எப்பொழுது தோன்றியது என்ற அறியிட்டுக் கூற முடியவில்லை. மூவேந்தரின் தொன்மையினைக் கூற முனைந்த ஆசிரியர் அனைவரும், இவ்வேந்தர் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்னர்த் தோன்றியவர் எனக் கூறுவதை மரபாகக்கொண்டுள்ளனர். "தொன்றதொட்டு வருதல் சேர சோழ பாண்டியரென்றோர் போலப் படைப்புக் காலந்தொடங்கி மேம்பட்டு வருதல்"⁹³ என மூவேந்தரின் தொன்மையைப் பற்றிக் கூறுவர் பரிமேலழகர். நினைவுக்கு எட்டாத மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே மூவேந்தராகிய சேர, சோழ, பாண்டியர் தமிழகத்தில் ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர் என அறிஞர் பலர்⁹⁴ கருத்துரைத்துள்ளனர். தென்விந்தியாவின் பழங்குடியினர் தமிழர் என்றும், அவர் வேற புலத்திலிருந்து குடியேறியவர் அல்லர்⁹⁵ என்றும் பல சான்றுகளுடன் விளக்கி, படைப்புக் காலத்திலிருந்தே மூவேந்தரும் நின்ற நிலைபெற்ற வருகின்றனர் எனக் கூறுவர் பி.டி. சீவாச ஐயங்கார்.⁹⁶

இராமாயணம், மகாபாரதம், இரகுபம்சம், அசோகன்கல்வெட்டு வெளிநாட்டார் குறிப்பு ஆகியனவற்றிலிருந்து மூவேந்தரைப் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. சீதைபைத் தேடித் தென்திசை செல்லும் வானர வீரர்க்குச் சுக்கிரீவன் தென்குட்டிற்குச் செல்லும் வழியைக்கூறி, அவ்வழியில் இருக்கும் மரம், செடி, கொடி, மலை, ஆறு முதலியவற்றையெல்லாம் விளக்கமாக எடுத்துரைத்து இறுதியில் பாண்டிய நாட்டைப் "பொன்விதைந்ததாயும், அழகுடைத்தாயும்,

முத்து மயமான மணிகளால் அலங்கரிக்கப் பெற்றதாயும், பாண்டியரிக்கு யோக்கி-
யமாயுமுள்ள கவுட்டித்தையும் பாரிக்கக் கடவீர்கள்"⁹⁷ எனக் குறிப்பிடுகிறார்.
வாலமீசியாரின் குறிப்புகளை ஆராய்ந்த ம. இராகவையங்கார் பின்வருமாறு
கருத்துரைக்கிறார். "இவற்றால், தமிழ்நாட்டுத் தலைமை நகரங்கள் சிலவும்
வாலமீச முனிவரால் நன்கறியப்பட்டிருந்தன என்பது எளிதில் விளங்கத்தக்கது.
நகரங்கள் மட்டுமல்ல; தமிழ் மக்களது வழக்க ஒழுக்கங்கள் சிலவும் அம்-
முனிவர்க்குத் தெரிந்திருந்தன வென்றே சொல்லலாம்"⁹⁸ என்பது கருத்தாகும்.

மகாபாரதம் மூவேந்தரையும், அவரது நாடுகளையும் குறிப்பிடு-
கின்றது. இராசசூய வேள்விக்காகத் திறை வாங்கும் பொருட்டு, சகாதேவன்
தென்திசையில் மச்ச நாட்டையும், அவந்தி நாட்டையும் கடந்த தமிழ்
நாட்டிற்கு வருகின்றார். அவன் காணும் சோழ, பாண்டிய நாடுகளின் வளங்கள்
சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. தமிழ் நாட்டில் சகாதேவன் கண்ட மரங்கள்,
பறவைகள், ஆறுகள், மலைகள் முதலியவற்றின் பெயர்களும், சிறப்புகளும்
விநித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. சகாதேவன் சோழனிடமும், பாண்டியனிடமும்
வேள்விக்குரிய பொருள் பெற்றதையும், பாண்டியனின் மகன் சித்திராங்கதையின்
அருச்சுனன் மனந்ததையும், தன் கொழுநன் சகாதேவனுக்குச் சித்திராங்கதை
பொன்னம் மலியும் மிகுதியாகக் கொடுத்ததையும் மகாபாரதம்⁹⁹ குறிப்-
பிடுகின்றது.

அருச்சுனனுக்குத் தன் பெண்ணைக் கொடுத்த பாண்டியன் வரலாற்-
றையோ, வேள்விக்குப் பொருள் கொடுத்த சோழன் வரலாற்றையோ
அறிந்த கொள்ள முடியவில்லை. இராசசூய வேள்வியில் பாண்டியன் கலந்து
கொண்டான்¹⁰⁰ எனவும், கலந்து கொண்ட மன்னனை 'திராவிட நாட்டு
மன்னன்'¹⁰¹ எனவும் மகாபாரதம் குறிப்பிடுகின்றது. பாரதப் போருக்குப்
பாண்டிய மன்னன் தன் படைகளை அழைத்துக்கொண்டு தருமனிடம் சென்ற,¹⁰²

பாண்டவர்க்குத் துணைநின்ற போரிட்டதாக அறிய முடிவின்றது.¹⁰³ பாண்டவர்க்கு
உறுதுணையாக இருந்தவன் மலையத்தவச பாண்டியன் என்றும், இவன் தனது
வேதத்தை முழுதும் அறிந்தவர்களான வீட்டுமன், துரோணன், கிருபன், அசுவத்-
தாமன், கர்ணன், அருச்சுனன், வாசுதேவன் ஆகிய எழுவரையும் விட வில்லாற்ற
மிகுவன் என்றும் குறிக்கப்படுகின்றான்.¹⁰⁴ இவனது கொடியில் மலையுருவம்¹⁰⁵
எழுதப்பட்டிருந்ததென்றும், இவன் பாரதப்போரில் கருமையாகப் போரிட்டுக்
கொன்றவ சேனையை அழித்தான்¹⁰⁶ என்றும் அறிய முடிவின்றது. மலையுருவம்
எழுதப்பட்ட கொடியினையுடைய மலையத்தவச பாண்டியனுக்கும், சங்க இலக்கிய
கள் குறிப்பிடும் மீன் கொடியினையுடைய பாண்டியனுக்கும் உள்ள தொடர்பு புலனாக
வில்லை. ஆனால், அருச்சுனனும் பாண்டிய மரபும் பற்றி ஆராய்ந்த மு. இராச
வையங்கார், அருச்சுனனுக்குப் பென் கொடுத்தவன் தமிழிப் பாண்டியனே என்ற
முடிவுக்கு வருகிறார்.¹⁰⁷

காவீதாசன் தம் இரகவமிசத்தில் பாண்டியனைப் பற்றிப் பின்வருமாறு
குறிப்பிடுகின்றார். "இலங்கைக் கரசலமாசிய இராவணன், ஈசுவரவிடமிருந்து
அடைதற்கரிய பிரமகிரமென்ற அஸ்திரத்தைப் பாண்டியன் பெற்றிருப்பது தெளிந்த
அம்மன்னனுடன் சந்தி செய்த கொண்டு இந்திரலோகத்தை வெல்லப் போனான்".
இராவணனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் நட்பு ஏற்பட்டிருக்குமானால், இராமாயணப்
போரில் இராவணனுக்கு உறுதுணையாகப் பாண்டியன் போருடற்றியிருக்க வேண்டும்.
அப்படி நிகழ்ந்தமைக்குச் சான்றுகள் இல்லை. தென்கு வந்த இராமன்,
சோழனையோ, பாண்டியனையோ சந்தித்ததாகச் சான்றுகள் இல்லை. எனவே
இராமாயணம், மகாபாரதம், இரகவமிசம் முதலியவை சோழர், பாண்டியர்
பெயரிகளைக் குறிப்பிட்டாலும், இக்குறிப்புகளிலிருந்து தெளிவான வரலாற்றை
அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

அசோகன் கல்வெட்டு மூவேந்தரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. "தென் இந்தியாவில் சுதந்திர அரசர்களா யிருந்த சோழர், பாண்டியர், சாத்தியபுத்திரர், கேரள புத்திரர் நாடுகளில் தரிம போதனைகளும், தரிமிய-
மான உபகாரச் செய்கைகளும் நடந்து வந்தன" ¹⁰⁹ என மூவேந்தரைக் குறிப்பிடும் அசோகன் கல்வெட்டில் சேரரைக் கேரளர் எனக் குறித்திருப்பது நோக்கற்குரியது. தனது ஆட்சிக்கு உட்படாத நாடாகத் தமிழ் நாட்டை அசோகன் குறிப்பிடுகிறான். அசோகனது கல்வெட்டு மூவேந்தரின் குடிப்பெயரைச் சுட்டுகிறதேயன்றி அவர்தம் பெயரையோ, நிலப்பரப்பையோ, எல்லைகளையோ, பிற சிறப்புக்களையோ பேசவில்லை. இக்கல்வெட்டு¹⁰⁹ தமிழ் வேந்தரைப் பற்றி அசோகன் நன்கு அறிந்திருந்தான் எனக் கூறலாம். "ஒருவேளை அப்பேரரசர் அவற்றை அரவியல் முறையில் நட்புறவுகூடக் கொண்டிருந்தல் கூடும்" என்று கருத்துரைப்பர் எல். சிறுஉர்வசாயி ஐயங்கார். ¹¹⁰ அசோகன் தன் ஆட்சியில் செயல்முறைப்படுத்திய மரம் நடுதல், குளம் வெட்டுதல், மருத்துவ விருதி அமைத்தல் என்றும் திட்டங்களைத் தெரிவித்தலும் செயல்முறைக்கு ஏற்பாடு செய்தான் என அவனது கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. மேற்குறிப்பிட்ட திட்டங்கள் தென்மேற்கில் ஆட்சியுரித்திருந்த வேந்தரால், அவர்கள் நாடுகளில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டிருக்கலாம் என்பர் டி.ஆர். சேஷ ஐயங்கார். ¹¹¹

அசோகன் கல்வெட்டு மேற்கத்திய நாடுகளைக் குறிப்பிடுவது போலல்லாது, தென்மேற்குக் குறிப்பிடும் பொழுது, அந்நாட்டுக்குரிய மன்னரின் பெயரைச் சுட்டாமல், பொதுவாகச் சோழர், பாண்டியர், கேரள புத்திரர், சாத்தியபுத்திரர் எனக் குறிப்பிடுகிறது. எனவே அசோகன் கல்வெட்டு குறிப்பிடுவது தமிழ்நாட்டில் வழிவழியாக இருந்தவரும் பழைய கட்டுக் குடும்பங்களின் இனப்பெயராக இருக்கலாம் என்பர் கே.என். சிவராசுப்பிள்ளை. ¹¹²

வெளிநாட்டார், தமிழகம் வந்த தாம் பார்த்தவற்றையும், கேட்டவற்றையும் எழுதிவைத்த குறிப்புகளில் தமிழ் வேந்தரைப் பற்றிய செய்திகளும் உள்ளன. மெகஸ்தனில், பிளேனி ஆசியோரின் குறிப்புகளில் தமிழ் நாட்டைப் பற்றியும், குறைமுகப் பட்டினங்களைப் பற்றியும், வேந்தரின் ஆட்சி பற்றியும் செய்திகள் உள்ளன. பாண்டிய நாடு பெண்களால் ஆளப்படுகின்றது என்றும், அந்த நாட்டின் முதல் அரசி ஷெரீக்குளின் மகன் என்றும் மெகஸ்தனில்¹¹³ குறிப்பிடுகின்றார். இவர் மேலும் தம் குறிப்பில் "ஷெரீக்ஸில் இந்தியாவில் இருந்தபோது அவருக்கு ஒரு பெண் மகவு பிறந்தது. அதற்கு அவர் பண்டையா என்ற பெயரிட்டார். அந்தப் பெண்ணுக்கு அவர் கடல் வரையில் பரவியிருக்கும் இந்தியாவின் தென்பகுதியை வழங்கினார். அந்தப் பகுதியில் அவளுடைய ஆட்சிக்குட்பட்ட மக்களை 365 கிராமங்களில் குடியேற்றி, ஒவ்வொரு கிராமமும் அரசுக் கருவூலத்திற்குச் சேர வேண்டிய திறைப் பொருள்களை ஒவ்வொரு நாள் செலத்த வேண்டும் என்ற ஆணையிட்டார். திறை செலத்திய கிராமத்தினர், திறை செலத்தாத கிராமத்தினர் யாரேனும் இருந்தால் அவர்களை வற்புறுத்தித் திறை செலத்தாமாறு செய்ததற்கு அந்த ஏற்பாடு துணை புரிந்தது"¹¹⁴ எனக் கூறுவது கருதத்தகுரியது. ஒவ்வொரு நாளும் திறை செலத்த வேண்டும் என்ற குறிப்பிற்குச் சிலப்பதிகாரத்தில் சான்று உள்ளது.

மாலே வெண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலிற்
காலே முரசன் கனெரு வியம்பு மாகளின்
நெய்முறை நமக்கின் ருமென்
றையதன் மகளைக் கூஉய்க்
கடைகயிறு மத்துங்கொண்டு¹¹⁵

என்றும் சிலப்பதிகார அடிகளுக்கு உரைவகுத்த அடியார்க்கு நல்லார் "பாண்டிய கோயிற்கண்டே பள்ளியெழுச்சி முரசு இயம்பும்; ஆதலால், நமக்கு இன்று கோ

நெய்யளக்கும் முறையாமென நினைந்து ஐயையாசிய தன் மகனையழைத்திக் கடை
கயிறும் மத்தங் கொண்டு" ¹¹⁶ எனக் கூறியிருப்பது கருத்தற்குரியது. ஒவ்வொரு
குடியும் ஒவ்வொரு நாளி் மன்னங்குத் திறைசெலத்தும் முறை இருந்ததையும்,
அவரவரிடம் இருக்கும் பொருளே திறையாக அளிக்கப்பட்டதையும் அறிய முடிகின்றது.
இவ்வாறு பாண்டிய மன்னவின் கோயில்க்கு முறையாக நாளும் திறை செலத்தப்
படுதலே, மெகலத்திலி குறிப்போடு ஒப்பிட்டு, இதனை அறிவதற்கு ஆர்வம்
மேலிருகிறது என்பர் கே.ஏ. நீலகண்ட சாரிதிரி. ¹¹⁷

பிளேனியம் ¹¹⁸ (பிளினி) தம்முடைய குறிப்பில் தமிழகத்தைப் பற்றி
கூறியுள்ளார். ஆனால் இவரது குறிப்புகள் தென்கிழக்கிலாமலம், பல இடங்களில்
கற்பனை கலந்தும் காணப்படுகின்றன. செங்கடல் விவரத்தொகுதி (The
Periplus of the Eritrean Sea) என்ற நூல் பண்டைத் தமிழகத்தின்
முத்தியப் பேருரிடையும், திறைமுகப் பட்டினங்களையும், குமரி முனையையும்
குமரி முனை மக்கள் வாழ்க்கையையும் குறிப்பிடுகின்றது. ¹¹⁹

சாணக்கியன் (கௌடீயர்) தன் பொருள் நூலில் (அரித்த
சாத்திரம்) மூத்த தோன்றல் இடங்களாகப் பாண்டிய நாட்டுக் கபாடபுரத்-
தையும், சேரநாட்டுச் சுரன் ஆற்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளான். ¹²⁰

பழந்தமிழ் வேந்தர் மிகப் பழங்காலத்திலேயே எப்பேரரசுக்கும்
கட்டுப்படாத உரிமை வாய்ந்தோராக விளங்கினர் ¹²¹ என்றும் "பாபிலோனிய-
யாவில் கி.மு. 700ல் ஒரு தமிழ்க் குடித்தனம் இருந்தது" ¹²² என்றும் அறிஞர்கள்
கருத்துரைத்துள்ளனர். "இலங்கையின் பழைய சரித்திரத்தை விளக்கும் 'மகா-
வம்சம்' என்ற சரிதநூல், அவ்விலங்கையின் முதற்றமிழ் வேந்தனும் புத்தரது
நிர்வாண காலமாகிய கி.மு. 1487இல் அதனை ஆட்சிபுரியும் உரிமையடைந்த-
வகுமாயிய விசயனென்பான், ஒரு பாண்டியர் குலப் பெண்மணியை மணந்தா-

என்றும், ஆங்குதோறும் தன் மாமனாகிய பாண்டியற்குச் சிறந்த பரிசில் அளிப்பது
 என்றும் கூறுகின்றது" என்பர் தி.வி. சதாசிவ பண்டாரத்தார்.¹²³ "சி.மு.
 20இல் பாண்டிய வேந்தனொருவன் அகலிடலி என்றும் கிரேக்கப் பெருவேந்தனது
 அவைக்குத் தாது அளிப்பினர். தமிழ் நாட்டின் பழைய குறைமுகப் பட்டினமாகிய
 முகிறியில் அகலிடலின் பெயரால் ஒரு கோயில் இருந்தது. ஈராயிரம் உரோம
 அடங்கிய படை ஒன்றும் அங்கு இருந்தது. யவனர் தமிழரசர்களின் வாயில்
 காப்பாளராயிருந்தனர். புலித்தொடர் சங்கிலி, பாவை விளக்கு முதலிய
 பொருள்கள் அவர்களின் கைவண்ணத்தால் அமைக்கப்பட்டன" எனத் தமிழ்
 வேந்தனின் தொன்மைச் சிறப்பை எடுத்துரைப்பார் சி. பாலசுப்பிரமணியன்.¹²⁴
 தமிழினமே மூத்த இனம், தமிழே முதல் மொழி என்பதைப் பல்வேறு சான்றுகளு
 விளக்கித் தமிழனின் தொன்மையினைத் குறிப்பிடுவோரும் உண்டு.¹²⁵

முவேந்தரும் ஆட்சிபுரிந்த நாடுகள் முறையே சேரநாடு, சோழ
 நாடு, பாண்டிய நாடு என வழங்கப் பெற்றது. குடபுலம், குளபுலம், தென்
 புலம் என அவை அமைந்துள்ள திசைநோக்கி அழைக்கப்பெற்றன. இந்நாடுகளு
 காவல் மேற்கொண்ட சேர, சோழ, பாண்டியரை,

குடபுலம் காவலர் மருமாள்¹²⁶

குளபுலம் காவலர் மருமாள்¹²⁷

தென்புலம் காவலர் மருமாள்¹²⁸

என்கிறத சிறப்பாற்றப்படை. குடபுலம் என்பது கொல்லிமலை உள்வட்டக்கிய
 தமிழகத்தின் மேற்பால் நிலப்பகுதி, குளபுலம் என்பது அக்கொல்லி மலையும்
 அம்மலையினின்றும் தோன்றி ஓடும் கரைபோட்டான் ஆற்றிற்கும் கீழ்ப்பாளையின்
 நிலப்பகுதி. தென்புலம் என்பது பழனிமலைத் தொடருக்குத் தெற்கில் உள்ள
 நிலப்பகுதி.

முவேந்தரைச் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற வரிசையில்
மொழிவது மரபு.

தமிழகத்தின் எல்லை

தமிழகத்தின் முவேந்தரின் ஆட்சி நிலைபெற்றிருந்த பொழுது, அதன்
எல்லை மீளப் புலவர்கள் இரு நிலைகளில் குறித்துள்ளனர். வடக்கில் வட
பெருங்கல் இமயத்தையும், தெற்கில் தென்குமரி மலையையும், கிழக்கும்
மேற்கும் கடலை எல்லையாகவும் கொண்டு தமிழகம் விளங்கியது என்பதை,

வடாழை பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெழு தருகெழு குமரியின் நெற்கும்
குறுகு கரைபொரு தொடுகடற் குளக்கும்
வடாழை தொண்டமுதிர் பெளவத்தின் குடக்கும்¹²⁹

தென்குமரி வடபெருங்கல்
குளகுடகட லாவெல்லை¹³⁰

எனப் புலவர் காரிசிவாரும், குளங்கோழியர் சிவாரும் குறிப்பிடுகின்றனர். வட
வேங்கட மலையின் வட எல்லையாகவும், குமரி மலையின் தென்னெல்லைகளாகவும்
கிழக்கும் மேற்கும் கடலை எல்லையாகவும் கொண்டு தமிழகம் விளங்கியது
என்பதை,

வடவேங்கடத் தென்குமரி
ஆயினதே
தமிழகமும் நல்லகத்த¹³¹

குமரி வேங்கடம் குளகுட கடலா
மண்டி மருங்கிற் நண்டமிழ் வரைப்பிற்¹³²

எனப் பனம்பாரமும், இளங்கோவடிகளும் பகர்விற்பனர். வட பெருங்கல்
இமயமும், வட வேங்கடமும் தமிழகத்தின் வடவெல்லைகளாக இருவேறு நிலைகளில்

குறிக்கப்படுகின்றன. இவ்வெல்லையே மாற்றம் எடுப்பொழுது நிகழ்ந்தது, தமிழகத்தின் வடவெல்லையாக முதலில் எது அமைந்திருந்தது என்பவற்றை அறிந்த கொள்வதற்குச் சான்றுகள் இல்லை. தம் வேந்தரின் எல்லையெங்கு வட்டத்தில் இமயம்வரை பரவியிருந்தது எனத் தம் பாடலில் குறிப்பிடுவதைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் மரபாக வைத்திருந்தனர் எனக் கூறுவர் கி. கைலாசபதி.¹³³

மேலேந்தரும்-தமிழும்

தமிழர்க்கு மொழியுணர்வு அவர்தம் குடியோடு கலந்திருந்ததை இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. மேலேந்தரைக் குறிப்பிடும்பொழுது தமிழாகவே அவரைக் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழர் வாழ்வு அவர்தம் மொழியோடு பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டிருந்தது. மேலேந்தரும் போரிட்ட நிலையினை,

தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலந் கானத்த¹³⁴

எனக் குடபுலவியுரை குறிப்பிடுவது உரைத்தக்கது.

வீல்லலைத் தன்னுயம் வல்லான் வாழ்க்கைத்
தமிழ்கெழு மூவர்¹³⁵

மகிழ்வி கூட்கைத் தன்மழித் திறவர்
மரசமுழங்கித் தான மூவர்¹³⁶

என்றும் அடிகள், தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ்நாட்டை ஆண்டோர்க்கும் உள்ள உறவை உரைத்துகின்றன. தமிழாமிந்த தலைமக்களாக ஆட்சிக்குரியோர் விளங்கியதையும் அவ்வாறே ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருப்போர் விளங்க வேண்டும் எனப் புலவர் பெருமக்கள் விருப்பியதையும் அறிய முடிகிறது.

பழந்தமிழ்க் கிளை இனங்களைக் குறிப்பிட்டு அவற்றில் சிறந்த விளங்கிய "மீராசிமர், திரையர், வானவர் ஆகிய மூன்று தமிழ் மரபினரும் பாண்டிய, சோழ, சேர அரசுகளென்ற பிற்காலத்தில் வழங்கிய அரசுகளை நிறுவுவர்" என்பர் வி. கனகசபை.¹³⁷ இவ்வாறு தோன்றிய மேலேந்தர்

அரசுகளின் முதல் வேந்தர் யார் என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. தொல்காப்பியனார் காலத்தில் வாழ்ந்த மூவேந்தரைப் பற்றி ஆராய்ந்த ரா. இராகவையங்கார்¹³⁸ தொல்காப்பியனார் காலத்தில் ஆட்சியுரிந்த பாண்டியன் முடத்திருமாறன் எனவும், சேரன் குட்டுவன் எனவும், சோழன் இவனெனத் தனிய முடியவில்லை எனவும் கருவார்.

தொன்மையும், சிறப்பும் பெற்ற விளங்கிய மூவேந்தரையும் முறையே சேரர், சோழர், பாண்டியர் என்ற வடிபு முறையில் அவர்தம் தோற்றம், வளர்ச்சி, சிறப்பு முதலியன¹³⁹ ஆராயப்பெறும்.

சேரர்

மூவேந்தருள் சேர வேந்தரே தொன்மையானவராகவும், சிறப்பு மிக்கவராகவும் விளங்குகின்றனர் என்பர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்.¹³⁹ வேந்தர் குடிபெருமையைச் சட்டுவதற்கு, அவரின் குலப் பழமையை இறைமையோடு வைத்து வழங்குவது மரபாக உள்ளது. சோழரைச் சூரிய மரபினர்¹⁴⁰ என்றும், பாண்டியரைச் சந்திர மரபினர்¹⁴¹ என்றும் இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. சேரரின் தோற்றம் பற்றிப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் ஏதும் செப்பவில்லை. பிற்கால இலக்கியமான வில்லிபாரதம் சேரரை 'அக்கினி குலத்தவர்' என்றும் பொருவில்,

இவன் செந்தழலோன் மரபாசி வீரேழுலகும் புகழ் சேரன்¹⁴²
எனத் குறிப்பிடுகின்றது.

"சோழ பாண்டியர் வமிசங்கள் இன்ன என்பதைக் குறித்துப் போந்த பண்ட நூல்கள் சேர வமிசத்தின் மூலத்தை மட்டும் அறியாதொழிந்ததை நோக்குமிடத்து, இம்மரபு எவ்வயதென்றும் புராதனமானதென்றே புலப்படுகின்றது"

எனக் கறம் ஸ்ரீ. இராகவையங்கார்¹⁴³ கருத்து என்னத்தகும். சேரரைப் பற்றிப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும், நிகண்டுகளும் 'வானவர்'¹⁴⁴ என்றும் 'கோதை'¹⁴⁵ என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. "இவற்றை நோக்கும்பொழுது சேரர் பங்கு தொட்டுத் தெய்வ ஈடுபாடு பெற்ற விளங்கியவர்"¹⁴⁶ என்றும் "வானவர் அல்லது வானகத்துக்குரியவர்"¹⁴⁷ என்றும் பொருளில் தங்கள் பெயரைப் புனைந்து கொண்டனர் என்றும் சேரரைத் தெய்வ நிலையோடு தொடர்புபடுத்தி உரைப்பர்.

சேரலர் என்ற சொல்லே பிறரால் கேரளர் என அழைக்கப் பட்டது. சேரலர் நாடு கேரளர் நாடு என வழங்கப்பட்டது. சேரரைத் கேரள புத்திரர்¹⁴⁸ என்றே அசோகன் கல்வெட்டும் குறிப்பிடுகின்றது.

மலைகள் நிறைந்த நாடாதலின் இதனை மலைநாடு, மலைமண்டலம் என இடைக்காலக் கல்வெட்டுக்கள் குறித்தன என்றும், பின்னர் இது வேறு மொழியினரால் மலையாளம், மலபார் என்ற சிதைந்த வழங்கப்பட்டது என்றும், பின்னர் இந்நாட்டவர் மலையாளிகள் என்றும் இவரது மொழி மலையாளம் என்றும் வழங்கப்பட்டது எனக் கருத்துரைப்பர் ச. குரைசாமிப்பிள்ளை.¹⁴⁹

"சேரல் என்றால் மலை அருக்கு என்ற பொருள். சேர்-சேரித்து, பினை. மலை அருக்குகள் அருத்தடுத்திப் பினைந்து நெருங்கி இருப்பதற்குச் சேரல் என்ற பெயர். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையாளது (WESTERN GHATS) பல அருக்குகளைக் கொண்டது. அம்மலையை உட்கொண்டு, மலைக்கும் கடலுக்கும் இடையில் உள்ள நாடு முழுவதும், சேரல்நாடு எனப்படும். அதனால், அந்த நாட்டு அரசர்களுக்குச் சேரலர் என்ற பெயர் அமைந்தது" என்பர் அ. சிதம்பரனார்.¹⁵⁰ சோழ, பாண்டிய நாடுகளைவிட நிலப்பரப்பில் சேர நாடு பெரியது எனக் கருத்துரைப்பர் ஸ்ரீ. இராகவையங்கார்.¹⁵¹

அயிரை, கொல்லி, பாயல், நகரூ, நேரி ஆகிய மலைகளும், ஆளிப்பொருறை, காஞ்சியாறு, குடவறை, காரியாறு, பேரியாறு ஆகிய ஆறுகளும் சேரநாட்டில் குறிப்பிடத்தக்கவை. கருவூர், தொண்டி, நறவு, மாந்தை, வஞ்சி ஆகிய பேரூரின் சேரநாட்டில் சிறப்புற்றிருந்தன. இயற்கைவளம் செறிந்த வேழக்காடு, உம்பற்காடு என்றும் பகுதிகள் சேரநாட்டிற்கு வளம் சேர்த்தன. "இங்குள்ள காடுகளில் யானைகள் அதிகம் இருந்தது பற்றி யானை மலைக்காடு (உம்பற்காடு) என்ற பெயர் பெற்றது"¹⁵² என உம்பற்காடு பற்றிக் கருத்துரைப்பார் சீனி. வேங்கடசாமி. சேர வேந்தர் சேரர், சேரலர் ஆதர், கோதை,¹⁵³ குட்டுவன்,¹⁵⁴ குடவர்,¹⁵⁵ குடகோ,¹⁵⁶ கருடிகோ,¹⁵⁷ பொறையன்,¹⁵⁸ இரும்பொறை,¹⁵⁹ வானவன்,¹⁶⁰ வானவரம்பன்¹⁶¹ என்றும் பெயர்களால் சுட்டப்படுகின்றனர்.

சோழ அரசர்கள் ஒன்பது தாயாதிக்களாகப் பிரிந்திருந்த தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர் என்றும், அப்போல் சேர அரசர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்ளவில்லையென்றும், சேர அரசர்கள் தங்களுக்குள் போரிட்டுக் கொண்டதைச் சங்க இலக்கியங்களில் காண முடியவில்லை என்றும் கருத்துரைக்கும் சீனி. வேங்கடசாமியின்¹⁶² கருத்து கருத்தத்தக்கது. சேரநாட்டை ஆட்சி புரிந்த சேரவேந்தர் இருவினையினராகக் கானப்படுகின்றனர். ஒருவர் உதியன் சேரலாதன் வழிவந்தவன். மற்றொருவர் இரும்பொறை மரபில் வந்தவன். இவருள் முன்னவர் வஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்ட உதிநாட்டுப் பகுதியினையும், பின்னவர் தொண்டியைத் தலைநகராகக் கொண்ட ஆற்காடுப் பகுதியினையும் ஆட்சிபுரிந்தனர்.

சோழர்

சோழ வேந்தரின் தோற்றத்தையும் தொன்மையினையும் அறிந்த கொள்ள முடியவில்லை. "ஆரியர்க்கு முன் தென்னாட்டில் வாழ்ந்த கருப்பு மனிதர்

என்ற பொருளில் வழங்கும் கால அல்லது கோல என்ற வடமொழிச் சொல்லி-
லின்றும் வந்தது என்பர் சிலர்; சோளம் விளையும் நாடு 'சோள நாடு',
அது சோழநாடு என ஆயிற்று என்பர் மற்றம் சிலர், திருடன் என்ற பொருளில்
வழங்கும் "சோரன்" என்ற சொல்லிலிருந்து சோழன் என்ற சொல் வந்தது
என்பர் வேறு சிலர்" எனச் சோழனின் பெயர் பஞ்சம் பாட்டைக் குறிப்பர்
கா. கோவிந்தன்.¹⁶³

சேரரும், பாண்டியரும் முழு அதிகாரம் படைத்த வேந்தராக
இருந்தனரென்றும், சோழர் கட்டுக் குடும்பங்கள் பல சேர்ந்த குடியாட்சி
முறையை ஆரம்பத்தில் கொண்டிருந்தனர் என்றும் கறுவர் கே.என். சிவராசப்
பிள்ளை.¹⁶⁴ இவர் கருத்திற்குச் சான்றுகச் சோழர் ஒன்பது தாயாதிக்களாகப்
பிரிந்த போருடற்றிக் கொண்டிருந்த நிலையினைப் பின்வருமாறு விளக்குவர் சி.வி.
வேங்கடசாமி.¹⁶⁵

"சங்க இலக்கியங்கள் னே ஆராய்ந்த பார்க்கிறபோது சோழ அரசர்-
களைப் பற்றி ஒரு செய்தி தெரிகிறது. சோழ மன்னர் பரம்பரையில் ஒன்பது
தாயாதிக்கள் இருந்தனர். அவர்கள் முடி மன்னஞ்சிய பெரிய சோழ அரசர்களுக்கு
கீழடங்கிச் சிற்சில நாடுகளை அரசாண்டனர். ஆனால், அவர்கள் அடிக்கடி
தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். சோழ குலத்த அரசர்
தங்களுக்குள்ளே போரிட்டுக் கொண்டதைச் சங்க நூல்களில் காண்கிறோம்.
தாயாதிக்கள், சமயம் நேர்ந்தபோதெல்லாம் முடியரசுடன் போர் செய்த
கலகம் உண்டாக்கினார்கள். கனிகாற் சோழன் அரசு கட்டிக் ஏறியபோது
ஒன்பது தாயாதிக்கள் அவருக்கு எதிராகக் கலகஞ் செய்த போரிட்டார்கள்.
அவர்களை வெல்லாம் அவன் வெல்ல அடக்கிய பிறகு முடி குடிதான். கனிகாற்
சோழன் இறந்த பிறகு அவன் மகனான சிள்ளி வளவன் கிம்மாசனம் ஏறியபோதும்

ஒன்பது தாயாதிகள் கலகத் செய்து போரிட்டார்கள். அப்போது, செங்குட்டுவர் சோழரின் உள்நாட்டுப் போரில் தலையிட்டுப் போரி செய்த தன்மைத்துவமான சிவ்விவளவனைச் சிம்மாசனம் ஏற்றினார். தாயாதிப்போர் ஒரு புறமிருக்க சோழ அரசர்களில் அண்ணன் தம்பிகளும் சில வேளையில் ஒருவருக்கொருவர் போரி செய்தனர். தகப்பனும் மகளுக்கட தங்களுக்குள் போரி செய்த கொண்டதைச் சங்க இலக்கியங்களில் பார்த்திருக்கும்". இவ்வாறு ஒற்றமையற்றப் போரூபத்திய சோழரின் நிலையினை மா. இராசமானிக்கனார்¹⁶⁶ மேலும் விளக்குவர்.

"பதினெரு வேளிர் ஒன்பது அரசர் எப்பது நன்கு சிந்திக்கத்தக்க எங்கள் ஆகும். தொகைநாற் பாடல்களில் சோழர் எங்கும் பரிமைச்சொல் பல இடங்களில் வருதலைக் காணலாம். உறந்தை, வல்லம், குடந்தை, பருவூர், பெருந்தறை முதலிய பல இடங்களில் சோழ மரபினர் இருந்தனர் என்ற தெரிவித்தார். இக்குறிப்புகளால், தொடக்க கால முதல் ஏறக்குறைய இரண்டாம் கரிகாலன் காலம் வரை சோழநாட்டில் சோழ மரபினர் பலர் பல இடங்களில் இருந்து ஆட்சி புரிந்தனர்; அவருள் மங்குலச கொண்ட ஒருவர் மற்றவரை வென்றடக்க முயற்சித்தனர். இதனால் பலர் காலங்களில் பல இடங்களில் போரி நடந்தன".

சோழரின் தொடக்க கால அரசியல், ஆட்சியியல் நிலையினை மேற்குறிப்பிட்ட சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன. பான்டிய நாட்டிலும் பழைய இனத்த வேளர்கள் பல இடங்களில் இருந்து ஆட்சி புரிந்திருக்கின்றனர் என்பதைச் 'செருமான் பஞ்சவ ரேறே'¹⁶⁷ என்றும் புறநானூற்று அடியால் அறியலாம். சேரரைப் பற்றியோ, அவர்தம் பழைய இனக் குழுக்கள் பற்றியோ இது போன்ற குறிப்புகள் கிடைக்கவில்லை. மேலும் சேரரைப் பற்றிய வரலாற்றினை

அறிந்து கொள்வதற்குப் பதிலளிப்பதற்குத் துணையாவது போல் சோழருக்கோ, பாண்டியருக்கோ இலக்கியச் சான்று தவிர லாகக் கிடைக்கவில்லை. ஆனால் பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் சோழனின் புகழ்பாடப் புனைபட்ட சிற்றிலக்கியங்களில் சங்ககாலச் சோழர் வரலாறும் குறிக்கப்பட்டிருப்பது கருதத்தக்கது.

காவிரி பாய்வதால் சோழநாடு வளம் பொருந்திய நாடாக விளங்கியது. சோழ நாட்டின் வளத்தை,

ஒருபடி படியுத் சீறிடம்
எழுகவிற புரக்கு நாடு¹⁶⁸

சாவி நெல்லின் கிறைகொள் வேலி
ஆயிரம் விளையுட் டாகக்
காவிரி புரக்கு நாடு¹⁶⁹

என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. புகாரி, உறையூர், அமுந்தூர், ஆரூர், வெள்ளி, இடையாறு, குடந்தை ஆகியவற்றைச் சோழநாட்டுப் பேரூர்களாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டாலும், புகாரும் உறையூரும் தலைநகரங்களாகச் சிறப்புப் பெற்றிருந்தன என்பதை,

சோழர் உறந்தை¹⁷⁰

சோழன் மூளா ரிப் பேராச் சிறப்பின் புகாரி¹⁷¹

என்பவற்றால் அறியலாம். புகாரி பின்னர்க் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்றும் அழைக்கப்பெற்றது. புகாரி புறநகர், அகநகர் என இரண்டு பகுதிகளாய் அமைந்திருந்தது. புறநகர் மருவூர்ப்பாக்கம் எனவும், அகநகர் பட்டினப்பாக்கம் எனவும் வழங்கப் பெற்றது. சோழர் தலைநகர்களுள் உறையூரே பழமையானதாகத் தோன்றுகின்றது. ஒம்மீநாட்டு நல்லியக்கோடனைப் பாராட்டும் இடைக்கழி நாட்டு நல்லா ர் நத்தத்தலார்.

வகுபுனல் வாயில் வஞ்சி¹⁷²

மகிழ்தனை மறவின் மறரை¹⁷³

ஒடாப் பூக்கை உறந்தை¹⁷⁴

என முவேந்தர் தலைநகரங்களைக் குறிப்பிடும்பொழுது சோழரின் தலைநகராக உறந்தையைக் குறிப்பிடுகின்றார். சோழரின் பழைய தலைநகரான உறந்தை கனிகாலன் காலத்தில் புதுப்பிக்கப்பட்டது.¹⁷⁵ உறந்தையில் அறங்குறவை இருந்தது. அதில் அறம் நின்ற நிலைபெறும் எனப் புறநானா¹⁷⁶ குறிப்பிடுகின்றது. சோழர்க்கு இரங்கு தலைநகர் இருந்ததனை,

மாட மறரையும் பீடா குறந்தையும்
கனிகெழு வஞ்சியு மொலிபுனற் புகாரும்¹⁷⁷

என்றும் சிலம்பின் சுற்றல் அறிய முடிகிறது.

கின்னி, சென்னி எனச் சோழர் இரு பிரிவினராகி உறந்தை, அமுத்தர் என்னிடங்களில் ஆட்சி புரிந்தனர். ஆனால் இவ்வுரிக்குப் பின் இவ்வுரி ஆட்சியுரிமை ஏற்றார் என்பதற்கான சான்றுகள் இல்லை. பின்னால்தான் கின்னி மரபினரே இரங்கு இடங்களிலும் ஆட்சி புரிந்திருக்கின்றனர். அவர்களும் ஒற்றமை-யின்றி (நலங்கிள்ளி - நெடுங்கிள்ளி) போரிட்டுக் கொண்டனர். சேரர், பாண்டியர் போலக் கிழிச் சோழர் பல குழுக்களாகப் பிரிந்து நின்ற ஒருவருடன் ஒருவர் போரிட்ட நிலையில்தான் கான முடிகின்றது. பழந்தமிழ்ச் சேர, பாண்டிய வேந்தரின் வரலாற்றைக் கடும் அளவிற்குச் சோழரின் வரலாற்றைக் கூற முடியவில்லை. சோழ வேந்தரைப் பற்றி ஆராய்ந்து னா லெழுதிய மா. இராசமாணிக்கசுந்தரி¹⁷⁸ 'நமக்குள்ள தன்பம்' என்றும் தலைப்பில் பின்வருமாறு எழுதியிருப்பது கருதத்தக்கது.

"நமக்குத் கிடைத்தவன் சங்கச் செய்யுட்களைக் கொண்டு, சோழர் அரச மரபினர், மன்னவர் எனக் கூறலாமேயன்றி, 'இவர்க்குப் பின் இவர் பட்டம் பெற்றனர்' என்ற தக்க சான்றுகளுடன் கூறத்தக்க வசதி இல்லை. சங்கச் செய்யுட்களைப் பலபட ஆராய்ந்து, அரசர் முறை வைப்பை அரும்பாடு பட்டு அமைக்க முயன்ற பலர் செறிசெறி பிழைகள் பல ஆகும். ஆதலின், முடியாத இந்த வேலையை மேற்கொண்டு இடர் உறுமல், நன்றாகத் தெரிந்தாகறப் பற்றி மட்டும் விளக்கமாகக் கூறிப் பிறரைச் சங்கச் செய்யுட்கள் கூறமாற கூறிச் 'சங்ககாலச் சோழர் வரலாற்றை ஒருவாறு எழுதி முடித்த நாவலர் பண்டிதர் நாட்டார் அவர்களும், பேராசிரியர் நிலகண்ட சால்திரியார் அவர்களும் நமது பாராட்டுக்குரியவரே ஆவர். தக்க சான்றுகள் கிடைக்கும் வரை, இப்-பேரறிஞர் கொண்டுள்ள முறையே சிறந்ததாகும் என்பது சாத்திரிய ஆராய்ச்சி உணர்வுடையார்க்கு ஒப்ப முடிந்த ஒன்றாகும்".

பாண்டியர்

சேர, சோழ வேந்தரிடம் பாண்டியருக்குத் தொல்மையான வரலாறுகளை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. காய்கின வழுதி முதலாகக் கடுங்கோள் ஈரகவுளின் பாண்டிய வேந்தர் எப்பத்தொன்பதின்மர், கடல் கொள்ளப்பட்ட தென் மகரையிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்து முதற்சங்கத்தைத் தோற்ற-வித்தனர் என்றும், வெண்தேர்ச் செழியன் முதலாக முடத்திருமாறன் ஈரகவுளின் ஐம்பத்தொன்பதின்மர் கபாடபுரத்திலிருந்து ஆட்சிபுரிந்து இரண்டாவது சங்கத்தைத் தோற்றவித்தனர் என்றும், முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதி ஈரகவுளின் நாற்பத்தொன்பதின்மர் தற்பொழுதுள்ள மகரையில் (உத்திர மகரை) இருந்து ஆட்சி புரிந்து முன்றாவது சங்கத்தைத் தோற்றவித்தனர் என்றும்,

இத்தமிழ்ச் சங்கங்களில் பாண்டிய வேந்தர் முறையே எழுவர், ஐவர், மூவர் எனக்
கவியரங்கேற்றி என்றும் இறையனர் அகப்பொருள் உரை¹⁷⁹ இயற்புகின்றது.
சங்கம் இருந்த நிலைபெற்றதையும், பின்னரிக் கூடிகோளால் தெளிமதரை
அழிவுற்றதையும், கூடிகோளில் அழிவுற்ற தமிழ் நாடுகளையும் அடியார்த்து
நல்லார்¹⁸⁰ உரைத்துள்ளார். இக்கருத்தினை வலியுறுத்திப் பிறரும்¹⁸¹,
எழுதியிருப்பது கருத்தருளியது. பாண்டியர் நிலப்பரப்பு அழிவுற்றதை,

பட்டினி யாற்றாடர் பன்மலை யடுக்கத்துக்
மேனிக் கோலுந் கொலுக்கடல் கொள்ள¹⁸²

எனத் திவிர்ப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது.

சங்கம் என்ற அமைப்பு இல் லையென்றும் அறிவாது உரைப்பது
உண்மையுடைய புறம்பானது என்றும்¹⁸³ புலவர் பலர் கூடி ஆராயும் சங்கம் எந்தோர்
அமைப்பு இருந்தது என்றும்¹⁸⁴ அறிஞர் கருத்துரைத்துள்ளனர்.

ஒளியி சிறப்பி ஞயர்ந்த கேளின்
மாநிலமு மருதந் தலைவ குக
உலகமொரு நிலையு பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை¹⁸⁵

எனத் தலையாணிக்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் உரைப்பதும்,
இப்பாண்டியனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு மதுரைக்காஞ்சி பாடிய
புலவர் மாங்குடி மருதனார்,

தொல்லா னை நல்லாசிரியர்
புனர்பூட்டுடை புகழ்சாலசிறப்பின்
நிலந்தரு திருவி னெடியோன்¹⁸⁶

என உரைப்பதும் சங்கம் இருந்ததை வலியுறுத்தும் சான்றுகளாகக் கொள்வார்.
இதனால் தொல்காப்பியத்திற்குப் பாரியம் எழுதிய பன்ம்பாரதமும்,

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்த
அறங்கரை நாவின் நாகம்மை முற்றிய
அதங்கோட் டாசான்¹⁸⁷

என உரைத்திருப்பதிலிருந்தும் பாண்டியர் அவையில் புலவர் கூடியிருந்த தமிழாராய்ந்-
தனர் என்றும், ஞானிகள் அரங்கேற்றப் பெற்றன என்றும் அறியலாம். இத்-
சிறப்புக் கருதியே பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் தமிழ் வளர்த்த பாண்டியரையும்,
அவர்தம் தலைநகரமாகவும், தமிழ் ஞானிகளின் தகுதியினை ஆராயும் நகர-
மாகவும் விளங்கிய மதுரையைக் குறிப்பிடும்பொழுது தமிழோடு இணைத்தே
வழங்குகின்றனர்.

தமிழ்கெழுகூடற் றங்கோல் வேந்தே¹⁸⁸

நிலகுவிற் றிரிதருஉ நீர்மாடக் கடலார்
புலகுவிற் பிறந்தசொற் புதிதகூறும் பொழுதக்ஞே¹⁸⁹

மதிமொழி யிடகிமாலை வினைவர்போல் வல்லவர்
செதுமொழி சீத்த செவிசெது வாக
முதுமொழி நீராப் புலகு வழவர்
புதுமொழி கூட்டுகூறும் புரிசெழுது புளவர¹⁹⁰

தமிழ்நிலை பெற்ற தாங்கரு மரபின்
மகிழ்நனை மறகின் மதுரை¹⁹¹

தமிழ் வையைத் தண்ணம் புளல்¹⁹²

புலவர் செந்நாப் பொருந்திய நிவப்பிற்
பொதியிற் றென்றல் போலா தீங்கு
மதுரைத் தென்றல் வந்தது காவீர்¹⁹³

தென்றமிழ் நகிலுட்டுத் தீததீர் மதுரை¹⁹⁴

தென்றமிழ் மதுரைச் செழுங்கலைப் பாவாந்¹⁹⁵

எனப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் பகர்வதிலிருந்து சேரகுக்கும், சோழகுக்கும்
இல்லாத தமிழ் வளர்த்த பெருமை பாண்டியருக்கு உண்டு எனச் சாற்றலாம்.

மதுரைப் பேரூரின் பல்வேறு வளங்க ளையும், ¹⁹⁶ அப்பேரூர் அமைந்திருந்த நிலையையும், ஆங்குக் காலை எழும் ஒளிக ளையும், ¹⁹⁷ மதுரைக் கோட்டையில் அமைந்துள்ள பொற்களின் இயல்பையும், ¹⁹⁸ வளிகர் நிலையிலேயும் அவர் வீற்கும் பொருள்க ளையும், ¹⁹⁹ ஆடை வகைக ளையும் ²⁰⁰ இளங்கோவடிகள் சிறக்க எடுத்தமைத்துள்ளார்.

பாண்டிய நாட்டுப் பேரூர்களில் மதுரையைப் போல் கொற்கையும் சிறப்புற்ற விளங்கியது. இக்கொற்கைப் பட்டினத்தை இலக்கியங்கள் பலவாறு சிறப்பித்துள்ளன. அறம் பிறழாத பாண்டியர் கொற்கையைக் காத்த வந்தனர் என்பதை,

மறப்போர்ப் பாண்டிய ரறத்திற் காக்கும்
கொற்கை ²⁰¹

என அகநானூறு புகழ்வதால் அறியலாம். கொற்கைப் பட்டினம் மூத்த விளைச்சல்க்குப் பெயர் பெற்றதே திகழ்ந்தது. திறை கொணர்ந்தொதுக்கும் கொற்கைத் துறை மூத்துக்கள், ஆங்குவரும் குதிரைகளின் கால்க ளைச் சிறத்தத் மேற்செல்லவொட்டாமல் தடுக்கும் ²⁰² என்றும், புகழ்மிக்க கொற்கையில் மூத்தம், வலம்புரியும் கலந்த காட்சிதரும் ²⁰³ என்றும், கடலார் மூழ்கிக் கொண்ட மூத்துச் சிப்பிக ளைக் கள் விலையாகத் தரும் கவினியை வளமுடையது கொற்கை ²⁰⁴ என்றும், மூத்தெடுக்கக் கடலார் மூழ்கிய பரதவர் ஆங்குறை சுறுய்க்களோடு போரிட்டுக் கொன்ற, மூத்துக்க ளை வாரிக்கொண்டு வரும்பொழுது, கொற்கைத் துறைக்கள் வாழ்வார், சங்கு முழங்கி வரவேற்பார் ²⁰⁵ என்றும் அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது.

சேர, சோழ வேந்தரின் தலைநகரங்க ளைவிட பாண்டியரின் மதுரையையும் கொற்கையையும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறக்கப் பேசுகின்றன.

பாண்டிய நாட்டின் முதன்மைத் துறைமுகப்பட்டினங்களாக காயலம்,²⁰⁶ தொண்டியம்²⁰⁷ விளங்கின. பாண்டியரைப் பாண்டியன்,²⁰⁸ செழியன்,²⁰⁹ வழுதி,²¹⁰ பழியன்,²¹¹ மாறன்,²¹² தென்னவன்,²¹³ பஞ்சவன்²¹⁴ என இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

"பாண்டிய மன்னர்களின் வம்சாவலியையோ, முழுமையான வரலாற்றை விவரங்கடையோ அறிந்து கொள்வது சற்றைக் கடினமே. தொடர்பான வரலாற்றைக் கோவையாக எழுதவதற்கான சிறப்பான வரலாற்று ஆதாரங்கள் என இவற்றை நாம் ஏற்க முடியாது. எனவே, இங்குச் சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னர்களைப் பற்றிய செய்திகள் தனித்தனியேயும் தொடர்பின்றியும் வகைப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. இம்மாதிரியான வகைப்படுத்தாதல் வரலாற்றுக்கு ஒளிவாதெவிறும், இம்முறையேயன்றி இச்சான்றுகளைக் கொண்டு கோவையான வரலாறு எழுதி இயலாது"²¹⁵ என்றும் கருத்துரை எண்ணத்தக்கது.

முவேந்தருள் பாண்டியரே மிக நீண்ட காலம் ஆட்சியுரித்த பெருமைக்குரியவராகத் திகழ்கின்றனர். கி.பி.17ஆம் ஞாற்றாண்டின் தொடக்கம் வரை ஆட்சியினை நிலைநிறுத்திய பெருமை பாண்டியர்க்கு உண்டு. கி.பி.300 முதல் 600 வரை களப்பிரர் ஆட்சியிலும், கி.பி.850 முதல் 1250 வரை பிற்காலச் சோழர் ஆட்சியிலும் பாண்டியரின் செல்வாக்கு குறைந்திருந்தது. இக்கால கட்டத்தில் பாண்டியரின் செல்வாக்கு மங்கிவரும் ஆட்சியுரிமையை அவர் இழக்கவில்லை. மதுரையை விட்டுத் திருநெல்வேலி முதலிய இடங்களுக்குத் தமது தலைநகரை மாற்றிக் கொண்டு, குமரில மன்னரைப் போல ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்தனர். சேர, சோழர் போன்ற முற்றிலும் ஆட்சியுரிமையை இழக்கவில்லை. பதினாறாம் ஞாற்றாண்டின் இறுதியில், பாண்டியர் தொண்டைநாடு, சேரநாடு முதலியவற்றை வென்று, நெல்லூர் வரை தமது

ஆளுகையைப் பரப்பினர். கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டளவில் சேரர் செல்வாக்-
கிழந்த தம் பண்டைப் பெருமைகளையும் இழந்தனர். கரிகாலன், கிளவி
வளவன் காலத்தில் சிறப்புற்றிருந்த சோழர் ஆட்சி, பல்லவர் காலத்தில்
சிறப்பற்றிருந்த மீண்டும் கி.பி. 800 - 1275 வரை சிறப்பாக ஆட்சி செலுத்தி
முடிவெய்தியது. பழங்காலத்தில் தொடங்கிய பாண்டியர் ஆட்சி வரலாற்றாமல்
குலசேகரன் (கி.பி. 1615இல் பட்டம் எய்தியவன்) காலம் வரை தொடர்ந்து
பாண்டிய நாட்டில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில்
இறுதிவரை பாண்டியர் ஆட்சி நின்ற நிலையது. 'தமிழகத்தில் இரண்டாயிரம்
ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தவர் என்
பெருமைக்குரியோராகப் பாண்டியர் விளங்குகின்றனர். "உலக வரலாற்றில்
இவ்வளவு நீண்ட காலம் தொடர்ந்து பதவி வகித்த மற்றோர் அரச மரபினரைக்
காண்பது அரிது" என கே.வி. இராமன்²¹⁶ குறிப்பிடக் கருதத்தகும்.

மேலேந்தர் வரலாற்றிலேயும், அவர்தம் ஆட்சிச் சிறப்பிலேயும்
அறிந்த கொள்கைதற்குப் பெருந்தலை புரியும் புறப்பாடல்கள் பின்வரும் நிலைகளில்
அமைந்துள்ளன:

1. புரவலனின் வீரம், வெற்றி, கொடை, ஏனைய சிறப்புகளை
மிகைபட மொழிதல்.
2. அறிவுரை, உலகியற்கை, நிலையாமை கூறல்.
3. வாழ்த்தல்

பழந்தமிழரின் புறப்பாடல்கள் சமகாலத்த நிகழ்ச்சியினைக் குறிப்பன. பதிற்றடி-
பத்தைப் பாடிய புலவரும், பாடப்பட்ட வேந்தரும் ஒரே காலத்தில்
வாழ்ந்தவன்.²¹⁷ பாடப்பட்டோரின் முன்னிலையில் பாடப்பெற்றவை. இதனால்
புலவர்கள் வேந்தனின் பெயரை நேரடியாகக் குறிக்காமல், செழியன்,

வளவன், பொறையன் என்றும் 'பெரும்' என முன்விசைப்படுத்தியும் குறிப்பிட்டனர். இவை பாடப்பட்ட காலத்தில், இப்பாடல்கள் குறிக்கும் வேந்தன் பெயர், வரலாறு முதலியன தெளிவாக அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அதனால் இப்பாடல்களுக்கு முன்னரையோ, விளக்கமோ தேவையின்றி அனைவருக்கும் விளங்கியிருக்கும். ஆனால் இன்றைய நிலையில் இப்பாடல்கள் பாடப்பட்ட காலம், இடம், காரணம் ஆகியவற்றை அறிந்தகொள்ள முடியாமையால், இவை உணர்த்தும், வரலாற்றுச் செய்திகளையும் தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. புறநானா நிற்ப் பாடல்களுக்கு எழுதப்பட்டுள்ள திணை, துறைக் குறிப்புகள், பதிகப்படுத்தின் பதிகம் ஆகியவையே இப்புறப்பாடல்கள் குறிப்பிடும் வேந்தரின் பெயர், வரலாறு முதலியவற்றை அறிந்த கொள்ள உதவுகின்றன. பெரும்பாண்மையான புறப்பாடல்கள் யாரைக் குறிக்கின்றன என்பதை அகச் சான்று கொண்டு அறிதற்கு இல்லை. எனவேதான் ஓவேந்தர் வரலாற்றினைக் காலவரிசைப்படி முறையாகவும், தெளிவாகவும் வரையறுத்தல் கூற இயலவில்லை. ஓவேந்தர்க்குரிய மாலைகளை மொழிகையில் தொல்காப்பியனார்²¹⁸ சேரர், பாண்டியர், சோழர் என்றும் முறையில் குறித்தள்ளார். புறநானா நிற்ப் பாடல்களைத் தொகுத்தவர்கள், தொல்காப்பியனார் குறிப்பிடும் வைப்புமுறையில் ஓவேந்தர் பாடல்களைத் தொகுக்க முயன்றுள்ளனர். ஆனால் இவ்வைப்புமுறை இறுதிவரை பின்பற்றப்படவில்லை. சேரர், பாண்டியர், சோழர் என்ற வைப்புமுறை முதல் பதினாறு பாடல்கள் வரையில் அமைந்திருந்தது. புறநானா நிற்ப் பாடல் வைப்பு முறையினை அட்டவணை²¹⁹ பகுத்தி ஆராய்ந்ததில் பின்வரும் உண்மைகள் வெளிப்படுகின்றன.

1. ஒரு முறையைப் பின்பற்றித் தொகுக்க முயற்சி மேற்கொண்டனர். ஆனால் முழுமையடையவில்லை.
2. 116 பாடல்கள் ஓவேந்தரைப் பற்றிப் புலவர் பாடியன. இவற்றில் சேரர் பற்றி 24 பாடல்களும், சோழர் பற்றி 66 பாடல்களும், பாண்டியர் பற்றி 31 பாடல்களும் அமைந்துள்ளன.

3. மாவேந்தரன் சோழரைப் பற்றிய பாடல்கள் மிகுதியாக உள்ளன.

4. புறநானா நூல் பாடல்கள் மூன்ற நூல்களில் பாடுபாடு செய்யப்பட்டிருப்பதை அறிய முடிகிறது. மாவேந்தர் பற்றிய பாடல்கள் (132) குறில மன்னர்/பிறர் பற்றிய பாடல்கள் (135) எவரையும் குறிப்பிடாத பிற பாடல்கள் (130).

இம்மூன்று பிரிவுகளிலும் ஒரே அளவாகப் பாடல்கள் இடம் பெற்றிருப்பதை குறிப்பிடத்தக்கது.

சமீக இலக்கியங்களால் அறியப்படும் வேந்தரை அட்டவணை²²⁰ பகுத்தி ஆராய்ந்ததில் கீழ்க்காணும் உண்மைகள் விளங்குகின்றன.

1. 78 வேந்தர்களை அறிய முடிகின்றது. இவர்களை 84 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

2. 30 சேர வேந்தர்களை அறிய முடிகின்றது. இவர்களை 31 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

3. 24 சோழ வேந்தர்களை அறிய முடிகின்றது. இவர்களை 38 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

4. 24 பாண்டிய வேந்தர்களை அறிய முடிகின்றது. இவர்களை 39 புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

பத்தப்பாட்டு நான்கு பாட்டுகள் வேந்தரைக் குறித்தப் பாடல் பெற்றவை. பொருநராற்றல் படையும் பட்டினப்பா லையும் கரிகாற்-பெருவளத்தா னைக் குறித்தும் மதுரைக்காஞ்சியும், நெடுநல்வாடையும் த லையாலந்-காளத்திச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழிய னைக் குறித்தும் பாடல் பெற்றதுள்ளன.

பழந்தமிழ்ப் புலவர்களும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைத் தொகுத்-
தோரும் ஓவேந்தர்க்கும் நிகரான இடத்தை வழங்கியிருக்கும் நிலையை அறிய
முடிகிறது. சேரரைப் பற்றிப் பதிற்றுப்பத்தம், 24 புறநானா நிறப்
பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. சோழரைப் பற்றிப் பொருநராற்றப்படையும்,
பட்டினப்பாலையும் 66 புறநானா நிறப் பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன.
பாண்டியரைப் பற்றி மதுரைக்காஞ்சியும் நெடுநல்வாடையும் 31 புறநானா நிறப்
பாடல்களும் குறிப்பிடுகின்றன. புறப்பாடல்களையல்லாமல் அகப்பாடல்களிலும்
வேந்தரைப் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. இளங்கோவடிகளும் தமிழகைய
காப்பியத்தில் ஓவேந்தர்க்கும் நிகரான இடம் தந்துள்ளனர். சங்க நூல்-
களுக்குக் காலத்தால் பிற்பட்ட நூலான முத்தொள்ளாயிரமும் சிலப்பதிகாரம்
போல் ஓவேந்தரின் சிறப்பை நிகராக எடுத்துரைக்கின்றது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களுக்கும், அவ்விலக்கியங்களைத் தொகுத்த
நிலையிலுக்கும் பாரிக்கும்பொழுது, தமிழ்ப்புலவர் பெருமக்கள் ஓவேந்தரையும்
ஒப்பக் கருதிப் போற்றியுள்ளனர் எனக் கூறலாம்.

வேந்தர் என்றும் இந்த இயலில் ஆய்ந்து பெறப்பட்ட உண்மைகள்.

1. அ. அரசன், அரசர் என்றும் சொற்கள் சிலம்பு மேகலை
தவிர ஏனைய சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியும் ஆட்சி
பெறவில்லை.

ஆ. சில இடங்களில் மட்டும் வரும் இச்சொற்கள் வேந்தரின்
பொதுமைப் பண்பையே சுட்டுகின்றன.

இ. சிலம்பு, மேகலையில் இச்சொற்கள் மிகுதியும் ஆட்சி
பெற்றிருப்பதன் காரணம், காலமும், காப்பியக்
கருவும் ஆகும்.

2. அ. இறை, இறைவன் என்றும் சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் ஆட்சி பெற்றிருப்பதும் வேந்தனைக் குறிக்காமல் பிற பொருள்களைக் குறிக்கவே மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

ஆ. வேந்தனைக் குறிக்கும் நிலையில் குறைந்த ஆட்சி பெற்றிருக்கும் இச்சொற்கள், அவனது பொதுப்பண்பைச் சுட்டுவதற்கே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

3. அ. காவலன், காவலர் என்றும் சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இறை, இறைவன் என்றும் சொற்களின் ஆட்சியைவிட மிகுதி.

ஆ. காவலன் என்ற சொல் பெரும்பான்மை வேந்தரையும் சிறப்பான்மை பிற பொருளிலும் ஆளப்பட்டுள்ளது.

இ. காவலர் என்ற சொல் பெரும்பான்மை காவலாளி (Watchman) என்ற பொருளிலும், மிகச் சிறப்பான்மை வேந்தரைக் குறிக்கவும் ஆளப்பட்டுள்ளது.

ஈ. பொதுவாக வேந்தரின் பொதுமைப் பண்புகளைச் சுட்டுவதற்கே இச்சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

4. அ. மன்னன், மன்னர் என்றும் சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் அரசன், இறைவன், காவலன் என்றும் சொற்களைவிட மிகுதியான ஆட்சியினைப் பெற்றவன்.

ஆ. மன்னன், மன்னர் என்றும் சொற்கள் மிகப் பெரும்பான்மை குறைய மன்னரையே குறிக்கின்றன.

இ. பொதுவாக வேந்தரைக் குறிக்க 'மன்னர் மன்னன்', 'மன்னவன் கோ', 'மா மன்னர்' என அடை கொடுத்தல் குறித்துள்ளனர்.

5. அ. சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர், வேந்தர் எனும் சொற்களின் ஆட்சி ஏனைய சொற்களை (அரசர், இறைவர், காவலர், மன்னர், பிற்) விட மிகுதி.
- ஆ. புறநானூற்றில் ஏனைய சொற்களைவிட வேந்தர்/வேந்தர் எனும் சொற்களின் ஆட்சி மிகுதி.
- இ. வேந்தர், வேந்தர் எனும் சொற்கள் முடியுமா. மூவேந்தராசிய சேர, சோழ, பாண்டியரையே குறிக்கின்றன.
- ஈ. சேர, சோழ, பாண்டிய மரபிலே வந்தோர் நிலத்தாலும் பட்டயாலும் சிறியோராயினும் அவர்களைத் குடிமரபு நோக்கி 'வேந்தர்' என்றே சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.
6. மூவேந்தரைச் சேர, சோழ, பாண்டியர் என அழைக்கும் மரபு எப்பொழுது தோன்றியது என அறிய முடியவில்லை. ஆனால் தொல்காப்பியரும், பழந்தமிழ்ப் புலவர்களும் மூவேந்தர் மரபைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.
7. மூவேந்தரின் தொன்மையினை மிகப் பழமையானதாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இராமாயணம், மகாபாரதம், இராவணம்சம், அசோகன் கல்வெட்டு, வெளிநாட்டவர் குறிப்பு முதலியவை மூவேந்தரின் தொன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் இக்குறிப்புகளிலிருந்து தெளிவான வரலாற்றை அறிய முடியவில்லை.
8. தமிழகத்தின் வட எல்லை திருவேங்கடம் எனவும், இமயம் எனவும் இருநிலைகளில் தமிழ்ப்புலவர் குறிப்பிடுகின்றனர்.

9. ஸ்வேந்தரையும் தமிழோடு இணைத்துப் பெருமைப்படுத்தினர் புலவர். பழந்தமிழ் வேந்தர் மொழிப்பற்ற மிகுந்த புலமையாளராகவும் திகழ்ந்தனர்.
10. அ. சோழரின் தோற்றம் பற்றியோ, அவருக்குரிய பெயரீக் காரணம் பற்றியோ அறிய முடியவில்லை.
ஆ. சோழவேந்தர் ஒன்பது பிரிவினராகப் பிரிந்திருந்து போருடற்றிக் கொண்டனர்.
11. அ. பாண்டியர் தமிழ் வளர்த்தமைக்காகச் சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றனர். இவர் தொன்மை வாய்ந்தவர் என்றும், இவர் நாடு கடல்கோளால் அழிந்தது என்றும் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.
ஆ. பாண்டியரின் தலைநகரமாகவும், தமிழ் வளர்த்த பெரு நகரமாகவும் விளங்கிய மதுரை தமிழோடு இணைத்தே குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. மதுரையைப் போலவே பாண்டியரின் கொற்கையும் சிறப்பித்த உரைக்கப்பட்டுள்ளது.
12. மிகுதியான புறப்பாடல்கள் பாட்டுடைத் தலைவனை முன்விலைப் படுத்தி, அவன் முன்பு பாடப்பட்டவை. எனவே இப்- பாடல்களில் பாட்டுக்குரிய வேந்தரின் சிறப்பு தவிர பிற வரலாற்றுச் செய்திகள் மிகுதியாக இடம் பெறவில்லை.
13. ஒரு முறையின் அடிப்படையில் புறநானூற்றுப் பாடல்களைத் தொகுக்க முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.
14. எழுபத்தெட்டு வேந்தரைச் சங்க இலக்கியத்தில் காண முடிகிறது (சேரர் 30, சோழர் 24, பாண்டியர் 24) இவர்களை எண்பத்து நான்கு புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.
15. வேந்தரைப் பாடிய புலவரும், அப்பாடலைத் தொகுத்த புலமையாளரும் ஸ்வேந்தரை ஒப்பக் கருதிப் போற்றியுள்ளனர்.

இயல் இரண்டு

செந்தரும் புலவரும்

வேந்தரும்_புலவரும்

பழந்தமிழ் வேந்தர்களுடைய சிறப்புகளுள் ஒன்ற புலவர்களுள் அவர்கள் கொண்டிருந்த நட்பு ஆகும். நாடாளும் வேந்தர் ஆறிலும் அன்பிற்குரிய நண்பனைப் போல உரிமை பூண்டு தோழமை கொண்டனர். ஓயாத போர்களுக்கிடையே ஓய்ந்த தமிழகம் இன்றும் நிலைத்து நிற்பதற்குக் காரணம் வேந்தரைப் பாடிப் பரிசில் வேண்டுவதே தொழிலாகக் கொள்ளாமல் அரசர்கள் தவற செய்தவிடத்தகுந்த அஞ்சாத கண்டித்த அறநெறிப்படுத்தும் இயல்பினராகவும் புலவர் பெருமக்கள் வாழ்ந்ததே எனக் கூறலாம். பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் வேந்தர்பால் அன்பு, கொள்ளலும், நட்புப் பூணலும் குறை கண்டவிடத்தகுந்த அதனை மென்மையாகக் கடிதலும் நிறை கண்டவிடத்தகுந்த மெம்படப் பாராட்டலும் சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது.

"நாடாளும் தலைவர்கள் இலக்கியம் இயற்றும் புலவர்களையே விழுமியோராகப் போற்றி வந்தனர்; அரசனை 'அவன்' என்றும் புலவரை 'அவர்' என்றும் சுட்டியதில் உள்ளது நாகரிக மதிப்பு; அரசியலில் தலையிட்டு அறிவுரை கூறியும் அறவுரை நல்கியும் அரசரின் போக்கைத் திருத்தும் உரிமை புலவர்க்கு இருந்தது. அரசர் குறநில மன்னர் ஆகியோரின் குடும்ப வாழ்விலும் புலவர் தலையிட்டு ஆவன செய்யும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர்"¹ என்ற மு. வரதராசனார் கூறவது கருதத்தக்கது. புலவர்கள் தங்களைப் புகழ்ந்த பாடுவதைப் பெரும் பேராகக் கருதினர் புலத்தலைவர். அங்ஙனம் வாழ்த்தைப் பெறபவர் குறக்கம் எந்தவன் என்றும் நம்பிக்கை அக்காலத்தில் நிலவியது. இதனை,

புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசம்பின்
வலவ னேவா வான ஓர்நிதி
எய்தப வென்பதத் செய்வினை முடித்தென²

இவ்விசை யுடையோர்க்கு கல்ல தவன
தயர்நிலை யுலகத் துறையு லிந்மை³

எனப் புறநானாறு குறிப்பிடுகின்றது.

நிலவரை நீர்புகழ் ஆற்றின் புலவரைப்
போற்றுக புத்தே ழலகு⁴

எனப் குறகுக்கு உரை வரைந்த பரிமேலழகர், புலவர் பாடும் பெற்றிறையகி
குறிப்பிட்டு, மேற்கண்ட புறநானாறுப் பாடலின் கருத்தைப், "புகழுடம்பான்
இவ்வுலகம், புத்தேழுடம்பான் அவிவுலகம் ஒருங்கே எய்தாமைமீன், 'புலவரை
போற்றி தெல்லார். அவன் இரங்குலகம் ஒருங்கெய்ததல் "புலவர் பாடும்
புகழுடையோர் விசம்பின், வலவனேவா வான ஓர்நிதி, எய்தப வென்பதத்
செய்வினை முடித்து (புறம். 27) எனப் பிறராலுத் சொல்லப் பட்டது"⁵
என உரைப்பார். புலவர்கள் தங்களை வாழ்த்த வேண்டும் என்ற வேந்தரின்
விருப்பமும் இருவரின் தொடர்புக்குக் காரணமாகும்.

வேந்தர், புலவர் தொடர்பு உயிர் ஒத்த நட்பாக அமைந்-
திருந்தது. தங்களை நாடிவந்த புலவருக்கு, வேந்தன் கை கொடுத்த
முகமன் கடும் பண்பாடுடையவனாக விளங்கினான்.⁶ அன்பு மிகுதியால் புலவரும்
வேந்தலும் ஒருவரை ஒருவர் மார்போடு மார்பு பொருந்தத்தருவிக்க
கொள்ளும் வழக்கம் இருந்திருக்கின்றது.⁷ சில வேந்தரிடம் சில புலவர்கள்
நெருங்கிய உறவு வைத்திருந்தனர். அன்பு மிகுதியால் தம் வேந்தனைப்
பற்றி மிகுதியாகப் பாடுதலும் உண்டு. வேறு புலவர் எவரும் இவ் பாடிப்

பரிசில் பெற முடியாத அளவிற்குக் கயிலர் திருமுடிக்காரியைப் பாடியுள்ளார் என்பதனை.

புலவரே கற்ற வந்த னாள்
இரந்தசென் மாக்கட் சிலிர் விற்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடின⁸

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் மாறேக்கத்த நப்பச லையார்.

புலவர்கள் பருத்திவேலித் தோர் மன்னையும் முரசுகெழு
முவேந்தரையும் ஒன்றாகவே கருதினர். யாவராயினும் உண்மை கங்கு உரைத்-
தனர். வண்மை கங்கு வாழ்த்தினர். வண்மை கங்கு அறிவுறுத்தினர்.
வேந்தர்களுக்கும் புலவர்களுக்கும் அமைந்திருந்த இத்தகை உறவுமுறை இவ்வியலில்
சுராயப்படுகிறது.

வேந்தர் புலவர்களைப் போற்றிய முறை

வேந்தர் புலவர்பால் கொண்டிருந்த மதிப்பு குறிப்பிடத்தக்க-
தாயிருந்தது. புலவர்களைப் பெரும் புலமையாளராகவும், சான்றோராகவும்
கருதிப் போற்றினர். பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற
நெடுஞ்செழியன் உரைத்த வஞ்சினம், பழந்தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்களின்
சிறப்பான வாழ்வை உணர்த்துகிறது.

ஒங்கிய சிறப்பி யெயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் றலைய னாக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் லிவ்வரை⁹

எனக் குறிப்பிடும் செழியனின் கூற்றைக் கருதத்தக்கது. ஒங்கிய சிறப்பின்
உயர்ந்த கேள்வி எனப் புலவரின் புலமைத் திறத்தைக் குறிப்பிட்டு, அப்புலவரால்

தன் நாடும் தாலும் பாராட்டுப் பெறவதை உயர்வாக மதித்தது வேந்தனின் தயிற் றெஞ்சம். கபிலரின் புலமையை,

செய்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்¹⁰

என மாந்தரஞ் சேரவிரும்பொறை மதிப்பிடுவது உணரத்தக்கது. பழந்-
தமிழகத்தில் புலவர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கையும், வேந்தர் அவர்க ளைப்
போற்றிய திறத்தையும் இவ்விரு சான்றிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் காசற செய்யுட்பாடிய
பரணுக்குத் தன் மகன் குட்டுவன் சேர லுத் 'தொல்கடன்' ஆகக் கொடுத்த
செய்தி குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.¹¹ வேந்தர் புலவர்க ளைப் போற்றி
மதித்த சிறப்பிற்குக் குட்டுவனின் செயல் சான்றாக அமைகிறது. புலவரைப்
போற்றியுரைப்பது, அவருக்குப் பரிசில் தருவது, இவற்றோடு அமையாது தன்
மக ளையே அவருக்குத் தொண்டு செய்ய அனுப்புவது புலமைக்குப் பழந்தமிழ்
ஆட்சியாளர்கள் தந்த மதிப்பி னை உணர்த்துகிறது. புலவர்க ளை, வறியவர்
என்ற எண்ணு, கற்றறிந்த சான்றோர் என மதித்தப் போற்றிய சிறப்பு
எண்ணத்தக்கது.

பழந்தமிழ் வேந்தரிடம் புலவர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கு,
புகழ்த்தக்கது. தம்மை நாடிவந்த புலவர் பெருமக்க ளை அன்புடன் வரவேற்று
வேண்டியன நல்கிப் போற்றினர் வேந்தர். தம்மை விட்டுப் பிரியும்பொழுது
ஏழடி புலவரின் பின் சென்று வறியதும் பண்பாட்டையும் பெற்றிருந்தனர்.¹²

இத்தகைய பண்புநலன்க ளைப் பழந்தமிழ் வேந்தர் பெற்றிருந்ததால், அவர்க ளைப்
புலவர்கள் தாங்கள் விரும்பிய நேரத்தில் காணவும் கண்டு பேசவும் உரிமை
பெற்றிருந்தனர். புலவர்களின் வரவைத் தடுக்காதவையாக அந்நா ளைய

வேந்தரின் வாயில்கள் விளங்கின. ஒரு நாட்டிற்குரிய வேந்தன் அந்நாட்டுத் தன்னை எதிர்த்து தடுப்பார் எனவும் இலாபமையால், எனவும் கேளாதே, மாயுக எல்லோரும் எதிர்த்து போற்ற இம்மாந்த தலைநகர் கிசிச் சென்று அரசவையில் புதுவதுபோல் குட்டுவன் கோதை அரசவையில் சென்று இருத்தல் புலவர்களுக்கு மிகமிக எளித என்பதை,

உடையோர் போல விடையின்ற குறுகிச்
செம்ம குளவை யல்லாந்த புதுதல்
எம்மன வாழ்க்கை யிரவலர்க் கெளிதே¹³

எனக் கோலுட்டு எறிச்சிவார் மாடலன் மதுரைக் குமரனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். புலவர்களுக்கு அடையாத பெரும் வாயில்களாக வேந்தரின் அரசம்னை வாயில்கள் திகழ்ந்தன என்பதை இந்தப் புலவரின் பாடல் காட்டுகிறது. நாடாரும் வேந்தர்க்கு இனையாக மொழியை ஆளும் புலவர்கள் உரிமையும் செல்வாக்கும் பெற்ற விளங்கியதை இதால் அறிய முடிகிறது. புலவரின் அரசம்னை சமூகவிற்கு வேந்தரின் சமூகவை ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறியிருப்பது சுருத்தத்தக்கது. இதால் புலவர் பெருமக்களுக்கு இருந்த மதிப்பும் செல்வாக்கும் புலனாகின்றது.

கண்ணைப் பார்த்த இரங்கும் பசுவைப்போல் புலவர்களின் வறுமை நிலையைக் கண்டு வேந்தன் இரங்கினான். அவன் கண்களில் புலவர்களின் தனிப்பங்களைப் போக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருந்தது.¹⁴ வேர்வையிலால் நனைந்த நறும், பேரூம் உலவும் கந்தையைக் களைந்த அருமையான ஆடையை உடுக்க நல்கினான். அழகுடைய அரிவைபர் புதுத்தேறலை மழையென வாரிக்கும்படிச் செய்தான். தம் பசித்தனியம் போகுமாய் தேறலை மாந்தி அதனால் தம் மனத்தனியமும் நீங்கப்பெற்ற வேந்தன் கோயிலிலேயே புலவர் குயிலிறார். குயில் நீங்கிய பின்னர் தாம் அளவிற்கு மிகுதியாகத் தேறலைப் பருகி விட்டதை நினைத்து வியப்புற்றனர்¹⁵ என வறுமையில் வாடி, நலிவுற்ற

வருவோரைப் புரக்கும் வேந்தனின் அருளுடைமையைச் சிறப்பாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

புலவர் வறியவர் என்ற நிலையில் இருந்த ஏற்றம் பெற்றத்ச் சிறப்பு-புற்றிருப்பதும், வேந்தன் தான் நாடாள்பவன் என்ற நிலையைக் கருதாது வருவிருந்த பார்த்திருக்கும் நல்லறத்தாலாக விளங்குவதும் குறிக்கத்தக்கன. இவ்வாறு புலவர்கள் வேந்தர்களிடம் சிறப்புப் பெற்றிருந்ததால் மன்னர் மக னேத் தன் மகன்¹⁶ எனக் கூறும் அளவிற்கு உரிமை பெற்ற விளங்கினர். தம்மைப் புரந்த மன்னர் போரில் உயிர் துறந்தபோது அத்தனிபம் பொருது புலவர் கலங்கிக் கூறியிருப்பது சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக அமைந்துள்ளது. மன்னர் மார்பில் பட்ட வேல் அவர் மார்போடு நிலலாது,

1. பாணருடைய அகன்ற மண்டையைத் து னேத்தது

2. இரப்பவருடைய கையைத் து னேத்தது

3. மன்னரால் புரக்கப்பட்ட சுற்றத்தினரின் புல்லிய கன்னின் ஒளி மழுங்கத் து னேத்தது

4. அழகிய சொல்லை ஆராயும் நன்னிய ஆராய்ச்சியையுடைய அறிவுடையோரரசிய புலவர் நாவில் சென்ற வீழ்ந்தது

எனவே 'இனிப் பாடுநரும் இல்லை, பாடுநருக்கு ஒன்ற ஈடுநரும் இல்லை'¹⁷ எனப் புலவர் கலங்கிக் கையற்ற உரைத்திருப்பது, தம்மைப் புரந்தவரிடம் புலவர் கொண்டிருந்த உளர்வொத்த நட்பினைப் புலப்படுத்துகிறது. புலவர்கள் வாயால் வாழ்த்தப் பெறாத லேத் தங்களின் பெரும்பேறுக ஆட்சிக்குரியவர்கள் கருதுவதையும், வேந்தர்களின் மறைவோடு, தங்கள் வாழ்வும் முடிந்த விட்டதாகப் புலவர்கள் இரங்குவதையும் நோக்கும்பொழுது இவ்விருவரிடையே

மலர்ந்த நட்பு, வெறும் பொருளடிப்படையில் மட்டும் விளைந்தது என்ற கருவதைவிட உள்னார்ந்து, உணர்வொத்தத் தோன்றியது என்ற மதிப்பிடலாம்.

வேந்தன் புலவரை அன்புடன் வரவேற்று அவருக்கு வேண்டுவன தந்து, அன்பொழுக, கவிவுடன் அவர்க ளைப் பாரிப்பான் என்றும், அவனது அருள் பார்வையில் புலவரின் உள்னம் உருவதைவிட எழம்புகளே மெழுகென உருவதாக முடித்தாமக் கண்ணியார்¹⁸ கூறுகிறார்.

தமிழ்-உறஞ்சம்

பழந்தமிழ் வேந்தர் தமிழ் உணர்வு மிக்கோராக விளங்கினர். இத்தமிழ்ப் பற்றே இவர்க ளைத் தமிழ்ப் புலவர்பால் பெருமதிப்புக் கொள்ளச் செய்தது. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையினைக் காணப் புலவர் மோகிகீரனார் செலுார். வழிநடைக் க ளைப்பின் காரணமாக அங்கிருந்த முரசுக்கட்டிலில், அது முரசுக்கட்டிலென அறியாது குயிலுார். முரசுக்கட்டிலில் குயில் கொண்டிருந்த புலவரைக் கண்ணுற்றான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை. வேந்தனின் போர் முரசு, வெண்கொற்றக் குடை, காவல் மரம் முதலியவை வழிபடுவதற்குரிய மதிப்பைப் பெறுவன. முரசுக்கட்டிலில் உறங்குபவர் தமிழ்ப் புலவர் மோகிகீரனார் என அறிந்ததும், இரும்பொறையின் சினம் மாறியது; புலவர் மேலும் உறங்கும் பொருட்டுக் கவனி கொண்டு வீசி நின்றான். விழித்தெழுந்த புலவர் வேந்தனின் செயலைக் கண்டார். அறியாது செய்த தவற்றினை உணர்ந்தார். தவறு செய்த தம்மை வான் கொண்டு குயியாது, கவனிகொண்டு வீசிய காவலனின் செயலை நினைந்தார். வேந்தனில் செய்யப் பட்ட சிறப்பு, தமக்குச் செய்யப்பட்டது என்பதைவிட, தாம் சுற்ற தமிழுக்குச் செய்யப்பட்டது என்பதை உணர்ந்தார். தமிழுக்குள்ள பெருமையை உணர்ந்தார். அத்தமிழின்பால் வேந்தன் கொண்டிருந்த அளப்பரிய பற்றை நினைந்து அவனை வாழ்த்தினார்.

வேந்தனின் தமிழ் நெஞ்சத்தை வாழ்த்தக் கருதிய புலவர் தம் உணர்ச்சியினை,

அதெஞ் சாலநற் தமிழ்முழு தறிதல்¹⁹

எனக் கூறி அமைதியடைந்தார். தமிழ் முழுமையும் அறிந்த உணர்ந்த, மனம் பண்பட்டு, உணர்வு பெற்றமையாலே, வான் கொண்டு எம்மை ஒலிக்காத கவரி கொண்டு வீதியின் செயல் சாலம் எனப் புலவர் குறிப்பிடுவது உணரத்தக்கது. தமிழ் முழுதறிந்ததால் நின்செயல் சாலம் என்ற பொன் மொழி போற்றத்தக்கது. "அரசன் புலவர்க்கு ஆற்றிய அருந்தொண்டும், புலவர் அரசன்பால் கொண்ட கெழுதகை அன்பும் தனிநடைபடி பற்றியன அல்ல என்பது மறத்தல் ஆகாது. புலவரை வாருக்கு இரையாக்காத அரசன் கவரி வீதியது தன் நண்பர் என்பது பற்றி அன்ற; அவர் தமிழறிந்த புலவர் என்பது பற்றியே. புலவர் அரசனைப் பாராட்டியது தம் நண்பன் என்றும் உரிமை பற்றி அன்ற; அவனது தமிழ் வீரும்பும் தன்னிய நெஞ்சம் பற்றியே ஆகும். இருவர்க்கும் இடையே நெஞ்சம் பிவிக்கும் தொடர்பை ஆக்கியது "நல்தமிழ்" என்ற ஒன்றேயாகும். இருவரும் அந்த நற்றயிழைப் போற்றிய காரணம் ஏதோ மூடநம்பிக்கை அன்ற. ஈனம் புறந்தந்த அன்னைபடி போற்றும் அறிவுடை மக்களேப் போல், புலவரும் அரசரும் அறிவைப் புறந்தந்த வாழ்வைப் பிடுற உயர்த்திய தமிழகினையைப் போற்றினர்"²⁰ என மு. வரதராசலுர் குறிப்பிடுவது கருதத்தகுதியது.

நெஞ்சநிலை

சேரமான் யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரலிரும்பொறை,
சோழன் இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிணியோடு போரிட்டுத் தோற்றான்,
பெருநற்கிணிகுக்கு குறநில மன்னன் திருமுடிக்காரி என்றும் தேர்வன்மலையன்

துணை நின்று. தேர்வன் மலையன் தனக்குத் துணைநின்றதாலேயே தான் வெற்றி பெற்றதாகப் பெருநற்கிளியும், தேர்வன்மலையன் தனக்குத் துணை நல்காமையிலேயே தான் தோல்வியுற்றதாக இரும்பொறையும் கூறிக் கொள்ளுகின்றனர். இருபெரு வேந்தர்களின் வெற்றியும் தோல்வியும் ஒரு குறநில மன்னிடம் அடங்கியிருந்தன.²¹ பழந்தமிழகத்தின் அரசியல் நிலையினை இஃது எடுத்துக்காட்டுகிறது. தேர்வன்மலையன் தனக்குத் துணை நல்காமையுறிக் கூறுவது இரும்பொறை, கபிலர் இருந்திருப்பின் இவன் துணை தனக்குக் கிடைக்கும்படி செய்திருப்பாரி எனக் கூறியதாகப் பொருத்திவிளங்கி வருகிறது.²² குறிப்பிடுகின்றனர். நாடாளுமன்ற வேந்தருக்குப் போரில் படைத்துணை சேர்க்கும் பணியினையும், தாது²³ செல்லும் பணியினையும் மேற்கொண்டு, வேந்தருக்குப் புலவர்கள் நெஞ்சறி துணைவர்களாக விளங்கினர்.

உரிமை நம்பு

வேந்தரொரு நிகராக அமர்ந்த வட்டாடி மகிழும் அளவிற்குப் புலவர்கள் உரிமை பெற்றிருந்தனர். சோழன் மாவளத்தாலும் புலவர் தாமப்பல் கண்ணொரும வட்டாடி மகிழ்ந்திருந்தனர். மாவளத்தான் நலங்கிளியின் தம்பியாவான். அப்பொழுது வட்டுக்களில் ஒன்று புலவரை அறியாமல் அவர்பால் மறைந்தவிட்டது. அதுகண்டு மாவளத்தான் புலவர் வட்டியை வேண்டுமென்றே ஒலித்தனர் எனத் தவறாக நினைத்து அவரை அறிவட்டால் எறிந்தான். தவறு செய்யாத தம்மேல் வட்டெறிந்த மாவளத்தானின் குடிப்பிறப்பில் ஐயங்கொள்வதாகச் சினத்தில் கூறிவிட்டார் புலவர். தன் குடிப்பிறப்பை ஐயங்கொண்டு சினந்த புலவர் கூறியபொழுதிலும், சினங்கொள்ளாத அமைதியாகத் தன் செயல்கு நானி நின்று மாவளத்தான்.

MUL

PhD1953

இந்நிலையினைக் கண்டார் புலவர். தான் சினத்தில் கூறிய சொல்லின் பொருளை நினைந்து வருந்தினார். தாம் கூறிய சொல்லின் கடுமையினையும், அதனைக் கேட்டு நான் நிற்கும் மாவளத்தானின் பண்பையும் கண்டார். மாவளத்தானின் பொதுமையை எண்ணிப் போற்றினார். பெருகிவரும் காவிரி மனலிறும் நின் வாழ்நாள் பலவாகப் பெருகக்²⁴ எனத் தாமதப்பல் கண்ணார் வாழ்த்தி அமைந்தார்.

வேந்தனின் குடிப்பிறப்பைத் தாம் ஐயுறவதாக அவிவேந்தனின் முன்பே கூறமனவிற்குப் புலவர் உரிமையும் செல்வாக்கும் பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகிறது. அரசாசனிய தம்மை நேருக்கு நேர் இழிவாக ஒரு புலவர் பழித்தபோதும் அதைக் கேட்டுச் சினம் கொள்ளாமல் அமைதியாய் இருந்த வேந்தனின் செயல் புலவர்மால் அக்காலப் புரவலர்க்கு இருந்த மதிப்புக்கு நல்ல சான்றி.

ஒழிபுறம்

முவேந்தரும் ஒற்றமையாக நாட்டாக நிலை குறைவு. பகைத்துப் போரிட்ட நிலையே பரக்கக் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொருவரும் பிறரை அடக்கி ஆள வேண்டும் என்ற எண்ணம் உடையோராக விளங்கினர். ஒரு நாட்டில் ஒரு வேந்தன் வலிமையுடையவனாக வளர்ந்து விட்டால் அந்நாட்டில் பிற குடிகளில் தோன்றிய ஏனைய மன்னர்களை அடக்கித் தானே பெரு வேந்தனாகத் திகழ விரும்புகிறார். நாட்டின் பெருவேந்தனை பிறகு ஏனைய நாடுகளைத் தன்கீழ்க் கொண்டு வர விரும்பிப் போர் மேற்செல்கிறார். இவை மட்டுமின்றி ஒரு வேந்தன் சிறக்க வாழ்ந்தால் ஏனைய வேந்தரும், குற்றம் மன்னரும் ஒருங்குகூடி அவனை அழித்திட முற்பட்டனர். ஒரு குடியில் பிறந்தவர்களு

தங்களுக்குப் பகைத்துப் போர் மேற்கொள்ளுதலும் உண்டு. அனைத்திற்கும் மேலாகத் தந்தையை எதிர்த்த மகனும் அன்னனை எதிர்த்தத் தம்பியும் பகைத்துப் போரிக்கொழுதலும் உண்டு. இவ்வாறு ஒற்றைமையற்ற தமிழ் வேந்தர்களிடம் ஒருமை ஒற்றைமை ஏற்பட்டது.

சேரமான் மாரிவெண்கோலும், பாண்டியன் காளப்பேர் தந்த உகிரரப் பெருவழியும், சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிரியும் நம்பு பாராட்டி ஒருங்கிருந்தனர். இவர்களிடம் நிலவும் ஒற்றைமை உளரவு ஒளவையாருக்கு மகிழ்ச்சியை அளித்தது. இவ் ஒற்றைமை உளரவு யாங்கும் நிலவ வேண்டும் என் னிருப்பியது அப்பெண்பாற் புலவரின் தமிழ் உண்மை, அவருடைய விருப்பம் வாந்தத்தோடு கூடிய அறிவுரையாகப் பின்வருமாறு அமைந்தது.

வேந்தர் காக்கும் நாடு அனைத்த வளங்க ளையும் உடையதாக இருப்பினும் அவர் இறக்கும்பொழுது அந்நாடு உடர் செல்வதில்லை. அதுவரை அந்நாட்டுடன் தொடர்பில்லாதவரிடம் நாட்டின் ஆட்சியுரிமை சென்றமைகிறது. எனவே இவ் ஆட்சியுரிமை அறிவுடையது, நிலையற்றது என்பதை நிலையில் இருத்தல் வேண்டும். இறந்தபிறகு இரத்தினரை வருவது நல்லினை ஒன்றே; எனவே நாடிவருவார்க்கு வளம்பலவும் வழங்கி நல்லினையுடையவர்களாக ஆடுங்கள். உங்களுக்குக் கறத்தக்க உண்மைகளுள் இதவே தலையாயது. இதனை உணர்ந்த நீங்கள் மூவரும்இனிது வாழ்க. நீங்கள் மூவரும் ஒன்றாக உலகாவீர், உலகில் இன்பம் உண்டாகும். ஒருவர் பகைகொண்டு பிரியிதம் உலக இன்பம் பாழறும். எனவே இன்றேபோல் ஒருமனப்பட்டு உலகாருதல் வேண்டும் என அறிவுரை கூறி,

கொற்ற வெங்குடைக் கொடித்தேர் வேந்தர்
யானறி பளவையோ விதுவே வானத்த
வயங்கித் தோன்ற மீது மீம்மென
இயங்கு மாமழை யுறையிழை
உயர்ந்தமேந் தோன்றிப் பொலிகழந் நாளே²⁵

என வாழ்த்துகிறார் ஓளவையார். தம்த் வேந்தர்கள் தங்களுக்குள் ஒன்றப்பட்டுத் திகழ வேங்கும் எல்லாம் தானா வேட்கையை இவருடைய வாழ்த்தால் அறிகிறோம். ஓளவையாரின் அரசியல் உணர்வு தமிழர்க்கு இன்றம் அரும்பயன் நல்கக் கூடியது.

சோழன் குராப்பன்வித் தஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனும், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்தத் தஞ்சிய பெருவழுதியும் நட்பு புரிந் ஒருங்கிருந்தனர். இவ்விருவரின் ஒற்றமையைக் கண்ட காவிரிப்பூம்பட்டினத்தக் காரிக்கின்னார் மகிழ்ந்து பின்வருமாறு வாழ்த்தினார். புலவரின் வாழ்த்து அறம்சார்ந்த அறிவுரையாக அமைந்தது. நீங்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் உறவுடையாதி அன்புகொண்டு இன்றபோல் வாழ்க; உங்கள் ஒற்றமை நிலைத்திருக்குமாதல் இந்நிலவுலகெலாம் உங்கள் காலடியின்கீழ் வருதல் உறுதி. நீங்கள் ஒற்றமை-யோடு இருப்பின் அதன்கு பொறுது உங்கள் ஒற்றமைக்குக் கேடு குறுவர் பகைவர். நல்லவர் போலவும், உங்களுக்கு நன்மையைத் தேர்ந்த உரைப்பவர் போலவும், முன்தோர் முறைகளைத் தேர்ந்த மொழிபவர் போலவும் எடுத்துக் கூறி உங்களுக்குள் பகை சேர்ப்பார். எனவே அவற்றையெல்லாம் கௌரவ இன்றபோல் ஒற்றமையுடன் வாழ்க. இவ்வொற்றமையால் நீங்கள் பல நாடுகளை வென்று அந்நாட்டுக் குண்டுகள் தோறும் உங்கள் கொடிகள் பறக்கும் படிச் செய்யுங்கள் எனப் பொருள்படும்படி.

... நல்ல போலவு நயவ போலவும்
தொல்லோர் சென்ற நெறிய போலவும்
காத னெஞ்சிலும் மீட்புகற் கலமரும்
ஏதிக் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளா
திறே போல்கதம் புனரிச்சி²⁶

எனக் குறிப்பிடுகிறார் காரிக் கண்ணனார். பழந்தமிழ் வேந்தரிடையே ஒற்றமையைக் காண்டல் அரிதாயிருக்கிறது. அவ்வாறு ஒற்றமையுடனிருக்கும் சிலரையும் பகைகொள்ளுமாறு பிரித்தவிடும் அரசியல் சூழ்ச்சி நடைபெற்றிருப்பதைக் காரிக் கண்ணனாரின் பாடல் அறிவுறுத்துகிறது. நல்லவர் போலவும், நன்மை செய்பவர் போலவும், தொல்லோர் சென்ற நெறியை உணர்த்தபவர் போலவும், காதல் நெஞ்சினர் போலவும் உடனிருந்து நடித்தப் பகை சூழ்வர் என்பதை எடுத்தாள்க்கும் புலவரின் எண்ணம் உணரத்தக்கது.

புலவர் வேந்தரிடத்திற் புன்மருந்த அளிப்பு

புலவரிடம் வேந்தர் அளிப்பு பாராட்டியதைப் போன்றே புலவரும் வேந்தரிடம் அளிப்பு கொண்டிருந்தனர். புலவரின் அளிப்பு அவர்தம் செயல்களினால் விளங்குகிறது. வருவேரரிக்கெல்லாம் இல்லையென்றது வாரி வழங்குவதால் தலைவனது காலடியில் சிறமுள்ளும் நோவு செய்யாது ஒழிய வேண்டும்.

அங்கு குகை நெந்தை யுள்ளு
முக்கு நோவ வுறற்க தில்²⁷

என்றும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தாக் காரிக் கண்ணனார் கூற்ற அவருடைய அன்புள்ளத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. தம்மை நாலும் புரக்கும் தலைவர் தம் நெஞ்சிலே இருப்பதை

என் நெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண் குறே²⁸

எனப் புலவர் ஆத்திரையனார் குறிப்பிடுகிறார். வேந்தரிடம் தவற கண்டபொழுது கடிந்துரைத்தும் நல்லன கண்டபொழுது வாழ்த்தியும், அவர்களை நல்லாற்றப் படுத்தினர் புலவர்.

அறிவுரை

வேந்தரிடம் பரிசில் பெற்ற புலவர்கள் பரிசிலடல் வறிதே மீளாது, தக்க அறிவுரைகளைக் கூறிச் செல்வதல் மரபு. வேந்தரிடம் தவறு கண்டபொழுது தமக்குப் பரிசில் நல்கினுளே எனத் தாழ்ந்து விடாமல் கடுமையாக அறிவுறுத்தும் நெஞ்சுரத்தைக் கான முடிவிறது. இம்மரபினையே வள்ளுவர்,

இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா நிலாநகர் கெடும்²⁹

எனக் குறிப்பிடுகிறார். சேரமான் கருஞர் ஏறிய ஒளிவாட் கோய்பெருஞ் சேரனும்பொறைக்குப் புலவர் நலிவெழுந்த லையார் பிள்வருமாறு அறிவுரை கூறுகிறார்.

ஆகவே வேந்தரிடத்தில் அன்பும் அருளும் நீங்காது நிறைவுற்றிருத்தல் வேண்டும். அவை அவன்மாட்டு இல்லையாயின், அவன் ஆட்சி நெடிதுநான் நிலைபெற்றிராது. அன்பையும், அருளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆட்சியினையே மக்கள் விரும்புவார். இவற்றின் அடிப்படையில் அமையாதது அறநெறியற்ற ஆட்சியாகும். அறனற்ற ஆட்சி அழியும். எனவே பெற்ற சூழ்ந்தையைத் தாய் பேணுவது போல நாட்டைக் காக்க வேண்டும்.

அருகு மனிது நீக்கி நீங்கா
நிரயகி கொள்பவனொடொடொகிஞது காவல்
குழனி கொள்பவரி னேம்புமதி
அளிதோ தானேயது பெறலரும் குறைத்தே³⁰

எனக் குறிப்பிடும் புலவரின் கருத்த இன்றும் கொள்ளத்தக்கது. வேந்தர்-கருக்கு அன்பின் சூழ்ந்தையும், அருளின் ஆற்றலையும் உணர்த்தி, அறநெறியில்

பற்றி கொள்ளச் செய்து, மற வேந்தரை அறவேந்தராக மாற்றிய பெருமை பழந்தமிழர் புலவருக்கு உண்டு.

பல்யாளைச் செல்குழுட்டுவனின் அருமை பெருமைகளை யெல்லாம் சிறக்க எடுத்தோதிய பாலைக் கௌதமரார், அவர் ஆட்சி நல்லாட்சியாக அமையும் பொருட்டுப் பின்வரும் அறிவுரைகளைக் கூறியார்.

நல்லரசைப் பல்லோர் பழிக்கும் கொடுங்கோல் அரசாக சூக்குதல் அவிவரசுடையான் கொள்ளும் 1. சினம், 2. காமம், 3. கையிகந்த கஞ்செட்டம், 4. அச்சம், 5. பொய், 6. அளவிற்கு மீறிய அன்புடைமை, 7. கையிகந்த தன்மை ஆகியவற்றால் ஆகும். எனவே தீத்செயலை நில் மனதாலும் நினைவாக, அறவினைகளை நாள்தோறும் செய்க. நாட்டு மக்கள் ஒருவரையொருவர் தன்புறத்தாமலும், பிறர் பொருளைத் திருட விரும்பாமலும், கடலும், காணலும் பயன்பல ஈழமாலும் நல்லாட்சி நடத்தல், குற்றமறக் கற்றத் திறைபோகிய அறிவுடையோர் கூறும் அறநெறி வழி ஆட்சி நடத்தல், நில் அன்பு மனவியறோடு மகிழ்ந்த பின்வீற்றி வாழ்க. உள்ள பொருளை ஊராறோடு உண்டு மகிழ்க, ³¹ எனப் புலவர் பாலைக் கௌதமரார் அறிவுரை புகல்கிறார்.

வேந்தர்க்கு அறத்தின்பால் நம்பிக்கை ஏற்படும் பொருட்டு, நிலையாமையை எடுத்தக்காட்டி அறிவுரை வழங்குதலும் உண்டு.

தம்மோடு ஒத்த வேந்தர் எவருமில்லர் எனப் பெருமை பேசிய வேந்தர் பலரும் தம்புகந் மட்டும் நின்ற நிலை மறைந்து போயினர். சோலை தோறும் நிகழும் வெறியாட்டயர் களத்தில் இனி இடமில்லையெனக் கூறமாற நெருங்க நிற்கும் சூடுகள் அனைத்தும் அழிந்து போவது உறுதியானதைப் போன்றே உலகில் வாரும் உயிர்கள் அனைத்தும் ஒருநாள் அழிந்து போவது

உறுதி. இவ் உலக வாழ்வு நிலையற்றது. இவ் உண்மையினை நிலைவில்
நிறுத்தி, நல்லது ஆற்றி நெடிதே வாழ்க³² என வாழ்த்தும் பழந்தமிழ்ப்
புலவரின் கருத்தரை நிலையத்தகும்.

வில்லேருழவர் பெறும் வெற்றி, நல்லேருழவரின் கையில் உள்ளது
எனவே உழவரிகளைப் பேசிக் காக்க வேண்டும் என்றும் கருத்தப்பட,
புலவர் வெள்ளைக்குடி நாகனார் சிவிலி வளவளுக்கு கறம் அறவுரை குறிப்பிட்ட
தகும். புலவரின் அறிவுரை பின்புருமாறு அமைந்தளிளது. வேந்தன்
காட்சிக்கெளியுதல் வேண்டும். கடமையில் தவறுமை வேண்டும். இவ்-
யிரண்டும் அவன் கீழ்ப் பணியாற்றும் பணியாளரிடமும் இருக்க வேண்டும்.
தன் நாட்டு மக்கள் நல்வாழ்விற்கான பொருளிற்குப் பிற நாடுகளை எதிர்
நோக்காத நிலையில் ஆட்சி அமைந்திருத்தல் வேண்டும். இத்தகு வளம்
பெருக வழிசெய்யும் ஆட்சி அறிவுரை நாட்டு மக்கள் விரும்பமாட்டார்கள்.
தம் நாட்டிற்குக் கேடுண்டாகும் என அறியின் அதை இழந்த வாழ்வதிலும்
அறிவதே சிறப்புடைத்த என என்விக் களம் புகுவர். இவ்வெண்ணம் உடையார்
தம் உள்ள உரனை அறிக்கும் ஆற்றல் உலகில் எத்தனைச் சிறந்த படையாளரிக்கும்
இல்லா. போரில் வில்லேருழவர் பெறும் வெற்றி நாட்டில் நல்லேருழவர்
தரும் நற்பயனின் விளைவாகும். எனவேதம் நாடு வளம்பல செறிந்த
நல்ல நாடாதல் காணும் பிறநாட்டு மக்களும், இத்தனை வளங்கொழிக்க
சூலம் வேந்தனே தங்கள் நாட்டையும் ஆட்சி புரிய வேண்டும் என விரும்புவர்.
இத்தகைய எண்ணங்கொண்ட மக்கள் நிறைந்த ஆட்சியைப் போர்புரிந்த
கைப்பற்ற வேண்டியதில்லை. அந்நாட்டு மக்களே முன்விளியு உள்ள ஆட்சியினை
அறிந்த விட்டு, இவ்விடம் ஆட்சியினைத் தருவர். ஆகவே உலகமெலாம்
ஆள ஆசை கொள்ளும் வேந்தரிக்கும் உறுதுணை புரிவோர் உழவர். நாட்டிற்கு
அரங்கு நிற்கும் உழவரிக் குக்கு நல்லன செய்தலை வேந்தன் நாள்தோறும்

அறிந்த தக்கன செந்தல் வேங்கு³³ என்பர் புலவர் வெள்ளைக்குடி
நாகனார். வேந்தர்கள் மந்திரை கொண்டு போரிடுவதை நிறத்தி விட்டு,
உழவனாடி பேசி, நாட்டு மக்கள் நல்வாழ்வில் கருத்திச் செலத்திலும்,
மக்களே விருப்பித் தம்மை ஆனம் உரிமையை இவ்வேந்தர்களுக்குக் கொடுப்பர்
என்றும் இவர் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

உழவுத் தொழிலுக்கு அடிப்படைத் தேவையாக அமைந்திருப்பது
நீர். உழவுத் தொழிலைப் போற்ற நினைக்கும் வேந்தன் முதலில் நீர்
நிலைகளைப் பெருக்க வேங்கும் என அறிவுறுத்தியுள்ளார் புலவர் குடபுலவியனார்.
பசியும், பிணியும், பகையும் இன்றி மக்கள் வாரும் நாடே சிறந்த நாடாகத்
கருதப்படும். பசியும், பிணியும், பகையுமின்றி மக்கள் வாழ வேங்குமாகுதல்
உணவுக்குறை உண்டாதல் கூடாது. உணவு நல்லிலும், நிறைந்தும் உண்டாய்
வழியே உண்டு. நீர் அற்றவழி நிலம் இருந்தும் பயக்குமோ. எனவே நீர்
நிலைந்த நிறையத் திட்டித்தொடர் நீர்நிலை பலவற்றை ஆங்காங்கே ஆக்கித்
தருதல் வேந்தனாடைய தலையாய கடமை. இம் மன்னுலகில் நிலைந்த புகழை
விருப்புவோர் நீரின இன்றியமையாமையை உணர்ந்த அதற்கு வேங்குவன்
சென்வர் என்பதை,

நீரின நமையா யாக்கைக் கெல்லாம்
உண்ட கொடுத்தோ குயிர்கொடுத்த தோரே
உண்ட முதற்றே யுனவின் பிட்டம்
உனவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீரு நிலைநீர் புனரி யோரின
குடம்பு முயிரும் படைத்திசி றோரே³⁴

எனப் புலவர் குடபுலவியனார், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற
நெடுஞ்செழியனுக்கு அறிவுறுத்தவது எல்லாக்கால அரசுக்கும் பொருந்தும்
அறிவுரை ஆகும்.

நீர்நிலை கண்டு, உழவுத் தொழிலைப் பேசி, வளர்ச்சியடையச்
செய்வதோடு வேந்தர் கடமை முடிந்தவிடுவதில்லை. விளைந்த விளையும்,
தனக்குச் சேர வேண்டியவற்றை முறையறிந்த அறவழியில் வாங்க வேண்டும்.
முறையோடு வரிவாங்க முடியாத வேந்தர் நீர்நிலைகண்டு, உழவரைப்
பேசியது பொருளற்றதாகி விடும். எனவே வேந்தர் தன் குடிக்கிடம்
எவ்வாறு வரி கொள்ள வேண்டும் என்பதைப் புலவர் பிசிராந்தையார்
பாண்டியன் அறிவுடை நம்பிக்குப் பிள்ளருமாத தெளிவுபடுத்தினார்.

விளைநிலம், மா அளவு மிகச்சிறிது எஞ்ஞான்றும், அதையும்
முறையாகப் பயிரிட்டு, அதில் விளையும் உணவுப் பொருளை, நாள்தோறும்
கனக்கிட்டுத் தந்த வந்தால், அச்சிற நிலத்தில் விளைந்த உணவே, யாளைக்குப்
பலநாள் உணவாகும். பல வேளியளவு பரந்தனின் விளைநிலத்தில் யாளை
ஒன்றை அது விரும்பியவன் உண்ணச் செய்தால் விளைந்த பயிர் அனைத்தும்
ஒரே நாளில் பாழாகிவிடும். யாளைநிற் வாயுட்சென்ற உணவாகிப்பயன்
படுவதில் அதன் காக்கனாள் மிதியுண்டு அறிவனவே மிகுதியாகும். இது போல்
சான்றாகக் கொண்டு ஆனம் வேந்தர் அறிவுடையோருகித் குடிக்கிடமிருந்து
எவ்வளவு பெறலாம், எவ்வளவு பொருள்களை அவர்களால் கொடுக்கமுடியும்
என்பதறிந்த ஒழுங்கான ஒரு முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு வரி வாங்க
வேண்டும். இவ்வாறு முறையறிந்த வரி வாங்கினால் நாட்டு மக்கள் வேந்தருக்குத்
கொடுக்க வேண்டிய பொருளை விரும்பிக் கொடுத்த வேந்தனையும் வாழ
வைத்தத் தாங்களும் நலித வாழ்வார். இவ்வாறில்லாமல் அறநெறியறியாத
அமைச்சரின் சொற்கேட்டுக் குடிமக்கிடம் அம், அம் வரி வாங்கப்பட்டால்,
அம்மக்கள் சரிபுறவர். குடிமக்கள் சரிபுறவர், அந்நாட்டுக்குரிய வேந்தன்
நெடிதநாள் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்க முடியாத³⁵ எனப் புலவர்

பிதிராந்தையார் அறிவுர்த்தவது இந்நா லெய் ஆட்சியாளர்களும் கருத்ததிக ஒன்றும்). ஆட்சித்தொறயில் புலவர்களுக்குள்ள ஈடுபாட்டையும், தங்கள் கருத்தினை அஞ்சாத எழுத்தொரக்கும் அளவிற்குப் புலவர்கள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கினையும் பிதிராந்தையார் பாடல் புலப்படுத்தவிறது.

நீரிநிலை கங்கு, வினேநிலம் பேனி, உழவரைத் காத்தா, முறையறிந்த வரி வாங்கப்பட்டாவம், வேந்தனிடம் இருக்க வேண்டிய அடிப்படையான பண்புகள் இந் லையாலல் அறிவேந்தன் ஆட்சிப்பொறப்பில் நீட்டநாள் நிலைக்க முடியாதா. எனவே நாடாறும் வேந்தனுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகள் சிலவற்றைப், புலவர் மதரை மருதவினநாகுரர் பாண்டியர் இவ்வந்திகைத்தத்திய நரிமாறனுக்குப் பிள்ளமுமாற எழுத்தொரத்திற்றார்.

பிறை புரிந்தவர் நம்பவர் எனவே பிறைத்தத் செல்க என ஒரக்காத விடுத்தலம், இவர் நம்பகவர் எனவே பிறைபுரியாராயினம் பெருந்தனிடம் கொடுக்க என ஒரத்தலம் அறத்திற் பாறப்பட்டதிற. வேந்தனறி ஆட்சிப் பொறப்பெற்றிருப்பவனுக்கு வேண்டியவர் வேண்டாதவர் என்ற வேறபாடு இருத்தல் கூடாது. இவ்வறனல்லாத செயல் தன்பாற் நிகழாவனம் வேந்தன் காத்தல் கொள்ள வேண்டும். இவ்வாற நடுநிலை நிறை நாடு காப்பவர்பாற் றுகமையும், அருளும், அருப்பெருங்கொளையும் சூரிய பண்புகள் இன்றியமையாத இருத்தல் வேண்டும். ³⁶ என வேந்தனுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகளை எழுத்தியம்பிய புலவரின் அறிவுரை உரைத்ததிகது. சமன் செந்த சினை தும் கொற்போற் றொபாற் கொடாமல் பற்பே வேந்தர்களிடம் இருக்க வேண்டிய அடிப்படையி பண்புகளுர் த லையாயது எனத் கருதுகிறார் புலவர் மதரை மருதவின நாகுரர்.

தன்னை நாடிவரும் பரிசிலருக்கு அவரவர் தகுதியறிந்த பரிசிற்
நற்க வேண்டும். தன்விடம் வருவோரிற் தகுதியறியாத வேந்தனில் புகழ்பெற்றதற்
கிறதிக முடியாது. தகுதியறியாத, காஞ்சு எந்த பரிசிலை மறத்தல்.

காஞ்சு தீத்த விடுபொருட் சியாரோர்
வாணிகப் பரிசில எல்லே³⁷

எனத் கூறும் அளவிற்குப் புலவர்கள் நெஞ்சரம் மிக்கோராய் விளங்கினர்.
ஆனால் இதே காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் உறையூர் முருகன்னை சாத்தனார்
சோழந் நலங்கிள்ளிக்குப் பரிசிற் நற்கும் முறையை எடுத்தல் கூறியுள்ளார்.
நின்பால் வருந்தி வருவார்தம் தகுதி, தகுதியிடைமகனை நோக்கி அவிப்பதும்,
மறப்பதும் செய்யாத, அவிவாறு வருவார்தம் வாடிவதனிய வயிற ஒன்றையே
நோக்கி எல்லோரிக்கும் வழங்க வல்லவருக, எனப் பொருளில்.

வல்லா ராயினும் வல்லந ராயினும்
வருந்தி வந்தோர் மருங்கு நோக்கி
அருள வல்ல யாகுமதி³⁸

எனத் கூறும் புலவரிற் கருத்த ஆற்றல் நோக்கத்தக்கது. தகுதியுடையவர்க்கும்,
தகுதியற்றவர்க்கும் வயிற ஒன்றதான். எனவே பகித்த வயிற நோக்கிப் பரிசிற்
கொடு எனப் புலவர் உரைக்கும் அறவுரை ஒருவகையில் புரட்சியானது என
உரைக்கலாம்.

புகழ்-கருத்து

வேந்தனின் வீரத்தையும் அவர்தம் போர் வெற்றியையும் கிறக்கப்
பாடிய பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் போரைத் தடுத்தல் அமைதி ஏற்படுத்தியுள்ளனர்.
போரின் கொடுமையையும், அறத்தின் அடிப்படையில் விளங்கும் மறப்பண்பையும்
விளக்கிப் போரைத் தடுத்தாள்ளினர்.

சோழன் குளமுற்றத்தத் தஞ்சிய சிற்றிவளவன் சேரமான் இமய-
வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதலின் பகைகொல்லு, சேரனின் கருவூர்த் கோட்டையை
முற்றுகையிட்டான். சோழன் எதிர்த்துமளவிற்குத் தன்விடம் படைவலிமை
இல் லையென்பதை அறிந்த சேரன் கோட்டைக்குள்ளேயே அடங்கியிருந்தான்.
சோழர் படை கருவூர்த் கோட்டையைத் சுற்றியுள்ள காவற்காட்டை அழித்-
தொழித்தது. தன் காவல்மரம் வெட்டப்படும் ஓசைகேட்டும் வெளிவராத
கோட்டைக்குள்ளேயே அடைந்திருந்தான் சேரன். போர் நடைபெறாத காலம்
நீட்டித்தலால் இருபெரும் படைகளும் மக்களும் தனிபுறவதைக் கண்டார் புலவர்
சுலத்தன் ற் சீழார். சிற்றிவளவனிடம் சென்று வேந்தனின் மறப்புகைபத்
கிளத்திப் போவரத் தவிர்த்து விழைந்தார் புலவர். நிற்படை கோட்டையில்
பலகால் முற்றுகையிட்டிருந்தும், அவன் காவல் மரங்களை வெட்டி வீழ்த்திய
ஓசைகேட்டும் வெளிவராத இருக்கும் சேரன் வீரனல்லா, வீரநீதன்மை நிகரித்த
வீரரோடே போரிடுவர். பெருவீரமு ந் வீரனல்லாத சேரனின் போரிடுவது
பெருமை தருவதில்லை.

சுடிமரந் தடியு மோசை தன்ன ற்
நெடுமதில் வரைப்பிற் சுடிமன் வியம்ப
சுஞ்சிவி திருந்த வேந்தனெ டத்தெந்
கிலைத்தார் முரசுக் கறங்க
மலைத்த னெ யென்பது நானுத்தக வுடைத்தே³⁹

எனது சோழனுக்கு வீரத்தின் தன்மையை உணர்த்திப் போவரத் தடுத்த நிறத்தின்
கருதிய புலவனின் பணி குறிப்பிடத்தக்கது.

புழிகரத்தல்

வேந்தர்கள் தவற செயிய நேர்ந்தபொழுது, உரிய நேரத்தில்
அவர்களது தவற்றினை உணர்த்தி அதை அவர்களுக்கு ஏற்பட இருந்த பற்றியிற்றை

காத்தரினார் புலவர் பெருமக்கள், சோழன் குழந்தைத் தஞ்சிய சிவலிங்கவன், திருக்கோவள கரத் தலைநகராகக் கொண்டு மலையாட்டை ஆட்சிபுரிந்த மலையமரால் பகைகொண்டு போருடற்றினார். வெற்றிபெற்ற வனவன் மலையமாலை மக்கள் இருவரையும் கைப்பற்றிக் கொன்றதற் ற யா லெக்காவின் கீழிட்டுக் கொல்லத் தவிர்த்தார். இச்செயலால் சிவலிங்கவனின் புகழ் குன்றும்; வரலாற்றில் நிலைத்த பழி நேரும் என்பதை உணர்ந்த கோகுலசிறார் உள்நாடு பதறினார். இக்கொடுமையைத் தடுத்த நிலைத் தவிர்த்தார். வனவனின் முன்னோர் செயலே எடுத்தக்காட்டி அவன் முறைப்படுத்தினார். புறவுக்காகத் தன் உலகக் கொடுத்தபி புரந்த முன்னோர் மரபின் வந்தவனே! நீ கொல்லத் தவிர்த்திருக்கும் மக்களோ சிறவர்கள். தம்மை நாடி வந்தோர்³⁶ வாரி வாரி வழங்கிய வள்ளலின் மக்கள். எதிர்த்த நிற்கும் பருவமும் ஆற்றலும் அற்றோர். இவர்க லெக் கொல்லத் தவிர்த்த நிலைக்கு அருளாகாத.

நீயே, புறவி எல்ல வன்றியும் பிறவும்
இருக்கக் பலவும் வீடுத்தோன் மருக லே
இவரே, புலவரே தன்மார் புறிக் கஞ்சித்
தமதுபகுதி தவிர்த்த தவிர்த்த வார்த்தர்
கவிதைகள் டயூஉ மழாஅன் மறந்த
புகழ் லெத் திருஅர் மனமருகல் நோக்கி
வீடுத்திற் புறிகலே லுடையார்
கேட்ட லே யாவின் வேட்டை செறிமமே⁴⁰

எனத் கூறி வனவனின் கொலைத் செயலைத் தவிர்த்த புலவர் கோகுலசிறாரின் அருள்உள்ளம் போற்றத்தக்கது. இக்கொலையைப் புலவர் தடுத்த நிலைத்தியதால் சிவலிங்கவனின் வார்த்தின் மாசு படியவில்லை. தவிவிடத் தோற்ற மகிழ்வின் குழந்தைக லெக் கொன்ற பழி வனவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும். மலையமராலின் மக்க லெக் காப்பாற்றி, சிவலிங்க ஏற்பட இருந்த பழியின்றிதம். அவ லெத்

காப்பாற்றி பிறர்நலம் கருதும் பெருந்தகைமையோடு தொண்டாற்றிய புலவர்தான் நிலைத்த புகழுக்குரியது.

கோப்பெருத் சோழனுக்கு எதிராக அவர் பெற்ற மக்களே போருக்கு எழுந்த புன்மை நிலையினைக் காளமுடிவிறது. "தமிழ் நாட்டு வெந்தரிகளின் குடும்பங்களில் தலகாட்டாத குறை எவ்வாறே இச்சோழனின் குடும்பத்தில் புலந்தது".⁴¹ பகைவேந்தர் இருவர் போரிட்டுக் கொடுவது மரபு. தந்தையை மகன் எதிர்ப்பது தமிழர் வரலாற்றில் புதுமை; பழிக்கு இடம் தருவது. இப்பழி நேராவதற்கும் தடுத்தறிதத்தக் கருதினர் புலவர் புல்லாற்றன் ற் எவற்றியவரி. கோப்பெருத் சோழனுக்குப் பிள்ளருமாறு அறிவுரை நல்கினார்.

நினைவு போருக்கு வந்திருப்பவர் நினை பகைவராகிய சேரனோ, பாண்டியனோ அல்லர். உனக்குப்பின்னால் ஆட்சிப்பொறுப்பேற்க இருப்பவர் நினை மக்கள். நீ வெற்றி பெற்றால் உனக்குப் பிறகு ஆட்சியினை யாருக்கு வழங்குவாய். நீ தோற்றாலும் அது நினை புகழுக்கு மாசு உண்டாக்கும். எனவே போரைத் தவிர்த்து அமைதியடைக.

என்கிற் காட்சி யினையொர் தோற்பிற்
நினைபெருத் செல்வம் யாரிடுகெத் கணையே
அமர்வெத் செல்வ நீயவர்கி டிலையிற்
இசையுந ருவப்பப் பறியெத் கணையே
அதலம். ஒழிகதி லத்ததநிற் மறனே⁴²

எனக் கோப்பெருச்சோழனின் மறத்தகைக் கெடுத்தது. அறத்தில் நாட்டம் ஏற்படச் செய்த புலவரின் பணி குறிப்பிடத்தக்கது.

நலங்கிரிவிடமிருந்து பரிசில் பெற்ற, நெடுங்கிரிவிடமிடமிடாற் பரிசு பெறப் பொருட்டு இளந்தத்தன் என்ற புலவர் உறையூர் சென்றார். நலங்கிரி-
விடமிருந்து வந்தமையால் அவரை ஒற்றன் எனக் கருதித் கொல்லத் துரித்தாக
நெடுங்கிரிவிடம். புலவரைக் கொன்ற பெரும்புழி நெடுங்கிரிவிடக்கு வந்தவிடுமே
எனக் கருதிய கோவூர்சிழார், நெடுங்கிரிவிடக்கு உண்மையை உணர்த்திப் புலவரைக்
காப்பாற்றினார். இவ்வுண்மையை உணர்த்தும் போது புலவரின் இயற்பினைத்
தெரிவித்த உணர்த்துகிறார் கோவூர்சிழார்.

புழுமரம் நாடிச்செல்வன பறவைகள். அவைபோலத் தமக்குப்
பரிசில் வழங்குவோரை நாடிச் செல்பவர புலவர். அங்கும் தம் வல்லமைக்கு
ஏற்புப் பாடிப்பெறும் பரிசிலால் மகிழ்வார். தாம் மகிழ்வதோடறிந்த, தாம்
பெற்ற பொருள் கொண்டு தம் சுற்றத்தையும் மகிழ்விப்பார். தாம் பெறும்
பொருள்களை மிகுத்தக் காக்கும் இயல்பும் இல்லாதவர். தம்மைப் புரப்போ-
ராற் பெறும் சிறப்புக்காக இவ்வாறு வருந்து நானும் அலைவதே இப்பரிசிலர்-
களுடைய வாழ்க்கையின் தன்மையாகும். பிறருக்குக் கொடுமை செய்ய
அறியாதவர். கல்வியால் தம்முடிக் மலைத்தவரை அவர் நான் வென்ற,
செம்மாந்த நடந்த, அவிவிடத்தில் இவ்வாறு ஒழுதும் இயல்பினர். அவ்வாறு
ஒழுதும் போலுது, ஒங்குபுகழுடிக் நிலம் துறும் வேந்தரைப் போன்ற சீரும்
உடையோராம் விவந்துவர், எனப் புலவரின் உயர்ந்த வாழ்க்கையினை எடுத்து-
ரைக்கிறார் கோவூர்சிழார். 43

புலவர்தம் செம்மாந்த புலமைச் செருக்கை வேந்தரிடம் நிலமாலும்
ஆட்சிச் செருக்குடிக் ஒப்பிட்டுக் கூறியிருப்பது கருத்தின் கீழ்க் காணத்தக்கம்.

புரவலனைத் காத்த புலவர்

வேந்தர் புலவர்க்குப் பரிசில் தந்த புரத்தல் இயற்பு. அவ்வாறு பரிசில் பெற்ற புலவர், தம்மைப் புரந்த வேந்தர்க்கு அன்பும் நேர்நிகழ் அவனைத் காப்பாற்றும் கடமையினையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். புரவலனைத் காப்பாற்றிய புலவராகப் பொற்கையார் விளங்குகிறார். சேரமான் கனைக்கால் இரும்பொறை சோழன் கோச்செங்குலனிடம் பொருத தோற்றியுற்ற, அவனிடம் சிறைப்பட்டார். வேந்தன் சிறைப்பட்ட செந்தியை அறிந்த பொற்கையார் அவனை மீட்டும்பொருட்டு, கோச்செங்குலனின் வெற்றியைச் சிறப்பித்தல் களவழி நாற்பது எந்தும் நாலைப் பாடினார். பாடல்குறிப் பரிசிலாகச் சேரமானின் விருதலையைக் கேட்டுப் பெற்றார். பொற்கையார் சேரனைச் சிறைவிட்டு செந்த செந்தியினைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடவில்லை. பிற்கால இலக்கியங்களான கவிஞர்க்குத்தப்பரவியும், விக்கிரம சோழனாலாயும், பொற்கையார் சிறைவிட்டு கடை செந்தியினை முறையே,

களவழித் கவிதை பொற்கை உரைசெய்ய, உதியுள்
காழ்வழித் தனையை வெட்டி அரசிட்ட பரிசும்⁴⁴

என்றும்,

இன்னருவின்

மேதக்க பொற்கை கவிகொங்கு விநிலனைப்
பாதத் தனவிட்ட பார்த்திபனும்⁴⁵

என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. சேரமான் கனைக்காலிரும்பொறை சோழன் செங்குலனோடு திருப்போரில் போரிட்டுத் தோற்ற, குடவாயிற் கோட்டத்திற் சிறைப்பட்டத் தன்மீர் கேட்டு, அது காலந்தாழ்த்தித் தரப்பெற்றதற்கு உத்தர, அத்தொன் எனப் புறநானாற்றின் பழைய குறிப்பு குறிப்பிடுகிறது.⁴⁶ சேரமான்னைச் சிறை மீட்ட பொற்கையாரின் செயலைப் பிற்கால இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

வேந்தலக்கு நேர்ந்த தனிபத்தைக் கண்டு பொழுது அவனைத் திறைமீட்ட செறிவை வேந்தர்பால் புலவர்க்கு இருந்த நெருக்கத்தை விளக்கும்.

சோழன் முடித்த லைக் கோடுபெருநற்கிள்ளி எளிபாள், சேரன் அந்தவஞ்சேரல் இரும்பொறைபுட்கி பகைகொண்டு, சேரனின் கருவுரை முற்றுகையிட்டான். முற்றுகையிட்டிருந்த நேரத்தில் ஒருநாள் இவன் ஈர்ந்த சென்ற யானை மதம் கொண்டது. மதம் கொண்ட யானை, பாகர் அடக்கவும் அடக்காது, இவன் பாசறையின் நீக்கிப் பகைவனின் பாசறையிடத்தே சென்ற விட்டது. இக்காட்சியினைக் கண்டார் உறையூர் எவிச்சேரி முடமோகியார். எதிர்பாராமல் தவிமைப்பட்டுவிட்ட சோழனைச் சேரப்படைவீரர் ஆந்த அழித்தவிடலாம். அதனில் தனித்த வந்தவனை அழித்த பழி சேரலக்கு நேர்ந்த விடும். எனவே சோழன் உயிர்பிழைத்துச் செல்லவும், சேரலக்குப் பழி ஏற்படாமல் இருக்கவும், புலவர் முயலினார். சேரலக்கு நிலைமையை விளக்கிப் பழி நேராமல் காத்தார்.

மரீஇயோ ரறியாது மைந்தபட் டநீரே
நோயில குசிப் பெயர்கதி லம்⁴⁷

எனப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். நோயிலகுசிப் பெயர்கதிலம் எனப் புலவர் இரங்கியுரைக்கும் கூற்றில் அவரது அருஞ்ஞம் புலப்படுகிறது. போரீக்களடி பாசறையின் வேந்தலடிக் புலவர் இருப்பார். "படைவீரர்களுக்கு ஈதிகமலிதிக அரசவைப் புலவர்க ளையும் போரீக்களத்திற்கு அழைத்தப்போவது அந்நரைய வழக்கம்"⁴⁸ எனக் கூறும் குஞ்சுப்பிற் றேயின் கருத்தும் இதுவே உறுதிசெய்கிறது.

அஞ்சாமை

வேந்தரிடம் அன்புகாட்டி வாழ்ந்தவர் புலவர். ஆயினும் வேந்தர் தவறு செய்தவிடத்து, அவர்தம் தவற்றினை அஞ்சாது எடுத்துரைக்கும் கூற்றில்

பெற்றிருந்தனர். சோழர் நலங்கிள்ளி ஆளுங்கோட்டையினை முற்றுகையிட்டு
 இருந்தார். கோட்டையினர் இருந்த சோழர் நெடுங்கிள்ளி போரிடவும்
 தவிவின்றிப் பவியவும் மனமின்றி கோட்டையினர் அமைதியாக இருந்தார். பல
 நாட்கள் முற்றுகையிடப்பட்டிருந்ததால் கோட்டைக்குள்விருக்கும் மக்கள் தற்பத்-
 திற்குள்ளாராகி. இதுனை அறிந்தார் புலவர் கோவந்தியார். நெடுங்-
 கிள்ளியின் செயல் நான்குதக்கதாக அவருக்குப் பட்டது. ஆற்றல் உடையயாரித்
 வானேந்திப் போரிட்டு வெற்றி பெற வெளியேற; அறம் நிற்கும் உளம் உடைய-
 யாரின், அதுனை மாற்றுகையில் ஒப்புவித்தப் பவந்த வெளியேற; அறமோ
 மறமோ இன்றி மறைந்து வாழ்தல் மாண்புடைத்தன்று.

அறவையாரி வினதெனத் திறத்தல்
 மறவையாரிற் போரெனத் திறத்தல்
 அறவையு மறைவையு மல்லையாகத்
 திறவா தடைத்த திணிலைக் கதவிற்
 நீர்மதி லொருகிறை யொருங்குதல்
 நாணுத்தக லுடைத்திது காணும் காலே⁴⁹

௪௪௪ நெடுங்கிள்ளிக்கு அறிவுரை கூறும் புலவரின் அஞ்சாமை வியக்கத்தக்கது.

நலங்கிள்ளிக்கும், நெடுங்கிள்ளிக்கும் உறையர் கோட்டையிற் பிள்ளும்
 போர் தொடங்கியது. போருக்குரிய காரணம் தெவிடாகத் தெரியவில்லை.
 இம்முறையும் நெடுங்கிள்ளி உறையர் கோட்டையினர் அமைதியாக இருந்தார்.
 நலங்கிள்ளி பெரும்படையுடன் கோட்டையை முற்றியிருந்தார். இந்திலையினைத்
 தவிர்க்க விழைந்தார் புலவர் கோவந்தியார். போரெனில் ஒருவர் வெற்றி
 பெறவதும், மற்றவர் தோற்பதும் உறுதி. யார் தோற்பதும் தோற்பது
 சோழரிடம்.

இருப்பின வெள்ளோடு மலைத்தோ ளில்ல
கருத்தின வேழ்பிற் றெரியலோ ளில்ல
நின்ன கன்னியு மாரியிடத் தந்றே, நின்னொடு
பொருவோடு கன்னியு மாரியிடத் தந்றே
ஒருவீர் தோற்பினத் தோற்பதற் குடியே
இருவீர் வேற லியற்கையு மந்றே, அதனற்
குடிப்பொரு ளன்றதத் செந்தி கொடுத்தேர்
தம்மோ ரின்ன வேந்தர்க்கு
மெறிமீம் ளி யுவகை செய்யுமி லீகலே⁵⁰

என இருவேந்தருக்கும் அறிவுரை கூறுகிறார். போருக்கு நிற்கும் இருபெரு
வேந்தரிடையே, போரை நிறுத்தமாற அறிவுரை கூறும் புலவரின் அஞ்சாமை
போற்றத்தக்கது. புலவரின் நோக்கம் பற்றி ஸ்ரீ. வரதராசனார் வழங்கும்
கருத்தரை பொருத்தமுடையது.

“புலவர், குடி முதலிய எல்லாக லுக்கி ஊட்டும் நோக்கி வல்லவார்.
“யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்ற பெருநோக்கு அவரது புலமைக்கு
உரிமையானதே. அந்நோக்கு என்ன நாடு, உன்ன நாடு என மாற கொள்ளும்
அரசர்க்கு எட்டாது; ஆதலின் அரசர் பெரிதெனப் போற்றியுணர்ந்த குடிப்பற்றத்
கொண்டே அவர்க்கு அறிவுறுத்தலாகும். அக்காலத்த அரசர் குடிப்பற்ற
மிக்கவார்; குடியின் புகழுக்கும் சிறப்புக்கும் அறிகுறியாகக் கொண்ட குடிப்பூவினைத்
தம் உயிரெனப் போற்றியவர். சோழர் ஆட்சிப் பூவினைக் குடிப் புவாகத்
கொண்டவர்; ஆதலின் சோழர் எவனும் ஆத்தியைப் பறிக்கப் பொறுத்திராந்;
இவ்வாறு உன்ன அரசரின் மனநிலை உணர்ந்த புலவர் அவர் போற்றவன் கொண்டு
அறிவுறுத்தத் தொடங்கினார். அவரது நோக்கமோ, போரை நிறுத்தத்
வேண்டும் என்பதே; அஃது அறம் பற்றிய நோக்கமாகும்”.⁵¹

சோழர் குராப்படுவித்தத்திய பெருந்திருமாவணவிலும் கோலும்
எறிச்சிறார் மாடலின் மதுரைக் குமரனார் பரிசில் வேண்டி நிற்கார். யாத

காரணத்தினாலோ சோழர் புலவரை உடனே அழைத்தல் பரிசில் தராத காலம் நீட்டத்தார். தம்மை மதியாத காலந்தாந்திய வேந்தரின் புறக்கணிப்பை உணர்ந்த புலவர் பின்வருமாறு அஞ்சாத எழுத்துரைத்தார். நார்படை வளமும் செல்வமும் மிகுந்த வேந்தரே எனினும் எம்மை மதியாதவரை யாரும் மதிப்பதில்லை. வரகுஞ்சோறு தந்த எமக்கு ஊட்டும் சிறுநீர் மண்வராயினும், அவர் எம்மிடத்திற் செல்வம் முறைமையை அறிந்த நடக்கும் பண்புமுடையவராயிற் அவரையே யாழ் பாராட்டுவோம். அறிவினார் செல்வம் இரவலர்க்குப் பயன் படாதது. ஆதலால் எவ்வளவு வறமையுற்றவன் அதனை நினையோம். எனவே நல்லறிவுடையோர் வறமையுறின் அவரையே பெரிதாக என்மி, அவர் வாய் யாரும் வாழ்த்துவோம்.

சிறுநீர் மண் வராயின மெய்வயிற்
பாடறிந் தொழுதும் பண்பு இரே
மிகப்பே ரெனவு முறிய மெனத்தும்
உணர்ச்சி மீறலோ குடைமை யுள்ளேம்
நல்லறிவுடையோர் நற்குர
வுற்றதும் பெருமையா முவந்தநன் பெரிதே⁵²

என்றும் கூற்றால், பழந்தமிழ்ப் புலவர் தாம் பெறும் பரிசிலின் மதிப்பைவிடத், தம்மை மதித்த நடத்தை மாண்பையே பெரிதும் விரும்பினர் என அறியலாம். தம்மைப் புறக்கணித்தவர், வேந்தராயினும் அது பொறுக்காத, வேந்தரின் வலிமையைக் கண்டும் அஞ்சாத தம் உள்மன உணர்ந்த எழுத்தினால் புலவர் அஞ்சாத வெளிப்படுத்தினர்.

புலவரின் இரக்கம்

புலவர் பெருங்குள்ளர் சிறுநீர் சேரமான் இளஞ்சேரன் இரும் பொறையின் நண்பர். இவர் பரிசில் வேண்டி இரும்பொறையை நாடிவந்தார்.

விநாயக பரிசில் தந்தால் புலவர் தன்னைப் பிரிந்த சென்ற விடுவாரே என நினைத்துப் பரிசில் தராமல் காலம் நீடித்தான் இரும்பொறை. இது நினைவு உணர்ந்த புலவர் பிழைமொழி உரைக்கலானார். வேந்தே, நீ தரும் பரிசில் பெறும் விருப்பத்தால் வந்தேன். நீ வள்ளலுமடி பல்பு வாழ்த்தும் பெற்றேறெதலால் புலவருக்குப் பரிசில்தர மறக்கும் பழியுடையோர் செயலை நிர்ப்பால் உரைத்தேன். கொடும்போல் போல் காட்டி மொற்றிவிட்டாள். பாடிய புலவன் வறுமையால் வாடுகின்றனவே என்ற நானும் உனக்கு உட்காணவில்லை. நீ நானுமாய் பலமுறை பாராட்டினேன். என் பாடல் கேட்டு மகிழ்ந்த நீ, பரிசில் தந்த என்னை மகிழ்விக்கவில்லை. உன்னை வளங்கி விடைபெறமுன் ஒன்று கூறவேண்டுமே போயாகா வாயில் வந்த நிற்போர்க்கும், புகழ் பாடி வருவோர்க்கும் வாரி வழங்கும் வள்ளல்கள் இருப்பதாலேயே, இரவலரும் புலவரும் இறவாத வாழ்கின்றனர். வேந்தரிடம் இவ்வருட்பாடி இல்லாதபோயில், இரவலர் இல்லாத அறிவர். இரப்பார்க்கு ஒன்று சுவைததி கடப்பாடாகத் கொடுவது வேந்தர்க்கு அழகு. உட்போல் வேந்தரெல்லாம் சயாத போலுள் எழுகமடி போன்ற புலவர்களை இனிமேல் பிறவாத ஒழிவாராக⁵³ எனத் குறிப்பிடும் புலவரின் கூற்றில், புலவரின் வறுமையும் வேந்தரிடம் அவர் கொண்டு-ருந்த உரிமையும் புலப்படுகின்றன.

பரிசில் வேண்டி வந்த புலவர்க்கு வரையாத கொடுக்கும் பல்பினைப் பெற்றிருந்தவர் பழந்தமிழ் வேந்தர். பொருளும், பொருளும் மட்டுமல்லாத தன் ஆட்சியையே கொடையாகத் கொடுத்த வேந்தனை⁵⁴ காணமுடிகிறது. இவ்வாறு பெரும் வள்ளல்களாக வாழ்ந்த வேந்தரிடையே புலவரின் உயர் புறக்கணித்தோரையும் காணமுடிகிறது.

பாண்டியர் இலவந்திகைப் பரிவித்தஞ்சிய நன்மாறன் பரிசில் கருதி வந்த புலவர் வடமவணிகைப் பேரிசாத்தனருக்குப் பரிசில் கொடாத போயினார். புலவர் இவன் மக்களை வாழ்த்துவது போல, இவனது ஈயாத்தனமையினை இகழ்ந்து கூறினார். வேந்தே, அலமரிக் கடவுள்போலும் நீர் செறிவத்தைக் கண்டு பாராட்டி, நீர் கற்புடைய மனைப் பயந்துள்ள மக்கள் பொலிக் என வாழ்த்தி, நீ தரும் பரிசில் மேலெழுந்த வேட்கையால் வந்தேன். கனவிறம் நனவிறம் அறவிறம் என் நெஞ்சம் இன்புற்ற மனமுமாறு இவ் உரினைக் கண்டேன். இவ் விடைபெற்றதைக் கொஞ்சிறேன். நீர் கனவி வாழ்க; தமிழக முழுதும் வெண்ம பெரும் பொருவிட்டி நீர் உட்பு போலும் நீர் மக்கள் பகைவன் வருந்த வெண்ம அவர் செறிவம் முற்றம் கொணர்ந்து தொகுத்த, நீர் முன்னே போலக் கண்ணெட்டமுடையவராகுக. நானும் மீதம் கடந்திரியும், நீர் கொறிக்கும் மனவிறம், மீதுதியாகப் பொறியும் மறைத் துவிவிறம் நெருங்கலாம் வாழ்க⁵⁵ எனப் புலவர் உரைத்தார்களார்.

வடமவணிகைப் பேரிசாத்தனரைப் போலவே புலவர் குழர்முலன்-
சிறாரும் பாண்டியர் இலவந்திகைப் பரிவித்தஞ்சிய நன்மாறனிடம் பரிசில் வேண்டி நின்று. புலவர் பேரிசாத்தனருக்குப் பரிசு கொடாததைப் போலவே குழர் முலன்சிறாருக்கும் பரிசு கொடாத போயினார். இதற்கு வெறுப்புற்ற குழர் முலன்சிறார், "வேந்தே, இயல்வதனை இயலாமெனச் சொல்லிவிடலாம், இயலாததனை இயலாதெனச் சொல்லி விடுதலாம் தாளாண்மையுடையாரிக்குரிய நற்செயல்களாம். இயலாததை இயலாமென்றலாம், இயல்வதனை இயலாதென்றலாம் சூதிய இவ்விரண்டும் இரப்போரை மெய்வித்தலன்றி, ஈவோர் புகழ் குறைபடும் செயலாகும். இக்குறைபடும் செயல்கள் புரவலர்பால் உளவாத லை யாம் இதனரை கண்டதில்லை. இப்பொழுது கண்டேன். வேந்தே, நீர் வாழ்நாள்

கிறக்க, நிர் புதல்வர் நோயிலராதக, பனியென்றும், வெயிலென்றும் பாரேன், கற்புடைய என் மனவியை நீனைத்த யார் செல்கிறேன்⁵⁶ என இரங்கித் கூறியார்.

ஆளுர் மூலக்கிழாரும், வடமவன்னைக்கள் பேரிசாத்தலரும், பெருங்குள்ளர் கிழாரும் பரிசில் கொடாத வேந்தரின் செயலை இகழ்த்த பாடியார். வேந்தரின் அருளற்ற செயலைக் கூறியது, தம் வறமை நிலையிலே என்ன இரங்கிலும் இடையில் வேந்தனை வாழ்த்திவிட்டுச் செல்லும் புலவரின் பரிபுடமை போற்றத்தக்கது.

ஆளுர் மூலக்கிழாரும், வடமவன்னைக்கள் பேரிசாத்தலரும் பாண்டியர் இளவந்திகைப் பள்ளிக்குரிய நன்மாறனின் ஈயாச் செல்கையைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆளுர், பாண்டியர் நன்மாறன் மகரை மருதனை நாகனாராலும்,⁵⁷ மகரை கணக்காயனார் மகனார் நக்கிரனாராலும்,⁵⁸ காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற் காரிக் கன்னனாராலும்⁵⁹ பாராட்டப்பட்டிருக்கிறார். மூன்ற பெருமக்களின் பாராட்டினால் பெற்கத் திகழும் இப்பாண்டிய வேந்தன், ஆளுர் மூலக்கிழாருக்கும், வடமவன்னைக்கள் பேரிசாத்தலருக்கும் பரிசில் கொடாதொழிந்ததன் காரணம் ஆழ்தற்கு உரியது.

பழந்தமிழக அரசியலில் புலவர்கள் பெரும் பங்கேற்றிருந்தனர். சோழன் நலங்கிள்ளியிடம் பரிசில் பெற்றது, நெடுங்கிள்ளியிடம் பரிசில் பெறும் பொருட்டு வந்த 'இளந்தத்தன்' என்னும் புலவரை நெடுங்கிள்ளி, ஒற்றன் எனக் கருதித் கொல்லத் துணிந்தான்.⁶⁰ இந்திகழ்ச்சியால் புலவர்கள் அக்காலத்தில் ஒற்றராயிருந்திருப்பர் என அறியமுடிகிறது. வேந்தனாக்காகப் புலவர்கள் தாது செல்கின்றனர்.⁶¹ தம் வேந்தரின் பெருமையையெல்லாம் கிறக்க எடுத்துக்கூறி புகையரசனைத் திருட்டியுள்ளார்.⁶² நாற்கைகைப் படையோடு எதிர்த்த வந்த மூவேந்தரிடம், நீங்கள் ஆடல் வல்லவராகவும், பாடல் வல்ல-

ராகவும் சென்ற, இரந்த வேங்குமராகத் எம்வேந்தன் வெற்றி கொள்ளலாம். எனக்கறிந் படைபெருத்த வந்தோரை மருட்டலம்⁶³ புலவர்கள் போரிக்களத்- திற்கு வேந்தருடன் சென்ற வீரர்களை அகற்படுத்தலம்⁶⁴ புலவர்கள் அரசியலில் பெரும் பங்கேற்றிருந்தனர் என்பதை உணர்த்துகின்றன. மூன்ற புலவர்க்குப் பரிசில் நஞ்சிய பாண்டியன் இளவந்திகைப் பரிசில்சஞ்சிய நன்மாறன், சூரர்மூலக்கு சிறாருக்கும், வடமவக்கைகள் பேரிசாத்தலருக்கும் பரிசில் கொடாததற்கு காரணம், மேற்குறிப்பிட்டது போன்ற ஏதேனும் அரசியல் காரணமாக இருக்கலாம் எனக் கருத இடமிருக்கிறது. இக்கருத்தினை உறுதி செய்வதற்குரிய சான்றுகள் எதுவும் காணப்படவில்லை.

உணர்த்தி-நட்பு

பழந்தமிழ் வேந்தரிடம் புலவர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பு, புரவலர் இரவலர் என்ற நிலையினைக் கடந்து உள்ளம் உணர்ந்த உயிர்தட்பாக விளங்கியது. வேந்தன் உயிர்தறக்கும் பொழுது தாமும் உட்கிருந்த உயிர்தறக்கும் அளவிற்கு அன்பு பூண்டொழுங்கினர். தங்குடன் புலவர் பலர் வடக்கிருந்த உயிர்தறக்குமளவிற்கு அவர்தம் பேரங்கப்பெ பெற்றிருந்தான் கோப்பெருஞ்சோழன். புல்லாற்றாள் எயிற்றியமர், கருவூர்ப் பெருஞ்சைக்கந்தப் புதநாதமர், பொத்தியார் என்றும் புலவர்கள் இவ்வாடன் தோழமைபுக்கு உறையுநிற் வாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் னெவிட்டு பாண்டிய நாட்டில் உள்ள பிசிர் என்றும் அறிந்த வாழ்ந்த ஆந்தையார் என்றும் புலவர் இவன்பாடு கொண்டிருந்த நட்பே குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

"இவ்விரங்குமின்றிக் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும் போல உணர்த்தியொப்பித் தவவே உடையிர் நீங்குமரிமைத்தாய நடப்பினேடி பயக்குமென்பதாம்" எனப் பரிமேலழகர் இவ்விரவரின் நட்பினை விளக்குகிறார்.⁶⁵

வடக்கிருந்த கோப்பெருஞ்சோழன் தனக்கு அருகில் பிராந்த-
யாருக்கு ஓர் இடம் ஒதுக்குமாறு கூறவும், தன்க்கு நேரிற் றொருநாளும் காலத
பிராந்தையார் எந்நகரம் வருவார் என ஏனையோர் வினவினர்.

செல்வத் தாலை நிற்பதும்
அல்லற் தாலை நில்லல் மன்னே⁶⁶

என உறுதியாகத் தோழன் கூறினார். தோழன் கூற்றிற் பொறிக்காதவாறு
பிராந்தையாரும் வருகை தந்து அவனுடன் உயிர்த்தந்தது குறிப்பிடத்தக்க
நிகழ்ச்சியாகும். இவ்விருவரின் உரைச்சியொத்த நட்பின் "நிலைக்குங்காலை
மருட்கை உடைத்தே"⁶⁷ எனப் புலவர் பொத்தியார் வியந்து போற்றுகிறார்.

கோப்பெருஞ்சோழனுடன் உடனறந்த பழைய புலவர் பொத்தியார்.
தோழனின் மறைவு குறித்துப் பெரிதும் வருந்தி உரைத்துக் கலங்கியுள்ளார்.
புலவர்பால் அன்புடையவனும், சான்றொன்மை மிக்கவனமானவிய கோப்பெருஞ்சோழ-
னைக் கூற்றவன் கொண்டு போயினார். வாய்மையுடைய புலவர்களே எல்லோரும்
வாருங்கள், அனைவரும் ஒன்றாகே கூற்றவனை இகற்றோம், எனப் பொருளில்,

நிலையாகக் கூற்ற மிஞ்சிய குறித்தன்ற
பைத லொக்கற் றய்இ யதனை
வைகல் வம்மோ வாய்மொழிப் புலவீர்⁶⁸

எனப் பொத்தியார் இரங்கி உரைத்திருப்பது உரைத்தக்கது.

வடக்கிருக்க முனைந்த பொத்தியாரை 'நிதி காதல் மனைவி
புகழ் அமைந்த புதல்வனைப் பெற்ற பிள்ளை வருக'⁶⁹ எனக் கூறித் தடுத்த
தோழனின் அருளுள்ளத்தையும், புதல்வன் பிறந்தபிற் தோழன் உயிர்த்த
இடத்திலே தனக்குப் இடந்தேடித் கொண்டு, வடக்கிருந்த உயிரிடி⁷⁰
பொத்தியாரின் உயிர்தட்பும் வருத்தத்தினர்.

பொருளுக்காகவும், பொருளுக்காகவும் நட்பு பாராட்டாமல் உண்மையான அன்பின் அடிப்படையில் உள்மனம் உணர்ந்த நட்பினைப் புலவர்கள் வேந்தர்பால் வைத்திருந்தனர் என்பதைக் கோப்பெருஞ்சோழனின் வரலாறு உணர்த்துகிறது. சோழனின் பழைய புலவர் அனைவரும், அவனின் வடதிருந்த உயிர்தறந்த நிகழ்ச்சி உருக்கமானது. வளமுடன், வளவன் வாழ்ந்த நாளில் அவனைக் காண, அவன் புகழை மட்டும் கேட்டு உளர்ச்சி நட்பு புகழ்ருந்த புலவர் பிதிராந்தையாரும் உயிர்தறந்தமை உலக வியப்புள் ஒன்று. பழந்தமிழகத்தில் வேந்தருக்கும் புலவருக்கும் இருந்த உறவின் உயர்ந்த நிலையினைக் கோப்பெருஞ்சோழனின் வரலாறு உணர்த்துகிறது. "அரசருக்கும் புலவர்க்கும் இடையே இருந்த நெருங்கிய தொடர்பு தமிழ்நாட்டு அரசரின் சிறந்த பண்புகளில் ஒன்று. அதனை வடநாட்டு அரசரிடமிடும் காணுதல் அரிது"⁷¹ எனக் கூறும் ச. வித்தியாசனந்தன் கூற்றை நாம் கருதத்தகும்.

பரிசிலர் என்ற நிலையிலிருந்து மாறி, அறம் உரைக்கும் அறிஞர் என்ற நிலைக்கு உயர்ந்து, பழக்கவிடத்தைக் கடிந்தவராகவும் அளவிற்கு உரிமை பெற்று, வேந்தன் வேறு தான் வேறு என்ற வேறுபாட்டைக் கடந்து, ஒத்த உளர்வாக, வேந்தனின் உயிர்தறக்கும் அளவிற்கு உள்மொத்த உளர்ச்சியினைப் பழந்தமிழ் புலவர்கள் பெற்றிருந்தனர். வேந்தருக்கும் புலவருக்கும் உள்ள உறவின் முறையான வளர்ச்சியினைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

உதாரணம்

புலவர்க்கு வரையாது வழங்கும் வரிவளங்களாக வேந்தர் விளங்கினர். அவர்களின் சிறப்பான பண்புகளில் இவ்வளவின்மைப் பண்பு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று. வேந்தரே அன்றி வீரரும் கொடைப்பண்பு மிக்கோராயித் திறந்திருந்தனர்.

புலவரின் உந்துதலையிற்றினைக் காணப்பொழுது போருக்குச் சென்ற பகைவரை
வென்ற பொருள் கொணர வேண்டி, தன்ன ரீக் கொல்லனை வேல்வடித்துக்
கொடுக்கத் சொல்லும் வீரனின் நிலையினை,

உந்து மருங்குற் காட்டித் தன்ன ரீக்
கருங்கைத் தொல்லனை யிரங்கும்
திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசி னெனவே ⁷²

எனப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார். பாண்பசிப் பகைவரின் என வீரன் குறிக்கப்படுகிறார்.
நாட்டிற் வளமில்லாத வாரும் வீரனே பாண்பசிப் பகைவரை இருப்பிற், வளமிக்க
வேந்தனின் நிலை உணரத்தக்க ஒன்றா. தன்ன நாடி இரவலர் வராதநிலையினும்,
தாடி அவர்களைத் தேடிச் சென்ற பரிசில் நற்கும் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேர-
லாதனின் வள்ளல்மையை,

வாரா நாயின யிரவலர் வேண்டித்
தேரீந் தந்தவர்க் கார்பத வற்கும்
நகைசாற் வாய்மொழி யிசைசா நேற்றல் ⁷³

எனக் காக்கை பாடிவியார் நஞ்சென்னையார் பாராட்டுகிறார். இவ்வாற
வேந்தர் பரிசில் நற்கியது, அவர்தம் மறமை இன்ப வாழ்வை நோக்கியதும்,
பரிசிலரின் வறமை வாழ்வை நோக்கியே என்பதை,

மறமை நோக்கினோடு வந்தே
பிறர், வறமை நோக்கின்றவன் கைவன் மையே ⁷⁴

எனப் பரனர் குறிப்பிடுகிறார். இதே கருத்தை உறையூர் எயிச்சேரி மூட
மோகியாரும்,

இழ்மைத் தெழித்த மறமைத் காணெனம்
அறவிலை வலிக் குயலன் பிறரும்
சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன் நவர்கைவன் மையே ⁷⁵

எனப் பாடுகிறார்.

பழந்தமிழ் வேந்தர் பயன்கருதிப் பரிசில் ஈந்தவர் அல்லர் எஃபது
மேற்கறிப்பிட்ட சான்றகனாற் புலப்படுகிறது. பல ஆண்டுகள் மறைபெரியாமல்
மாரி பொறிப்பினம், சேரலாதன் வரையாது வழங்குவதை,

மஹி ரதிரிய யாங்குபல குளக்கி
மஹிடை ஞாலம் புரவெதிரி கொண்ட
தனிய லெழிலி தலையாது மாறி
மாரி பொறிக்குவ தாயினம்
சேர லாதன் பொறியல னையே 76

எனக் குமட்டுர்த் கண்ணார் புகழ்த்துள்ளார். பல ஆண்டுகள் மறைபெரியாமல்தான்
எனம் குறைந்தாலும் தன்னைடைந்தவர்களின் வயிற்றைப் பித்தி கெடுமாறு
கொடுப்பவன் 77 எனவும் வேந்தரின் கொடைத்தன்மை போற்றப்படுகிறது.
'நகையுநரித் கையா நடுபெரு வாயிலாகக்' 78 கரிகாலனின் வாயில்
இருந்ததை மூத்தாமன் கண்ணியார் காட்டுகிறார்.

பழந்தமிழ் வேந்தரின் கொடைத்தன்மை எல்லையுடைய சென்றி-
ருப்பதையும் அறிய முடிகிறது. தன்னைப் பாராட்டிப் பட்டினப்பாலே பாடிய
புலவர் கடியன் ற் உருத்திரன் கண்ணார்க்குச் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான்
பதிற்று ன் குயிரம் பொன் பரிசளித்ததைத்,

தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வானர் பொன்
பத்தொ டாது ன் குயி ரம்பெறப்
பட்டு, பட்டினப் பாலே கொண்டதம் 79

என்ப பிற்காலத்தில் சயன்கொண்டார் பெருமையாகக் குறிக்கிறார். இச்
செந்தமிழ்ப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடவில்லை. பிற்கால இலக்கியங்-
களே பேசுகின்றன. இந்தப் பரிசிலைப் பதிற்று கோடி எனத் தமிழ்விஞ்ஞர் 80
குறிக்கிறார். புலவர் கடியன் ற் உருத்திரன் கண்ணார் தாம் பாடிய பட்டினப்

பாலைக்குப் பரிசிலாகப் பொன் மட்டபமாகிய புகார் மட்டபத்தைப் பெற்றார் என்றும், அம்மட்டபத்தை இடம்விட்டுப் பெயரித்தல் இயலாமையால், அதற்கு ஈடாக அம்மட்டபத்தில் அமைந்திருந்த 16 ஊர்களுக்கும், ஒவ்வொரு ஊறுக்கும் ஒரு இலட்சம் பொன் மதிப்பில் 16 இலட்சம் பொன் பெற்றார் என்றும், மட்டபத்திற்கு ஈடாகப் பொன் பெற்ற பின்னரும், ^{அல்} பட்டினப்பாலைப் பரிசில் மட்டபம்' என எந்நாளும் வழங்கலாயிற்று என்றும், இராகவையங்கார்⁸¹ குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறு ஒரே செய்கையைப் புறிய வேறுபட்ட கருத்துகள் நிலவுவதால் எது உண்மை என அறியமுடியவில்லை.

முவேந்தருர் சேர வேந்தரின் கொடைப் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாய் அமைந்துள்ளது. இவ்விதம் கொடைத்திறத்தை அறிந்து கொள்வதற்குப் பதிலாகப் பத்த நல்ல சான்றுகூடும்.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் புலவர் குமட்டுரிக் கண்ணருக்கு உம்பற்காட்டுப் பகுதியில் உள்ள ஐந்து ஊர்களைப் பிரமதாயமாகக் கொடுத்தான் அதனோடு அமையாத முப்பத்தெட்டாங்குகள் தென்மேற்கு வருவதில் பாகமும் கொடுத்ததாக⁸² அறிய முடிகிறது.

புதியாளைச் செங்கெழு குட்டுவன், புலவர் பாலைக் கௌதமருக்கு அளித்த பரிசில் குறிப்பிடத்தக்கதாய் அமைந்துள்ளது. யானும் என் பாரிப்பவியும் சுவர்க்கம் புகல் வேண்டும் எனப் பாலைக் கௌதமருர் பரிசில் வேண்டி, அவர் விருப்பியபடியே சேரலும், பாரிப்பாரிற் பெரியோரைக் கேட்டு ஒப்பது பெருவேள்வி வேட்டித்ததாகவும், பத்தாவது வேள்வியிற் புலவரும், புலவரிற் மனைவியும் காலராயினர்⁸³ (சுவர்க்கம் சென்றவிட்டனர்) எனவும் மூன்றும்பத்திற் பதினாறுரை கதவிறந்து.

கனங்காந்தி கன்னி நாரிமுடிச் சேரல் புலவர் காப்பியாற்றல்
காப்பியருக்கு நாற்பது ஐ ருயிரம் பொன் கொடுத்த, தான் குறுதிந்
பாசமும் கொடுத்ததாக⁸⁴ அறியமுடிகிறது.

கடற்பிறக்கோட்டி செங்குட்டுவர் புலவர் பரங்குக்குத் தன்
உம்பற்காட்டு வருவாயினையும், தன் மகன் குட்டுவன்சேர லையும் கொடுத்ததாக⁸⁵
அறியமுடிகிறது.

குடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் புலவர் காக்கைப் பாடியியார்
நச்சென் னையாருக்கு, 'கலவனிக' என ஒன்பதுகாப் பொன்றும் ஐ ருயிரம்
காணும் கொடுத்தத் தன் பக்கத்தக் கொட்டதாகப்⁸⁶ பதிறப்பதின்
பதிகம் குறிப்பிடுகிறது.

சென்வக் கருமிகோ வாழியாதன் புலவர் கயிலருக்குச் சிறப்புறமென
ஐ ருயிரம் காணக் கொடுத்த நன்குவெற்றும் குற்றேறி நிறை தன் கன்னிற்குட்
நாடெல்லாம் காட்டிக் கொட்டையாகக் கொடுத்தான்.⁸⁷

தகளுறெறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை புலவர் அரிசிநிழா-
ருக்குத் தன் ஆட்சியையே கொடுக்க, புலவர் அத னையேற்காது அமைச்சர்
பதவியினை ஏற்றிக் கொட்டார்⁸⁸ என அறியமுடிகிறது.

குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை புலவர் பெருங்குள்ளர்
சிழார் மருமொழி லுட்பத்திராயிரம் காணக்கொடுத்த, அவர் அறியாமல்
என்னற்காகா அருங்கல வெறுக்கையோடு பதின ஐ ருயிரம் பாற்பட வகுத்தக்
கொடுத்ததாகத் தெரிகிறது.⁸⁹

மேற்குறிப்பிட்ட சான்றகவிநிபடி வேந்தரின் கொடைப்
பண்புக லைத் தொகுத்துரைக்கலாம்.

1. பதினாறுவீரம், முப்பதினாறுவீரம், ஐயாவீரம், நாற்பது ஐயாவீரம் என்ற எண் அளவில் பொதி கொடுத்தல்.
2. ஊர்க லேடி பிரமதாயமாகக் கொடுத்தல்.
3. அரச வகுமாவத்தில் பங்கித்தல்.
ஆட்சி உரிமையில் பங்கித்தல்.
4. புலவர் குன்றேறி நின்ற அவர் கவிதா கவிட நிலமெல்லாம் கொடுத்தல்.
தன் நாட்டு ஆட்சியையே கொடுத்தல்.
5. புலவரும் அவர் மனைவியும் மேலாகப் புகவேண்டி வேண்டி செய்தல்.
தன்மக லையே புலவருக்குத் தொல் கடனாற்பி பளித்தல்.

வேந்தர்களின் கொடைப்பெயிற் குறிப்பிடத்தக்கன, புலவருக்காக வேண்டி செய்தலும், தன் மக லைத் தொல்கடனாற் பளித்தலும் ஆகும்.

பல்யா லைத் செற்கெழு குட்டுவர் வேண்டியற்றிப் புலவரைக் கவரிக் கம் அடைபிய செய்தியி லே,

நாவிமறை யாவந் செய்யுள் கொண்டு
மேலிலே யுலகம் விடுத்தோகி⁹⁰

எனத் திவற்பதிகாரம் குறிப்பிடுகின்றது. வேந்தர் இயற்றிய வேள்வியைப் பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கவில்லை. புலவருக்காகப் பத்த வேள்விகள் இயற்றியுள்ளார் வேந்தர்.

முதியோராகிய தாய் தந்தையரிக்கும் சான்றோர்க்கும் தம் மக்க லைத் தொண்டு செய்யவிடுவது பழந்தமிழர் மரபு. அவர்கள் செய்த நன்றியை நினைந்து இவ்வாறு செய்வது கடன் என்றும் இஃது உலகிற் பிறந்தவுடனே அமையும் கடனாதல் பற்றித் தொல்கடல் என்றும் அழைக்கப்பட்டது.

අත්සන තබා ඇති සභ්‍යවරුන්ගේ අත්සන

૪૬. જાણીતી પાવિત્ર સ્થળો અને સ્થાપત્ય
 સ્થળોના નામો અને સ્થાપત્યના નામો

[illegible]

16

எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாக இருக்கும். நன்றி^மதேவாமைபை இச்-
செயல் உணர்த்துவதோடு, வேந்தர்தம் உயரிய பண்பாட்டையும் காட்டுகிறது.

இவ்வாறு வரையின்றி வாரி வழங்கும் வள்ளல்மைப் பண்பு
படைத்தவர்களாகத் தமிழ் வேந்தர்கள் விளங்கினர்.

போரில் வெற்றிபெற்ற வேந்தன், தோற்ற வேந்தனிடம் இருந்த
பெற்ற பொருள்களைப் புலவர்களுக்கும், வீரர்களுக்கும் அளிப்பது மரபு.
பகையரசர் திறையாக அளித்த பொருளையும் புலவர்களுக்குக் கொடையாக
கொடுப்பர் என்பதை,

பகைப்புல மன்னர் பவிதிறை தந்தநின்
நகைப்புல வானர் நல்குர வகற்றி⁹⁵

எனப் புறநானுறு புகல்கிறது.

வேந்தர்தம் கொடைப் பண்பிற்கு வேறு நோக்கில் காரணம்
கூறவோரும் உண்டு. வேந்தனின் புகழையும், அவனது ஆட்சியின் சிறப்பையும்
எடுத்துப் பரப்பி, வேந்தனது ஆட்சிக்கு உறுதுணையாகச் செயல்பட்ட புலவர்க்கே,
வேந்தர் பொருள் கொடுத்தனர் என ஆய்வாளர்⁹⁶ சிலர் கருத்துத்
தெரிவிக்கின்றனர். இவர்கள் இவ்வாறு கருதுவதற்கும் சங்க இலக்கியத்தின்
சான்றுகள் உள.

வாழ்த்து

பாடிப் பரிசில் பெறும் புலவர், தமக்குப் பரிசில் நல்கிய
வேந்தன் வாழ்த்துதல் இயல்பு. பாடாங்கிணையமைந்த பாடல்கள் அனைத்தும்
புரவலன் வாழ்த்தும் நோக்கில் பாடப்பட்டவை. வாழ்த்தும் பொழுது
இயற்கைப் பொருள்களை உவமை கூறி வாழ்த்துதல் பழந்தமிழ்ப் புலவர்

மரபு. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு நடத்தியவர்கள் தமிழர். பழந்-
தமிழ்ப் பாடல்களில் இயற்கையின் செல்வாக்கு மிகுதி. புலவர்கள் வேந்தரை
வாழ்த்திய தன்மையினைப் பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கலாம்.

அ. என்னிக்கை கடந்த சில இயற்கைப் பொருள்களைச் சுட்டி.

அவற்றிலும் பல ஆண்டுகள் வாழ்க என வாழ்த்துதல்.

1. பெருகிவரும் காவிரி கொழித்திட்ட மனல்⁹⁷

2. முருகவேல் நிலைபெற்ற திருச்செந்தூர் திருத்தறையில்
குவிந்தள்ள எக்கர் மனல்⁹⁸

3. பெருங்கடல் நீர்⁹⁹

4. அக்கடல் கொழித்திட்ட மனல்¹⁰⁰

5. வானத்த நீர்த்தளி¹⁰¹

6. வயங்கித் தோன்றும் விம்மில்¹⁰²

7. மழைத்தளி¹⁰³

8. பட்டினி ஆற்ற மனல்¹⁰⁴

9. பெரிய முகில் சொரிந்த ஸ்ரீமதி பல துளிநீர்¹⁰⁵

ஆ. என்றும் நிலைத்த நிற்கக் கூடிய இயற்கைப் பொருள்களைச்

சுட்டி. இவை போல் நீ நிலைத்த வாழ்வினைப் பெற்ற
நெடிது வாழ்க என வாழ்த்துதல்

1. வெய்ய கதிரையுடைய ஞாயிறு¹⁰⁶

2. குவிந்த கதிரையுடைய பிறை¹⁰⁷

3. பொற்கோட்டு இமயமும், பொதியமும்¹⁰⁸

இ. பழந்தமிழர்கள் பயன்படுத்திய என்னிக்கை அளவினைச் சுட்டி.

அவிவென்னிக்கை அளவைவிட மிகுதியான நாள்கள் வாழ்க
என வாழ்த்துதல்.

1. ஆயிர வெள்ள ஊழி ஆண்டுகள் வாழ்க¹⁰⁹
2. ஒன்றைப் பத்துமுறையாக அடுக்கப்பட்டதாயி கோடி-
யெனம் எண்ணினேக் கையென்கு இருத்திய சங்கீ
மதலாயி பேரெண்ணின யுடையதாக நின் வாழ்நாள்
சிறக்க¹¹⁰
3. ஒரு திங்கனின் கால அளவு நின் வாழ்நாளின் ஒருநாள்
அளவாகுக. நின் வாழ்நாள் ஒரு திங்கனின் அளவு
ஒர் ஆண்டின் கால அளவிற்குக. ஆண்டின் அளவு
ஊழியளவாகுக. ஊழி வெள்ள வரம்பினதாகுக,
வாழ்நாளின் ஊழிக்கால எல்லை வெள்ளமென்றும் கால
வெல்லையின் அளவிற்குக என வாழ்த்துதல்.¹¹¹

ஒரு திங்கன் - ஒரு நாள்

ஒரு திங்கன் - ஒர் ஆண்டு
(ஒரு நாள்)

ஒர் ஆண்டு - ஊழி
(ஒரு திங்கன்)

ஒர் ஊழி - வெள்ளம்
(ஒரு ஆண்டு)

ஊழிக்கால எல்லை - வெள்ளமென்றும் காலவெல்லை.

ஈ. குலத்ததித்த முன்றோர்க ளைச் சுட்டிக்காட்டி அவர்கள்போல்
வாழ்க என வாழ்த்துதல்

கடல்கூழ்ந்த நிலவுலகமான இத்தமிழகத்தை ஆண்ட நின்
குலத்த முன்றோர்க ளைப் போல நிலைபெற இருந்த,
இவ்வுலகத்தின்கண் அழியாத நல்ல புகழை நிறவி அதனே
நீ மெலிவின்றி வாழ்க.¹¹²

உ. நாடு செழிக்க, நாடாலும் வேந்தன் நலமுடன் வாழ

வேங்கும் என்கும். கருத்துடையவர் புலவர். எனவே உலகத்-
தவர்களுக்காக, அவர்கள் நலம் காப்பாற்றப்படுவதற்காக
நீ வாழ வேங்கும் என வாழ்த்துதல்.

நீவா நியநி வி லகத் தோர்க்கென¹¹³

ஊ. தம்வேந்தன் யார் எனச் சிலர் வினவியதாகக் கொண்டு,
அவர்க்கு மறமொழி கூறும் போக்கில், தம் வேந்தனின்
பெருமைகளை எடுத்துச் சொல்லி, இறுதியில் அவனை
வாழ்த்துவார். இதுனை ஓர் உத்தியாகக் கொண்டிருந்தனர்
பழந்தமிழ்ப் புலவர்.

தங்கோ யாரென வினவி னென்கோ
இருமுந்நீர்த் தருத்தியுள்
முரணியோர்த் தலைச்சென்ற
கடம்புமுத றடிந்த கடுஞ்சின முன்பின்
நெடுஞ்சேர லாதன் வாழ்கவன் கண்ணி¹¹⁴

எ. வேந்தர்களை வாழ்த்த நினைத்த புலவர்கள், இப்படிப்பட்ட
வள்ளலைப் பெற்ற வயிறு வாழ்க என வாழ்த்துதல் மரபு.
பல ஆண்டுகள் மறை பெய்யாத பொய்த்த காலத்தில், தன்னை
நாடிவந்தோரது பசித்தையைப் போக்கிய வேந்தனைப் பெற்ற
தாயின் வயிறு, குற்றமின்றி விளங்கட்டும் எனும் பொருளில்,
வயிறுமா சிலியுரவ லீன்ற தாயே¹¹⁵

என வாழ்த்துவார். தங்களின் வயிற்றுப்பசியினைப் போக்கிய வேந்தனின் வயிறு
குவிர்வதாக என வாழ்த்தாமல், இத்தகைய வள்ளலைச் சமந்திருந்த வயிறு
குற்றமின்றி விளங்குவதாக என வாழ்த்தும் திறம் போற்றத்தகுதியதாகும்.

தம் வயிற்றில் பிறந்த மக்களால் நல்ல நடந்தழி தம் வயிற்றைப்
போற்றதலும், தகாதன நடந்தழி தம் வயிற்றை நொந்து கொள்ளுதலும்
பழந்தமிழ்த் தாயிமானின்¹¹⁶ இயல்பு.

ஏ. இயற்கைப் பொருள்களையும், எங்களின் தொகுதியினையும்
குறிப்பிட்டு வாழ்த்தும் முறை மட்டுமன்றித் தம் வாழ்நாளையும்
சேர்த்த வாழ வேண்டும் என வாழ்த்தும் முறையும் காணப்
படுகிறது. சோழன் சின்னிவளவன் தன் நாட்டில் வாழும்
சிமகுடி சிழார் பண்ணை,

யானிவாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய¹¹⁷

எனக் குறிப்பிடுகிறான். புலவர்கள் வேந்தரை வாழ்த்துதல் மரபு. நாடாளும்
பெருவேந்தன் தன் நாட்டில் வாழும் சிமகுடி சிழார் பண்ணை வாழ்த்துகிறான்.
நாடாளும் தன் வாழ்நாளினைவிடப் பண்ணின் வாழ்நாள் பெருகிச் சிறக்க
வேண்டும் என விரும்பும் வேந்தனின் மனநிலை போற்றத்தகுதியது.

ஐ. பல்வேறு இயற்கைப் பொருள்களை உவமைகாட்டி, வாழ்த்தும்
முறையிலிருந்து மாறப்பட்டு, அவரவர்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட
வாழ்வின் கால எல்லையளவு வரை மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்தலே
போதும் என்ற உண்மையோடு பொருந்த வாழ்த்தும் முறையும்
காணப்படுகிறது.

நினக்கென வரைந்த ஆங்குள எல்லாந்
மனக்கிவி தாக வாழிய வேந்தே¹¹⁸

என வாழ்த்தப்படும் வாழ்த்தில் பொதிந்துள்ள உண்மை ஆழ்ந்த உணர்த்தக்கூடாது.
ஊழில்¹¹⁹ நம்பிக்கையுடையவரிடமிருந்து, ஊழின் அடிப்படையில் அவரவர்க்கு-
கென்ற வரையறுக்கப்பட்ட கால எல்லையை, மகிழ்ச்சியோடு வாழ்ந்த
முடித்தல் சென்றவிடுதலே வாழ்வின் பயன் என்ற கருத்து உணர்த்தக்கூடாது.

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை
வாழ்த்தும் மாங்குடி மருதமூரின் வாழ்த்து மேற்குறிப்பிட்ட கருத்திற்கு விளக்கமாக

அமைந்திருந்தது. வாழ்வின் உண்மையையும், இன்மையையும் தெளிய உணர்ந்து வாழ்த்தியுள்ளார் நிலையாமைமையே நிலைபெறுவதாயதாக உடையது இவ்வுலகம். இவ்வுண்மையை உணர்ந்து ஊழிஞல் பெற்ற செல்வத்தையும் இன்பத்தையும் சுற்றித்-தாரோடு சமீபித்து மகிழ்ந்து வாழ்க எளிப்பதைப்,

பொற்புவிளங்கு புகழவை நிற்புகழ்த் தேத்த
இலங்கிழை மகவீர் பொலங்கலத் தேந்திய
மணங்கமழ் தேறல் மடுப்ப நானும்
மகிழ்ந்திவி ஓறைமதி பெரும
வரைந்தநீ பெற்ற நல்லா பிறையே¹²⁰

எனப் புலவர் பாடுகிறார். வாழ்த்தும்பொழுது, வாழ்வின் உண்மையை உணர்ந்தி வாழ்த்துவது தமிழ்ப் புலவர்களிடம் காணப்படும் சிறப்புகளுள் ஒன்று.

வேந்தரை வாழ்த்துதல் மரபாக இருந்தாலும், புலவரின் உள்ள உணர்விற்கு ஏற்ப வாழ்த்தும் முறையும் பலவாறு அமைந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. வாழ்த்தும் முறை பலவாறு அமைந்திருப்பதும், வாழ்த்திற்குரியோர் 'நலம் பல பெற்று வளத்தோடு வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டும்' என்ற புலவரின் அடிப்படை உணர்வில் மிகுதல் குறைதல் இல்லை எனலாம்.

புலவர் பெருமக்களிடம் அமைந்திருந்த பண்புகளில் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது நன்றியறிதல் எனும் பண்பாகும். புலவரின் வாழ்த்தில் இப்-பண்பு பொதிந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது.

அவர்களிடமிருந்த எல்லாக் குணங்களிலும் செய்நன்றியறிதல்
எனக்குணம் மிகச் சிறப்பாக விளங்கியது. இது அவர்கள்
பாடல்களால் விளங்கும்¹²¹

என்றும் உ.வே. சாமிநாதையரின் கூற்று ஈடுகுக் கருதத்தகும்.

பழந்தமிழகத்தில் வேந்தர் புலவர் உறவு சிறப்பாக அமைந்திருந்ததைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. "புலவர் நல்லரை கேட்டு

அரசர் பலர் உன்மை உணர்ந்து முற்றுகை விடுத்தனர்! போர் தவிர்த்தனர். வெஞ்சினம் தவிர்த்தனர்! ஒழித்தல் நிறுத்தினர். புலவர் உறவே பேருறவாகக் கொண்டனர்; அவரையே கம்போல் நண்பின் கேவிராகப் போற்றி ஒழுமினர். அவர்தம் நட்பால் "இன்கனி மகிழ்நகை"யுற்றனர்; அவர் நாட்டைப் பாடி வாழ்வித்து விடுவர் என எதிர் பார்த்திருந்து வாழித்துப் பெற்று மகிழ்ந்தனர். அவர் கருஞ்சொல் கொண்டு வேம்பும் கருவும் போல்வன கறிக் கடிந்த போதும் உன்மை உணர்ந்து உன்னம் குவிர்த்தனர்; அறம் உணர்த்திய அறிவுரைக்காக நன்றி பாராட்டினர்; தாமும் புலமையொளி பெற முயன்றனர்; புலவராய்ப் பாடினர்"¹²² என்ற கருத்து கருதத்தக்கது. தமிழையே தாய்மொழியாகக் கொண்ட தலைமையோரே அரசராய் அக்காலத்து விளங்கியதால், அரசவைகளில் தமிழ்ப் புலவர்கள் முதலிடம் பெற்றுப் பெருமையுடன் விளங்கினர்.¹²³

வேந்தருக்கும் புலவருக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருந்த உறவு தவிர்த்த முடியாததாயும், காலத்தின் தேவையாயும் அமைந்திருந்தது. புலன் உழுது உண்ணும் புலவர்களின் அறிவுரை வேந்தர்க்கு வழிகாட்டியாய் அமைந்தது. படையேழுமவராக விளங்கித் தம் வலிமையால் வளமோடு வாழ்ந்த வேந்தரின் பொருள் புலவர்களின் வாழ்க்கைக்குப் பயன்பட்டது. ஆற்றந்த புலமையும், தெளிந்த சிந்தனையும் உடைய புலவர்கள் சிறந்த மன உணர்வினைப் பெற்றிருந்தனர். சிறந்த மன உணர்வினைப் பெற்றிருந்த காரணத்தால், இவர்களின் வாழ்க்கை உயர்ந்த உணர்வுகளில் தினைப்பது பெரும்பகுதியாகவும், வாழ்க்கைத் தேவைகளைப் பற்றி நினைப்பது சிறு பகுதியாகவும் அமைந்து விட்டது. அதனால் பரிசில் நல்கும் வள்ளல்களையோ, வேந்தரையோ நாடிச் செல்கின்ற நிலை புலவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. பழந்தமிழ் வேந்தரின் வாழ்க்கை பெரும்பகுதி போர்களிலும், எஞ்சிய சிறுபகுதி அடுத்தவரும் போரைப்பற்றிச் சிந்திப்பதினமே கழிந்தது. அதனால் இவர்களால் சிறந்த உணர்வினைப் புலவர்கள் போல் பெற முடியாத போயிற்று. இன்று இருப்பது போன்ற அச்ச வசதிகள் அக்காலத்தில் இல்லாத

காரணத்தால், ஒவ்வொரு புலவரையும் நேரில் சந்தித்தே கருத்தகங்களைக் கலந்து கொள்ள முடிந்தது. எனவே வேந்தரும் புலவரும் ஒருவரை ஒருவர் சார்ந்த, ஒருவரை ஒருவர் போற்றி வாழ்வது காலத்தின் தவிர்க்க இயலாத கட்டுப்பாடாயிற்று. வேந்தருக்கும் புலவருக்கும் உள்ள தொடர்பிற்குப் பின்- வருமாறு காரணம் கற்பிப்பர் சூ. வேலப்பிள்ளை. "மன்னருக்கும் புலவருக்கு- மிடையிலான தொடர்புக்குப் புலவருடைய பொருளாதார நிலை ஒன்றே காரணம் என நிறுவ முடியாது. வேற சில காரணங்களும் காட்டலாம். பூர்வீகச் சூதாயங்கனிற் புலவர்களே அறிஞர்களாகவும் விளங்குவதால் அவர்களுக்கும் அவர்கள் வாக்குக்கும் மன்னர்களிடையிலும் மக்களிடையிலும் செல்வாக்குக் காணப் படுவதன்கு. சங்க காலப் புலவர்களை மன்னரும் மக்களும் மதித்தற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகலாம். செயற்கரிய செய்த மன்னர் சிலரைப் புலவர் சிலர் பாடியிருப்பர். புகழை விரும்பிய மன்னர் அப்புலவரை ஆதரித்திருப்பர். இவ்வகையிலும் மன்னர் புலவர் தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்கும்". 124

வேந்தர், புலவர் இவர்களுக்கிடையேயுள்ள தொடர்பில் குறிப்பிடத் தக்கதாய் இருப்பது புலவர் கூறிய அறிவுரை ஆகும். வேந்தரின் புறவாழ்வுக்கான அறிவுரைகளே மிகுதி எனலாம். புறவாழ்விற்கான அறிவுரை கூறும்பொழுது ஒவ்வொரு புலவரும் ஒவ்வொரு கருத்தைக் கூறியுள்ளனர். ஆனால் காவலரின் அகவாழ்வில் தவற கண்டபொழுது புலவர் பலர் ஒருங்கே கூடிக் கடிந்தரைப்பதைக் கான முடிவற்றது. வையாவிக்க கோப்பெரும்பேகன் என்றும் குறநில மன்னரின் வாழ்க்கை இதற்குச் சான்றாக அமைந்தனினது. இம்மன்னனது அக ஒழுக்கத்தில் தவற நேர்ந்தபொழுது புலவர் நால்வர்¹²⁵ அறவுரை கூறவது குறிப்பிடத் தக்கது. ஆட்சிக்குரியவரின் புறவாழ்வைவிட அகவாழ்வு செம்மையாக இருக்க வேண்டும் எனக் கருதினர் தமிழ்ப் புலவர்.

வேந்தருக்கும், புலவருக்கும் இருந்த தொடர்பின் விளைவாக இவ்வியலில் ஆராயப்பெற்ற கருத்துகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கலாம்.

அ. அறிவுரை

1. அன்புடனும், அருளுடனும் ஆட்சி செய்தல் வேண்டும்.
2. தாய் குழந்தையைப் பேணுவதுபோல நாட்டைக் காத்தல் வேண்டும்.
3. நாட்டு மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் தன்புறத்தாமலும் ஒருவர் பொருளை ஒருவர் திருடாமலும் பாதுகாத்தல் வேண்டும்.
4. கடலும் காணலும் பயன்பல தருமாறு ஆட்சித் திட்டங்கள் அமைதல் வேண்டும்.
5. குற்றமற்ற அறிவுடையோர் கூறும் வழி நன்றி ஆட்சி புரிதல் வேண்டும்.
6. நிலையானமையை உணர்ந்த ஆட்சி நடத்தல் வேண்டும்.
7. கடமையில் தவறா இருத்தல் வேண்டும்.
8. தன் கீழ்ப் பவியாற்றும் பவியாளரும் கடமையுணர்வில் தவறா இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.
9. தன்குட்டு மக்களுக்கு வேண்டிய பொருளுக்காகப் பிற நாட்டை எதிர்பார்த்த வாயுதல் கூடாது.
10. வில்லேருழவர் பெறும் வெற்றி நல்லேருழவர் கையில் உள்ளது. எனவே உழவரின் நலனைப் பேணுதல் வேண்டும்.
11. இரவலவின் தகுதியற்ற பரிசில் தருவதைவிட, அவன் வயிற்றை நோக்கிப் பரிசில் நல்கல் வேண்டும்.
12. அறநெறியுணர்ந்த அமைச்சரைத் தலைகொள்ளல் வேண்டும்.

12. நடுநிலை நின்ற, தமர் பிறர் என்ற கண்ணோட்டமின்றி
ஆட்சிசெய்தல் வேண்டும்.

13. நீர்நிலை காணல் வேண்டும்.

14. முறையறிந்த வரி வாங்க வேண்டும். யானைபுக்க புலம்போல்
அல்லாத, குடிமக்கள் எவ்வளவு கொள்ள முடியுமோ அவ்வளவு
அறிந்த வாங்குதல் வேண்டும்.

க. வேந்தனிடம் இருக்க வேண்டிய பண்புகள்

1. ஆண்மை
2. அருள்
3. கொடை
4. காட்சிக்கு எவிமை
5. நாள்தோறும் நல்லற வினைகள் செய்தல்
6. அன்பு மனைவியரைப் பிரியாமை

இ. வேந்தனிடம் இருக்கக் கூடாத பண்புகள்

1. சினம்
2. காமம்
3. கையிகந்த கண்ணோட்டம்
4. அச்சம்
5. பொய்
6. அளவுக்கு மீறிய அன்புடைமை
7. கையிகந்த தன்டம் (அளவுக்கு மீறிய தன்டனை)
8. தீட்செயலே மனத்தாலும் நினைத்தல்

ஈ . வேந்தர் -புலவரைப் -புரக்கும் -நிலை

1. புலவரை அன்புடன் பேணுதல்
2. புலவரின் கிறிந்த ஆடையைக் களைந்தவிட்டுப் புது ஆடையையும்,
புழுந்தேறலையும் கொடுத்தல்.
3. புலவரைக் கவிவுடன் நோக்கல்.
4. கைகொடுத்த முகமன் கூறல்.
5. மார்புறத் தழுவிக்கொள்ளல்.
6. ஏழடி பின்சென்ற புலவரை வறியாப்பல்.

உ . வேந்தருக்குக் -கேடு -கூழ்வேரார்

1. நல்லவர் போலவும்
2. நன்மை செய்பவர் போலவும்
3. முன்கேள் சென்ற நெறியை எடுத்தரைப்பவர் போலவும்
4. அன்புமிக உடையவர் போலவும்

அடுத்திருந்த கெடுப்பார்.

ஊ . வேந்தரின் -குறிப்பி -த்தக்க -பண்புகளில் -சில

1. முரசுகட்டிலில் தயின்ற மோசிகீரமுரை வாரிகொண்டு
ஒறக்காத, கவனிகொண்டு வீசியமை.
2. சோழன் மாவளத்தாலின் குடிப்பிறப்பில் ஐயங்கொண்டதாகப்
புலவர் தாமப்பல் கண்ணார் கூறிய நிலையில் சினம் கொள்ளாத
தன் செய்கைக்கு நானி நின்றமை.

புலவர்

புலவர்கள் வேந்தர்பால் கொண்டிருந்த அன்பையும், உரிமையையும்
பின்வருமாறு குறிப்பிடலாம்.

அ. புலவரின் அஞ்சுரமை

1. வேந்தனின் அவையில் செம்மாந்த செல்லம் புலமைச் செருகிக்.
2. வேந்தருடன் அமர்ந்த வட்டாரும் அளவிற்கு உரிமை.
3. நாற்படை வேந்தராயினும் மதியாதவரை மதியாமை.
4. போர் நடைபெறும் இடத்திற்குச் சென்ற இருவேந்தருக்கும் அஞ்சாத அறவுரை கூறதல்.

ஆ. வேந்தர் செய்யவிருந்த தவற்றினைத் தடுத்தப் பழிநேராமல் காத்த செயல்

1. மலையமான் மக்களை யாணக்காலின் கீழ்ட்டுக் கொல்லத் துணிந்த சின்னவளவனின் செயலைத் தடுத்த நிறத்தியது.
2. கோப்பெருஞ்சோழன் தன் மக்களோடு போரிட முனைந்த பொழுது அறவுரை கூறித் தடுத்த நிறத்தியது.
3. தன் கனியை கையிகந்து வந்த, சோழன் முடித்தலைக் கோப்பெருநற்கிள்ளியைச் சேரர் படையினின்று நோயின்றிப் பெயரச் செய்தது.

இ. புரவலர்பால் புலவர்கள் கொண்டிருந்த அன்பு

1. 'அனா உம் சாலம் நல்தமிழ்முது அறிதல்'.
2. 'எந்தையுள்ளடி முன்மே நோவ உறிக தல்ல'.
3. 'என் நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்கான் குவரே'.
4. 'நினைவாக் கூற்ற மின்றியி ருந்ததன்ம
பைத லொக்கந் றழிஇ யதனை
வைகம் வம்மோ வாரிமொழிப் புலவீர்'.
5. சிறைப்பட்டிருந்த சேரமான் கணக்கால் இரும்பொறையைச் சிறைமீட்டல்.
6. வடக்கிருந்த கோப்பெருஞ்சோழனுடன் புலவர் பலர் வடக்கிருந்து உயிர் துறத்தல்.

ஈ. வேந்தர் புலவர் பால் கொண்டுநீத மதிப்பு

1. 'ஒங்கிய சிறப்பி ஐயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் ற லேவ குக
உலகமொடு நிலைய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் லிலவரை'.
2. 'செயுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்
வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்'.

இயல் முறை

புலவராக விளங்கிய வேந்தர்

புலவராக விளங்கிய வேந்தர்

சங்ககால வேந்தர் நல்ல புலமையாளராகத் திகழ்ந்தனர்; பலர் பாட்டும் இயற்றினர். வேந்தர் ஆட்சித்திறைக்கு வேண்டிய அறிவைப் பெற்றதோடு இலக்கிய இலக்கணங்களிலும் தேர்ந்த புலமை பெற்றிருந்தனர். இவர்தம் புலமைத்திறன் குறிப்பிடத்தக்கதாய் அமைந்திருந்தது.

வேந்தராகப் பிறந்து, புலவராக விளங்கியோரும், அவர்தம் பாடல்களும், அப்பாடல்களால் அறியப்பெறும் செயல்களும் இவ்வினியில் ஆராயப் பெறக்கூடும். சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற வைப்பு முறையில், அகர வரிசையில் வேந்தரின் பெயர்கள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சேரர்

முப்பத சேர வேந்தருள் பதினமர் அதாவது மூன்றில் ஒரு பகுதி புலவராக விளங்கியுள்ளனர். இது முப்பத்த மூன்று விழுக்காடு ஆகும். சேர வேந்தருள் மிகுதியான (68) பாடல்களைப் பாடியவர் பா லேபாடிய பெருங்கடுங்கோ. குறைந்த பாடல் பாடியவர் இளங்கடுங்கோ. இவர் பாடியது ஒரு பாடல் மட்டுமே.

இளங்கடுங்கோ

குட்ட நாட்டிற்கு உரிமை பூண்ட சேர வேந்தருள் ஒருவர் இவன். அகநானாற்றில் இவன் பாடிய பாடல் ஒன்று இடம் பெற்றது. இவன் பாடியது இது ஒன்றே. அன்பும் ஆர்வமும் காட்டித் தாயொருத்தி தன் மகளை வளர்க்கிறாள். மகளோ மனப்பருவம் எய்திய பின் வளர்த்த தாயையும் மறந்து,

தான் விரும்பும் ஆடவனுடன் சென்ற விடுகிறான். அன்பினால் பிறந்த உறவிப் பாட்டை,

அந்தீன் கிளவி யாயமொடு கெழீஇப்
பந்தவழிப் படர்குவ னாயினும் நொந்தநவி
வெம்பும னவிய டாளே மிளியே
வன்க னுளன் மார்புற வ னேஇ
மின்சொற் பிணிப்ப நம்பி நன்க
கூறதரு விழுந் முள்ளா னொய்யெனத்¹

என விளக்குகிறது குட்டுவன் பாடல். தன் வீட்டுச் செல்வ வாழ்வையும் மறந்து, தன்முடன் ஆடிய தோழியரையும் மறந்து, தன்னிடம் அன்பு கொண்டவனின் வறமை வாழ்வினையும் நினைவாக வாழும் செல்வ மகனின் அன்புள்ளத்தை இப்பாடலில் காண முடிகிறது. செம்புலப் பெயல்தீர் போல வாழ்ந்த பழந்தமிழரின் அக வாழ்வினைக் குட்டுவன் பாடல் உணர்த்துகிறது. மகட்போக்கிய செவிலித்தாய் கூற்றாக அமைந்த இப்பா லெத்தினைப் பாடல் காதலின் உயர்வை உணர்த்துகிறது.

க ளைக்கால் இரும்பொறை

மேற்குக் கடற்கரையில் அமைந்துள்ள தொண்டி, மாந்தை, நறவு ஆகிய பேரூரிக ளைத் தலைநகரங்களாகக் கொண்டு நாடாண்டிருந்த இரும்பொறை மரபில் வந்தவன் இவ்வேந்தன். இவன் பாடிய பாடலொன்று புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது. மனிதருக்கு இருக்க வேண்டிய மானப்பன்மை இவன் தன் பாடலில் விளக்கியுள்ளான்.

சேரமான் க ளைக்கால் இரும்பொறை சோழன் கோச்செங்குலனுடன் கழுமலம் என்ற நகரை அடுத்தள்ள திருப்போர்ப்புறம் என்னுமிடத்தில் போரிட்டான் இப்போரில் இரும்பொறை தோல்வியுற்றத்ச் சிறைப்பட்டான். வென்ற சோழன்

தோற்ற சேரனைக் குடவாயிற் கோட்டத்தில் சிறை வைத்தான். சிறையில் சேரமான் கேட்ட குடிநீரைச் சிறைக்காவலர் காலந்தாழ்த்தித் தந்தனர். அதால் அந்நீரைப் பருக அவனுடைய மான உணர்ச்சி இடம் தரவில்லை. மானமிழந்து வாழ்வதைவிட மானிவதே மேல் எனக் கருதிய சேரமான் தன் உள்ளத்து உணர்ச்சியை ஒரு பாட்டாக்கினான். குழந்தை இறந்து பிறந்தாலும், தசைப் பிண்டமாகப் பிறந்தாலும் அது குறக்கம் புகவேண்டி அதனை வாளால் வெட்டிப் புதைப்பார். போரில் பகைவரின் வாளால் மடியாத, இச்சிறையில் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டு நாய்போல் நான் குட்புறத்தப்படுகிறேன். இந்நிலை-யிலும் என் நீர் வேட்கையை அடக்காத சிறைக்காவலரை இரந்து வேண்டுமளவிற்கு உறுதியற்றவன் ஆனேன் எனத் தன் நிலைக்கு இரங்கினான்.

குழவி மீறப்பிண மூன்றடி பிறப்பினும்
ஆளன் நென்று வானிற் றப்பார்
தொடர்ப்புரு குமலியி லிடர்ப்புருத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளான் சிறுபதம்
மதுகை யின்றி வயிற்றத்தீத் தவியத்
தாயிரந் துன்னு மளவை
சுன்ம ரோலி விலகத் தானே²

எனப் பாடிவிட்டு உயிர் குறந்தான். மானமிழந்து வாழ்வது இழிவு. தனிமனித மானம் போற்றப்படும் தமிழகத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருக்கும் வேந்தரின் மானம் நாட்டின் மானமாகக் கருதப்பட்டது.

வேந்தன் செய்த தவறு அவனை மட்டுமல்லாது அவன் நாட்டு மக்களையும் பாதித்தது. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் செய்த தவறு மதுரையைத் தீக்கிரையாக்கியது. இவ் உண்மையினை நன்கு உணர்ந்த பழந்தமிழ் வேந்தர் தம் நிலைக்கு இழுக்கு நேரின் உயிர் குறந்தனர். கோப்பெருஞ்சோழன் தன் மக்களே தன் னையெதிரிக்கும் நிலையறிந்து வடக்கிருந்ததும்,

புறப்புகை நாவிக் சேரலாதல் வடக்கிருந்ததும் மானம் கருதியேயாகும். தமிழ் வேந்தர் எல்லா வளங்களுடன் ஆட்சிப்பொறுப்பில் இருப்பதைவிட, மானத்தடன் வாழ்வதைத்தான் விரும்பினர்; உயர்வாகக் கருதினர்.

கருவர்த்-சாத்தல்

கருவரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த சேரவேந்தருள் இவரும் ஒருவர். இவர் பாடிய பாடல் ஒன்றை குறந்தொகையில் உள்ளது. தலைவர், தலைமகள், தோழி இவர்களின் அன்பு உள்ளங்களை இவர் பாட்டு எழுத்தெரக்கின்றது. காதல் வயப்பட்டுத் தலைவரும் தலைவியும் களவு ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடுகின்றனர். களவு ஒழுக்கத்தைச் சிந்திப்பவரை நீட்டிக்க விரும்புகிறார் தலைவர். இவ்வொழுக்கத்தில் பேரின்பம் இருப்பதுணர்ந்த தலைவியும் அதற்குத் தடை செய்கிறார். ஆனால் தலைவர் இரவில் வரும் வழியோ அச்சந் தரத்தக்க-தாழ் இருக்கின்றது. களவொழுக்கத்தையும் விட முடியாமல், தலைவர் வருவதையும் தடை செய்ய முடியாமல் துன்புறுகிறார் தலைவர். தலைவியின் மனநிலை அறிந்த தோழி இக்குறை தீர்வதற்கு விரைந்த வரைந்த கோடலே சிறந்தவழி என உணர்கிறார்.

சேறி ரோவெனச் செப்பலு மாற்றும்
வருவி ரோவென் வினவலும் வினவாம்
யாங்குச்செய் வாங்கொ ரேழி பாம்பின்
பையுடை யிருந்த லே துமிக்கு மேற்றொடு
தருநா னென்றார் வந்த
நெடுமென் பனைத்தோ ளடைந்திசி ரேரே³

எனத் தலைவனுக்கு வரைவினைத் திறனடன் உணர்த்துகிறார். சேறிரோ, வருவிரோ, எனத் குறிப்பிடும் தலைவியின் அன்புள்ளம் கருத்தத்தக்கது.

குட்டுவன் கண்ணூர்

இச்சேரமான் குட்ட நாட்டிற்கு உரிமை பூண்டவனாக இருந்திருக்க வேண்டும். இவன் பாடிய பாடலொன்று குறந்தொகையுள் இடம் பெற்றது. இவனைப் பற்றிய வேறு செய்திகளை அறிந்த கொள்ள முடியவில்லை. வேட்டைக்குச் செல்வோர் நாய்களுடன் செல்வர் என்பதும், யானை மூங்கிலை விரும்பியுள்ளதுமென்பதும் இவன் பாடலில் காணப்படும் செய்திகள். "குவையுடைப் பசுக்கழை தின்ற கயவாரிப் பேதை யானை"⁴ என யானையின் செயலைக் குறிப்பிடுகிற குட்டுவன்.

கோட்டம்பலத்திற் குஞ்சிய மாகிகோதை

இச்சேரமான் தன் முன்னோர்களைப் போற்றும் பண்புடையவனாகவும், தன் மனைவியைப்பால் மிகுந்த அன்புடையவனாகவும் காணப்படுகிறான். இவன் பாடிய இரண்டு பாடல்கள் அகநானா நிறுவம், புறநானா நிறுவம் இடம் பெற்ற உள்ளன. மலைச் சாரலில் யானைக் கன்றை உறங்க வைக்கும் அருவியொலியைக் குறிப்பிடுங்கால், அது தன் குடி முன்னோயை பெருஞ்சோற்றதியின் சேரலாதன் என்பான் அளிக்கும் சோற்றப் பரிசிலை, உண்ண வருவார் செய்யும் பேரொலி போல் உள்ளது என உவமை கூறித் தன் குடிப் பற்றை,

கொடைக்கட னேன்ற கோடா நெஞ்சி
குதிய னட்டில் போல வொலியெழுந்
தருவி யார்க்கும் பெருவரைச் சிலம்பின்⁵

எனக் குறிப்பிடுகிறான். தன் முன்னோர்பால் அன்பு காட்டியதைப் போன்றே, தன் மனைவியிடத்திலும் பேரன்பு கொண்டவன். இறந்த மனைவியோடு தானும் உயிர் விடவில்லையே என இரங்கி இவன் பாடிய பாடல் இவன் உள்ளத்தின் உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது.

யாங்குப்பெரி தாயிற் நோயள வெ னேத்தே
 உயிர்செகுக் கல்லா மதுகைத் தன்மையிற்
 களிளி போகிய களரியம் பறந்த லே
 வெள்ளிடைப் பொத்திய வினேவிற கீமத்
 தொள்ளுழற் பள்ளிப் பாயல் சேர்த்தி
 ஞாங்கர் மாயிந்தனன் மடந்தை
 இன்றும் வாழ்வ லென்விதன் பம்பே⁶

எனத் தன் துயரத்தை வெளிப்படுத்தும் மாக்கோதையின் உணர்ச்சி மிக உயர்வானது. என் துயரம் எவ்வளவு பெரியதாக இருந்தாலும், என் உயிரையும் போக்கி அவனுடன் சேர்க்கும் வலிமையற்றதாகத்தானே உள்ளது. பெரிதாகிய என் துயரத்தினால் பயனென்ன? என இரங்கிக் கூறும் மாக்கோதையின் மனநிலை உணர்த்தக்கூது.

சேரமானெந்தை

சேரமானெந்தை பாடிய பாடலொன்று குறந்தொகையுள் இடம் பெற்றது. செலவுக் குறிப்பறிந்து ஆற்றாளாகிய தலைவியை, தோழி ஆற்ற-
 விக்கும் போக்கில் அமைந்தது. இவள் பாடல், தலைவர் பிரிந்து செல்லார், அவ்வாறு செல்லும் உன்னை அழைத்துக் கொண்டே செல்வார் என்றபொருளில்,

தேழு ரொண்டுவத லின்றுஞ் செலவே⁷

எனத் தோழி ஆற்றவிட்பது அருமை. தலைவியை ஆற்றவிடிக வேண்டி 'தலைவர் செலவு நின்றுநோதான்' என்ற தோழி கூறவது இலக்கியங்களில் அருமையாகக் காணப்படுவதொன்றாகும்.

புலவர் குன்றியூர் பாடிய அகநானூற்றின் 41ஆம் பாடலை சேரமானெந்தை பாடியதாகக் குறிப்பிடுவர் உ.வே. சாமிநாதையர்.⁸

நம்பி_குட்டுவன்

குடம், குட்டம், கொங்கு, பழி ஆகிய நாடுகள் சேரநாட்டின் உள்நாடுகள். இதில் குட்ட நாட்டை ஆண்ட சேரவேந்தருள் நம்பி குட்டுவனும் ஒருவன். இவன் பாடிய ஐந்து அகத்திறைப் பாடல்கள் குறந்தொகையில் இரண்டும் (109, 243), நற்றிணையில் மூன்றும் (145, 236, 345) இடம் பெற்றன. தலைவனைப் பிரிந்து வாடும் தலைவியின் மன உணர்வுகளை நுண்ணிதின் உணர்ந்து உரைக்கும் புலமையாளனாக இவ்வேந்தன் காணப்படுகிறான்.

வரைந்து கோடற்குப் பொருள்வயிற் பிரிந்து செல்லம் தலைவனை நோக்கித் தோழி கூறவதாக அமைந்திருக்கும் பாடல் சிறப்பாக உள்ளது. நம்பிக்கை ஒன்ற அடிப்படையாக இருப்பதாலேயே உலகம் அழியாத இருந்து வருகிறது. அந்நம்பிக்கையும், அற்றப் போமாயின் உலகம் இயங்குவது நின்று விடும். பிரியேன் என்ற கூறிய நின் உரைகளை நம்பியே நிற்பால் தலைவி அன்பு கொண்டாள். இன்றோ பிரிந்து செல்வதாகக் கூறுகின்றாள். சான்றோருகிய நீயே சொன்ன சொல் பொய்த்தாய் எனின், இவ்வுலகில் யாரிடம் நம்பிக்கை வைப்பது; உலகம் எவ்வாறு இயங்கும்.

அளிய பெரிய கேண்மை நம்போல்
சால்பெதிர் கொண்ட செம்மை யோருந்
தேற நெஞ்சம் கையறுபு வாட
நீடின்ற விடும்பா ராயின்
வாழ்தல்மற் றெவனோ தேய்கமா தெவியே⁹

எனத் தோழி வினவுகிறாள். சால்பெதிர் கொண்ட செம்மையோர் எனத் தலைவனை உயர்த்திப் பேசி, இவ்வளவு உயர்ந்த பண்பாடுடைய நீயே இத்தவற்றினைச் செய்யலாமா? எனத் தோழி உளவியல் அறிவோடு தலைவனைத் தெளிவிப்பது எண்ணத்தக்கது.

தன்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்ற தலைவனை என்னி வருந்தியிருக்கிறான் தலைவி. ஆற்றியிருத்தலே நின் கடன் என வற்புறுத்தும் தோழிக்கு,

புன்விழிப் பெருங்கடற் சேர்ப்பனை
உள்ளேன் சூழி படஇயரென் கண்ணே¹⁰

என மொழிகிறான். தலைவி. இனிமேல் தலைவனை நினைக்க மாட்டேன், எனவே என் கண்களும் உறங்கட்டும் என உரைப்பதில் தலைவியின் அன்புள்ளம் புலப்படுகின்றது. பெண்களின் மன உணர்வுகளை அருமையாக வெளிப்படுத்தியுள்ளான் குட்டுவன்.

பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

பெருங்கடுங்கோ வஞ்சி நகர்க்கன் இருந்து ஆட்சி புரிந்தவன். வேந்தர்க்கு அவர்தம் வீரத்தின் அடிப்படையில் பட்டப்பெயர் அமைய, இவ்வேந்தர்க்குப் புலமைச் சிறப்பால் பெயர் அமைந்தது. ஐந்திணைகளுள் ஒன்றான பாலைத் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருள்களை ஊன்றி உணர்ந்து உயர்ந்தோர்போற்றிப் பாடியுள்ள சிறப்பால் பாலை பாடிய எனும் அடைபெயரோடு சேர்ந்தது. இவன் பாடிய பாடல்கள் அறுபத்தெட்டு. கவிதொகையில் பாலைக்கவியாகிய முப்பத்தைந்து பாடல்களும் அகநானாற்றில் பன்விரண்டு (5, 99, 111, 155, 185, 223, 261, 267, 291, 313, 337, 379) பாடல்களும், குறுந்தொகையில் பத்தாம் (16, 37, 124, 135, 137, 209, 231, 262, 283, 398), நற்றிணையில் பத்தாம் (9, 48, 118, 202, 204, 256, 318, 337, 384, 391), புறநானாற்றில் ஒன்றாம் (282) இவன் பாடியன. அறநூல், மரநூல், விலங்கு நூல் முதலிய பல சுவைகளிலும் நன்கு தேர்ச்சி பெற்றவன். "பாட்டைப் பாடிய புலவர் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்பவன். அவர்

இன்ன காலத்தவர் என்ற சிறந்த கதல் இயலாது. பண்டித தமிழகம் வரலாற்றைப் பற்றிக் கவலையுடைய நாடு. ஆதலின் வரலாற்றின் கண்கொண்டு புலவரைப் பற்றி ஆராய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை. ஆயினும் அவர் பாலைத்தினை பற்றிப் பாடுவதில் சிறப்பிற்றவர் என்பதும், அரச மரபினைச் சார்ந்தவர் என்பதும் பெயராலேயே அறியப்படுகின்றன¹¹ எனக் குறிப்பிடுவர். ஸ்ரீ. வரதராசனார்.

வேந்தலும் இருந்த ஆட்சி புரிந்தமையால் அரசியல் சட்டப்பங்களை-
யெல்லாம் நன்கு உணர்ந்தவன்.

பழுதெண்ணும் மந்திரியின் பக்கத்தின் தெளிவோர்
எழுபது கோடி உறம்¹²

என்றும் குறகுக்கேற்ப நாட்டின் ஆட்சி மேற்கையுறவது அரசனைக் காட்டிலும் அமைச்சனையே பொறுத்திருந்தான். அமைச்சன் நல்லவனாக இருப்பின் ஆட்சியும் நன்றாக இருக்கும். அரசனும் நல்லவனாக விளங்குவான். அமைச்சன் தீயவனாக இருப்பின் நல்லாட்சியும் தீதாகிவிடும். அதனால் அந்நாட்டுத் குடிமகனிடமிருந்து அந்நாடு பொருள் பறிக்கப்படும். இத்தகைய நாட்டினர் பகையரசர் படைகளினால் புதந்தலும் எனும் அரசியல் சட்டத்தைப் பாலைக்களியில்¹³ விளங்க எடுத்துரைக்கிறார் பெருங்குருங்கோ. வேந்தனின் மாட்சியும், வீழ்ச்சியும் அமைச்சனால் விளங்குவன.

ஒருவர் தீ நெறியில் செல்லாத நன்னெறியில் நின்ற வாரும் நன்வாழ்வையும், பிறர்மனையுள் நின்ற பிச்சையேற்ற வாழாப் பெருவாழ்வையும் வேண்டுவராயின் அதற்கு இன்றியமையாத வேண்டப்படுவது பொருள். அப்பொருளின் பயனை தகரா விரும்புவோர் ஒளிவொருவரும் அதனைத் தாமே ஈட்டி வேண்டும். அவிவாது ஈட்டுபவரே ஆறிவினையுடையவர். முற்றோர்

சட்டிவைத்த பொருளைத் தமக்கென உரிசு திரிவோர் உயர்ந்தோர் ஆகார். அவர் வாழ்வு இரவலரினும் இழிந்தது. எனவே பொருள் சேர்த்த வேண்டும். அப்பொருளையும் அறவறியில் நிறை சேர்த்த வேண்டும். இல் லையென்றால் அப்பொருளே தனிப்பத்தைத் தரும். அறவறியில் சட்டிய செல்வத்தையும் சந்தவத்தினை வேண்டும். செல்வம், செறிதவடி பயன்க்கேற்ப வளமிடத்தாம் சென்ற சேரும் எனச் செல்வத்தினை இயற்பினையும் நிலையாமைமினையும் விளங்க உரைக்கிறார் பெருங்கருங்கோ.¹⁴ 'செறிச பொருளை' என்றே வந்துவரும் செப்புகிறார்.¹⁵

அரசியல் சட்டபங்கினையும், உலகியல் சட்டபங்கினையும் எடுத்தகரைத்த பெருங்கருங்கோ, வாழ்வியல் சட்டபங்கினையும் சிறக்க எடுத்தகரைத்தவள்ளார். பாவம், தேவம் தந்த வளரித்தாவம் பெண்மக்கள் பெற்றோருடனும் இவதிவரை இருக்கப் போவதில்லை. பருவம் வந்ததும் தமக்கு ஏற்றவரோடு சென்ற வாழ்த்தை நடத்தும் இயற்பினர். பெண்மக்களை வளர்ப்பவர்களுக்கு யாதொரு பயனும் இல்லை. மனித வாழ்த்தை^{மட்டு} அன்ற, உலக இயற்கையே அவிவாழ்தான் உரிவது என்பதை.

பலவு நமதிசாந்தம் பருப்பவர்க்கு கல்லை
மலையுளே பிறப்பிசு மலக்கவைதா மென்செய்யு
நினையுநிகா ஓம்மக ஹமக்குமாந் கனையனே;

சீர்கெழு வெல்லுத்த மனிப்பவர்க்கு கல்லை
நீருளே பிறப்பிசு நீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்
தேருநிகா ஓம்மக ஹமக்குமாந் கனையனே;

ஏழ்புன நிரிவிசை ஓரப்பவர்க்கு கல்லை
யாருளே பிறப்பிசும் யாழ்த்திகவைதா மென்செய்யுந்
குருநிகா ஓம்மக ஹமக்குமாந் கனையனே¹⁶

என எடுத்தல் காட்டுகின்ற பெருங்கூடுகோ. இயற்கைப் பொருள்களும் மனித வாழ்க்கையும் பிறகுக்குப் பயன்படுகின்றபொழுதுதான், சிறப்படைகின்றன, எகிறிற் றட்பமான இயற்கை உண்மையை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது.

பெண்களின் உள்எத்தனாட்சிகளை நன்னிதி உணர்ந்த உணர்த்தியுள்ள சிறம் குறிப்பிடத்தக்கது. செல்வம் வறி அருமையுடையது; எனவே எந்தாடல் வருதல் வேண்டா எனக் கூறிய தலைவிடம் "இவியவோ பெரும் தமியோர்க்கு மனையே"¹⁷ எனக் கூறும் தலைவியையும்,

வினையே ஆடவர்க் குயிரே வாணாதல்
மனையுறை மகளிர்க் காடவர்க் உயிரென
நமக்குரைத் தோருந் தாமே
அழாஅத் தோழி அருங்குவர் செலவே¹⁸

எனத் தலைவியைத் தேற்றும் தோழியையும் பெருங்கூடுகோ படைத்தள்ளாள். பொருள்வயிற் பிரிவு கருதிய தலைவியின் செயலையுணர்ந்த தலைவியின் உளப் போராட்டத்தினை,

அவிரிலை பொருஅ தமரிய முகத்தல்
விவிரிலை கொள்ளா டமியன் மென்மெல
நலமிது சேவடி நிலம்வருத் கொள்ளாஅத்
குறுக வந்ததல் கரெயிற தோகிற
வறிதகத் தெழுந்த வாய்க் முறவலன்¹⁹

என வடிக்குத் திறம் போற்றத்தக்கது.

பெருங்கூடுகோவின் பாடல்களின் 20 உவமைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்க இரண்டு உவமைகள் வருமாறு:

உகிர்ததி புரட்டு மோகை போலத்
செங்காற் படுவி தஞ்ற னை பறியம்²¹

நிதியஞ் சொரிந்த நீவி போலடி
பாம்புந் தேம்புந் வறங்குந் கடத்திடை²²

என்றும் உவமைகள் கருதத்தக்கன. உவமை நலத்தாலும், உரிளத்தனரின் னை வெளிப்படுத்தும் சிறப்பாலும் கருங்கோவின் பாடல்கள் புலவர் போற்றும் சிறப்பினைப் பெற்றிருக்கின்றன.

முவேந்தருள் மீதுதியான பாடல்க னைப் பாடிய பெருமைக்குரியவருக பெருங்கருங்கோ திகழ்கிறார். பாடல்களின் எவ்விதிகளில் மட்டுமற்றிப் புலமை நலத்தாலும், பொருள் சிறப்பாலும் பெருங்கருங்கோ முதன்மை இடத்தைப் பெறுகிறார் எனக் கறலாம்.

மருதம் - பாடிய இளங்கருங்கோ

பா லை பாடிய பெருங்கருங்கோ போன்ற மருதத்தினையடி பாடியமையால் இவன் மருதம் பாடிய இளங்கருங்கோ என அழைக்கப்பட்டான். இவன் பாடியவை, முன்ற பாடல்கள். இவன் வரலாற்றினரின் மிக்கவருகக் கானப்படுகிறார். இவன் சேர வேந்தருக இருந்தும், பருவர்ப் பறந்த லைப் போரிற் சேர னையும், பாண்டிய னையும் வெற்றி கொண் ட சோழனின் வெற்றியைத்²³ குறித்திருக்கிறார். மருதத்தினையமைந்த பாடல் ஒன்ற இவனது தட்பமான அறிவைப் புலப்படுத்துகிறது.

தன் ம னையையடி பிரிந்த பரத்தையொரு நெடுநாள் வாழ்ந்திருந்தாள் த லைவன். அவ னை விட்டு ஒருநாள் மட்டும்த் சற்றடி பிரிந்தாள். அப்பிரிவினைப் பொருத பரத்தை ஊரெல்லாம் அவ னைத் தேடித் தினந்தாள். இதைக்கண்-

தோழி தலைவனிடம் இல்லத்திலே ஆற்றியிருக்கும் தலைவியின் சிறப்பையும், பரந்தையின் இயற்கையையும், இயற்கையும் எடுத்தகரைக்கியுள்.

..... தலைவன்
தெய்வத்தின் சிந்தைய வழுதன னேந்தி
வடித்தென வருத்த சித்திப் பண்ணி
நொடித்தெனத் தீவந்த மெல்லிரற் நிரகுபு
கூர்முனை மலையிய வெயிற்றன்
ஈர்முழுத நவனநிற் காவிய சென்மே²⁴

எனக்கூறி அவனைத் திருத்தம் முயற்சியில் ஈடுபடுவதாகப் பாடுகிறார். இவன் பாடிய மூன்று பாடல்களும் மருதத்தியை ஒழுக்கம் அமைந்த பரந்தையர் பிரியின் இயற்கை சுட்டுகின்றன.

முடிச்சித் திருந்த நெருஞ்சேரலாதல்

பெருஞ்சோற்றடியின் சேரலாதல் வழிவந்த சேர வேந்தருள் இவனும் ஒருவன். இவன் பாடிய நெறித்ததியைப் பாட்டொன்றை அகநானாற்றில் இடம் பெற்றவன். வலைஞர்-தம் அகியுட வாழ்க்கையின் விளக்கும் பாடலாக அது அமைந்தவன். வலைஞர் கடனிடையே கலங்கொண்டு செல்வார். வலை-யிலே மிகுதியான மீன்களைப் பிடிப்பார்; பிடித்தவற்றை இரவலர்களுக்கு வழங்குவார்; எஞ்சியவற்றைப் பல கூறுகளாகி விடும்; கரையின்கண் குவித்திருக்கும்மணலின் உறங்குவர் என வலைஞரின் அகியுட வாழ்க்கையின் விளக்குவதாகப் பாடல்²⁵ அமைந்தவன்.

1. பெரிய வலையின் வருந்தி வலிக்கும் வலைஞரின் உறங்குபுகு உப்புப் பொதியின் ஏற்றிய வண்டி, கடத்தற்கரிய மணல் செறிந்த நிலத்தி-
புக்கவழி, அவிவண்டியின் மண்டியிட்டு இழுத்தச் செல்லம் எஞ்சுகளின் முயற்சியையும்,

2). வருந்திப் பிடித்த மீள்க னே இரவலர்க்கு வழங்கும் வ லெஞரின் கொடைத்திறங்குக் களத்தில் அடித்துக் குவித்த நெற்குவிய லைக் களப்பாடி வரும் இரவலர்க்குப் பரிசிலாக அளிக்கும் உழவர் செய லையும், உவமை கூறியிருப்பத இவ்வேந்தன் நாட்டு நடப்பினை நன்கு உணர்ந்தவன் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது.

சேர வேந்தர் பதினமரும் புறப்பொரு ளேவிட, அகப்பொருள் பாடல்க ளையே மிகுதியும் பாடியுள்ளார். ஒவ்வொரு வேந்தரும் ஒவ்வொரு தி^னயைப் பாடுவதில் சிறந்த விளங்கினர் எனலாம்.

சோழர்

இருபத்திநான்கு சோழ வேந்தரில் ஐவர் புலவராக விளங்கு- கின்றனர். மொத்த எண்ணிக்கையில் இது 21% ஆகும். சேரரையும், பாண்டியரையும் விட எண்ணிக்கையில் குறைவாக விளங்குவது போலவே, புலவராக விளங்கும் சோழ வேந்தரும் குறைவாக உள்ளனர். சேரரையும் பாண்டியரையும் விட சோழர்க ளைப் பற்றிய செய்திகள் குறைவாகவே கிடைக்கின்றன.

குளமுற்றத்துத் தஞ்சிய அரிவிவளவன்

உறையூரை ஆண்ட சோழ வேந்தருள் சிறக்க வாழ்ந்தவன் அரிவி வளவன். அவன் வீரமுகவும், வள்ளலாகவும் நன்னெஞ்சம் கொண்ட வேந்தருகவும் விளங்குகிறான். புரவலரைப் புலவர் வாழ்த்துவதே மரபு. ஆனால் புலவரை வாழ்த்தும் புரவலருக்கி அரிவிவளவன் விளங்குகிறான். இவன் பாடிய பாடல் ஒன்றே. பாடலாந்தினை அமைந்த அப்புறநாலா ற்றப் பாடல் பாணவின் வள்ளல்மையைப் புகரிகின்றது.

காவிரிக்கரையில் சிறகுடி எல்லாம் ஊரில் பாண்டி எல்லாம் வள்ளல் வாழ்ந்த வந்தான். இப்பாண்டி வள்ளல் தன்மையைத் திரிவிளவன் பிவிருமாற பாராட்டுகிறார். பழமரத்திலே பறவைஇனம் ஒலித்தாற் போல ஊர் உட்பார் ஆரவாரம் கேட்கின்றது. எறும்புகள் முட்டைகளைக் கொண்டு மேட்டுநிலத்தை நோக்கிச் செல்வது போல, பெரிய சுற்றத்தோடும் கூடிய பிள்ளைகள் கையில் சோறு பெற்றிக்கொண்டு போகிறார்கள். இவ்வாறு எவ்வருக்கும் வறியவருக்கும் வாரி வழங்கும் பாண்டி பசிப்பிணி மருத்தவன் எனப் பாராட்டி, அவனது இல்லத்தைப் 'பசிப்பிணி மருத்தவன் இல்லம்' எனப் புகழும் அவனது பண்புடைமை போற்றத்தக்கது. பாராட்டுவதோடு அமையாது,

யான் வாரும் நானும் பண்ண வாரிய²⁶

என வாழ்த்துகிறார். தன் ஆட்சியின் கீழ் அமைந்த, சிறகுடிப் பண்ணை வாழ்த்தும் திரிவிளவன் பண்பு கருத்தத்தக்கது. தன்னைப் பல புலவர்கள் வாழ்த்தும் சிறப்பினைப் பெற்றிருந்த சோழன், வேறு ஒரு புரவலனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தும் சாற்புடைமை குறிக்கத்தகும்.

மேலேந்தருள் புரவலனைப் புகழும் புரவலனுக்கி திரிவிளவன் விளக்குவதை அறிய முடிகிறது.

கோப்பெருத்-சோழன்

இச்சோழன் உரையுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்தவன். இவன் பாடியனவாகப் புறநானூற்றில் மூன்றாம் (214, 215, 216) குறந்தொகையில் நான்காம் (20, 53, 129, 147) ஆக ஏழு பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவனைப் பாராட்டிய புலவர்கள் அனைவரும், இவனது ஆட்சிச் சிறப்பைவிட, இவனது பண்புநலத்தையே போற்றி உரைத்துள்ளனர். புலவர்கள்

பெரிதும் விரும்பி இவ்விடம் நட்பு புண்டனர். அந்த உளர்ச்சி ஒத்த நட்பு அழியாத காவியம். இவன் வடக்கிருந்தபொழுது, புலவர் பலர், இவனுடன் வடக்கிருந்த உயிர்துறந்தனர். புலவர்கள் தொடர்பால் இப்பெருவேந்தரும் பெரும்புலவராக விளங்கினார். தன்முடன் வடக்கிருக்கப் பிராந்தையார் வருவார் என இவன் உரைத்த புறப்பாடல்கள் இரண்டும்,²⁷ புலவர்பால் இவன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையைக் காட்டுகிறது. இவன் உரைத்த உரை பொய்யாகா வண்ம வரகைதந்த புலவரின் செயலும் வியக்கத்தக்கது.

தன் மக்களின் மாறப்பட்ட செற்கையிலுள் ஆட்சிப் பொறுப்பைத் துறந்தவன். வேந்தராக ஆட்சிப் பொறுப்பை மட்டும் கவனியாத, புலவர்களிடம் பழசி வாழ்வியல் உண்மைகளையும் உளர்ந்தவன். யானே வேட்டைக்குச் சென்றவன் எனினாக யானையடி பெற்றவிடலாம். குழம்பும் வேட்டைக்குச் சென்றவன் அது பெருமலம் திரும்பலாம். எனவே செறித செயலிற் பயனைப் பாராது உயர்ந்த குறிக்கோளுடையவராக விளங்க வேண்டும். அப்படி வாழ்ந்தால் நிலைத்த புகழைப் பெறலாம் என இவன் கதம் அறிவுரை²⁸ உரைத்தது ஒன்றும்.

தட்பமான மனஉளர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் அகத்தறையமைந்த பாடல்களை இவன் பாடியுள்ளார். தலைவன் பொருள் வயிற் பிரியக் கருதியதை அறிந்த தோழி, அதனைத் தலைவிக்கு உளர்த்தினாள். தலைவி பின்வருமாறு தோழிக்கு மறுமொழி புகல்கிறாள். "அருளையும் அன்பையும் அறவே மறந்தவிட்டுப் பொருள் வயிற் பிரிதல் அறஉள்ளம் உடையார்க்கு இயலாது. அருளும் அன்பும் அற்ற தன்மை உரம் பெற்ற உள்வத்தினர்க்கே உண்டு. நம் தலைவர்க்கு அத்தகைய உரம்பெற்ற உள்ளம் உண்டாயின், அவர் அன்பும் அருளும் அற்றவராயின் பொருள்வயிற் பிரியட்டும்.

அருளும் அன்பும் நீக்கித் துணைதந்த
பொருள்வயிற் பிரிவோர் உரவோர் ஆயின்
உரவோர் உரவோர் ஆக
மடவம் ஆக மடந்தை நாமே²⁹

என்பது பாட்டு.

கோப்பெருத் சோழனின் புலமை நலம் புலவர் பலரை அவருக்கு
நற்பராக்ஷியது; அவனது பண்புநலம் அவர்க ளை அவனுடிக் கட்டிக்கொடுக்க வைத்தது.

உழைப்புகளில்

கவித்தொகையில் முல்லைக்கலியைப் பாடிய பெரும்புலவர்
இளவேந்தன். முல்லைத்தலை குறித்த இவன் பாடிய கவிப்பாக்கள் பதினேழும்,
ஒரு புறப்பாட்டும் இவன் பாடியவை. முல்லைநிலம் சிறப்புடைய னையும், பழக்க
வழக்களையும் சிறக்க எடுத்த விளக்கியுள்ளான். இளவேந்தன் இந்தசமயத்
கடவுளர் பலரையும் அறிந்தவன், பாரதத் கதையினை நன்கு பயின்றவன்
என்பதற்கு முல்லைக்கலிப் பாக்கள் சான்றவிகிதம். மறப்பண்மை விருப்பம்
மாண்புடையவன் என்பதை இவன் பாடிய முல்லைக்கலி விளக்குகிறது. ஏறதலுவல்
விழாக்காலத்தே தன்னைக் கைப்பற்றத் தவறி, தன்முன் விழுந்த ஆயர்இளவேந்தன்
ஒருவனை முட்டித்தாக்க முனையாத மிகுதியை காண. போர்த்துகளத்தே
வான் பெற்றிருந்தும் வெற்றி கொள்ளாத, தன் கையிலகப்பட்ட வீரனை அவனது
மறமின்மை காரணமாகக் கொல்லாத உயிந்து போகவிடும் மறவனைக் காண்கு
உலமை கூறியுள்ளான்.

கோவலமுக்கித் தன்முன்னர் வீழ்ந்தார்க்குமேற் செல்லாத
மீளும் புகரேற்றத் தோற்றக்காள் மட்டமருள்
வானகப் பட்டானை யொலிவா னெனப்பெயரு
மீன மறவனும் போகும்³⁰

என்ற முல்லைக்கலிப் பாடல் அக்கால வீரரின் பெருமீதத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்திருக்கிறது. சூரமூல மகனின் கற்பு மேம்பாட்டை.

விரிந் குருக்கை யுலகம் பெற்ற
மருநெறி யாயந் மகனிர்த்
சிறுமணி கருத விந்நியல் பகிறே³¹

எனக் குறிப்பிட்ட முல்லை மக்களின் அகவொருக்கத்தினைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

முற்றிய வினைய லைத் கண்ணுற்றதும், பிறர் உழைப்பில் விளைந்த நெற்கதிர்க லைத் திருநீர் சென்ற, தன் வலையுள் சேர்க்கும் இயற்புடையது என. இவ்வாறு பிறர் செல்வத்தையும் தமக்கென இறகப் பற்றிச் சேமித்தல் பழக்கி வைத்த வாரும் இயற்புடையோர் பலர். கொடிய காட்டுப்பன்றி தன் இடப்பக்கத்தே தானே இறந்த வீழ்ந்த ஆட்பிணம், அதனை உண்ணப் பெரிய கன்று வலப்பக்கத்தே வீழுமாறு அதனை வீழ்த்திக் கொன்றான்றும் இயற்புடைய புலி போல் குறிக்கோள் மனம் கொண்டுள்ள உலகில் உள்ளார். அவர்கள் உறுதியான உள்ளும் கொள்கை உறவும் கொண்டவர்கள். கொண் கொள்கையிருந்த மாறாபட்டு நடப்பதால் வரும் பொருள் எப்படிப்பட்டதாக இருப்பினும், அதனை அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட மனவலிமையும், கொள்கை உறவும் கொண்டவர்களின் பழக்கமே வேண்டும்.

கருங்கட் கேழ் விடம்பட வீழ்ந்தென
அன்றவ னுக்கு தாசி வழிநாட்
பெருமலை விடரகம் புலம்ப வேட்டெழுந்
திருங்கலிற் றெத்த எல்வலம் பருக்கும்
புலிபசித் தன்ன மெலிவி லுள்ளத்
தரண்ட யாளர் கேண்மையொ
நயந்த வைக ளளவா சியரோ³²

என்றும் நல்லந்திரவின் குறிக்கோள் உள்வழி கருத்தத்தாகா. வேந்தனாக இருந்து ஆட்சி செலுத்தவந்தால் தன்னைக் கற்றியிருப்போரின் மனவழிபுகளை நன்றாக உணர்ந்தவன். எனவே போன்ற மனம் படைத்தவரையும், புலிபோன்ற மனம் படைத்தவரையும் சூழ்ந்து கண்டவன். எனவே போன்ற மனம் படைத்திருப்பவர்களை விட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் கேடு சூழ்வான். எனவே புலிபோன்ற மனம் படைத்தவன் நட்பு தனக்கு வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகிறான் நல்லந்திரன்.

நல்லந்திரன்

புகாரி நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழ நாட்டை ஆட்சி புரிந்தவன். போர் பல கண்டு, போரின் கடுமையினையும், ஆட்சியின் அருமையினையும் நன்றாக உணர்ந்தவன். இவன் பாடிய இரண்டு புறநானா நிற்ப் பாடல்கள், ஆட்சியின் அருமையையும், அதன் சிறப்பினையும் உணர்த்துவனவாற் அமைந்தன. மத்தோரிடமிருந்து வழிவழியாக அடையப்பெறும் அரசரிமை வழிமூல் தரப்பெறவது என்றும், தன் வலிமையினால் அரசரிமை பெறபவனாகவே ஆட்சி செலுத்ததல் எனது என்றும் இவன் குறிப்பிடுகிறான்.

மத்தோர் மத்தோர்க்கு கற்ற மூத்ததெனப்
பாறா வந்த பழவிறற் றயம்
எய்தின மாரி எய்தினது சிறப்பெனக்
குடிபுர விரகிஞ் சுழி லாக்மைத்
சிறியோன் பெறினது சிறந்தகிற மகினை
மட்டமர்ப் பரிக்கு மதலடை நோக்குந்
வியுயியோன் பெறவன ஓயி குநீர்
அறகய மருங்கிற் சிறகோல் வெகுகிடை
என்றா ற் வாகுவறல் போல நன்றும்
நொந்தா லம்ம தானே மையற்ற
விசம்புற வோங்கிய வெக்குடை
மூரசகெழு வேந்த ரரசகெழு திருவே 33

எனக் கிரிவி உரைத்திருக்கும் கருத்துகள் விழுமியன.

வலிமையாந் ஆட்சியுரிமை எடுத்துவைத் திரும்பும் சிநிவி, தன் வலிமையை மதியாதாரை அறிக்க வஞ்சினம் கூறுகிறார். இவ்வாடைய வஞ்சினத்-
திரிஞ்சு இவன் வள்ளலுமையினையும், வீரத்தினையும், பண்புடைமையையும்
உணரமுடிக்கின்றது.

தஞ்சபுலி யிடறிய சிதடர் போல³⁴

கழைநீர் யா னைக் காலகடு பட்ட
வன்றிவி நீர்மு னை போல³⁵

எனத் தன் பகைவன் அறியும் நிலையினை உவமை நலத்தாடர் குறிப்பிடுவர் சிநிவியின்
புலமைத்திறம் குறிக்கத்தக்கது.

மாவளத்தாரர்

சோழர் நலங்கிரியின் தம்பியாகக் கருதப்படுபவன் இம்மாவளத்தாரர்.
இவரும் தாமத்புலி கன்னுள் என்னும் புலவரும் வட்டாடிய நிகழ்ச்சியினைப் புற-
நாளு டு குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வா சார்க்குமையினைத் தாமத்புலி கன்னுள்
வியந்த போற்றுகின்றார். இவன் பாடிய குறிஞ்சிநெய்க்குப் பாட்டுடான்ற இவ்வா
அன்புள்ளத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. பொருள்வயிற் பிரியின் காரணமாகத்
தலைவனைப் பிரிந்த வருந்தும் தலைவியைத் தோழி தேற்றுவதாக இப்பாட்டு
அமைந்துள்ளது. நம் தலைவர் நம்மை எங்கே விடுத்தது தாம் மட்டும்தான்
தவித்துக் செல்லக் கருவவராயின், அவர் நிக் கண்களின் வடியும் நீர், நீர்
மாறிப்பகத்தை நனைப்பதைக் கண்டிலர்; கண்டாராயின் அவர் நீர்னைப் பிரிந்த
செல்லார் எனப் பொருள்குறிப்புபொரு.

தாமே செல்ப வாயிற் காவத்தடி
புலந்தேர் யா னைக் கோட்டிடை யொழிந்த
சிவலி முல்லைக் கொம்பிற் குஅழ்
இதழறிந் னா டக் கப்பலி மதரெழிந்

புனக வனமுலை நனேத்தலம்

காஞ்சி கொல்லோ மாவிறழ நமரே³⁶

என மாவளத்தாள் பாடியுள்ளாள்.

சோழ வேந்தர் ஐவரும் தம் புலமைத் திறத்தில் சிறந்து விளங்குகின்றனர். தன் நாட்டில் வாயும் பாணனை வாழ்த்திய சிவவிவளவழம், புலவர் பலரின் உரிமொத்த நட்பினைப் பெற்றிருந்த கோட்பெருஞ்சோழனும், முல்லைக்கல் பாய நல்லருத்திரனும், குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். தலைவரின் கண்களில் செலவழங்கும் தலைவனைப் படைத்த மாவளத்தாள் சான்றாகக் கருத்தக்கள். மானம் கருதி வஞ்சினம் உரைத்த சோழன் நலங்கிள்ளியின் சொற்றிறம் மிகச் சிறப்பானது. சோழ வேந்தர் ஐவரும் கொள்கை உறுதியும் பண்பு மேம்பாடும் கொண்டுள்ளார்கள் விளங்குவதை இவர்தம் பாடல்களிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

பாண்டியர்

இருபத்திநான்கு பாண்டிய வேந்தரில் பதினாறுபேர் புலவராக விளங்குகின்றனர். இவரின் மொத்த எண்ணிக்கையில் 54% விழுக்காடு ஆகும். புலவராக விளங்குவதில், சேர, சோழரைவிடப் பாண்டிய வேந்தரே மிகுதியாக உள்ளனர். பாண்டிய வேந்தருள் சரிபாதிக்கு மேல் புலவராக விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்ந்த மரபினராதலால், இப்பாண்டிய வேந்தரும் புலவராகத் திகழ்ந்தனர். இப்பாண்டிய வேந்தர் பலர் பாட்டரங்கேற்றனர்.³⁷ எனத் தெரிகிறது.

அட்டர்மகள் - குழவழியார்

இப்பாண்டிய வேந்தனைப் பற்றிய அரசியல் செய்திகள் ஏதும் தெரிந்திலை. இவள் பாடிய மூன்று பாடல்கள் தொகை நூல்களில் இடம்

பெற்றாள். இப்பாடல்கள் மூலம் இவ்வாறு மனநிலையினை அறிய முடிகிறது. இவள் சிறந்த தமிழறிஞை விளங்குகிறாள். மகப்பாற் காட்சித் துறையில் இவள் பாடிய புறப்பாட்டு அன்றைய சமுதாய நிலையினை எடுத்துக்காட்டுகிறது. மறக்குடி ஒன்றில் தோன்றி மணப்பருவம் எந்திய மகளொருத்தியை நயந்து பலர் மறக்கொடை வேண்டி நின்றனர். அவளுடைய தந்தையும், தனயரும் மறத்தனர். அதனல் போர் நிகழ்தல் உறுதியாயிற்று. போரினால் அல்லர் பெரும் பாழாகும் என்பதனை,

புகிற லெடு பெரும்பாற் செய்யின் னலனே³⁸

எனக் குறிக்கிறாள்.

ஒரு பெண்ணின் பொருட்டு, ஊரும், மக்களும் பாழாகும் நிலையில் அக்காலச் சமுதாயம் இருந்த நிலையினை வழுதியின் பாடல் உணர்த்துகிறது.

தலைவன் வரும் வழியில் இருக்கும் இடருக்கு அஞ்சிப் பகலிலே தந்தை இருந்த இரவிலே பிரிந்த சென்றவருதல் நன்ற என நிலைக்கும் தலைவியின் அன்புள்ளத்தை,

பகலே யிவிதாள் கழிப்பி யிரவே
செழ்வ ராயினம் நன்றமற் றில³⁹

எனக் காட்டும் பிறிதொரு பாடல்.

அறிவுடை நம்பி

அறிவீடு சிறந்த விளங்கியமையால் இவள் அறிவுடை நம்பி என அழைக்கப் பெற்றிருக்கலாம். இவள் பாடிய நான்கு பாடல்கள் தொகை ஐ் சித் துடன் பெற்றாள். இவ்வேடு பற்றிய வேறு செறிதிகள் அறிந்த கொள்ள

முடியவில்லை. இவ்வி பாடிய பாடலொன்றை மக்கள் செல்வத்தின் பயனை உணர்த்துகிறது.

இழைமை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி
மழைமை யுலகமும் மழவின் நெறிதப
செய்தரும் விழையுந் செயிர்தீர் காட்சித்
அழவர்ப் பயந்த செம்ம லோர்⁴⁰

பெறுமவற்றின் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பே நல்ல பிற⁴¹

என இலக்கியங்கள் மக்கள் பேற்றின் சிறப்பினைக் குறிப்பிடுகின்றன. பலகோடி செல்வத்தைக் குவித்த வைத்த, அச்செல்வத்தைப் பயனும் பலரோடு இருந்த பகுத்தன்னும் பெருவாழ்வு பெற்ற மிகப்பெரிய செல்வர்க்கு மக்கட்பேறு இல்லாததாயிற்று, அவர்தம் பெருவாழ்வு, பயனடைய பெருவாழ்வு எனப் போற்றப்பட மாட்டாது.

படைப்புற்பல படைத்தப் பலரோ டுந்நும்
உடைப்பெருத் செல்வ ராயின மிடைப்படத்
குறகுற நடந்த அழகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுந் கவிவியுந் சமுந்தம்
நெய்யுடை யடிசின் மெற்பட விதிர்ந்தம்
மயக்குற மக்களை மிகலோர்க்குப்
பயக்குறை மில்லாத தாம்வாயு நாளே⁴²

என அறிவுடை நம்பி பாடியிருப்பது என்ன இன்புறத்தக்கதாகும். மழலை தரும் இன்பத்தைக் காட்டிய அறிவுடைநம்பி, தோழியின் அறிவுடைமையை வேறொரு பாட்டிற் எடுத்தக்காட்டுகிறார்.

வரையாது வந்த செல்லம் தலைமகன் சிறைப்புறத்தாக, அவன் கேட்டுமாய், தலைவியை நோக்கி, "தோழி! முற்றிய திணைக்கதிர்களை யாழ் இல்லம் கொழியத் தொடக்கவில்லை; அதன் புனத்தில், கதிர்களை இழந்த தாடிகள் பல நிற்கின்றன; இக்கதிர்களை யெல்லாம் சினிகளே கொண்டு செல்லுகின்றன. நீயோ பல மனமுன் கலந்த நாயும் கவிஞரும், நாய் பிழ்வர வரும் தலைவனைக் காண்பதே கருத்தாக இருக்கின்றாய். இதன் வரும் கேட்டினை நீர் காதலாள் உரையில்லை; சினிகள் வந்த தங்கும் இடந்தொறும் சென்ற, குரலெடுத்திச் சினிகளை ஒட்டாயாயின், நாய் இவள் 'சினிகளை ஒட்ட அறியள்' எனக் கொண்டு நீர்னை இற்தெறித்தப் பிறரைக் கொணர்ந்த வைப்பின்; பிழ்வுர்த் தலைவனைக் காண்பதும் அரிதாம்; என்ற கூறி, தலைவின் உள்ளத்தே விரைந்த வரைந்த கொள்ளும் எண்ணத்தினை எழச் செய்யும் தோழியின் ஆற்றலையும் அறிவு அட்பத்தினையும் காணமுடிகிறது. ⁴³

குறந்தொகையில் உள்ள இவள் பாடிய பிற்தொரு பாடல் இவளுடைய புலமை நலத்தை அறிய உதவுகிறது. தோழியின் அறிவுக் கூர்மைக்குச் சான்றுக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தன்விடம் வந்தாகக் குறைநயப்பித்த தலைவனை ஏற்றக் கொள்ளும்படி, தலைவியிடம் கூற திணைக்கிறார் தோழி. ஆனால் தலைவனிடம் ஏற்றக் கொள்வதாய் இல்லை. தலைவியின் உள்ளத்தையும் பெண்களின் உளவியலையும் நன்கு உணர்ந்த தோழி, தலைவன் அட்கென்றும்படி தலைவனைப் பற்றி வன்மையாகக் கூறி, அதன் மூலம் இருவரையும் சேர்த்து வைக்கிறார்.

அம்ம வாழி தோழி கொக்கி
தானது குவிசு வல்லி யானென்
பேதை மையாற் பெருந்தகை கெழுமி
நோதகச் செந்தொன் றுடையேன் கொல்லோ
வயச்சுறு வழங்குந் ரத்தம்
சிறகு என்ன வரவறி யானே ⁴⁴

எனப் பழியைத் தன்மேல் சார்த்தித் கொண்டு அன்புள்ளாக லா இ லாத்த லவர்க்கும் அறிவுடைத் தொழியைப் படைத்துத் காட்டிய அறிவுடைநம்பியின் புலமை குறிப்பிடத்-
தக்கது.

ஆரியப்படை - கடந்த நெடுஞ்செழியன்

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் லாச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடு-
கின்றது. சிலப்பதிகாரம் தவிர ஏ லாய பழந்தமிழ் நா ல்களில் இவ் லாப் பற்றிய
குறிப்புகள் இல் லா. இவ் பாடிய பாடலொன்ற புறநானா ந்றில் இடம்
பெற்றது. புறநானா ந்றில் நெடுஞ்செழியன் என்ற பெயரில் லா இடம்
பெற்றது. இவ்வாறு ஆரியப் படைவெருட்பைத் திறப்பித்த, ஆரியப்படை
கடந்த நெடுஞ்செழியன் எனத் குறிப்பிட்டனர். பாண்டிய வேந்தருள் காலத்தாள்
பிற்பட்டவர். கல்வித் இன்றியமையாமையை உணர்ந்தவர். அல் லா அரசன்
முதலிய அ லாவராள் பாறாட்டிபுறம் திறப்பைத் கல்விக்கு மட்டுமே பெற-
முடியும்; எனவே இத்திறப்புக்குரிய கல்வியை எப்பாருபட்டோம் கற்கவேண்டும்.

உற்றறி யுதவியு முறபொருள் கொடுத்தல்
பிற்பிறை லுமியாது கற்ற லாநே
பிறப்போ ராள் வுட்கவயிற் லாநே
திறப்பிற் பாலாற் றுயுமனத் திரியும்
ஒருகடிப் பிறந்த பத்தோ ருந்
முத்தோர் வகு வள்கு தவருள்
அறிவுடை யோர் நாகத் செல்வம்
வேந்தமை தெரிந்த நாற்பா லாந்
கிற்ப்பா லொருவன் கற்பிற்
மேற்பா லொருவன் மவர்கட் படுமே⁴⁵

என்றும் பாட்டில் மக்களில் கல்விக்கல் லாத் திறக்க முயற்சித்த. தன் நாட்டு
மக்களும், பிற மக்கள் சமுதாயமும் அறிவுடையவர்களாக விளங்க வேண்டும்.

என்ற விருப்பம் ஆரம்பப்பட கடந்த நெடுஞ்செழியனின் உரிம வேட்கை இப்பாட்டின் புலகெடுத்தது.

இவ்வேறு உரிமை முதற்பாட்டியின்

முதற்பாட்டியின் அறிவும், ஆற்றலும், ஒழுக்கமும் நிரம்பியவள். நண்பர்கள் ஊடு போற்றும் பண்பினர். மாவன், ஆந்தை, அந்தவஞ்சாத்தன், ஆதர்அறிவி, இயக்கன் ஆகியோரை நண்பராகப் பெற்றவன். மனைவி கோடுபெரும்பெண்டிப்பாற் பேரண்பினர். இவரும் இவன் மனைவியும் தேர்ந்த புலமையாளர். ஒழுக்கத்தை உயிரும் மேலாகக் கருதபவன் என்பதை இவன் கூறிய வஞ்சினத்திலிருந்து அறியமுடிகிறது. இவன் பாடிய இரண்டு பாடல்கள் தொகை நான்கு இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இவன் தீயிற் என்பாறடிக் கொண்டுள்ள நட்பின.

..... பொருநர்
செஞ்சுமன் கடந்த விற்கெழு தடிகைப்
பொதியிற் செல்வன் பொலந்தேர்த் தீயிற்⁴⁶

எனப் பாராட்டியுரைப்பதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

பாட்டியர் குடியிற் பிறந்ததைப் பெருமையாகக் கருதபவன். தன்னை எதிர்த்த வந்த பகைவரை வெல்லாவிடின்,

மன்பதை காக்கு நீடுகுடிச் சிறந்த
தென்புலன் காவலி லொரு இடு பிறர்
வன்புலன் காவலின் மாறியாள் பிறக்கே⁴⁷

என வஞ்சினம் உரைக்கிறார். வேந்தர்களுக்கிடம் புலவர்கள் வாழ்த்துதல் மரபு. தன் குடியிற் பெருமையினைத் தானே எடுத்துக்கூறி, இத்தகு சிறப்புகள் குடியிற் மிகவும் பிறக்க விருப்பம் இவன் வேட்கை குறிக்கத்தக்கது.

கடவுள் - மாயிந்த - இளம்பெரு - வழுதி -

இப்பாடியுள் சிறந்த புலமையாளனாகவும் சிறந்த ஸேயாளனாகவும் விளங்குகிறார். இவன் அரசரால் நாடாண்ட வரலாறு எதையும் கிடைக்கவில்லை. இவன் பாடிய பாடல்கள் பரிபாடலில் ஒன்றும் (15) புறநானூற்றில் ஒன்றும் (182) இடம் பெற்றிருக்கின்றன. திருமாலே வழிபடும் உரிமத்தினர். கன்னல்களும், பலதேவர்களும் இருவேறு உருக்கொள்கு சொல்லும், பொருளும் போலப் பிரிவின்றித் திருமாலிருந்தருளத்தே வீற்றிருக்கும் திருமாலே சிறக்கப் பாடியுள்ளார்.

நாமமும் நாமம் சமாம் அளிந்தோலுளிய திருமால் அளித்தால் அல்லலா சமக்க இன்பம் கிட்டாத; எனவே மனைவியரொடும், தாய் தந்தையரொடும், மக்களோடும், மாபெருத் சுற்றத்தினரோடும் கடித்சென்ற அவன் உறையும் மலையை வணங்கி வழிபடுதல் வேண்டும்.

நாறினர்த் தமையோ ளுக்கிள் அந்நகை
மேதல் எளிதோ வீறபெற சமக்கம்⁴⁸

கதைய லவரொருந் தந்தா நவரொடும்
கையும்மக வோடும் காத லவரொடும்
தெரிவம் பேணித் திகைதொழுதவீர் செனியர்⁴⁹

என்றும் பாட்டு மனைவியன்பால் இளம்பெருவழுதி கொள்கருந்த ஈடுபாட்டைப் புலப்படுத்துகிறது.

தன்னைத் தனியே விடுத்தப் பொருள் தேடிப் போயிருக்கும் தலைவனே நினைந்து வருந்தும் தலைவி, தோழிக்குக் கறவதாக ஒரு பாட்டு இயற்றியுள்ளார். 'சென்ற தலைவரைத் தேடிப் பிள் சென்ற என் உரிமை, அவர் செறியும் வினைக்குத் துணையாய் நிற்க, வினைபய முற்றவித்த அவருடன'

ஒருங்குவர எல்லியுள்ளதோ? அல்லது, அவர் தனக்கு அருள் செய்வாமைப்பால்
யிங்கும் இவள் வந்த, அது பிரிந்த செல்வங்காற் இருந்த பண்டைநலம் அழியப்
பசுலைப் பார்த்த விளங்கும் என் உடலைக்கெல், இவள் நம் தலை அல்லன்;
அயலார் ஒருத்தி என எல்லி வருந்தி என்னைத் தேடி வேற்றிடம் சென்ற
விட்டதோ என்பதை;

சென்ற நெஞ்சத் தெரிவினைக் குசாவாற்
ஒருங்குவரத் தகையொரு வருந்தக் கொல்லோ
அருளா ததென் அழிந்திவன் வந்த
தொள்ளலத் துறந்தவென் பொருளிற நோக்கி
எதிவாட்டி இவனெனப்
போயிற்ற கொல்லோ நோந்த லை மனந்தே ⁵⁹

எனக் கூறும் தலையின் கூற்றிலும், தலையின் கட்டத்தால் தலையிடும்
புதற்பொலிவு பொலிவது கெல், அதற்கு யாத காரணம் என வினவும் அக் கைக்கு,
சந்தனவிறகின் கொள்ளியைக் காட்டி இதகுறி உடையிற்ற எல்ல கூறும் தொழியின்
கூற்றிலும் பெருவழுதியின் புலமைத்திறம் புலனாகிறது.

உலகில் உயிர்கள் தொழுகின்றன; அழிகின்றன; மக்கள் பிறக்கின்றனர்;
மாய்கின்றனர்; அதன் உலகு மட்டும் அழியாத நிறம் நிலைபெறுகின்றது. இவ்வாறு
உலகியல் அழியாத இயற்கைவதற்குக் காரணம் சான்றோர் சிவராவது இருத்தலாகி-
தார் எனக்கூறும் இளம்பெருவழி அவர்தம் இயற்புக லாழ்பிடுவருமாறு குறிப்பிடு-
கின்றார்.

1. இந்திரகுருதிய அமுதமே சிடைப்பதாயினும், அது தமக்கு
இவ்வது எனக் கருதி, தாமே தவித்த உஞ்சுவளி.
2. சிவமற்றவன்.
3. பிறர் அஞ்சும் களிப்பத்திற்குத் தாமும் அஞ்சி, அது தீர்த்தற்
பொருட்டுத் சோழ்பிடுகுக்கும் இயற்பு இவ்வாதவன்.

4. புகழ் எலிச் உயிரையும் கொடுப்பவரீ.
5. பழி எலிச், அதன் உலகம் முழுவதும் பெற்றும்
கொள்ளாதவரீ.
6. மனக்கவர்த்தியை அறத்தவரீ.
7. தமக்கென எதையும் செறித கொள்ளாதவரீ.
8. பிறருக்காக உண்மையாக உழைக்கும் இயற்பு உடையவரீ.

இவ் எண்வகைப் பண்புகளை உடையவர் சிலராவது இருப்பதால் தான் இவ்வுலகம் நிலைத்திருக்கிறது. ⁵¹ பிறருக்கென உண்மையாக உழைக்கும் பண்புடையோர் பலர் இருப்பிற் அவரால் வீடும், நாலும் நலமடையும். வேந்தரை இருந்த பலரைத் தஞ்சு பேசி, பழசி வாழ்வியல் உண்மைகளை உணர்ந்தவரீ. நாலு நலம் பெற, உலகியல் வாழ சான்றோர் சிலராவது வாழவேண்டும் என்ற தன் விழைவைப் பாட்டாக்கியுள்ளார் வழுதி.

காளிப்பேரீ எலிச்சுந்த உக்கிரப்பெருவழுதி

தனக்குப் புகைவதை விளங்கிய வேந்தை மாடீபனை வென்ற அவதூறுகைய காளிப்பேரெலித் (காணையாரீ கோயிலீ) என்மும் ஊரைத் தகடுபற்றியதால் காளிப்பேரெலித் கடந்த பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதி என அழைக்கப்பட்டார். இவன் பாண்டிய இரண்டாம் பாடற்குத் தொகை நூலன் இடம் பெற்றவரீ. குறிஞ்சியையும், மருதத்தையும் புனைந்த தன் பாடற்களிற் பாடியுள்ளார்.

இப்பாண்டிய வேந்தன் தமிழ்மொழிக்குச் செறித தொகை குறிப்பிடத்-தகுந்தான். நெடுந்தொகையெனும் அகநானூற்றுத் தொகுப்பித்த பெருமைத்-குறியவரீ. தமிழ்மொழியின்பால் இவன் கொண்டிருந்த பற்றைப் போலவே தமிழ் வேந்தர் மூவரும் ஒற்றமையாக இருக்க வேண்டும் என விருப்பியவரீ.

இவ்விதம் காலத்தில் வாழ்ந்த சேரர் மாரிவென்கோவுடனும், சோழர் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிணியுடனும் நட்பு பாராட்டிப் பகைநீக்கி வாழ்ந்திருந்தவன்.

மகவிரிது மன இயற்கை நன்றாக உணர்ந்தவனாக உதிர்ந்து பெருவழுதி. மகவிரி இயற்பிலேயே பெண்மையும், மென்மையும் உடையவன். இவர்தம் உரிமை, மென்மை காரணமாகத் தளர்ந்தவரும் நிலையின, உளவியல் நிலையோடு எடுத்தல் காட்டியுள்ளான். பரந்தையர் உறவாக் பிரிந்திருந்த மீண்டும் இல்லம் நோக்கி வந்த தலைவியிடம் ஊதல் கருவகிறார் தலைவி. அவளிடம் தவற கற்க அன்பில்லாதவன், கொடியவன் என்றெல்லாம் அவனைக் கடிந்தகரங்களும் என்னு-
கிறார். ஆனால் நன்கு உழப்பெற்ற, உலர்ந்த புழுதியான ஒரு நிலத்தில் பெருமறை பெறத்தக்காள், அப்பழுதி கரைந்த, குழைந்த போவதேபோல், தலைவன் செய்யும் பெருந்த லையவியைக் கற்க உண்ம் நெகிழ்ந்த, அவன் செய்த தவற்றினையு-
ம் மறந்த தன் ஊதல் கொள்கையையும் மறந்த அவனோடு கலந்த ஒன்றிவருகிறார். இதனை,

கிறப்புறந் கவையின குக லுறபெயற்
நகிலித் தேற்ற பலவுறு செஞ்செம்
மன்போ னெகிறந்தவற் கவற்ற்தே
நெஞ்சறை போகிய யறிவி னேற்கே⁵²

என்பு பாடுகிறார். பெருவழுதி, தலைவன்பால் தான் கொண்ட அன்பின் மிகுதியாகத் தன்னைத் தலைந்தவிட்டதை, 'நெஞ்சறைபோகிய அறிவினேற்கே' என்றும் கூற்றுத் தலைவி உணர்ந்தவாறு. பெண்களின் இம்மனநிலையின,

எழுதல்காற் கோல்காறத் கண்ணோபோல் கொள்கை
பழிகாணேன் கடை இடத்த⁵³

எனக் குறிப்பிடுவார் திருவள்ளுவர்.

பகீறி தீனையை உண்ணவேண்டி, இயந்திரமமைந்த புழையிற் புழு-
போது பதிலியடிப்பதி கேட்டு, ஊடுநெரும் என உணர்ந்த, தன் இருப்பிடத்திற்குத்
திரும்பும் திலையினை,

பாங்கரிடு பக்கத்திடு பகிலி பட்டென
மெகில மெகிலி பிறக்கே பெயர்ந்ததன்
ககிலனாடு பகிலி வதியும்⁵⁴

என வேறொரு பாட்டித் உக்கிரப் பெருவழுதி குறித்தவனாகி.

குழவழுதியார்

பாண்டியர் குடியில் பெருவழுதி குழவழுதி எஃகு பெயர்களை
வைத்தக் தொழித்தல் இயல்பு. இவள் அக்டர் மகன் குழவழுதியினை வேறுவழி.
இவள் பாடிய பாடலொன்றை அகநானூற்றில் இடம் பெற்றிருக்கிறது. கைரயாது
வந்த செல்வம் தலையினை விவரவிக் வரைந்த கொடியைச் செல்வம் தொழியின்
கற்றுக அமைந்தவனது இவள் பாடல். தலையினை கட்டத்தாகத் தலையினை பெற்ற
பேரமுசினைக் கட்ட தாழ், தலையினை இறச்செறித்த விடுகிறார். கழியையும்,
காணலையும், காண்டொழும் எம்பெருமானை வாராநீ கொடுவோ, எனத்
தலையினை வரவெதிர் நோக்கி இரங்கும் தலையினை திலையினை,

மாலை மலியிதற் கம்பகி காலைத்
கண்ணு காவியொடு கண்ணென மலருந்
கழியுந் காணவிக் காண்டொழும் பலபுலந்த
வாராநீ கொடுவெனப் பருவருந்
தாராநீ மாநீபந் தனந்த ஞாந்⁵⁵

எனப் புனைகிறார் குழவழுதி.

தலையாலங்காணத்திற் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்

இவன் ஆலங்காணத்தில் இருபெரு வேந்தரையும் எழுபெரு வேளிரையும் வெற்றி கொண்டு சிறப்பித் காரணமாகத் தலையாலங்காணத்திற் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என அழைக்கப் பெற்றான். இவன் பாடிய வஞ்சிப்பு பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில் இடம் பெற்றது. பழந்தமிழ் வேந்தருள் மிகப்பல புலவர்களின் பாராட்டைப் பெற்ற சிறப்புக்குரியவன். பத்தொன்பது புலவர்கள் இவனது வெற்றிச் சிறப்பையும், பகிப்புநலன்களையும் போற்றிப் புகழ்ந்தவர்கள். புலவரைப் போற்றவதிலும், தன் மனித ஒழுக்கத்திலும், தன் குடிமக்களேப் பேணுவதிலும் மிகுந்த நாட்டமுடையவன் என்பதை இவன் உரைத்த வஞ்சிப்பு பாடல் அறியலாம்.

ஒன்சிய சிறப்பி ஸயர்ந்த கேள்வி
மாந்ருடி மருதன் றலைய ளக
உலகமொடு நிலையுய பரர்புகழ் சிறப்பித்
புலவர் பாடாது வரைகவென் லிலவரை⁵⁶

என்றும் கூற்றிலிருந்து புலவர் கூறும் புகழ்ச்சியைப் பெரிதாகத் கருதினான் என அறியலாம். பத்திப்பாட்டுள் மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை இரண்டும் இவன் புகழ் எடுத்துரைக்கும் ள் ள்களாகும். வாற்றாவிற் பெரும்பகுதியைப் போரிடலேயே சுறித்தவன். பாண்டிய வேந்தர்களிலே மிகச் சிறந்த வீரனாக விளங்கியவன்.

தலைவழி

பாண்டியன் குடியிற் தோன்றிய இந்நகிலவழி பற்றிய வரலாறு ஒன்றி லேயும் அறிந்த கொள்ள முடியவில்லை. வையை ஆறு குறித்த வந்த பரிபாடல்கள் எட்டாள் நகிலவழி பாடிய பரிபாடலும் ஒன்று. இவன் பாடிய

பாட்டில் ஆற்றில் புதற்புனல் வருகிகாற் பண்டித் தமிழ்மக்கள் விருப்பி மேற்-
கொள்ளும் புனல்விழா நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மேற்கு மலையிலுள்ள மழைபொழியப் புனல் மிகுந்த, மலைச்சாரல்
மலரிகளையெல்லாம் வாரித்தொகை புனல்யாழ் பூம்புனல்யாழ் எனப்படி ஒருவிறை
வையுள். கரையில் உள்ள அகில முதலாம் மரங்களையும் அடித்தல் கொண்டு
பொருத்தியும் கடற்போல், பெருக்கெடுத்தோரும் இதன் அழகைவிளக்குவிறை
வகுதியாற் பாடல். வையையிலுள்ள புதற்புனல் வரவுகேட்ட மகனா மாநகர்
மக்கள், அழகிய ஆடையும் அழகிய அணிந்த, மணம் உடையவராயிப், புனல்
விழாவிற்கு வேரும் பொருள் எல்லாம் உட்கொண்டு குதிரையிதம், யாணையிதம்,
தேரையிதம் இவற்றை வையக்கரை சேர்ந்தனர். குழல், முழவு, மத்தளி,
தடாரி, தஞ்சைமை, மகுடி முதலாம் பல்வேறு இசைக்கருவிகள் ஒலியோடு
மக்களுடைய பேச்சு ஒலியும் கலந்தது; பல்வேறு ஒலிகள் ஒன்றை ஒன்று ஒலிவாத
நிலையிலுள்ள ஒலிப்பதையும் தம் பாடலில் அழகுபட விளக்க உரைத்தவர்களாக வகுதி.

ஒரு தலை, புனல்விழாக்கானதே தந்தோடு வந்திருக்கும் தன்
கனவையே வேறொருத்தி நோக்கிவாள் என்பதைக் கொண்டு, பிரிந்தொருத்தி நோக்கி
மனவிறகுப் பிழையுடையாள் போலும் எனத் தகுதி அவையே முதிர்வடத்தாளம்,
மலர் மாலையாளம் ஒலத்தாள். தாள் செறிந்த பிழையிலே அறியாத, அவையே
தொழுது பிழை பொருக்க வேண்டியவள் காதலர்.

அயிர்த்தன நோக்கத் தனக்கொருத்தி பாடிப்பதி
கமழ்கோதை கோலாடி புடைத்தத்தன் மாடிப்பி
இழையிலேத் தையாதி திறவிருக்கி வாரிப்பி
பிழையிலே என்னப் பிழையொன்றிற் காதலர்
தொழுது பிழைகேட்டுத் தா யவன்⁵⁷

என அக்காட்சியைத் குறிப்பிடும் நவகுதியிலுள்ள புலமநலம் போற்றத்தக்கது.

மதிவரணர்

இப்பாண்டிய வேந்தன் ஆட்சி பற்றி அறிந்த கொள்ள முடியவில்லை. இவனொரு சிறந்த கவிஞர்; கடைச்சங்கத்தில் பாட்டரங்கேறிய பாண்டியர் மூவருள் ஒருவர்; நாடகத் தமிழ் வளர்த்த அறிஞர்.

இவன் இயற்றிய நூல்கள் 'மதிவரணர் நாடகத் தமிழ்நூல்' என்ற பெயர். இந்நூல் வெளிப்பாவாஸம், நூற்பாவாஸம் இயற்றப்பட்டிருந்தன. "கடைச்சங்கம் இளைய பாண்டியருள் கவியரங்கேறிய பாண்டியன் மதிவரணரே செந்த முதல் நூல்களில் உள்ள வகைக்கத்திற்கு மறத லேயாசிய புகழ்க்கத்தியன்ற மதிவரணர் நாடகத்தமிழ் நூலும் என இழைவந்தம். இந்நாடகக் காப்பியக் கருத்தறிந்த நூல்களன்றோமும், ஒரு புடை யொப்புமை கொண்டு முடித்த லெத் கருதிற்ற இளையர" ⁵⁸ எனக் குறிப்பிலும் அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்பிடுந்த இவன் வரலாற்றை அறியமுடிகிறது.

பாண்டியன் மதிவரணன் எழுதிய நாடக நூல் முழுமையும் கடைச்ச-
கில்லை. அடியார்க்கு நல்லார் தம் உரையினை மேல் எடுத்தாலும் சிறிதில
நூற்பாக்களை மட்டுமே அறியமுடிகிறது. அடியார்க்கு நல்லார் மேற்கோளாக
எடுத்தாலும் ஐந்தாம் ⁵⁹ இசைநூல்களுள் மதிவரணன் நாடகத் தமிழ் நூலும் ஒன்று.

மாலைமாறன்

இவனைப் பற்றிய செந்திகள் தெளிந்தில. இவன் பாடிய
பாடலொன்றை குறந்தொகையினர் இடம் பெற்றாள். தலைவன் பிரிவாழ்
தன்னை அழிந்த கொடுமையினும், அந்த தலைவன் செந்த தலையன் கண்டு,
வரார் நூற்றும் அவரார் உடலாம் கொடுமைமைய தனக்குத் தன்பும் தருகிற
என்கிறார் தலைவி.

கடலநீர் காள வாய மாழிந்தவென்
நலமிழந் ததவின நலியிற் றதே
வாழ்போதி வாய கொழுமடற் குழை
மாலை வேலுட்டு வேலி யாகும்
மெழிவம் புலம்பன் கொடுமை
படுவோ ரறியப் பரந்தவெலிப் படுவே 60

எனத் தலைவி கூறவதாக மாறன் பாடல் அமைந்திருந்தது. வாழ்போதி விளிம்புக ளையுடைய மடற்க ளைக் கொண்டு தாழை மரங்கள் வரிசையாக வளரிந்த நிற்கும் காட்சிக்கு, வேலியாக நாட்டிப் பெற்ற வேற்படைக ளை உவமை கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மாறன் வருத்தம்

இவன் பாடிய இரண்டு பாடல்கள் நற்றிணையில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. குறிஞ்சியையும், முல்லைமையும் புனைந்த பாடும் திறன் பெற்றவன்.

தலைவ ளைப் பிரிந்த வாகும் தலைவியின் தன்பத்திற்கு இவன் கூறியிருக்கும் உவமை புதுமையானது. நெடுங்காலத்திற்கு முன் மாறியிற் பகைவர் அலெக்பட்டுப் புண்ணாட்டாசியது. புண்ணி வாயி அகன்ற, ஆழ்ந்த பெரியதாசி விட்டது. நெடுங்காலமாகிவிட்டதால் ஈரம் காயாமல் தன்பத் தினைக் கொடுத்தக் கொண்டிருக்கிறது. இந்திலையில் மாறியிற் உள்ள புண்ணி வேற்படைகைக் குத்திக் ஏற்படும் தன்பத்திற்கு எல்லையேதும் இப்படிப்பட்ட எல்லையில்லாத தன்பத்தினைத் தலைவி அடைகிறாள் என்பதை,

அமுந்தபடு விழுப்புன் வழுபுவாழி புலரா
எழுவ நெஞ்சத்த எஃகெறிந் தாங்கப்
பிரிவின புலம்பி தவறத் குறிவினந்
தேறநீர் கெழிஇய யாறநனி கொடுத்தே 61

எனக் குறிப்பிடும் மாறன் வருத்தியின் உவமைநலம் போற்றத்தக்கது.

பண்டைத் தமிழ் மகனிரித் புறமுதல் சிறப்பினை நன்கு புனைந்-
தளனாதி. மலையகநிற் நிறை தழைக்கும் குறிஞ்சி மரங்களின் பெருக்கிற மலர்-
போலம் மேலியும், சனையிற் மலர்ந்த மைநிறைக் குவளை மலர்கள் இரண்டினை
எதிர்-எதிரிவைத்தடி பினைத்தாற்போலம் பெரிய கங்கலும், மயிலை ஒத்த
சாயலும், கிளியிற் மொழிபோலம் மெல்லிய இலிய சொல்லும், பருத்த தோலும்,
கொல்லிற் பாவைபோலம் பேரமுது உடையார் எளிபதை,

நிம்மலைக் கவித்த பெருக்கோடு குறிஞ்சி
நாள்மலர் புறமயும் மேலிற் பெருக்கனை
மலர்ப்பினைத்த அகன் மாரிதந் மழைக்கண்
மயிலோர் அகன் சாயல் செந்தாரித்
கிளியோர் அகன் கிளவிப் பனைத்தோர்
பாவை அகன் வளப்பினர் இவள்⁶²

எனச் சிறப்பித்தக் கழுவை அகிகால மகனிரித் பேரமுதினைப் புலப்படுத்தலிதான்.

மாறநிலமுதி பாடிய இரண்டு பாடல்களில், ஒன்றிற் பெண்களின்
புறமுது, மற்றொன்றிற் அகமுது விளக்கப்பட்டிருப்பது காணத்தக்கது.

மூட்டிற்றுமாமுதி

இவள் பாடிய இரண்டு பாடல்கள் நற்றிணையிற் இடம் பெற்றன. கபாடபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சிபுரிந்த இடைச்சங்கத்தைக்
கட்டிக்காத்த ஐயப்படுத்தொளிப்பதிலுமுள் இரதியிற் வாழ்ந்தவள்; இப்பொழுத்குள்
மதுரைக்குக் கடைச்சங்கத்தைத் தோற்றவித்த பெருமைக்குரியவள் எனச் சிறப்பி-
காரமும்,⁶³ இறையனார் களவியல் உறையும்⁶⁴ இவ் வளக் குறிப்பிடுகின்றன.

பாலைமயமும், குறிஞ்சிமயமும் தன் பாடல்களில் சிறக்கப்
பாடியுள்ளாள். குட்டுவன் மலையின் இயற்கை எழிலை,

. குட்டுவன்
குடவரைச் சனைய மாயிதந்தி குவளை⁶⁵

என முடத்திருமாறன் பாராட்டியுள்ளான். கண்ணென மறையும்படிப் படரும்
மாரிக்காலத்திற் பேரிருளை,

. மின்னவசிபு
அதிர்சொல் எழிலி முதிர்கடல் தீரக்
கங்குர்பு விரிந்த கனையிருள் நடுநாள்⁶⁶

என இயற்கை நலம் தோன்றிப் பாடியுள்ளான் முடத்திருமாறன். தனிக்குத்
சிறகுடப் பன்னனை வாந்தத்திய சிவ்வளவன் போன்ற, முடத்திருமாறன் சேரலின்
மலையினாடி புகழ்ந்தாள்மை போற்றத்தக்கது.

புலவராக விளங்குவதில் சேர, சோழரை விட பாண்டியர்
எண்ணிக்கையில் முதன்மை பெற்ற விளங்குகின்றனர். பாண்டிய வேந்தருள் சரிபாதி
புலவர்களாக விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்தம் பாடல்கள் உலகியல்,
கல்வியில் சிறப்பு, சான்றோர் இயல்பு, மக்களின் அறிஞர் வாழ்க்கை முதலிய-
வற்றை எழுத்தியம்புவன. குறிப்பாகத் தோழியின் கற்றுக வரும் பாடல்கள்
பெண்களின் மனஉணர்வினை, தட்பமாக உணர்ந்து பாடப்பட்டுவை. 'நெஞ்சறை
போகிய அறிவினேற்கே' முதலான தொடர்கள் ஆழ்ந்த உணரத்தக்கன.

இந்த இயலால் அந்யபீதபறுவன:

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் வழி அறியலாகும் வேந்தருள்
இருபத்தெட்டு புலவராக விளங்குகின்றனர். வேந்தரின் மொத்த எண்ணிக்கையில்
இது 36% ஆகும். குறிலை மன்னரும் புலவராக விளங்கியுள்ளனர். சேர,
சோழ, பாண்டியர் மட்டுமே இவ்வாறில் எழுத்தாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளனர்.
மேலேந்தருள் புலவராக விளங்கியோரைப் பின்வருமாறு அட்டவணைப்படுத்தலாம்.

	மொத்த வேந்தர்	புலவராக விளங்கியோர்	விழுக்காடு
சேரர்	30	10	33%
சோழர் . . .	24	5	21%
பாண்டியர் . . .	24	13	54%
	-----	-----	-----
மொத்தத்தில்	78	28	36%
	-----	-----	-----

தமிழ் வேந்தரில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினருக்கு அல்ல புலவராக விளங்கியுள்ளனர். சேரர் மூன்றில் ஒரு பகுதியினரும், சோழர் நான்கில் ஒரு பகுதியினரும், பாண்டியர் இரண்டில் ஒரு பகுதியினரும் புலவராக விளங்கியுள்ளனர். புலவராக விளங்கிய வேந்தரின் எண்ணிக்கையில் பாண்டியர் முதலிடமும், சேரர் இரண்டாமிடமும், சோழர் மூன்றாமிடமும் பெற-
 சிற்பனர். எண்ணிக்கையில் வேறுபாடு இருப்பினும் புலமைத்திறத்தில் மனேந்தரன்
 நிகரான இடத்தைப் பெறவில்லை.

புலவராக விளங்கிய மனேந்தரர்களும் தம் பாடல்களில் பயன்படுத்திய
 சிறப்பான தொடர்கள், உவமைகள், உணர்ச்சும் வாழ்வியல் உண்மைகள் முதலிய-
 வற்றைப் பின்புலமாகத் தொகுக்கலாம்.

ஆரியத் தொடர்கள்

1. 'மயக்குற மக்கள்' 67
2. 'பசிப்பிணி மருத்தவன்' 68
3. 'புல்லு உள்கு குயிற் புதல்வர்' 69
4. 'திருகு கர்சு உள மருவிய எயிறு' 70

5. 'கொடைக்கட னேற்ற கோடா நெஞ்சு' 71
6. 'இரும்பித் துஞ்சுமிர் உடையோர்' 72
7. 'சாற்பெயிர் கொட்ட செந்மையோர்' 73
8. 'அறிவுடை யோடு நரசுத் செல்வம்' 74
9. 'புலிபதித் தன்ன மெலிவி லளிந்த அரங்கையாளர்' 75
10. 'வந்தகத் தெழுந்த வாயந் முழவத்' 76
11. 'ஒவத் செய்தி' 77
12. 'வினையே யாடவரிக் குயிர்' 78

அக்பு

13. 'நெஞ்சறை போலிய யறிவி னேற்கே' 79
14. 'இலியவோ பெரும தமியோர்க்கு மனையே' 80
15. 'மனையுறை மகவிரித் தாடவ குயிர்' 81
16. 'உரவோ ருரவோ நாக
மடவ மாக மடந்தை நாமே' 82

அறிவுரை

17. 'உரினது சிதைப்போ ருளறெனப் படாது
இதலோர் வாழ்க்கை யிரவின யினியு' 83

உவமை

1. உரித்தி புரட்டு மொகசு போலத்
செந்காற் பதிவி தனற னு பறிஞ் 84
2. வாழ்போத் வாய கொழுமடற் குறை 85
3. தஞ்சபுலி யிடறிய சிதடற் போல 86
4. கழைத்தி யா னுந் காலகற் பட்ட
வற்றிவி நீங்கு னு போல 87

5. நீதியைச் சொரிந்த நீதி போலடி
பாழ்ப்புடி தேம்புடி வறங்குடி கடத்தினாள்⁸⁸
6. கற்பவரின் கலக்குற வலம்பெற்ற நாடுபோற்
பாழ்ப்புட்ட முகம்⁸⁹

உலகியல் உண்மைகள்

1. மரித்தோர் கொட்டாரைத் கொட்டிகாற் போலான
பிரியுக்காற் பிறரென்றுப் பிடிநிற்பு புறமாதற்
திருவினத் திலையிலாடி பொருள்⁹⁰
2. சிறுவ ரித்தே ரெஞ்சுவ பொருடாக்
பழவினை மருகிவிற் பெயர்ப்புபெயர் புறையுள்⁹¹
3. பலவுற நமஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க்கு கல்வதை
மலையுளே பிறப்பின மலேக்கவதா மெஞ்செறியு
நிலையுங்கா ஞம்மக ஞமக்குமாந் கணையனே;
சீர்கெழு வெஞ்சுந்த மலிபவர்க்கு கல்வதை
நீருளே பிறப்பின நீர்க்கவதா மெஞ்செறியுந்
தேருங்கா ஞம்மக ஞமக்குமாந் கணையனே;
ஏற்புற ரித்தினச முரற்பவர்க்கு கல்வதை
யாழுளே பிறப்பினம் யாற்றிக்கவதா மெஞ்செறியுந்
குருங்கா ஞம்மக ஞமக்குமாந் கணையனே⁹²
4. அறக்கடைப் படாஅ வாற்றிக்கையு மெஞ்சுந்
பிறக்கடைச் செலாஅத் செறிவமு பிறக்கும்
பொருளி னெழ⁹³

தம்பித்தன

பாழ்குடிப் பக்கத்திற் பதினி பட்டின
மெல்ல மெல்லப் பிறக்கெ பெயர்ந்ததன்
கலியனாடி பதினி வதியுள்⁹⁴

சமூகரய - ஸமீட்சம்

1. மத்தோரிடமிருந்து பரம்பரைபாக ஆட்சியுரிமை வருதல்
2. நாயைத் சந்திவிடாதி பித்தித்தல்
3. பரிடைத் தமிழ் வேந்தர், குழவி யிறந்த பிறப்பினம்,
உற்பித்தலாடி பரிடமாறிப் பிறப்பினம், மூத்த விவியினம்,
நோயுற்றிறப்பினம் வானாக் போற்றித் அடக்கம் செந்தல்.

புதுப்புது

1. மாணியிறந்த வாழ விரும்பாத கண்களாக் இருப்பொறை.
2. தன்னைப் போன்ற புரவலனைத் திறப்பித்தல் பாரும் சிவியினவன்.
3. சேரத் மலையைப் பாராட்டிக் கூறும் பாடியுடன் மூத்திருமாறன்.
4. பழந்தமிழ் வேந்தருள் மீதுதியான பாடற்கனைப் பாடித் தமிழ்
மொழிக்கு வளம் சேர்த்த பாலைபாடிய பெருங்கருங்கோ.
5. 'உலகமொரு நிலையுள் பலர்புகற் திறப்பிற் புலவன்' எனப்
புலவர்களைப் போற்றிய தலையாலகிளவந்தத் செருவென்ற
நெருஞ்செய்யன்.

பழந்தமிழ் வேந்தர் ஆட்சிப்பொறுப்பை மட்டும் ஆற்றியோர்
அல்லர். நாட்டு மக்களிடமும், சான்றோரிடமும் கலந்து பழகினர். அவர்களின்
அறிவுட வாழ்க்கையினைக் கற்ற நோக்கினர். குடிமக்களின் வாழ்க்கையில்
ஏற்பட்ட சிக்கல்களையும் போராட்டங்களையும் அறிந்து அதற்கான காரணத்தைத்
'சிந்தித்தனர்'. சிந்தித்து உலகின் இயல்போடு ஒத்திப்பாரித்து உணர்ந்து
செயலாற்றினர். தாம் தெளிந்தவற்றைப் பாட்டாகப் பாடும் புலமைப்
பேர பெற்றனர்.

வேந்தராகவும், புலவராகவும் ஒருசேர விளங்கிய இவர்கள் சிறப்புக்குரியர். இலக்கியப் பற்றி மனத்தைப் பின்படுத்தும்; மென்மையாக்கும். மென்மையான உள்ளத்திலிருந்து வன்மை பிறப்பது அரிது. ஓயாத போர்களுக்கிடையே, பழந்தமிழகத்தில் இலக்கியங்கள் பல தோன்றி, இவ்வகை நிலைத்த நிற்பதற்குக் காரணம், இலக்கிய நகரிச்சி பெற்ற மென்மையான உள்ளம் கொண்ட வேந்தர் சிலர் இருந்தமையே! தமிழோடு தமிழ் வேந்தரையும் இணைத்தே இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. போரைக் குறிப்பிடும் பொழுதும் 'தமிழ் தலையங்கிய தலையாலங்காளம்' எனக் குறிப்பிடுகின்றன இலக்கியங்கள். ஆகவேரும் ஆட்சி மொழியும் ஒன்று இருந்த காலமாதலால், இவ்வகை நிலைத்த நிற்கக்கூடிய இலக்கியங்கள் தோன்றவும், தோன்றிய இலக்கியங்களைப் போற்றி வைத்திருக்கவும் முடிந்தது.

புலவராக விளங்கிய வேந்தர் பாடிய பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 135.⁹⁵ இவற்றில் அகத்தறையமைந்த பாடல்கள் 119. புறத்தறையமைந்த பாடல்கள் 16. வேந்தர் தம் பாடல்களை அகத்தறையமைந்த மிகுதியாகப் பாடியதற்குக் காரணம் கருதற்குரியது. புறத்தினை அமைந்த பாடல்கள் பெரும்பாலும் பொதுவியல் அல்லது பாடாக்கிணையில் அமைந்தன. பிறரைப் புகழ்ந்த பாராட்ட வேண்டியநிலை வேந்தர்க்கு ஏற்படுவதில்லை. மேலும் கருத்தகளை உட்பமாக எடுத்துரைப்பதற்கு அகத்தறை மரபு சிறந்ததாக அமைந்துள்ளது. எனவேதான் கருத்தகளைக் கூறுவதற்கு அகத்தறையை அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்தனர் எனக் கருதலாம்.

தமிழ்மொழியைக் கற்றதே தேர்ந்த, புலவராகச் சிறந்த விளங்கி, பாடல்கள் புனைந்து, புலவரைப் போற்றி, அவர் புனைந்த பாடல்களையும் போற்றிச் சிறக்க வாழ்ந்த பழந்தமிழ் வேந்தரின் பெருவாழ்வு போற்றத்தகுந்ததாகும்.

இயல் தாள்

செந்தும் பொருள்

வேந்தரும்_பொருள்

வீரலுழிக்_காலம்

மனித வரலாற்றில் ஒவ்வொரு கால கட்டத்தில் ஒவ்வொரு இயல்பு சிறப்பாகப் போற்றப்படுவதற்கு. இவ்வியல்பினை அவிவடிக்கால இலக்கியங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சங்க காலத்தில் வீரம் முதன்மையாகப் போற்றப் பட்டது. வீரயிக்கவரிகளே சிறப்புக்குரியவரிகளாகக் கருதப்பட்டனர். பழந்தமிழரின் கடமைகளை,

சுன்றுபுறந் தருத லென்ற லைக் கடனே
சான்றோ குக்குத நற்கைக்குக் கடனே
வேல்வடித்தக் கொழுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒழிவா எருச்சம முருகிசிக்
கனிநெறிந்த பெயரிதல் காணக்குக் கடனே¹

என்ப புறநானூறு புகல்கின்றது. இப்பாடல் குறிப்பிடும் அனைவர் கடமைகளும் போரோடு தொடர்புடையனவாக இருப்பது கருதத்தகுதியது. இப்பாடலில் வரும் சான்றோருக்குதல் என்ற தொடருக்கு வீரகுக்குதல் என்ற பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாக அமையும். இவ்விடத்த வீரன் என்றே பொருள் கொள்வர் உ.வே. சாமிநாதையர்.² சான்றோர் எனும்சொல் பழைய காலத்தில் வீரர் எனும் பொருளிலேயே பயிற்றிநுக்கும் என்பார் வ.சுப். மாணிக்கம்.³ சங்க இலக்கியத்தில் சான்றோர் என்பது பண்பு நலன்களை யுடையவர்⁴ என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டிருப்பினும், வீரன்⁵ என்ற பொருளினும் ஆளப்பட்டுள்ளமை குறிக்கத்தக்கது.

பழந்தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள், தொழில், வினைவாட்டு⁶ ஆகியன யாவும் மறப்பன்புடன் திகழ்ந்தன. "தம் தொழில் முயற்சியினும்,

வினையாட்டிலும், பழக்க வழக்கங்களிலும், இயற்கைப் பண்பிலும் தமிழர் போரிக்குடும்பம் படைத்தவராகவே விளங்கினர். இரவு பகல் என்ற வரையறை யில்லாமல், கடல் நடுவீடு சென்ற மீனவேட்டை யாடுதலும், காடுகளிலும் மலையுச்சியிலும் கொடிய வழிகளில் சென்ற விலங்கு வேட்டை யாடுதலும் அவருடைய பழமைமயான தொழில்கள். காட்டு நிலத்தில் வாழ்ந்த தமிழர், சீறித்தள்ளித் கொம்புகளாற் குத்திக் கொல்லுகின்ற போரிக்கா னைகளைத் தழுவிப் பிடித்த எவனெருவன் அடக்குகிறோ, அவ னையே மனமகனாகத் தேர்ந்த, தம் மகனிறை மனஞ்சென்ற கொடுப்பர்".⁷ இவ்வாறு இளமைவிரிந்தே மறப்பன்புடன் வளர்க்கப்பட்ட இளைஞர்கள் போரென்றால் புரித்தெழும்⁸ இயல்பினராகவும், போரை விரும்பி ஆரவாரிக்கும் சிவந்த கன்னையுடைய-வராகவும்⁹ விளங்கினர். ஊர் மன்றங்கள் ஞாங்கும் முழவினா; காற்றெறிந்ததால் ஏற்பட்ட ஒலியைக் கேட்டாலும், அவ்வொலி போருக்கழைக்கும் போரிப்பறை ஒலி என என்னி மகிழ்வர். இதனை,

பொதுவிற் றாங்கும் விசியுற தன்னுமை
வனிபொரு தென்கன் கேட்டின்
அதபோ ரென் மென் னையு முளனே¹⁰

என்ப புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. போர் இல்லாத நாட்களில் தமிழுடைய புரித்த தோள்களைத் தட்டி ஒருவரோடொருவர் பொருது மடிய வேங்கும் என்றும் மறப்பன்பு கொங்கு விளங்கினர்.¹¹ போரில் விழுப்புன் பெருத நாட்க னையெல்லாம், தம் வாழ்நாளில் விஞ்சிவிட்ட நாட்களாகக் கருதுவர் என்பதனை,

விழுப்புன் படாதநாளி எல்லாம் வழுக்கிறன்
வைக்குந்தன் நாளை எடுத்த¹²

என வரிஞார் குறிப்பார்.

சங்க காலத்தில் ஆடவர் மட்டுமன்றி மகளிரும் மறப்பல்புடன் விளங்கியதை அறிய முடிகின்றது. தன் தலைவர் போரில் வெற்றி பெற்றதும் புகழ் எய்தவதற்குப் போர்கள் ஏற்பட வேண்டும் எனப் பெண்ணொருத்தி விரும்புளதை,

ஒ வேந்தனொரு
நாடுதரு விழுப்புகை பெய்தக வெளவே¹³

என அஞ்சர் நங்குலவையார் காட்டுகிறார். முன்னர் நடந்த போரில் தன் தந்தையையும், நெருநல் நடந்த போரில் தன் கொழுநனையும் இழந்த பின்னரும், இன்ற போர்ப்பறை ஒளிப்பதைக் கேட்டுத் தன் ஒரே மகனை வெள்ளுடை உடுத்தி, வேலைக் கையில் கொடுத்தும் போருக்கு அரம்பும் மறக்குடி மகளிர் (முதிர் மகள்) மாண்பினை,

கெடுக சிந்தை கடிதின் ருனினே
முதிர் மகளி ராத நகுமே
மேலு ழற்ற செருவிற் சிவடர்னை
யானே பெயறிந்த களத்தொழித் தனனே
நெருந ழற்ற செருவிற் சிவன்கொழுநன்
பெருநிறை விலக்கி யாங்குப்பட் டனனே
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புறிய மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்த வெளிவிரித்தடிஇப்
பாறமயிர்க் குடும் பெண்ணெய் நீவி
ஒருமக னல்ல திந்லோள்
செருமுக நோக்கிச் செல்கென விடுமே¹⁴

என ஒக்கர் மாசாத்தியார் எடுத்துரைக்கின்றார். முதிய தாய் ஒருத்தி தன் சிறுவன் போரீடுகளத்தினின்ற புறங்காட்டி ஒடினாள் என அறியாதார் கூறக்கேட்டு, கொதிப்படைந்து, அவ்வாற அவன் புறங்காட்டியிருப்பின் அவன் பாழாட்ட என் மார்பகத்தினை அறத்திருவேன் என வஞ்சினம் கூறிப்

போரிக்களம் சென்றார். அங்குத் தன் சிறுவனின் உடல் சிதைந்த வேறுகிக்
கிடப்பதைக் கண்டு, அவனைப் பெற்ற குடும்பமும் பெரிதும் உவந்ததாகக்
காக்கை பாடியியார்¹⁵ பாடுகின்றார். போரில் புறங்கொடாத போரிட்டு
வீழ்ந்தபட்ட மகளின் சிதைந்த உடலைக் கண்டு மகிழ்ந்த தாயின் நிலையினை,

சிறப்புகூட யாளன் மாண்புகள் டருளி
வாருமே முறிச் சுரந்தன
ஒடாப் பூக்க விடலை தாழ்க்கே¹⁶

என ஓனவையார் குறிப்பார். புறநாள ற்றில் வழி அறியப்பட்ட இம்மறக்குடி
மகளிர் மறப்பண்பைச் சிறக்க எடுத்தோதிய நால்வரும் பெண்பாற்புலவர்
என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

மறவர்களின் வீர இயல்பை முதன்மையாக்கிப் படைக்கப்பட்ட
பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெற்றிருப்பதால் சங்க காலத்தை
வீரவழிக்காலம் என்பார் கி. கைலாசபதி.¹⁷ சங்க காலத்தில் மறம்
மட்டும் பாடப்படவில்லை, அதற்கிடையாக அறமும் பாடப்பட்டது, எனவே
சங்க காலத்தை மறம் மட்டுமே செறிந்த வீரவழிக்காலம் என்பதை மறப்பர்
நா. செயராமன்.¹⁸ இருவர் கருத்தும் ஆய்விக்குரியன. தனிமனிதனின்/
மறவனின் மறப்பண்பு போற்றியுரைக்கப்பட்ட காலமே வீரவழிக் காலமாகும்.
அரசுகள் தோன்றி நிலைபெற்றவிட்ட பிறகு தனிமனித வீரமும், பெருமையும்
புறக்கணிக்கப்பட்டு, அனைத்துப் பெருமைகளும் அரசுக்கு உரிமையாயின.
தனிமனிதனின் மறப்பண்பை எடுத்துரைக்கும் வெட்சித்திணையமைந்த பாடல்கள்
ஐந்த¹⁹ மட்டுமே புறநாள ற்றில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. எனவே தமிழகத்தில்
வீரவழிக்காலம் என்பது சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட காலம் எனலாம்.
"சங்க இலக்கியங்களின் பொருளடக்கத்தை நோக்கி, சங்க காலத்தை
முற்றமாக வீரவழிக்காலம் என்பது பொருத்தம் அற்றப் போகிறது. எனினும்

தமிழிலக்கிய வரலாறு, மறவர்களை மான்புறத்திற் பாடும் வீரவழியைப் பெற்றிருந்தது. அவ்வாறு அது பெற்றிருந்த காலம், சங்க காலத்திற்கு முற்பட்ட காலமாகும்" ²⁰ எனவும் கூற்ற ஏற்புடையதாகும்.

வெட்சித்தியையமைந்த பாடல்கள் வாழ்க்கைத் தேவைக்காக ஆறிரை கவர்த்த மறவனின் மறப்பண்பை விளக்குவன. ஆதியிற் வாழ்க்கையில் தேவைக்காக ஏற்பட்ட போராளிகளின்/போரிகள் பிழைவிற் வேறு உருவம் பெறலாயின. வயிற்றைத் தேவைக்காகத் தொடங்கிய போர், வசதிக்கான போராக வளர்ச்சி பெற்றது. மாடுபிடி சண்டை நாடுபிடி சண்டையாக மாற்றம் பெற்றது. தனிமனிதனின் வீரம் மறக்கப்பட்டு/மறைக்கப்பட்டு அனைத்துப் பெருமையும் சிறப்பும் அரசுக்கும், ஆட்சிக்குரியவருக்கும் சேர்த்துப் பட்டன. புறத்திறையமைந்த சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் பெரும்பான்மை பாடலாகியனில் அமைந்தவையே.

புறநானு நற்கி வேந்தரைக் குறித்துப் பாடப்பட்ட பாடல்களில் பாடலாகியனப் (வானக) பாடல்களே மிகுதி. இவ்வாறு அரசும், அரசுக்குரியவரும் முழு வளர்ச்சி பெற்ற நிலையினைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறு வளர்ச்சிபெற்ற வேந்தர்கள் நடத்திய போரின்னைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

போருக்கான காரணங்கள்

ஆறிரை கவர்த்தம், மீட்டலும் போருக்குரிய முதன்மைக் காரணங்களாகத் தொடக்கத்தில் இருந்தன. அவ்வாறு மீட்ட ஆறிரைகளைத் தமக்கென வைத்திராது பலருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கும் பண்புடையோராக வீரர் ²¹ விளங்கினார். இந்தநிலை மாறி நில எல்லைக்காகவும், ஆட்சித் தலைமைக்காகவும், மான உணர்ச்சி காரணமாகவும், பெண் காரணமாகவும், கொள்கைக்காகவும், இனமானம் கருதியும் போரிகள் நடைபெறலாயின.

போர் பற்றிய கருத்துகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்தமைப்பர்
என். சுப்பிரமணியன். பாசியலாளர் (Fascists) தவிர்க்க முடியாதது
என்றும், மார்க்சியலாளர் (Marxists) எடுக்கப் போர் என்றும் உரைப்பர்.
அர்னால்டு டாய்னே (Arnold Toynbee) போன்ற வரலாற்றாசிரியர்கள்
போர் தவிர்க்க முடியாதது என்றும், அது மனித முயற்சிக்கு அப்பாற்பட்டது
என்றும், பிறப்போடு தொடர்புடையது என்றும் கூறி, இந்திகளின் ஊழ்வினைக்
கருத்தோடு (Karma theory) தொடர்புபடுத்தி உரைப்பர். டார்வின்
(Darwin) போன்ற கர்தலறக் கோட்பாட்டினர் போரானது,

1. தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளும் உணர்வு
(The instinct of Self-preservation)
2. தகுதியுடையவை நிலைபெறுதல்
(Survival of the fittest)

சூசிய இரால்டு காரணங்களின் அடிப்படையிலிருக்கும் என்பர். சிக்மண்ட் பிளாய்டு
(Sigmund Freud) போன்ற உளவியலாளர் தன்னைத்தானே காத்தல்
கொள்ள வேண்டும் (Instinct of Self-preservation) என்ற மன
இயற்பே போருக்குக் காரணம் எனக் கூறுவர். மாவிட சூசுவியலாளர் போர்
இயற்கையானது, போரிடுவது மனிதர்களின் தொன்மையான பண்புகளில்
ஒன்றென்றும் ஆனால் நாகரிகமடைந்த இனத்தில் இப்பண்பு கட்டுப்படுத்தப்
படுகிறது என்றும் உரைப்பர். அண்ணல் காந்தியார், டால்கஸ்டாய் (Tolstoy)
போன்றோர் போரித்செயல் குற்றமுடையது, பாவகரமானது என்ற கருது-
கின்றனர். வேறு சிலர் போரிடுவது முட்டாள் தனமானது, வீண் செலவினை
ஏற்படுத்துவது என்றமைப்பர். ஐக்கிய நாடுகள் அவை என்றும் அமைப்பு
போரிகள் வீண் செலவினை ஏற்படுத்துவன எனக் கருதி, போரினைத் தவிர்க்க
முனைகின்றது. இவ்வாறு போர் பற்றிய கருத்துகளை தொகுத்தமைத்த விட்டு,

இந் ஊர்க்குக்கும் அப்பால், நமக்குக் கடந்தகால வரலாறு ஊர்த்தவது எல்லாம், போர் எப்பது நாடுகளுக்கிடையே மாறுத ஓர் எப்பதுதான் எப்பார் என். சுப்பிரமணியன்.²² போருக்கான காரணங்க ளை அறிஞர் பலரும் உரைத்துள்ளனர்.²³

பழங்காலத்தில் போர் தவிர்க்க இயலாததாகவும் காலத்தின் தேவையாகவும் அமைந்திருந்தது. எனவே மூவேந்தர்களும் தங்களுக்குள் போருடற்றிக் கொண்டு மாண்டது வரலாற்றில் தவிர்க்க முடியாதது. மூவேந்தரும் போருடற்றி அழிந்ததைக் குறை கூறுவோரும் உண்டு.²⁴ தொல்காப்பியஞர் காலத்திற்கு முன்பே, மூவேந்தரும் போருடற்றியதை,

போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்
மாபெருந் தா ளையர் ம லெந்த பூவும்²⁵

எனத் தொல்காப்பிய சாற்பா அடிகள் ஊர்த்தம். மூவேந்தரும் போர் மேற்கொண்டதற்கான காரணங்க ளைப் பின்வருமாறு கூறலாம்.

1. தனித்துவம் வாயும் குடிகள் வளத்தின் வாழ்வதற்குப் போதிய இடமின்மையாலும், இடம் அறிதென்றும் ஊக்க மேலிட்டாலும் வேந்தர் போர் தொகுப்பர் எப்பது ளை,

எஞ்சா மண்ணை வேந்த ளை வேந்தன்
அஞ்சாதத் த லெச்சென் றடக்குறித் தனிதே²⁶

எனத் தொல்காப்பியமும்,

வையகி காவலர் வழிமொழித் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொருது
திட்குறி தென்து முக்கந் தரப்ப²⁷

எனப் புறநானா மும் குறிப்பிடுகின்றன.

2. அரசரிமைக்குத் தடையேற்படும்பொழுதும் போர் நிகழ்வதற்கு. உருவப்பட்டுறேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் மகன் கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவரின் காவலின்றி தப்பிச் சென்று அரசரிமையைப் பெறுவதற்காகப் போருடற்றினான்.²⁸

3. இளவரசர் தமக்கு முறையாக வரும் அரசரிமையை வேந்தர் தருமுன்னரே, ஆட்சியுரிமை பெறுவதற்குப் போர் மேற்கொண்டனர்.²⁹

4. தன் உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்கு அல்லது பெறுவதற்கு தாயத்தாராட்டி போர் நிகழ்த்துவதற்கு. நலங்கிளவிலிக்கும், நெடுங்கிளவிலிக்கும் நடந்த போர்³⁰ இதற்குச் சான்றாகும்.

5. மாற்றார் தம் ஆற்றலே இகழ்வது கண்டு, பொழுது போருக்கு-கெழுவது உண்டு. தன் ஆற்றலையும் வலிமையையும் உனராது இகழ்ந்தாரத்ததனால் சோழன் நலங்கிளவியும்,³¹ தன்னை இளையவன் என உளையக் கூறியதால் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனும்³² போருக்கு-கெழுந்தனர்.

6. பொழுமை காரணமாகவும் போரிகள் ஏற்படுவதற்கு. முவேந்தரினும் புகழில் மேம்பட்டு விளங்கிய பாரியை அழிக்க முவேந்தரும் ஒன்று சேர்ந்து போரிட்டனர்.³³ பழந்தமிழ் வேந்தரிடம் புகழ் வேட்கை மிக்கிருந்தது. போருக்குரிய முதன்மைக் காரணமாகப் புகழ் வேட்கையைக் குறிப்பர் எம். ஆரோக்கியசாமி.³⁴

7. பெண்கோடல் காரணமாகவும் போர் நிகழ்ந்தது. இக்காரணம் பற்றிப் பாடப்பட்ட பாடல்கள் மகட்பாற்காஞ்சித் துறையைச் சேர்ந்தன. பதினெட்டுப் புறநானாற்றுப் பாடல்கள் (336 முதல் 354 வரை) இத்துறைக்குரியன.

8. இளமானம் காப்பதற்காகவும் வேந்தர் போரிடல் ஈடுபட்டனர். வடபுலத்தரசர் தமிழ் வேந்தரை இகழ்ந்தாரத்ததாகக் கேள்வியுற்ற சேரன் செங்குட்டுவன் இமயப் படைபெருப்பை மேற்கொண்டான்.³⁵

9. ஏனைய வேந்தரினும் தாமே தலைமை பெற வேண்டும் என்ற தலைமை விருப்பமும் போருக்குக் காரணமாக அமைந்தனினது. வெவ்விவ் பறந்தலை, வாகைப் பறந்தலை, கடற்பறந்தலை, தலையாலங்கானம், நெந்தலங்கானம், கருவூர், காளப்பேர், கழுமலம், தகடூர் என்றும் இடங்களில் நடைபெற்ற போர்கள்³⁶ தலைமை விருப்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே நடைபெற்றன எனலாம்.

10. மறவர்களின் மிகைப்பட்ட மறப்பயிப்பு போருக்குத் தோற்றவாயாக அமைந்தனினது. தனித்தொழிலினராய்³⁷ மறவர்கள் விளங்குவதும், அறிவாற விளங்கும் மறவர்களின் வீர மேம்பாட்டை வெட்சித்தலைப் பாடல்கள் விளக்குவதும் இதற்குச் சான்றும். போரில் லையெனில் மறவர் தமக்குள்ளேயே போருடற்றி மடிந்த விடுவர் என்பதனை,

உட்பகை யொருதிறம் பட்டெனப் புட்பகைக்
கேவா குகலிற் சாவேய் யாமென
நீங்கா மறவர் வீங்குதோள் புடைப்ப³⁸

எனப் புறநானூறு புகலம். சேரன் செங்குட்டுவன் பொதியமலையில் கல்லெடுக்காது இமயத்தில் கல்லெடுக்கச் சென்றமை அவனது போர் வேட்கையை உணர்த்துகிறது.³⁹

11. பெருமைக்காகவும் போர் செய்தல் உலகு. 'ஒருவன் தாமிசிய பெருமை',⁴⁰ 'புனிதப்பட்ட முடியும் மறத்திறமும்',⁴¹ என்றும் தொல்காப்பிய அடிகள் இதுனை உணர்த்தும். வெற்றிபெற்ற வேந்தன் பெருமை கருதித் தாள்பெற்ற வெற்றியைத் தன் பெயரோடு இணைத்து வழங்குவது சங்ககால வேந்தர் மரபு.

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்
ஒல்லைவூர் தந்த பூதப் பாண்டியன்

கருஞர் ஏறிய ஒளிவாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை
 காளப்பேரீளயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி
 செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட்சென்வி
 தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை
 த லையாலங்காளத்தச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்
 பாழுஞர் எறிந்த நெய்தலங்காளல் இளஞ்சேட் சென்வி
 போரவைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி).

பழந்தமிழ் வேந்தர் தம் பெயரோடு இ னைத்தக் கொண்ட சிறப்புகள் மிகுதியும்
 போரோடு தொடர்புடையன.

12. வீர மரணம் பற்றிய நம்பிக்கையும், வேந்தர், போர்,
 மறம் ஆகியன பற்றிய கருத்துருவங்களும் போருக்குக் காரணமாயிருந்தன.
 போரிக்களத்தில் விழுப்புன்பட்டு இறத்தலே வீரமரணம் என்றும் அதவே சறக்கம்
 நற்கும் என்றும், அத்தகு வீரனே 'நோற்றவன்' என்றும் பழந்தமிழர் நம்பினர்.
 இந்நம்பிக்கையினை,

நோற்றோர் மன்ற தாமே கூற்றம்
 கோளு விவியார்ப்பிறர் கொளவினித் தோர்⁴²

என மாமுலஞர் குறிப்பிடுவது கருத்தத்தக்கது. இத்தகைய வீர மரணம் வாய்க்கப்பி
 பெருகு இறந்தபோரால் அவி உடலைப் பசும்புல் தரையில் சூட்டி அதனைக்
 கறபருத்திப் பிள் அடக்கம் செய்வதைப் புறநானாறு⁴³ புகல்கின்றது. இதனை
 மூடநம்பிக்கை எனக் குறிப்பர் வி. கனகசபை.⁴⁴

ஒருவனை யொருவ னுதலந் தொலைதலம்
 புலவ தன்றிவி வுலகத் தியற்கை⁴⁵

எனப் போரை இலக்கியம் அறம் ஆக்கிற்றது.

படையிற்றி மன்னர்ச்சி வாடிவிடும்⁴⁶

போரின்றி வாரும் பொருநர்ச்சி⁴⁷

பிறகுமே நாடுக்கல் மன்னர் தொழில்⁴⁸

பிறர்மன் உண்டாய் செய்மன்⁴⁹

என வேந்தரைப் பற்றித் கருத்துகள் நிலவின. திருவள்ளூர் படைச்செருக்கு அதிகாரத்தில் குறிப்பிடும் பத்தக் குறையும் வீரர் பற்றிய கருத்துருவங்கள் ஆகும். இவ்வாறு வேந்தர், வீரர், வீரமரணம் இவை பற்றிச் சங்க காலத்தில் நிலவிய கருத்துருவங்களே எவ்விடங்களாய் போரிகள் நடைபெறக் காரணமாயின.

நிமித்தங்கள்

வேந்தர் போருக்குப் புறப்படுமுன் (நற்சொல்) விரிச்சி கேட்டல் வழக்கம். போருக்குப் புறப்படுமுன் நறிய பூக்களை நெல்லுடன் தூவிக் கை தொழுது வணங்கி, விரிச்சி கேட்டு நிற்பார்.

நெல்லி நெறிந்த விரிச்சி யோரிக்கும்
செய்முது பெண்டின் சொல்⁵⁰

என்ற புறப்பாட்டு அடிகள் விரிச்சிகேட்டும் நிலையினைப் புகலம். நன்றிமித்தம் பாரித்தப் படைக்கலங்களை எடுக்கும் ஆவரை,

குடபுல மருங்கின் உயிர்மார் புள்ளோரித்தப்
படையமைத் தெழுந்த பெருஞ்செறி ஆவர⁵¹

என அகநானூறு காட்டுகிறது.

உடல்வேந் தருக்கிய உண் நிலையும்⁵²

என்பதற்கு உரை எழுதிய இளம்புறனார்⁵³ 'உண்மை' என்பது மரம். அது தன் நாட்டகத்தக் கேடுவருங்காற் உலறியும், வாராத காலம் குழந்தை

நிற்கும்" என்பர். நச்சுஞர்க்கினியர்⁵⁴ "வேந்தன் கருத்தாளனறி அவன் மறவன் வேந்தற்கு நீ வெற்றி கொடுத்தால் யான் நினக்கு இன்னது செய்வனென்பு பரவுதலும், எழுவேந்தற்கு ஆக்கம் உளதெனின் அக்கோடு பொதுதக எனவும் பகை வேந்தற்குக் கேடு உளதெனில் அக்கோடு படுவதாக எனவும் நிமித்தம்-கோடலும் என விருவகைத் தெய்வத் தன்மை; அஃதுடைமையான் அருக்கிய உன்ன நிலையுமென்றார்" என உரை கருவார். பண்டைய வேந்தர் நிமித்தம் பாரிக்கும் மரங்களுள் உன்னமரமும் ஒன்று எனத் தெனிகிறது. உன்னமரத்தை இலவமரமென்பார் பதிற்புத்தின் பழைய உரைகாரர்.⁵⁵ 'உன்னத்திப் பகைவன்'⁵⁶ எனச் சொல்வது கருங்கோ வாழியாதனைக் கபிலர் குறிப்பிடுகின்றார். இதற்குப் பின்வருமாறு உரை எழுதுவர் சு. சிறைசாமிப்பிள்ளை.⁵⁷

"உன்னம், ஒருவகை மரம். இதன் பூ பொன்னிறமாயும் இலை சிறிதாகவும் அடிமரம் புற்கென்றும் இருக்குமென்பது, "பொன்னி னன்ன பூவிற் சிறியிலைப், புன்கா லன்னம்" என்பதனால் விளங்குகிறது. உன்னமரம் போரி வீரர் நிமித்தம் காண நிற்கும் மரம்; காண்பார்க்கு வெற்றி யெய்துவதாயின் தலைமத்தம், தோல்வி யெய்துவதாயின் களிந்தம் காட்டும் என்பர். அது களிந்த காட்டிய வறியும் அஞ்சாது அறமும் வலியும் துணையாகப் பொருது வெற்றி யெய்தும் வேந்தன் என்றற்கு "உன்னத்திப் பகைவன்" என்றார். தான் எய்துவது தோல்வியென உன்னமரம் காட்டவும் காளுது, பொருது வென்றியெய்தி உன்னத்தின் நிமித்தத்தைக் கெடுத்தல் பற்றிப் பகைவனென் பாராயினரென்க".

எனவே வேந்தரும், மறவரும் பெரும்பான்மை நிமித்தம் பார்த்தும் சிறுபான்மை நிமித்தம் கெட்டும் போருக்கெழுந்தனெனார். அனைத்திற்கும் மறமேம்பாடே காரணம் எனலாம்.

வீரரை அழைக்கல்

போருக்கு வருமாறு தன்னுமையை முழக்கி வீரரை அழைப்பார்.

போரிப்புற தன்னுமை யாரிப்பெழுந்த தவல⁵⁸

எனப் பதிறப்பித்த குறிப்பில்கிறதா. போரிக் காலத்தில் தா தவரைத் தன் நாட்டினர் அழப்பி வேந்தன் வீரரைத் திரட்டுவதை,

வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென
வேந்தனிலு விழுத்தா தாங்காங் கிசைப்ப
தா லரி மா லே குடிக்க காவிற்
றமியன் வந்த முதி லாவன்⁵⁹

எனப் புறநானா ற குறிப்பிலும். இப்பாடலில் மறவன் தா லரிமா லே குடிக்க காலாடு நடந்த, தான் ஒருவனாகவே வருவது கருதத்தகுரியது. இவ்வாறு மறப்பிப்புடன் வந்த வீரருக்கு அடையாளப் பூக்களை வேந்தன் வழங்குவார். தன் பழநகர் வாயிலின் குவிரந்த நீருள்ள பொய்கையில் குழி, மன்றத்த வேம்பின் தனிரைச் குடிப் பறை ஒளிக்கக் கவிற்போலப் பெருமிதத்தாடன் நெஞ்செழியன் போருக்கெழுந்ததை,

முதர் வாயிற் பவிக்கய மன்னி
மன்ற வேம்பி னென்குழை மலைந்த
தென்கினை முன்னர்க் கவிற்பி வியலி
வெம்போரிச் செழியனம் வந்தன⁶⁰

என இடைக்குறா ர் கிழார் பாடுவார்.

போரிமுரசு

போரி முரசு வேந்தனுக்குரிய மதிப்பினைப் பெறும். முரசு அழிக்கப்படுமானால் அம்முரசுக்குரிய வேந்தன் தோற்றவனாகக் கருதப்பட்டான்.

பகை வேந்தரை அவரது முரசுடனே கைக்கொள்ள முனைவர். முரசு இறைத் தன்மை உடையது எனக் கருதப்பட்டு அதற்கு வழிபாடுகள் செய்யப் பெற்றன. இலக்கியங்கள் கூடும் முரசு பற்றிய செய்திகளாவன.

1. வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட பகைவரின் காவல்மரத்தில் முரசு செயிவார். ⁶¹
2. ஏற்றில் பசிய தோலை மயிர் நீக்காமல் முரசின்மேல் போர்த்தினார். வலிமை வாய்ந்த ஏற்றில் தோலையே விரும்பினார். காணைய வென்ற காணையின் தோலும், புலியை வீழ்த்திய ஏற்றில் தோலும் முரசுக்குப் பயன் படுத்தப்பட்டன. ⁶²
3. தொழிலருமை தலங்க வாரால் தோல் முரசுடன் இழுத்தக் கட்டப்பட்டது. ⁶³
4. முரசு முழங்க வீரர் களத்தில் புருந்த போர் புரிவார். ⁶⁴
5. குறந்தடியால் முரசாணது புடைக்கப்படும். அதனல் தோல் போர்த்தப்பெற்ற முரசுமானது கவிவிடத்தே குழறி முழங்கும். இம்முழக்கம் வீரரைப் படையெடுத்தல் செல்லுமாறு எவும். ⁶⁵
6. போர் செய்த வருத்தாமல் தன் அச்சந்தரத்தக்க ஒலியினாலேயே பகைவரை வெருவியோட வைத்த, வேந்தருக்கு வெற்றியைத் தேடித்தந்த முரசு எனப் பொருளில் 'வலம்படு வியக் பனை' என முரசும் குறிக்கப்பட்டது. ⁶⁶
7. பகைவரை வென்றதற்கு அறிகுறியாக வெற்றி பெற்ற வேந்தனின் பாசுறையில் வெற்றிக் களிப்புத் தோன்ற முரசு முழங்கும். ⁶⁷

8. பகவானின் மூர்த்தக் கொள்வது வெற்றிக்கு அடையாளம்.⁶⁸
9. மூர்த்தத்தின் பக்கங்கள் பேயின் கண்கள் போன்றவை. மூர்த்தம் பாசறையினைக் கவனிக்கச் செய்யும்.⁶⁹
10. மூர்த்தின் முழக்கத்தை இடிமுழக்கத்திற்கும்,⁷⁰ கடல்ஒலிக்கும்,⁷¹ அருவி ஒலிக்கும்⁷² ஒப்பிலவர்.
11. இந்திர வில் போலும் மா லேயை மூர்த்தத்திற்கு அளிவர்.⁷³
12. மூர்த்தத்தின் அரிய பவியிட்டுப் பரவுவர். செந்தியைவிடக் குருதியொரு கலந்த ஞாவிப் பவியிலவர். நீராடி வாரிக்கட்டைமந்த மூர்த்தத்தின்கண் குருதி புகியிருப்பார். வலக்கையிற் கடிப்பினை ஏந்தி மூர்த்த முழங்கும் வீரர், தொடியவிந்த தம் தோளோச்சிப் புடைத்த மூர்த்தினை முழங்குவார்.⁷⁴
13. அச்சந்தரத்தக்க இம்மூர்த்தினை வைப்பதற்கு என்னெயிற் றரையை முகந்தாற்போன்ற மெல்லிய பூணுடைய கட்டில்கள் இருந்தன.⁷⁵
14. வீர மூர்த்தம் சிறப்புடன் நீராட்டப்பெறும்.⁷⁶

போரில் முழங்கும் கருவிகள்

போரில் மூர்த்த முழங்குவதோடு தடாநிப்பறை, போரிப்பறை முதலியனவும் முழங்கின.

வெம்போர் மன்னர் தென்கினை கறங்க⁷⁷

எனத் தடாநிப்பறை முழங்கியதைப் பதிற்படுத்த குறிப்பிலுகிறார். போர் தொடங்குவதற்கு முன்னால், அச்சத்தைத் தரக்கூடிய போரிப்பறை ஒலிக்கும்

என்பு பொருநராற்றப்படை⁷⁸ கூறுகிறது. போர்க்களத்தில் வெற்றி
தோன்ற வயிரும் சங்கும் முழங்கியதாக முல்லைப்பாட்டும்,⁷⁹ பதிற்றப்
பத்தம்⁸⁰ மொழிகின்றன. தலையாலங்கானப் போரில் வளைகளும், வயிர்-
களும், (ஊடுகொம்பு) ஒலித்தன.⁸¹ வீரர்களுக்கு உணர்ச்சியூட்டி, வீர கொள்கை
செய்ய மேற்குறிப்பிட்ட கருவிகள் போர்களில் முழங்கப்பட்டனவாக இருத்தல்
வேண்டும். தொலைவில் உள்ளோரும் கருத்தறிந்த போரிலும், அமைதி
பெறவும் இக்கருவிகள் பயன்படுத்தப் பெற்றிருக்கலாம்.

வஞ்சினம்

போருக்குச் செல்லுமி வேந்தரும், வீரரும் வஞ்சினம் உரைத்தல்
மரபு. வேந்தர் உரைக்கும் வஞ்சினம் படைவீரர்களை ஊக்கப்படுத்தி, சிறக்கப்
போரிடச் செய்யும். தாம் எவ்விய இலக்கை அடைவதற்கும், உள்எத்தமதி
குலையாமல் இருப்பதற்கும் வஞ்சினம் பயன்பட்டது. வஞ்சினத்தை ஒன்றுமொழி
என்றும் உரைப்பர். வீரர் தாம் உரைத்த வஞ்சினம் பொறித்தப் போகாத-
வாறு செயல்படும் மறப்பண்டையவர் என்பதை,

வஞ்சின முடித்த வொன்றுமொழி மறவர்⁸²

ஒன்றுமொழிக் கோசர்⁸³

என்பதால் அறியலாம். இன்று இன்று உலகு மகிழ்ந்தோம். நாளை பகைவர்
மதிலைப் பாழ் செய்த வென்றியின்வல்லது விருந்தினர் செய்யோம் என வஞ்சினம்
உரைக்கும் வீரர் நிலையின,

இன்றினித தகர்ந்தன மாயி குலை
மக்புனை யிஞ்சி மதில்கடந் தல்லது
உக்குவ மல்லேய் புகாவெனக் கூறிக்
கன்னி கன்னிய வயவர் பெருமகன்⁸⁴

என்பு பதிற்றப்பத்த எடுத்தகரைக்கும்.

தன் முற்றேனைக் கொன்றவனை, அவன் தம்பியோடு சேர்த்து
கொல்லப் போவதாக வஞ்சினம் உரைக்கும் மறவன்,

எம்முற் றம்பியோன் தம்பியொ டொராத்
நாளைச் செங்குவெ ன்மரெனக்⁸⁵

கறுவதைப் புறநாள் ற்றில் காண முடிவிறது.

வெவ்வரி நிலைய வெயிலெறித் தல்லது
உலகு தருக்கிய பொழுதுபல கழிய⁸⁶

வைத்த வஞ்சினம் வாரிப்ப வென்ற⁸⁷

முடிதல் வேட்கையர் நெடிய மொழியுட்கி
கெடாஅ நல்விசைத் தங்குடி றிமமார்⁸⁸

என்பன வீரர் உரைக்கும் வஞ்சினங்கள். இவ்வஞ்சினத்தை,

தலைத்தா னெடுமொழி தன்னெடு புனர்தல்⁸⁹

என்றும் வேந்தர் உரைக்கும் வஞ்சினத்தை,

இன்னது பிழைப்பின் இவ்வா சியரெனத்
தன்னருட் சிறப்பின் வஞ்சினத் தானும்⁹⁰

என்றும் தொல்காப்பியஞர் வேறுபடுத்தி உரைப்பார். பாண்டியன்

தலையாலன்காணத்தத் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்⁹¹ ஒல்லையார் தந்த பதம்
பாண்டியன்⁹² சோழன் நலங்கிள்ளி,⁹³ கரிகாற் பெருவளத்தான்,⁹⁴ சேரன்
செங்குட்டுவன்⁹⁵ ஆகிய ஐவரும் வஞ்சினம் உரைத்தார்களார். இவர் உரைத்த
வஞ்சினத்திலிருந்து இவர்தம் பண்புநலமும், ஒழுக்க மேம்பாடும் புலனாகின்றன.
வேந்தர் வஞ்சின உரையிலிருந்து அவரையகப்பின, விழைவினைப் பின்வருமாறு
எடுத்தக்காட்டலாம்.

1. குடிமக்கள் மகிழ்ச்சியோடு பாராட்டும் வகையில் செங்கோலாக
ஆட்சி செலுத்தல் வேண்டும்.

2. புலவர் பெருமக்களால் பாராட்டும் பெருமையினை வேந்தரும்,
வேந்தரிதம் நாரும் பெறல் வேண்டும்.

3. தன்னைச் சுற்றியுள்ள சுற்றத்தாரைத் தனிப்பயில்லாமல்
காப்பாற்றல் வேண்டும்.

4. இரந்துவரும் இரவலருக்கு இல் லெயென்று சொல்லாமல்
கொடுத்தல் வேண்டும்.

5. சுற்புறம் சான்ற மனைவியைப் பிரியாதிருத்தல் வேண்டும்.

6. அறங்குறையைத் தீர்த்து அறமல்லாத ஒருவனைத் தலைவனாக
அமர்த்தாமல் இருத்தல் வேண்டும்.

7. உயிரிழப்பிய நம்பர்களைப் பிரியாத இருத்தல் வேண்டும்.

8. வழிவழியாக உலகாரும் பெருமையைப் பெற்றள்ள குடியிலே
பிறத்தல் வேண்டும்.

9. காதலற்ற பொதுமக்களின் தொடர்பில்லாமல் இருத்தல்
வேண்டும்.

10. தம் வலிகெழு தோளின் பெருமையை இம்மண்ணில்கூட பகைவர்
அறிதல் வேண்டும்.

11. போரிட்களத்தில் பகைவரை நடுங்கச் செய்ய வேண்டுமென்று,
கொடுங்கோலுக்குக் குடிமக்களை நடுங்கச் செய்தல் கடாது.

நாள் பார்த்த வரலும் குடையும் புறப்படுத்தல்

பேர் மேற்செல்லம் வேந்தன் கொற்றக் குடையும், வா னையும் முறையே நல்ல நாளில் முதற்கன் அறுப்புவது மரபு. "நாள்கொளலாவது நாளும் ஒரையுந் தனக்கேற்பக் கொண்டு செல்லுந் அக்காலத்திற்கு ஓர் இடையுந் தோன்றியவழித் தனக்கு இன்றியமையாதனவற்றை அத்திசை நோக்கி அக்காலத்தே முன்னே செல்ல விடுதல்" என்பார் நச்சினர்க்கியார்.⁹⁶ நல்லூரில் வேந்தர் பேர் தொடங்குவர். திருமாவளவன் நல்ல நாளில், வா னையும் குடையும் முறையும் போக்கியதை,

செருவென் காதலிற் திருமா வளவன்
வாரும் குடையு மயிரீக்கன் முரசும்
நாளொரு பெயர்த்த நல்லூர்ப் பெறுகலும்
மன்னக மருங்கினென் வலிகெழு தோள்⁹⁷

என்றும் வடவாரிய மன்னரை வெல்லும் பொருட்டு நல்ல நாளில் சேரன் செங்குட்டுவன் வா னையும், குடையும் வெளிப்போக்கியதை,

மறமிது வாகு மாலைவென் குடையும்
புறநிலைக் கோட்டப் புரிசையிற் புகுத்திப்
புறதீர் வஞ்சி போதையிற் றெழுப்போள்⁹⁸

என்றும் இளங்கோவடிகள் உரைப்பார். பண்டைய வேந்தரிடம் நான் பார்க்கும் பழக்கம் இருந்ததை வரலாறு⁹⁹ உறுதிப்படுத்தும்.

மாலை குடிப் புறப்படுத்தல்

போருக்கெழும் வேந்தரும், வீரரும் தத்தமக்குரிய மாலை யினைச் சூதல் மரபு. சேர, சோழ, பாண்டியருக்கு முறையே பனை, ஆத்தி,

வேம்பு ஆகிய மாலைகள் உரியன எப்பார் தொல்காப்பியனார், முவேந்தரும் தத்தமக்குரிய மாலைகளை அணிந்து போருடற்றியதை,

இரும்பனம் போந்தைத் தோடுகி கருத்தினை
அரவாரம் வேம்பின் அங்குமைத் தெரியலாம்
ஒங்கிருத் செல்லி மேம்பட மிலைந்த
இருபெரு வேந்தரு மொருகளைத் தவிய
வெல்லித் தாக்கிய வெருவரு நோர்ந்து
கண்ணர் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்¹⁰⁰

எனப் பொருநராற்றற்படை குறிப்பிடுகின்றது. வேம்பின் தனிகரங்கூடிப் போருக்கெழுந்த தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை இடைக்குள்ளார் கிழார்¹⁰¹ பாராட்டுகின்றார். தாலரி மாலைகளைத் தூ, தவியுறும் போருக்கு நடந்த செல்லம் மறவனை ஓரம்போகியார்¹⁰² காட்டுவார். இவ்வாறு மாலைகூடிப் போருக்கெழுந்த வேந்தர் தமக்குத் தலையாகத் குறநில மன்னரையும், குறநிலத் தலைவரையும் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு, மலையமான் திருமுடிக்காரியெனும் சிற்றரசனின் தலையை முவேந்தரும் நாடியதைக் கபிலர்¹⁰³ எடுத்துரைப்பார். தாம் உடை செஞ்சோற்றாக் கடலுக்காகவும் வீரர் பலர் போரிடுகளைத் சென்ற உயிர் தறப்பார். இவரை 'சோழவாரித் தொழிந்தோர்'¹⁰⁴ என முல்லைப் பாட்டு குறிப்பிடும்.

படைச்செலவு

பகைவர் நாட்டினிழை படைவெருத்துச் செல்லம் வேந்தன் வஞ்சிய் பச்சூடிப் படை நடத்தித் செல்வாரி. அவ்வாறு சென்ற படையினர்ப் புறநாளாறு காட்டுகிறது. முக்குல சென்ற வீரர்கள் பனம் றங்கினை உடை-தாக்கவும், இடையிற் சென்ற படை வீரர்கள் பனம்பழத்தினை உடைதாக்கவும்,

இறதியில் சென்ற வீரர்கள் பனம் சிழங்கினை உண்டதாகவும் ஆலந்தா ர்
சிழார் குறிப்பிடுகின்றார்.

த லேயோர் நங்கின் நீஞ்சேற மிசைய
இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்
கடையோர், விடுவாரிப் பிசிரொடு சுருசிழங்குதகர
நிலமலர் வையத்த வலமுறை வ னேஇ
வேந்தா பி டமித்த வேந்தவேற் று னே¹⁰⁵

எனச் சோழன் நலங்கிள்ளியின் படைவளம் பகரப்படுகிறது. காலநிலைகளையே
கடந்த செல்லம் அளவிற்குப் படை நீடிக்குந்ததை அறிய முடிகின்றது. இவ்வளவு
மிசுதியான படைகள் சோழரிடம் இருந்தனவா என்பது ஐயப்பாடே! எனினும்
பழந்தமிழ் வேந்தர் மிசுதியான படைவீரர்களைத் தம் படையில் கொண்-
டிருந்தனர் எனக் கொள்ளலாம்.

ஆழப்போர்

போர் தொடங்குவதற்கு முன்னால் போரிச் செய்தியினை
முரசுறைந்த தெரிவிப்பர். ஆகைர, பாரிப்பனர், பெண்டிர், பிவி-
யுடையோர், மக்கட்பேற்றோர் ஆகியவர்களுக்குப் பாதகாப்பளிக்கப்பட்டது.

ஆடி மாவியற் பாரிப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிவியுடை வீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட லிறக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெருஅ தீரும்
எம்மம்பு கடிவிடுத னம்மரக் சேரியினென்
அறத்தாற நவனம் பூக்கை மறம்¹⁰⁶

எனப் புறநான நம், நவனம்.

பாரிப்பா ரறவோர் பசுப்பத் திவிப்பெண்டிர்
முத்தோர் குழவி யெழையகைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தார் பக்கமே சேரிக107

எனச் சிலப்பதிகாரமும் குறிப்பிடுகின்றன. மேற்குறிப்பிட்டவர்களுக்குப் போரின்கூற விலக்கு அளிப்பதை பண்டித் தமிழ்வேந்தர் மரபாகப் போற்றினர் எனலாம். பாதுகாப்புக்குரியவற்றின் ஆறிர முதன்மை இடத்தைப் புறநானா நறில் பெற்றவனது. ஆகச் சிலப்பில் ஆறிர முன்னிடத்திற்குத் தள்ளப்பட்டுப் பாரிப்பனார் முதன்மையிடத்தைப் பெறுகின்றனர். காலமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட கருத்த மாற்றத்தைச் சிலப்பதிகாரம் உணர்த்துகின்றது.

தமிழ் வேந்தர் கொடைமடம் படுதலல்லது படைமடம் படாத தன்மையினர் என்பதைப் புறநானா¹⁰⁸ குறிப்பிடுகின்றது. இப்புறப்பாடல்கு உரை எழுதிய உ.வே. சாமிநாதையர் "படைமடமென்றது, வீரரல்லாதார் மேலும், முதலிட்டார் மேலும் புன்பட்டார் மேலும் முத்தோர் இனையார் மேலும் செல்வதல்" என்பார். போரில் ஈடுபடும் இருதிறத்த வீரர்களும் ஓர் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்த, அவ்விடத்தில் நேருக்கு நேர் நின்ற போரினார். இக்காலத்தில் நடைபெறுவது போன்ற திடீரென்ற தாக்குதல், மறைந்து இருந்து தாக்குதல், பொதுமக்களைத் தாக்குதல் போன்ற போரிமுறைகள் அக்காலத்தில் இல்லை. பலர் அறிய வஞ்சினம் கூறி, பொது இடத்தில் தம்மொரு ஒப்பாரிடம் மட்டும் போரிடும் அறப்பண்பு வாய்ந்தவர்களாகப் பழந்தமிழ் வீரர் விளங்கினர்.

என் னெழுதி நில்லாமின் தெவிளிர் பலரென் னே
முன்னின்ற கல்நிதி நவந்¹⁰⁹

என்றும் குறள் சங்ககால வீரரின் அறப்பண்பையும் மறப்பண்பையும் ஒருசேர விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. பகைவர் அஞ்சிப் பின் வாங்குவார்களேயானால்

அவர்களைக் கொல்லாமல் வீடும் பண்பையும் சங்ககால வீரர் பெற்றிருந்தனர்.¹¹⁰ இவ்வாறு அறத்தொடர்போர் நடைபெற்றதை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. போரென்றால் அங்கே அறத்தொடர்போர்புரிய முடியுமா? போரே மறத்தின் அடிப்படையில் நிகழ்வதானே? அங்கே அறம் எப்படி நிலைபெறும் என்றும் வினாக்கள் எழுதல் இயற்கை.

தமர்பிற ரறியா வமர்மயந் கழுவும்¹¹¹

எனப் போரிக்கள நிலையினைப் புறநானூறு புகழும். இந்தநிலையில் அறத்தொடர்போர்புரிய முடியுமா என்பது ஐயமே! எனவே தொடக்கத்தில் அறவிழிப்பட்டும் உச்சநிலையில் மறவிழிப்பட்டும் போர் நடைபெற்றதாகக் கொள்வதில் தவறில்லை.

காவல்மரம்

காவல்மரம் நாட்டையும், மக்களையும் காப்பாற்றும் என நம்பினர். அதனால் காவல்மரம் என அழைத்தனர்.¹¹² பழந்தமிழ் வேந்தர் ஒவ்வொருவரும் ஒரு குறிப்பிட்ட மரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்டிருந்தனர். வேங்கை, புள்ளை, வேம்பு முதலிய மரங்களைத் தமிழ்வேந்தர் வெற்றியைக் குறிக்கும் மரங்களாக வைத்துப் போற்றி வந்தனர். இம்மரம் வழிபடுவதற்கு உரிய மரமாகக் கருதப்பட்டது. இம்மரத்தினை வீரர் இரவு பகலாகக் காத்து வந்தனர். இதனால் இம்மரம் கடிமரம் எனப்பட்டது. "கடிமரம், சில அரசரால் தலைநகரில் மட்டும் தனிமரமாகவும், சிலரால் ஊர்தோறும் தனிமரமாகவும், சிலரால் சோலைதோறும், தனிமரமாகவும் வளர்க்கப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது" என்பர் ஞா. தேவநேயர்.¹¹³

வேந்தர் தம் பகைவரின் காவல் மரத்தை முதலில் வெட்டுதல் மரபு. பகைவரின் வெட்டுதலுக்கு ஆட்படாது காவல்மரத்தைக் காப்பது

மாணமுடைய வேந்தரின் கடமை. காவல்மரத்தை அழிப்பது, வெற்றி பெற்றதற்குச் சான்றாகும். பான்டியன் தலையாலங்காவத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்¹¹⁴ தன் பகைவரின் காவல்மரத்தை அழித்ததையும், இமய வரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்¹¹⁵ தன் பகைவரின் காவல்மரமான கடம்பினை வெட்டி வீந்ததியதையும் இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. பகைவரின் காவல் மரத்தை வெட்டுவதைத் தொழிலாகக் கொள்ளுமாறு, பான்டியன் இளவந்திகைப் பள்ளித் தஞ்சிய நன்மாறனுக்குக் காவலிப்பும் பட்டினத்தக் காரிக்கண்ணூர்¹¹⁶ அறிவுரை கூறியிருார். கோடரி வெட்டுதல் தாளாமல் ஊரில் உள்ள காவல் மரங்கள் நிலை கலங்கியதைக் கல்லாடூர்¹¹⁷ எடுத்தாரென்பார். காவல் மரத்தில் விளைந்த கலியினை உடைதற்காக ஒரு பெண் கொலைத்தண்டம் பெற்றதை நன்னன்¹¹⁸ வரலாறு உணர்த்தும். இவற்றிலிருந்து காவல்மரம் வேந்தரால் எத்தனை அளவிற்குப் போற்றப்பட்டது என்பது போதும். வேந்தரின் குடை, மாலை, படை முதலியவற்றைச் சுட்டும் தொல்காப்பியமூர் காவல்மரத்தைச் சுட்டாமல் சென்றது எண்ணத்தக்கது.

எழுதினை

தொல்காப்பியமூர் புறத்தினையியலே எழுதினைகளாகப் பகுத்துரைப்பார். பிற்கால இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடும் எழுதினைப் பொருள் பாகுபாட்டிற்கும், தொல்காப்பியமூர் குறிப்பிடுவதற்கும் சிறிது வேறுபாடு உண்டு. இலக்கண நூல்கள் குறிப்பிடும் எழுதினைப் பாகுபாட்டில் சங்ககால வேந்தர் போரிட்டதற்கான அகச்சான்றுகள் இல்லை. வெட்டி, கரத்தை ஆகிய இவ்விரு குறைகளைச் சார்ந்த பாடல்கள் புறநானூற்றில்¹¹⁹ மிகக் குறைவாகவே இடம் பெற்றன. இப்பாடல்களும் தன்முற தொழிலாயிப் போர் மேற்கொண்ட மறவரின் மறப்பண்பை விளக்குவன. வேந்தர் ஆற்ற

கவர்தலக்காகவோ, ஆறிரை மீட்டலக்காகவோ போர் மேற்கொண்டதற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. துரியோதனன் மச்சநாட்டின் மீது படையெடுத்த அங்குள்ள ஆறிரைகளைக் கவர்ந்ததையும், அர்ச்சுனன் ஆறிரைகளை மீட்டதையும் மகாபாரதம்¹²⁰ குறிப்பிடுகின்றது. தமிழ் வேந்தரிடம் இந்நிலையினைக் கான முடியவில்லை. புறநானூற்றில் காணக் கூடக்கும் வெட்சி, கரந்தைத் திணைப் பாடல்களின் வழி நாம் அறிவதெல்லாம், மறவன் தன்முற தொழிவினமுயிச் சென்று போரிடுவதும், ஆறிரை கவர்ந்து வந்து பலருக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பதும், கவர்ந்த ஆறிரைகளைக் களஞ்சூ விடையாகக் கொடுத்தாக் குடித்து மகிழ்வது மட்டுமே.¹²¹ அரசனும் அரசும் தோன்றி நிலபெற்றவிட்ட பிறகு, போருக்கான காரணங்கள் மாற்றம் பெற்ற பின்னர், மாடுபிடி சண்டையை எடுத்துரைக்கும் வெட்சி, கரந்தை திணைகளடிப்படையிலான போர் நிகழ வாரிப்பில்லை. தொல்காப்பியமூர் தம் காலத்திற்கு முன்னர் இருந்த இலக்கிய, இலக்கண வழக்காறுகளை வைத்து இலக்கணம் படைத்துள்ளார். ஆகையால் முவேந்தர் போருடற்றிய முறையினை எழுதினைப் பிரிவுகளில் பொருத்தி உரைக்க முடியவில்லை.

போரும் புலவரும்

பண்டைத் தமிழ் வேந்தர்க்கு வீர உணர்ச்சியினை ஊட்டிச் சிறக்கப் போரிடச் செய்தனர் புலவர். போரில் புலவராத்றிய பவி குறிப்பிடத்தக்கது.

1. தம்மைப் புரக்கும் வேந்தன் வெற்றிபெறும் பொருட்டு அவன் சிறப்பியல்புகளைச் சிறப்பித்துக் கூறுவர். பகைவர் நாடு அழியும் பான்மையினை எடுத்துக்கூறி வேந்தனுக்கு வீர உணர்ச்சியினை ஊட்டுவர். சோழன் உருவர் பட்டேரர் இளஞ்சேட்செல்லியினைப் பாராட்டும் பரனர்,¹²² அவனைப் பகைத்தவர் நாடு, தாயிழந்த உணவிற்குக் கூப்பிடும் குழவிபோல ஓயாது அலறிப் பாழாகும்

என்கின்றார். பல்யாகசாலே முதலாகப் பெருவழுதியைப் பாடவந்த காரிக்கிழார்¹²³ உன் தலையில் உள்ள மாலை நீ பகைவர் நாட்டைத் தடுக்கிற தீயினல் வாருவதாக! எனக் கூறி அவனது வீர உணர்ச்சியினைத் தாண்டுகின்றார். நின் எவல் செவ்வு வாழாமல் நின்னைப் பகைத்தவர்- களுடைய நாடுகள் கெட்டுப் பாழாயின எனப் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதஞர்¹²⁴ பாராட்டுகின்றார். மேற்குறிப்பிட்ட நிலையிலேயே கிளிவிளவனைக் கோலூர் கிழாரும்¹²⁵ பாண்டியன் மாறன் வழுதியை மருதனின் நாகனும்,¹²⁶ ஐயர் முடவனும்¹²⁷ பாடி மறவேட்கையைத் தாண்டினர். இவ்வாறு புலவர் பாடிய பாடல்கள் வேந்தரைப் போரிடத் தாண்டுவனவாய் அமைந்துள்ளன.

2. வேந்தர் புலவர்க்கு உயரிய இடம் தந்து போற்றினர். அதனால் ஆட்சித் துறையில் புலவர் வேந்தர்க்கு உதவியவாய் நிறை உதவினர். தாது சென்ற பகை தவிர்த்து முனைந்தனர். அதியமான் நெடுமான்ஞ்சியன் பொருட்டுத் தொண்டைமநீடம் ஓனவை தாது சென்றதைப் புறப்பாட்டு¹²⁸ புகழம்.

3. தாது சென்ற புலவர், தம் தாது பயனற்றப் போர் முட்டப்பொழுது, இரு வேந்தரையும் ஒற்றைமப்படுத்தும் முயற்சியினையும் மேற்கொண்டனர்.¹²⁹

4. தம்மோடு ஒப்பாநீடம் மட்டுமே வீரர் போர் மேற்கொள்வார். தம் வலிமை கண்டு அஞ்சி, போருடற்றத் துறியாத வேந்தரிடம் போரிட்டார். அவ்வாறு போரிடத் துணிந்தாலும் அது அறனன்றி என எடுத்துக்கூறிப் போரைத் தவிர்த்தனர் புலவர்.¹³⁰

5. தம்முள் மாறுபட்ட இருவேந்தர் போரிடத் துணிந்த போர் முற்றியும், போர் புரியாமல் காலம் கடத்தினால் அதனால் மக்கள் துன்புறுவர்.

இவ்வே னைகளில் புலவர் அறிவுரை கூறி, அமைதிதோர் அல்லது அடுபோருடற்றவோ
வழி செய்வார். ¹³¹

6. வேந்தர் தன் கடமை மறந்தவழி அவன் கடமையினை நினை-
வுறத்தி அவனை வினைமேல் செலுத்தலெய் புலவர் மேற்கொண்டனர். போர்
மேற் சென்றசேரமான் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் படைவிடு அமைத்தத்
தங்கியிருக்கையில், விறவியர் பாட்டிசையில் இன்புறலானார். இதுனை அறிந்த
புலவர் வினையாற்ற விரும்பும் வேந்தர் இன்பங்களைப் பிறர் அறியாமல் குறிக்க
வேண்டும் என்பதனை,

கடர் ததன் மடநோக்கின்
வானகை யிலங்கெயிற்
றயிற்றபொதி தவரிவா யசைநடை விறவியர்
பாடல் சான்ற நீடினை யுறைதலின்
வெளவே லன்னன் மெல்லியன் போன்மென
உருவார் கொல்லோநின் னுனரா தோரே ¹³²

என அறிவுறுத்தவது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ் அறவுரை,

... .. காவல்வேந்தன்
இலெப்பின் கோதை யியல்பின் வழாமை ¹³³

என இளங்கோவடிகளாலும்,

காதல காதல் அறியாமை உரிக்கிற்பின்
ஏதில ஏதிலார் தால் ¹³⁴

எனத் திருவள்ளுவராலும் கூறப்படுகின்றன. இதிலிருந்து போர்மேற்சென்ற
வேந்தர் விறவியரையும் உடன் அமைத்தத் சென்றனர் என்றும் அறிவார சென்ற
விறவியர் பாசறையில் ஆடிப்பாடி வேந்தருக்கும் வீரருக்கும் களிப்பூட்டினர்
என்றும் அறியலாம்.

7. போர் மேற்கொண்டு பாசறையிலேயே தம் வாழ்நாளைக் கழிக்கும் வேந்தர்க்கு, இல்லறத்தை நிலைவுபடுத்திப் போரை விரைவில் முடிக்கத் தா ள்ருவர்.

பெருந்தகைக் கமர்ந்த மென்சொற் றிருமுகத்த
மாவிறை யரிவை காவிய பொருநாட்
புகை மாளநிலி புரவி நெடுந்தேர்¹³⁵

எனப் பெருங்குன்றா ற் சிறார் குடக்கோ இளஞ்சேரலும்பொறைக்கு அறிவுறுத்த-
சிறார்.

8. போரினைப் புலவர் நேரடியாகக் கண்டு பாடினார். புற
முதகு காட்டாமை, வீரமரணமெறிததல் இவையே வாழ்வின் கொள்கையென
வீரரிடையே நிலைபெறச் செய்தனர்.¹³⁶

போருக்கும் புலவருக்கும் உள்ள தொடர்பினைப் பற்றி அறிஞர்
பலர் கருத்துரைத்தள்ளினர்.

மன்னர் ஆயச்சுற்றத்தின் ஒரு பகுதியான பாளையம்
புலவரும் அவர்களிடையே (வீரரிடையே) வீரப்
புகழாரிவத்தை உண்டு பண்ணவும் அதை வளர்க்கவும்
மிகப் பெரிதும் உதவினார். அமைதிக்காலங்களில்
அவர்கள் மன்னார்க்கும் அவர் வீரர்களுக்கும் அவர்கள்
முன்னோர்களின் வீரச் செயல்கள் பற்றிய கதைகள் கூறி
மகிழ்வித்தனர். போரிக்காலங்களில் அவர்கள்
படையுடன் சென்ற முதாதையரின் வீரச் செயல்களைப்
பின்பற்றும்படி தம் போர்ப் பாடல்களால் வீரர்-
க ளையும் தலைவர்களையும் ஊக்கினர்

என்பார் வி. கனகசபை.¹³⁷ வி. கனகசபையாரின் கருத்துகளையே
சான்றகளுடன் விளக்கி, புலவர் குருவோரின் நலன் பேசினார் எனக் கருத்-
துரைப்பர் ஆர்வாளர் சிலர்.¹³⁸

பாசறை

வேந்தர் தாம் போர் மேற்கொண்ட பொழுது பகைப்புலத்தே நீண்ட நாட்கள் தங்க நேரிட்டது. வேந்தரும் அவனது படைகளும் தங்கிய இடத்தைப் பாசறை, கட்டுர் என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பாசறை என்பது போருக்கு முன்பும், பின்னும் களிறும், மாவும், தேரும், படைவீரரும் தங்கியிருக்கும் பரந்த இடப்பகுதி. இப்பாசறை பெரும்பாலும் ஊர்ப்புறத்தே இயற்கையாக அமைந்திருக்கும் அல்லது செயற்கையாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும். இயற்கைச் சூழலில் மரம், செடி, கொடி, மலை முதலியவை சூழப்பெற்ற பரந்த இடப்பகுதியைப் பாசறையாக ஏற்படுத்திக் கொள்குதல் பண்ட வேந்தர் மரபு. இவ்வாறு இயற்கையாக அமைந்த பாசறை பகைவர் கண்களுக்கு எளிதில் புலப்படாது. ஆனால் பகைவர் எளிதில் புலனாகும் வண்ணம் அது அமைந்திருக்கும். இச்செய்தியை, "பாரிவற் பாசறை"¹³⁹ எனப் பதிலிறுப்பதது குறிப்பிடுகின்றது. "பிறர் தம்மைக் காளுத தாம் பிறரைக் காணத்தக்க வகையில் போர்வீரர் இருந்து பகைவரைப் பாரிக்கும் இடம் பாரிவலெனப்படும்" என்பர் ஓளவை ச. தரைசாயிப்பிள்ளை.¹⁴⁰ "பாரிவற் பாசறை - அரங்க னேயுடைய பாசறை" என்பர் பதிலிறுப்பத்தின் பழைய உரைகாரர்.¹⁴¹ இங்கே அரங்க எனக் குறிப்பிடப்படுவது இயற்கை அரங்கனாகிய மலை, மரம், செடி, கொடி முதலியவற்றையே. உயரப் பறக்க வல்ல பருந்துகளும் பறக்கலாற்றாத உயர்ச்சியையுடைய அரங்க னேயுடையதாக இப்பாசறைகள் விளங்கின என்பதை, "பருந்துபறக் கல்லாப் பாரிவற் பாசறை"¹⁴² என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றிலிருந்து, பாசறை என்பது 1. வேந்தனின் ஊர்ப்புறத்தே இயற்கையாய் அமைந்த அரங்க னேயுடையது; 2. பகைவர் கண்களுக்கு எளிதில் புலப்படாதது; 3. உரிளையிருப்போருக்குப் பகைவரைக் காட்டும் இயல்பினது; 4. களிறும்,

மாலும், தேரும், படைவீரரும் ஒருங்கே தங்கியிருக்குமளவிற்குப் பரந்த இடத்தினை யுடையது என அறியலாம்.

இத்தகு பாசறையில் வேந்தனும் வீரரும் தங்கியிருப்பார். பகலில் போரிடுவதும், இரவில் போரை நிறுத்திப் பாசறையில் ஓய்வு கொள்வதும் புகட்டையோர் போர் நெறி. இரவில் வேந்தன் துயில் கொள்ளாது, புன்பட்ட வீரர்களுக்கு ஆதரவு கூறி வரும் பாசறை வாழ்வினை நெடுநல்வாடை சிறக்க உரைத்தளித்தது. அரண்மனையில் வேந்தனைப் பிரிந்து தயருறும் அரசியின் இல்-வாழ்வைக் காட்டிப் பின்னர் இல்ல நினைவின்றி நன்னிரவிலும் படை மறவரைக் கண்டு பேசும் பாசறை வாழ்வைக் குறிப்பிட்டு அரசன், அரசி இருவருக்குமுள்ள உணர்வு வேறுபாட்டைக் காட்டியிருப்பது கருத்தறிஞரியது. நன்னிரவில் குளிர காற்றையும் மழைத் தூறலையும் பொருட்படுத்தாமல் வாளை இடையிலே-யுடைய தற்கண்மையுடைய இளையவீரனின் தோள்மேல் வலக்கையையும், இடக்கையால் குளிர்காற்றால் அலைப்புறம் தன் ஆடையைப் பிடித்துக்கொண்டு, முன்னே வீரனொருவன் வேடிபந்தனரைக் கட்டிய வேலை எடுத்ததச்செல்ல, பின்னே வெண்கொற்றக் குடை பிடித்துவர, ஒவ்வொரு வீரனையும் படைத்தலைவன் அறிமுகப்படுத்த, ஆதரவு கூறிச் செல்லும் பாண்டியனின் பாசறை வாழ்வினை,

நன்னென் யாமத்தும் பன்னிகொள்ளான்

சிலரொரு திரிதரும் வேந்தன்

பலரொரு முரணிய பாசறைத் தொழிலே ¹⁴³

எனச் சிறப்பித்துரைப்பார் நக்கிரார். பாசறையில் யானைவீரர், குதிரைவீரர், மறவர், மெய்க்காப்பாளர், நாழிகைக் கணக்கர், வண்கண் பவனர் முதலியோர் இருந்தியங்கும் நிலையினையும், தனக்காகச் சோழவாரித் தொழிந்தோரை என்ன உறங்காது சிந்தித்திருக்கும் வேந்தனின் பாசறை வாழ்வினையும் ஐம்பத்தாறு அடிகளில் சிறப்பித்துரைக்கின்றது முல்லைப்பாட்டு. ¹⁴⁴

கட்டுர் என்பதும் பாசறையைக் குறிக்கும். வேற்றப்பிலம் சென்ற பகை முடியுமட்டும் படைகள் தங்குவதற்காகப் புதிதாக ஏற்படுத்திய பாசறையைக் கட்டுர் எனப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.

வேறுபுலத் திறத்த கட்டுர்¹⁴⁵

எனப் பதிறப்பதற்கு குறிப்பிடுகிறது. "பகைவர் நாட்டிடத்தே சென்றமைத்தத் தங்கிய பாசறை" என ஒளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையும்,¹⁴⁶ "வேற்ற நாட்டிடத்தே சென்ற தங்கிய பாசறை" எனப் பதிறப்பத்தின் பழைய உரை காரரும்¹⁴⁷ குறிப்பிடுகின்றனர். வேற்ற நாட்டிடத்தே சென்ற புதிதாக/செயற்கையாக அமைக்கப் பெறாதலால் இக்கட்டுர்கள், அவை அமைக்கப்பட்ட இடத்திற்கு ஏற்றற்போல் அவற்றின்மேல் அளி இடத்தின் செடி கொடிகளைப் படரவிட்டு, கட்டுர்கள் இருப்பது தெரியாவண்ணம் மறைக்கப்படுதல் இயல்பு.

வெண்பு வே லையொரு கரைத லே மயங்கிய
விரவுமொழிக் கட்டுர் வயவர் வேந்தே¹⁴⁸

எனப் பதிறப்பதற்கு குறிப்பிடுகிறது. வெள்ளிய புவையுடைய வே லைக் கொடியையும், கரைக்கொடியையும் கட்டுர்களின் மேல் படரவிட்டுள்ளனர். இன்றும் இவ்வழக்கம் இராணுவத்தினரிடையே உள்ளது. தாங்கள் தங்கியுள்ள கடாரத்தைத் தங்கியுள்ள இடத்தின் வண்ணத்திற்கு ஏற்ற துணியால் அல்லது செடி கொடிகளால் அமைத்தக் கொள்வது உண்டு. இவ்வாறு செயற்கையாகக் கட்டுர்கள் அமைக்கப்பட்டாலும், இவை பகைவர்க்கு அச்சத்தைத் தருகின்றன "வெருவரு கட்டுர்"¹⁴⁹ எனப் பதிறப்பதற்கு குறிப்பிடுகிறது.

கட்டுர் என்பது பகைப்புலத்தே/வேற்றப் புலத்தே பகை முடியுமட்டும் செயற்கையாக அமைக்கப்படும் பாசறை எனலாம்.

வேந்தறு தொழிலே யாண்டினதகமே¹⁵⁰

யாண்டுத லேப் பெயர வேண்டு புலத் திறத்த¹⁵¹

என வேந்தர் பாசறையில் தங்கும்/பகைமேற் சென்ற காலம் ஓர் ஆண்டு
என அறிய முடிகிறது.

விரவுமொழிக் கட்டுர் வயவர் வேந்தே¹⁵²

விரவுமொழிக் கட்டுர் வேண்டுவழிக் கொளீஇ¹⁵³

எனக் கட்டுருக்கு அடையாக வரும் சொற்களே ஆழிக்குரியனவாக அமைகின்றன.
விரவுமொழிக் கட்டுர் என்றால் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் கலந்-
திருக்கும் பாசறை எனவும், பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் வாழு-
மிடத்தில் கட்டப்பட்ட கட்டுர் எனவும் இரு நிலைகளில் பொருள் கொள்ளலாம்.
பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் வாழுமிடங்களில் பாசறையை அமைக்க
வேண்டிய குழல் வடநாட்டுப் படையெடுப்பின்போது ஏற்பட்டிருக்க வாயிப்புகு.
உரையாசிரியர்கள் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் கலந்திருக்கும் பாசறை
என்றே பொருள் கொள்கின்றனர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்
தமிழகம் தனித்தன்மையோடு விளங்கி, தமிழ் வேந்தர்கள் தனித்திச் செலத்திய
காலகட்டத்தில், தமிழ்வேந்தர் பாசறையில்/படையில் பல்வேறு மொழிகளைப்
பேசுவோர் இருந்தனர் என்ற செய்தி சிந்தனைக்குரியதாகும்.

பல்வேறு மொழிகளைப் பேசுவோர் என்றால், அவர்கள் யாவர்?
அம்மொழிகள் யாவை? என்ற வினாக்கள் எழுகின்றன.

பன்னா றடுக்கிய வேறுபடு பைஞ்ஞம்¹⁵⁴

என்ற புறப்பாட்டு அடிக்குப் "பல னா ருக அடுக்கப்பட்ட பதினென்பாடை
மாக்களாகிய படைத்தொகுதி" என உ.வே. சாமிநாதையரும், ஒளவை
சு. துரைசாமிப்பிள்ளையும் உரை எழுதுகின்றனர். இவ்விரு உரையாசிரியரும்
பதினென்பாடை மாக்கள் எனக் குறித்தனரேயன்றி, அவர்கள் யார் என
விளங்க உரைக்கவில்லை. "முட்டிலா மூவறு பாடை மாக்கள்" எனச் சீவக
சிந்தாமணி¹⁵⁵ உரைக்கின்றது. இதற்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர்

பதினென்பாடை எவை என உரைக்கவில்லை. பதினென்பாடை "அங்கம், அருளம், கவிஞ்கம், கௌகிகம், காமப்போசம், கொங்கணம், கோசலம், சாவகம், சிங்கனம், சிந்த, சீனம், சோனகம், திரவிடம், தருவம், பப்பரம், மகதம், மராடம்" எனத் தொகையகராதி¹⁵⁶ குறிப்பிடுகிறது.

கிடைத்திருக்கும் சான்றகளை வைத்து நோக்கும்பொழுது தொகையகராதி குறிப்பிடும் பதினெண்மொழிகளைப் பேசும் படைவீரர்களைத் தமது படையில்/பாசனையில் தமிழ் வேந்தர் வைத்திருந்தனர் எனக் கருத இடமிருக்கிறது. யவனர் மிலேச்சரைப் பற்றிய குறிப்புகள் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் கிடைக்கின்றன. பெரும்பான்மை இவர்கள் அரண்மனைத் தொழிற்பணிகளில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். "கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த அடல்வாள் யவனர்"¹⁵⁷ எனத் தலைப்பதிகாரம் குறிப்பிடுவதிலிருந்து யவனர்கள் மதிற்காவல் புரிந்ததை அறிய முடிகிறது. மதிற்காவல்தொழிலை மேற்கொண்ட யவனர்கள் போரினம் ஈடுபடல் இயல்பே. எனிபு, சிரேக்கி, உரோம முதலிய நாட்டிலிருந்து வந்த தொழிலாளர்களேச் சோனகர் என்றும் மிலேச்சர் என்றும் குறிப்பர் என்பார் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.¹⁵⁸ மிலேச்சர் என்றால் தருக்கர், பெலகித்தானத்திலிருந்து வந்தவர். பெலச்சர் - மிலேச்சர் ஆயிற்று என்பர் பொ.வே. சோமசுந்தரனார்.¹⁵⁹ வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்தவர்களை யவனர், சோனகர், மிலேச்சர் எனப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களும், உரையாசிரியர்களும் சுட்டுகின்றனர். தொகையகராதி குறிப்பிடும் சோனகர் இவர்களே.

யவனர், மிலேச்சர் (சிரேக்கர், உரோமர், எனிபியர், பெலகித்தானியர், பிறர்) என்று குறிப்பிடப்படும் பிறநாட்டவரைச் சோனகர் எனத் தொகையகராதி குறிப்பிடுவதோடு, சீனரையும், சிங்களவரையும்

தனியே பிரித்துக் கழகிறது. விரவுமொழி எனப் பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் சுட்டுவது தொகையகராதி குறிப்பிடும் இப்பதினெண் மொழிக ளையா அல்லது வேறபிற மொழிக ளையா என்பதை அறிய முடியவில்லை.

இவற்றை அறிய முடியுமானால், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழ் வேந்தர் பிற நாட்டினரோடு கொண்டிருந்த மொழி, இன, பண்பாட்டுத் தொடர்பினை அறிந்து கொள்ள வாயிப்பிருக்கும்.

ஆரண்

போர் இருநிலைகளில் நடைபெற்றது. இருபெரு வேந்தரும் பரந்த இடத்தில் நெருக்கு நேர் நின்று போருடற்றுவது ஒருவகை. மற்றொன்று தன்னை எதிர்த்து வந்த வேந்த னைவிட தன்னிடம் படை வலிமை குறைந்திருப்பின் கோட்டைக்குள்ளேயே பாதுகாப்பாக இருந்துகொண்டு போரிடுவது. இச்சூழ்நிலையில் எதிர்த்துவந்த வேந்தன் அரண் அழித்துக் கோட்டையைக் கைப்பற்றுவதற்கு. அதற்கு பழந்தமிழ் வேந்தர் கோட்டையையும், அரணையும் அமைப்பதில் அக்கறை செலுத்தினர். வேந்தன் தங்கியிருக்கும் கோட்டையைச் சுற்றிப் பல அரண்கள் அமைந்திருக்கும். அவை முறையே மதிலரண், நிலவரண், நீரரண், காட்டரண், மலையரண் என ஐவகைப்படும்.

மதிலரண்

மதிலரண், மதில், எயில், இஞ்சி, சோ என நால்வகைப்படும். புரிசை என்பது இவற்றின் பொதுப்பெயர். மதிலில் திருமகன் நிலைபெற்ற வெற்றியைத் தேடித்தருவார் என்பது ஒரு நம்பிக்கை.

திருநிலையு பெருமன் எனயில்¹⁶⁰

எனப் பட்டினப்பாலு பகரும். மலைபோல் உயர்ந்த வாளைத் தொட்டு விளங்குவது அக்கால மதில்.

வரைபுகை நிறப்பிளி வாகிடுமீ இஞ்சி¹⁶¹

வரைபோ விஞ்சி¹⁶²

விஞ்ஞாற வோங்கிய பல்புடைப் புரிசை¹⁶³

என இலக்கியங்கள் குறிக்கும்.

இயற்கையாக உயர்ந்த நிற்கும் மலைகளையும் சேர்ந்த மதில்கள் கட்டப்படும்.¹⁶⁴ மதில்களில் செப்புத்தகடுகளைப் பதித்த உறுதி செய்யும் வழக்கமும் இருந்தது.¹⁶⁵

மதில்கள் அரிய பொறிகள் பல அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. வளைந்த தாளே எய்யும் வில், கருவிரல் குரங்குபோலும் பொறி, கல்லிழை கவள், காய்ந்த இறைத்துச் சேர்ந்தாலை வருத்தம் நெறி, செம்புருக்கு டிடா, இரும்புருக்கும் உலகன், கல்லிட்டு வைக்கும் கடை, மதிலைப் பற்றுவாரைக் கோத்த வலிக்கும் ஞாண்டில், கழுத்தில் பூட்டி முறுக்கும் சங்கிலி, உச்சியைக் கொத்தி லுளையைக் கடிக்கும் ஆட்டலைப் புட்பொறி, அடித்துத் தரும் இரும்புக்கவை, கழுக்கோல், அம்புக்கட்டு, ஏவறைகள், ஐயவித்துலாம், மதிலைப் பற்றுவார் கையைப் பொதுக்கும் ஊசி, பகைவர் கண்ணைக் கொத்தும் திச்சிலிப் பறவைபோலும் பொறி, பகைவர் உடலைக் கோட்டால் சிழிக்கும் பன்றிப்பொறி, பனைபோலும் பொறி, கணையமரம், கோல், குந்தம், வேல் வாயிற்கதவுக்கு வலியாக உள்ளே விட்டுவைக்கும் எழு, சீப்பு என்பன அம்மதில்கள்தே அமைக்கப் பெற்றிருந்த அரும்பொறிகள் என்பதனைச் சிலப்பதிக்காரத்தால்¹⁶⁶ அறியலாம். இப்பொறிகளை முப்பத்தைந்தாக வகைப் படுத்துவர் ஞா. தேவநேயன்.¹⁶⁷ மதிலின் வாயில்கள்தோறும் வீரர் இருந்த

காத்தல் மரபு. மதில்களின் வாயில்க ளைக் காப்பதற்கு வாட்போரில்
சிறந்த யவன வீரரைப் பழந்தமிழ் வேந்தர் பயன்படுத்தினர் என்பத ளைக்,

கடிமதில் வாயில் காவலிற் சிறந்த
அடல்வான் யவனர்க்கு அயிராத புக்கு¹⁶⁸

எனச் சிலப்பதிகாரம் செப்புகிறது.

எதிர்த்த வரும் பகைவர் மீது மறைந்த நின்று அம்பு எய்வதற்கு
உரிய அறைகள் மதிலின்மேல் இருந்தன. இவற்றிற்கு ஞாயில்¹⁶⁹ என்ற
பெயர். மதில்கள் அகழிகளால் சூழப்பட்டிருந்தன. அகழி சூழ்ந்த இடம்
கிடங்கில் எனப்படும். இராதேடி உலாவும் வ ளைந்த கால்க ளையுடைய
முத ளைகள் நிரம்பப் பெற்ற அகழியி ளையுடைய கிடங்கி ளை ம ளைபடுகடாம்
காட்டுகிறது. மண்ணுள்ள அளவிற்கு சூழமானதாம் நீலமணி போன்ற நிறத்தை-
யுடைய நீரையுடையதுமான கிடங்கு¹⁷⁰ என்றும், கல் ளைப் பிளந்த வெட்டிய-
தால் சிறிது சிறிதாக நீர்வரும் வாயையுடைய கிடங்கு¹⁷¹ என்றும் மதுரைக்
காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது. இரவு வே ளையில் ஊர்க்காப்பாளரின் விளக்குநிழ ளைக்
கவரும் முத ளைகள் திரண்டிருக்கும் நீர்நிறைந்த இலஞ்சிகளால் (மடு) சூழப்
பட்ட செம்பாற் செய்தாற்போலும் மதிலையுடைய மிகப்பெரிய தொன்மையான
அரன் என மாறேக்கத்த நப்பச ளையார்¹⁷² கூறுவர். ஒய்மாநாட்டு
நல்லியக்கோடல் தன் நாட்டில் பெரிய மதில் சூழ்ந்த அர ளைக் கட்டியிருந்தான்.
அதனாலேயே அப்பட்டினம் எயில் பட்டினம் என்ற பெயர் பெற்றது.¹⁷³

மதிலை வலிமைப்படுத்துவது பொறியாதலால் ஏவறைகளும்
பொறிகளையுடைய இஞ்சியே சோவரையிருத்தல்¹⁷⁴ வேண்டும். செம்பை-
யுருக்கிச் சாந்தாக வாரித்தகி கருங்கல்லாற் கட்டின மதில் இஞ்சி எனப்படும்.
இத ளை,

• பாரததேவ பஞ்சதந்திர சுவாமி நாம

• ஸ்ரீராம ஐஸ்

பக்கம் 947

‘தமிழரின் மனப்பான்மை’

381

மரம், அதை கொண்டு கட்டிப் பெற்றதாலும், வெற்றிபெற்ற வேந்தன் தோற்ற வேந்தனின் கோட்டைகளையும் அரங்கங்களையும் (கருங்கல், செம்பு, புனைந்த வலியவற்றையும் கூட) முற்றிலும் அழித்துவிடுவதாலும், இன்று இல்லாதொழிந்தன. இவ்வாறு கட்டப்பட்ட கோட்டைகளுள் ஒன்று காளப்பேரையில், இக்கோட்டையின் உயர், அகல, ஆழங்களை,

நிலவரை யிறந்த குங்குலக் கையி
வானோய் வன்ன புரிசை விசம்பின்
மீள்பத் தன்ன வுருவ ஞாயிற்
கதிர்தழை கல்லா மரம்பயில் கடியினை
அருங்குறம் புடுத்த காளப் பேரையில்¹⁷⁸

என ஐயர் மூலச்சிழார் குறிப்பிடுவர். இக்கோட்டையினை அழித்த சிறப்பு நோக்கிப் பாண்டியன் காளப்பேரையில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி என அழைக்கப் பெற்றான்.

ஏழெயில் என்ற பெரிய கோட்டை பாண்டிய நாட்டில் இருந்தது. இக்கோட்டை ஒன்றின் ஒன்றாக அமைந்த ஏழு கோட்டைகளைக் கொண்டது. ஏழெயில் கோட்டையின் கதவினை உடைத்து அதனைக் கைப்பற்றி அதில் தன் புலி இலச்சினையைப் பொறித்த சோழன் நலங்கிள்ளியைக் கோலார் சிழார்¹⁷⁹ குறிப்பார். இவ்வாறு இயற்கையாகவும், செயற்கையாகவும் அமைக்கப்பட்ட அரங்களை அழித்துக் கொண்டு வேந்தர் முன்னேற்றவர். அவ்வாறு முன்னேறும் பொழுது இவர்க்குத் தடையாக இருப்பன அரணை அடைத்திருக்கும் கதவுகள். இக்கதவுகளில் வேந்தரின் இலச்சினை பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். புலிச் சின்னம் பொறித்த கதவினையும்,¹⁸⁰ பலகவர் அரண் கதவில் தன் புலிச் சின்னத்தைப் பொறித்த சோழனையும்¹⁸¹ அறிய முடிகின்றது. இக்கதவுகள் மிக்க உறுதியினை உடையன. பலகாலம் நெறி இருதலால் கருவி, இறுதி-யிருந்தன என்பதை,

நெய்ப்படக் களிந்த தின்போரிக் கதவு¹⁸²

என மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிடும். இவ்வாறு அரசன்கள் உயரமுடையனவாயும், அகலமுடையனவாயும், திண்மையுடையனவாயும், அருமையுடையனவாயும் அமைந்திருந்தன என்பதை,

உயர்வகலந் திண்மை அருமையிந் நான்கிந்
அமைவரன் என்றறைக்கும் தூல்¹⁸³

என்றும் குறள் உறுதிப்படுத்தும்.

நிலவரன்

நிலவரன் இருநிலைகளில் அமைந்திருக்கும். பகைவர் புறமநிலைப் பற்றுமைப் பொருட்டு அதன் புறத்தேயுள்ள நிலமும், பகைவர் முற்றுகை நீடித்திருக்கும்போது, அகத்தாரிக்கு வேண்டும் உணவுப் பொருள்களைப் பயிர் செய்யும் வகையில் மதிலின் உட்புறமாக விடப்படும் தண்ணடை நிலமும் நிலவரமாகும்.

மனிநீரு மன்னு மலையு மனிநிறற்
காடு முடைய தரன்¹⁸⁴

என்றும் குறளில் மண் என்றது நிலவரனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இதனை "மதிந்புறத்த மருநிலம் பகைவர் அரசன் பற்றுமைப் பொருட்டு" எனப் பரிமேலழகர் விளக்கவுரைப்பர்.

நாடுகண் டன்ன கணைஞ்ச விலங்கல்¹⁸⁵

என்ற பதிற்றுப்பத்துக்கு 'அகன்ற நாட்டைக் கண்டாற்போலப் பேரிடத்தை அகத்தே கொண்ட அம்புக் கட்டுகள் பொருந்திய இடைமதில்' என ஒளவை ச. குரைசாயிப்பிள்ளையார்,¹⁸⁶ "நாடுகண்டன்ன கணைஞ்ச விலங்கலென்றது

நெடுநாட்பட அடைமதிப்பிட்ட காலத்தே வினேத்துக் கோடற்கு வயலம் குளமும் உளவாகச் சமைத்து வைத்தமையாற் கண்டாரிக்கு நாடுகண்டாற்போன்ற அம்புக்கட்டுக்கள் தங்கும் மலேபோன்ற இடைமதிலென்றவாறு" எனப் பதிற்றிப்பத்தின் பழைய உரைகாரரும்¹⁸⁷ கூறியிருப்பது கருதற்குரியது. நிலவரன் என்பது மதிலுக்குப் புறத்தேயும், உள்ளையும் அமைந்திருக்கும் பரந்தகன்ற இடப்பகுதி எனலாம்.

நீரரன்

நீரரன் இயற்கையாகவும், செயற்கையாகவும் அமைந்திருக்கும். மதிப்புறத்து, இயற்கையாக ஆழங்கடலும் அரங்கு அமைதல் உண்டு. அகழி அல்லது சிடங்கு என்றும் செயற்கை நீர்நிலைகளை அரங்கு ஏற்படுத்ததலும் உண்டு. திரை உண்டாகும் அளவிற்கு ஆழமுடையளவாகக் கிடங்குகள் இருந்ததை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.¹⁸⁸

காட்டரன்

காட்டரன் என்பது படை மறவர் பகைவரிக்குத் தெரியாமல் மறைந்திருக்கக் கூடியதும் தொகுதியாகப் பகைவர் புக முடியாததுமாய் அமைந்திருக்கும். காட்டரன்கள் மதிலேச்சுற்றியும் தனியாகவும் அமைந்திருக்கும். இக்காடுகளில் யானைகள் மிகுதியாக இருப்பது பற்றி இவை உம்பற்காடு¹⁸⁹ என அழைக்கப் பெற்றன.

மலையரன்

பகைவர் ஏற முடியாத உயர்ச்சியினை உடையதாக மலையரன்கள் அமைந்திருக்கும். மதிலரன்கள் மலையான இனத்துக் கட்டப்படுவது வழக்கம்.

சங்ககாலக் குறநிலமகளினருள் பலர் ஒலிவொரு மலையினைத் தத்தமக்குரிய இடமாகக் கொண்டனர். பாரியின் பறம்புமலையினை முவேந்தரும் முற்றகையில் பிட்டுப்பொழுது, கபிலர்¹⁹⁰ பறம்புமலையின் வளங்களை எடுத்துரைப்பது, மலையரவின் சிறப்பை உணர்த்தும்.

படைகள்

நாடு காவலுக்கும் போர் மேற்கொள்வதற்கும் படை பயிற்சி-பட்டது. படையை வேந்தரின் திருமேனி எனச் செப்புகிறது சிலப்பதிகாரம்.¹⁹¹ வேந்தர் பெற்ற செல்வங்களுள் எல்லாம் முதன்மையானது படை என உரைப்பார் திருவள்ளூர்.¹⁹² பழந்தமிழ் வேந்தரிடம் நிலப்படை, கடற்படை ஆகிய இருவகைப் படைகள் இருந்தன. தமிழர் வானகப் போரையும் நடத்தியிருக்கலாம் என்பர் கா. அப்பாத்தாரை.¹⁹³

நிலப்படை

காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை என்ற நான்கு வகையான படைகளை வேந்தர் போரில் பயன்படுத்தினர். படை, மூலப்படை, கனிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, குளப்படை, பகைப்படை என ஆறு பிரிவுகளையுடையது என்பார் பரிமேலழகர்.¹⁹⁴ 'குமரிப்படை',¹⁹⁵ என்ற ஒன்றினைப் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. இதற்கு உரைக்கும் உ.வே. சாமிநாதையர், இது புதிதாக அமைக்கப் பெற்ற படையெனவும், சுற்றவனைப் போல் விளையாற்றக்கூடிய வீரரைப் பெற்றிருப்பதால் இதனை அழியாப்படை எனவும் கூறுவர். படை இருக்கும் இடம் நோக்கியும், செய்யும் செயல் நோக்கியும் பெயர் பெற்றதாகத்

தெரிவித்தது. நால்வகைப் படைத்த லாவரும் சோழர் இராசசூயம் வேட்ட
பெருநற்கிள்ளியைச் சூழ்ந்திருப்பதை,

புகர்ந்தலவிர் பொற்கோட் டியா லையர்
கவர்பரிக்கச்ச நன்மாவினர்
வடிமலி வாங்குளு
கொடி மிகைநற் றேரிக்குவினர்
கதழ்சை வள்கவினர்
வானில் வாழ்ந ரார்வமொ டுந்
கடலொலி கொண்ட தானே¹⁹⁶

என உலோச்சுரை குறிப்பிடுவர். பதற்றப்பத்தம்,¹⁹⁷ புறநானு நம்¹⁹⁸
நால்வகைப் படையினைக் குறிக்கின்றன.

காலாட்படை

ஆற்றல் மிக்க ஆடவர் பலரைக் கொண்டிருந்தது காலாட்படை.
ஆடவர் என்ற சொல் வீரர் என்றும் பொருளிலேயே சங்க இலக்கியத்தில்
பெரிதும் ஆளப்பட்டிருப்பதைப் பின்வரும் தொடர்கள் உணர்த்துகின்றன:

ஆண்மை தோன்ற வாடவர்க் கடந்த¹⁹⁹
பொழிலகம் பரந்த பெருஞ்செய் யாடவர்²⁰⁰
கொலைவில் ஆடவர்²⁰¹
செருவேட்டுச் சிலைக்குத் செங்க ஆடவர்²⁰²

'ஆடு' என்ற சொல்லே வெற்றி என்ற பொருளில்தான் சங்க இலக்கியத்-
களில்²⁰³ மிகுதியும் பயின்று வருகின்றது. புகைப்புலம் சென்ற தன் ஆண்மை
தோன்றப் போரிட்டு வெற்றிபெறும் வீரனை ஆடவர் என அழைத்தனர்.
ஒளிவீசுகின்ற வாளைக் கையில் எந்திப் பெறுதற்கரிய போரில்கண் களிறுகளைக்
கொன்ற வெற்றியொடு மீள்வதே காளைக்குரிய கடமை எனப் பொன்

முடியார்²⁰⁴ கூறியார். இவ்வாறு மறக்கடமைகளை மேற்கொண்ட மறவர்களை அவர்களின் செயல்களுக்கு ஏற்பக் கிடுகுப்படையினர், கனிப்படையினர், தூ சிப்படையினர் எனக் கூறலாம்.

கிடுகுப் படையினர்

கிடுகுப் படையினர் பட்டோற்றொழுதி எனவும், தோல்புடை²⁰⁵ எனவும் வழங்குவர். இக்கிடுகுப் படையினர் யா னைப்படையினர் டே செறிந்த இருப்பர். இவர் மழைமேகம் என்ற மயங்கத்தக்க அளவிற்குக் கரிய பெரிய பலவாசிய கிடுகை ஏற்றியவர் என்பது உண்மை.

மழையென மருகு மாரிரும் பட்டோல்²⁰⁶

புரைதவ உயரிய மழைமருள் பட்டோல்²⁰⁷

என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

கனிப்படை

கனிப்படையினர் பகைப்புலத்தைச் சூறையாடுவதால் பெற்ற உணவையும், மேற்செலவை விரும்பும் கால்களையும் உடையவர். கற்கள் பொருந்திய நெடிய வழிகளை வெட்டி, சுரத்தில் அகன்ற வழிகளை அமைப்பவர். இவரின் இச்செயல்,

கொள் ளை வலிசிக் கவர்காற் கனியர்
கல்லடை நெடுநெறி போழ்ந்த சுரனடிப்ப²⁰⁸

எனப் பதிற்றப்பித்த குறிக்கும். கனிப்படையினருக்குப் பகைப்புலத்தைச் சூறையாடுவதும், நெறி சமைத்தலும் தொழிலாகும். நால்வகைப் படையும் தடையின்றி வருதற்கு நல்ல நெறியினை அமைப்பவராதலால் பாடல்கள் முன்னே செல்வர் கனியர். இவர் முன்னே செல்வதால் வழியில் தென்படும் ஊரிகளைக்

கொள் ளையடிப்பது இவ்வாறு இயல்பாயிற்று. நல்ல அம்பி ளையும் வ ளைந்த
வில்லி ளையும் உடைய கவிப்படையினர் பகைப்புலத்தில் தம்மால் முடிந்தவரை
முகந்த கொண்டு எஞ்சிய பொரு ளை மாற்றார்க்குப் பயன்படாமல் அழித்து
விடுவர். கவியரின் இவ்வியல்பினை,

கூர்நல் லம்பிற் கொடுவிற் கவியர்
கொள்வது கொண்டு கொள்ளா மித்கில்
கொளிபத மொழிய வீசிய புலமும் ²⁰⁹

எனக் கல்லாடார் கூறவர்.

வரிமை மிக்க வருகராகிய மறவரைக் கவிப்படையில் முன்னே
செல்லம்படி அடிப்பி, அவர்க்குப் பிக்குல் மெளரிய அரசர் தென்றிசையில்
உள்ள நாடுக ளைக் கைப்பற்ற நினைத்து வந்தனர். அவ்வாறு வரும் மெளரிய
அரசரின் தேர் உரு ளைகள் தடையின்றி உருகுதற் பொருட்டு, கற்பாறையி ளைத்
செதக்கி வழி ஏற்படுத்தினர் வருகராகிய கவிப்படையினர். இது னை,

முரண்மிக வருகர் முன்றற மோரியர்
தென்றிசை மாதிரம் முன்னிய வரவிற்கு
விண்ணுற வேளங்கிய பவியருங் குன்றத்த
ஒங்கதிர்த் திவிநி யுருளிய குறைத்த
அறையிறந் தவரோ சென்றனர் ²¹⁰

என மாமுலவர் உரைப்பார்.

ஆ சிப்படை

ஆ சிப்படை கவிப்படையுடன் முன்னே செல்லம் படையாகும்.
கவிப்படை படைகளுக்கு முக்குல் சென்ற பிக்குல் வரும் படைகளுக்கு நெறி
சமைக்குமென்றும், அதற்குத் த ளையாகத் தா சிப்படை ^{உடன்} செல்லம் என்றும்,
சிஞ்சுப்படை யா ளைக் கட்டித்தாடச் செல்லம் முதன்மைப் படையென்றும் அறிய
முடிவின்றது.

யா னெப்படை

சங்ககாலப் போரிகளில் யா னெப்படை முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தது.

யா னெயுடைய படைகாண்டல் மிகவினிதே²¹¹

என யா னெப்படை சிறப்பித்துரைக்கப் பெற்றது. போரில் ஈடுபடுத்தவதற்கு யா னெகள் நன்றாகப் போர்ப்பயிற்சி பெற்றிருந்தனர். இவ்வாறு பயிற்சி பெற்ற யா னெகள்,

தொழினவில் யா னெ²¹²

வினெநவில் யா னெ²¹³

போரீவல் யா னெ²¹⁴

என அழைப்பர். பதிறப்பத்தில் ஒரு பாட்டின் தலைப்பே 'தொழில் நவில் யா னெ' என்பதாகும். சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் போர் யா னெகளின் செயல்களைப் பின்வருமாறு கூறலாம்.

1. போருக்கெழும் யா னெகள் ஒடை, பொன்னரிமாலை ஆகிய அனிக னெப் பூண்டுத் திகழும்.²¹⁵

2. காரிகாலத்த முகிலானது முழங்கிவரும் அத னெப் போர் முரசின் முழக்கமெனக் கருதி, கட்டுத்தறியை வீழ்த்திக் கட்டறத்தகி கொண்டு, நெற்றியை மேலே நிமிர்த்தியெழும் போரீத்தொழிலில் நன்கு பயிற்சிபெற்ற யா னெ.²¹⁶

3. போர் தொடங்கும்பொழுது மழைக்குள் என மருகுகின்ற வகையில் இருக்கும் யா னெப்படையைப் பகைவர் படைகளுடே செலுத்தி, குழப்பித்த உண்டாக்கி, பகைப்படைகளிடையே பிளவுக னெ உண்டாக்குவர்.

அவிவாறு ஏற்படும் பிளவுகளுக்கிடையே வேலேந்திய வீரர் துழைந்து பலகவரை அழிப்பார். இவிவாறு பலகவரின் செறிந்த படைநடுவே கவியுகள் செல்வதை நீரைக்கிழித்துக் கொண்டு செல்லும் மரக்கலங்களுக்கு உவமை கூறுவார். ²¹⁷

4. கருங்காற்றிலுளம், நெடுஞ்சுழியிலுளம் அலைக்கப்பட்டு அலையும் மரக்கலத்தைப்போல, மதம் கொண்ட யானை கட்டுத்தறியை அழத்தெறிந்து மறவரை அலைக்கின்றது. ²¹⁸

5. கடிமதிலையும், கணையமரத்தால் தடுக்கப்பட்ட கதவையும், அரணையும் அழித்ததால் கவியுகளின் பூக்கள் கழன்றன. ²¹⁹

6. கோட்டையின் நெடிய கதவுகளைத் தாக்கிச் சிதைத்தலால் தவி முறிந்து குறுகிய மருப்பினையுடைய கவியுகள் பன்றியைப்போல் தோன்ற-
கின்றன. ²²⁰

7. போரித்தொழிலிலே நன்கு பயிற்சி பெற்ற யானைகள், மிக்க சினங்கொண்டு, மதம் மிகுந்து மறவரை அலைக்கும். இக்கவியுகளின் மதத்தைத் தெனிலிக்கும் பொருட்டு, இவற்றைப் பிடிசூடின் புனரித்துவது உண்டு. இவிவாறு பிடிசூடின் புனரித்தப் புனரிந்தும் மதம் தெவியாது போர் வெறுகொண்டு கவியுகள் திரிவதை,

செல்சமந் தொலைத்த வினைநவில் யானை
கடாஅம் வாரிந்து கருஞ்சினம் பொத்தி
வந்துபடு செவ்விய பிடிபுனரிந் தியல் ²²¹

எனப் பதிறுப்பதது குறிக்கும்.

முவேந்தரும் யானைப்படையினை வைத்திருந்தனர். யானைப் படையினை மிகுதியாக வைத்துள்ள வேந்தனே வலிமை மிக்கவனாகக் கருதப்

பட்டாள். தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் யா னைப்படை
என்விடைக்காதன என்றும், அவை கொங்கரிகளின் ஆறிரைக் காட்சியினை நினைப்-
பட்டும் அளவிற்குப் பெருந்திரளாகச் செல்லம் என்றும் அரிசில் சிழார்²²²
குறிப்பிடுகின்றார். பகைவர்தம் அரங்கனை அழித்த வெற்றி தரும் விறல்மிக்க
யா னைகள் பல கொண்ட பெரும்படையினைக் கொண்டிருந்ததாலேயே சேர-
குருவன் பல்யா னைச் செல்குழு குட்டுவன் என அழைக்கப் பெற்றார்.²²³
போர் யா னைகளுக்குக் கள் தரப்பட்டன அறிய முடிகின்றது.²²⁴ சங்க
காலத்தில் இயற்கையாகவும் செயற்கையாகவும் அமைந்திருந்த பகைவரின்
காட்டரன், மலையரன், மதில், கோட்டை முதலியவற்றை அழிப்பதற்கு யா னை-
களே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டன. போர்களில் யா னைகளின் பங்கு
குறிப்பிடத்தக்கதாய் இருந்தது.

குதிரைப்படை

சங்க காலத்தில் போக்குவரத்திற்குக் குதிரைகளே பெரிதும்
பயன்படுத்தப் பெற்றன. வேந்தரும், படைத்தலைவரும், பிறரும் ஊர்ந்து
செல்வதற்கும், தேரிகளை இழுத்தச் செல்வதற்கும் குதிரைகள் பயன்பட்டன.
சங்ககாலத்தில் குதிரைகள் பெரும்பாலும் போர்த் தொழிலுக்கே பயன்பட்டன.
போரில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட குதிரைகள் 'கலனை' (குதிரைக்குப் பூணும் அணி)
போன்ற படையணிகள் அணியப் பெற்றிருந்தன. மணிகளும் கட்டப்பட்டிருந்த
அறிய முடிகின்றது.²²⁵ வேல், வான் முதலிய படையெந்திய (எஃகுப்படை)
வீரரைச் செயலறப் பொருதழித்த, கொடியப்பட்ட பிடரி மயிரை உடைய
குதிரை எனக் குதிரைப்படை புகழப்படுகின்றது.²²⁷

தேர்ப்படை

தேர்கள் மிகுதியாகப் போரில் பயன்படுத்தப் பெற்றன. ஆனால்
அவை பயன்படுத்தப்பட்ட முறையினை அறிய முடியவில்லை. நெடிய தேர்களில்

காற்றில் அலையும் அழகிய கொடிகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. ஒலி வீசுகின்ற கொடியொரு தேரின் நாற்றிகையும் சுழன்ற திரிந்தன எனப் பதிலிறப்பித்த குறிப்பிடுகின்றது. ²²⁸

பொலந்தேர்ப் பொறைய ²²⁹

பொலந்தேர்க் குரிகில் ²³⁰

என்றும் பதிலிறப்பித்த அடிகள் விளக்குகையில் வேந்தரின் தேர்கள் பொற்கூல் செய்யப்பெற்ற விளங்கின என்பர். ²³¹ தேரில் மணிகள் கட்டப்பட்டிருந்ததையும், தேரோடும் பொருது அவை ஒலி செய்வதையும் அகநானாறு ²³² அறிவிக்கும். ஆனால் போரில் பயன்படுத்தப்பெற்ற தேர்களில் கொடிகள் அசைகின்றனவேயன்றி மணிகள் கட்டப்பட்டிருந்ததாகவோ, அவை ஒலித்ததாகவோ அறிய முடியவில்லை. சங்க காலத்திற்குப் பின் தேர்கள் போர்களில் பயன்படுத்தப் பெற்றதாகக் கூற முடியவில்லை.

கொடிகள்

முவேந்தரும் முறையே வில், புலி, சுயல் உருவமெழுதிய கொடிகள் னேத் தமக்குரியனவாகக் கொண்டிருந்தனர். ²³³ போர்க்களத்தில் மிகுதியான/எண்ணற்ற கொடிகள் அசைந்ததை,

பல்கொடி நடங்கு முனிபிற செழநர் ²³⁴

விரவுக் கொடி யடுக்கத்த நிரையத் தா னையொரு ²³⁵

என இலக்கியங்கள் குறிக்கும்.

வேல்

சங்க காலத்தில் வீரர் வேலுச் சிறப்பாகப் போற்றினர். தொல்காப்பியரும், ²³⁶ திருவள்ளுவரும் ²³⁷ போர்க்களவிகுதி வேலுக்கே

முதலமை கொடுத்தள்ளனர். சங்க காலத்தில் வேலே சிறப்பிடம் பெற்றதத் திகழ்ந்தது. சங்க இலக்கியத்தில் வில், வாளி இவற்றைவிட வேலே மிகுதியான²³⁸ ஆளுமையைப் பெற்றது.

போரீக்களத்திலும், பாசறையிலும் வேலேப் புகழ்ந்த பாடும் மரபு உண்டு. நிலவின் ஒளியைப் போல் வெள்ளொளி செய்யும் வேற்படையினைப் பாடிவி புகழ்ந்த பாடுவாள்.²³⁹ போரீ முனைக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு முன்னர் வேலுக்கு வழிபாடுகள் நடைபெற்றன. வேல் தெளிந்த நீரால் நீராட்டப் பெறும். மாலை சூட்டப்பெற்ற, மங்கல மகளிர் வாழ்த்த, யாமொரு பல்லிசை முழங்க ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப் பெறும். இவ்வழி-பாடுகளுக்குப் பிறகே போருடற்றதற்கு வேல் கைக்கொள்ளப் பெறும். இவ்-வழக்கத்தினை,

மங்கல மகளிரொரு மாலை சூட்டி
இன்குர லிரும்பை யாமொரு ததம்பத்
தென்னீர்ப் பருவிறந் தெருவிறந் திரிந்த
மணிமுடி தழுங்கச் செல்லுவத் செல்லம்²⁴⁰

எனப் புறநானூறு புகலம். வீரனின் வீரத்தை அளக்கும் அளவுகோலாக வேல் விளங்கியதை,

கைவேல் களிற்றொரு போக்கி வருபவன்
மெய்வேல் பறியா நகும்²⁴¹

விழித்தகன் வேல்கொன் டெறிய அழித்திமைப்பின்
சூட்டிற்றே வன்க ணவர்க்கு²⁴²

என வரும் குறட்பாக்கள் அறிவிக்கும். வேற்படையைக் கைப் பெருவிறநினிவி எனச் சோழ வேந்தனொருவன் பெயர் பெற்றதுள்ளார். வேற்படையினைப்

பயன்படுத்திய பெற்றி பற்றி இவ்வேந்தன் இப்பெயர் பெற்றிருக்கக் கூடும். தமிழ்த் தெய்வம் முருகனும் வேலைத் தனக்குரிய பட்டயாகக் கொண்டுப்பத கருத்தாகும். முருகனுக்குச் சிறந்த பட்டயாக விளங்குவது 'வேல்' என்றும் அதனை வழிக்குத் தனையாகப் பெரியோர் கொள்வர் என்றும் உரைப்பர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்.²⁴³ வீரரும், வேந்தரும், வெற்றித் தெய்வமும் வேலைப் போற்றியதிலிருந்து பழந்தமிழர் வாழ்வில் வேல் பெற்றிருந்த சிறப்பை அறிய முடிகின்றது.

வாரர்

வாட்படை வீரர் வேற்படை, வீற்படை வீரர் போலல்லாத, அண்மையில் நேருக்கு நேர் நின்று போருடற்றவர். இவரை 'வார மறவர்',²⁴⁴ 'வாவின வாழ்நர்',²⁴⁵ என இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன.

வாள்மயங்கு கருந்தார்²⁴⁶

வயவர் வீழ வாளரின் மயக்கி²⁴⁷

வாரர் வலியுறுத்தி²⁴⁸

ஒலிவாரர் வயவேந்தர்²⁴⁹

என வரும் இலக்கிய அடிகள் வாட்போரின் சிறப்பினை அறிவுறுத்தும். புலித் தோலாற் செமித உரையிலில் வாளை வைத்திருப்பர். அத மின்னலைப் போன்ற ஒளியை எளிபதை,

திப்பிலி யெஃகம் புலியுறை கழிப்ப²⁵⁰

நெடுவயி னெலிய மின்றுப் பரந்தாங்கிப்
புலியுறை கழித்த புலவனா யெஃக²⁵¹

எனப் பதிற்பதற்குக் குறிப்பிடுகின்றது. வாட்போரில் வல்லவொருவர் பற்றி சேரவேந்தனொருவர் கருளுரேறிய ஒள்வாட்கோப்பெருத் சேரவிரும்பொருது என அழைக்கப் பெற்றார்.

கடற்போர்

கடலில் கலம் செலத்தவதில் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர் தமிழர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சிரேக்க, உரோம நாடுகளுடன் வானிகத் தொடர்பினை மேற்கொண்டிருந்தனர். வணிகத்திற்காகக் கட்டப்பட்ட கலங்கள் பின்னர் போர்களுக்கும் பயன்படுத்தப் பெற்றன. சங்ககால வேந்தரிடம் முற்றவிதமான கலங்கள் இருந்ததாகக் கூறவர். ²⁵²

சோழர் கரிகாற் பெருவளத்தானின் முன்கூறி கடற்போர் நிகழ்த்தியதை,

நனியு முநீர் நாவா யோட்டி
வனிதொழி லாகிட வரவோன் மருக ²⁵³

என வெவ்விக்க யுத்தியார் குறிப்பிடுவர். கரிகாற் பெருவளத்தான் இலங்கை மீது படையெடுத்த பன்னிராயிரம் சிங்களவரைச் சிறைகொண்டிந்து, காவிரிக்குக் கரைகட்கும் பனியிற் ஈடுபடுத்தினான் எனக் குறிப்பர் கே.கே. பிள்ளை. ²⁵⁴

சேரர் செங்குட்டுவர் கடலின் நடுவிற கப்பலைச் செலத்தித் தன் ஆட்சிக்கு இடையூறு செய்தவந்த கடம்பரிகளைத் தொலைத்தான். இதனால் இவர் சேரமான் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவர் எனச் சிறப்பித்தவரெனக் பெற்றார். இவர் கலங்கள் கடலில் செல்லம்போது, பிற கலங்கள் செல்ல ஆஞ்சம் நிலையினை,

சினயிடு தானை வானவன் குடகடற்
பொலந்தரு நாவா யோட்டிய வவிவழிப்
பிறகலத் செங்கலா தனையே ²⁵⁵

என மாறேக்கத்த நப்பசலையார் கூறவது கருத்ததக்கது. செங்குட்டுவர் மேற்கொண்ட கடற்போரிகளை இலக்கியங்கள் சிறக்கத் ²⁵⁶ கூறகின்றன.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் பெற்ற வெற்றிகளுள் புலவர் பலராலும் போற்றப்படும் பெருமை வாய்ந்தது. அவன் கடற்போர் மேற்கொண்டு பெற்ற வெற்றியாகும். கடலிடையேயுள்ள தீவொன்றைத் தம் வாழிடமாகக் கொண்டிருந்த பகைவரைக் கொன்று, அவர் காவல்மரமாகிய கடம்பிலுள் முரசுசெய்த முழங்கியதை,

வலம்படு முரசிற் சேர லாதன்
முந்நீ ரோட்டிக் கடம்பறுத் திமயத்து²⁵⁷

சாலிபெருந் தானைச் சேர லாதன்
மால்கடல் ஓட்டிக் கடம்பறுத் தியற்றிய
பன்னமை முரசின் கன்னதிர்த் தன்ன²⁵⁸

என அகநானூறு அறிவிக்கும்.

மேகம் சூழ மலைகள் நிற்பதைப் போல கடல்நீர் சூழக்கலங்கள் பல நிற்கும் கடற்கரையினையும், கடல்போல் ஆழந்த அகழியினையும் உடைய நெல்லூர் என்றும் பேருரைக் கெட்பற்றி ஆட்சி புரிந்ததாக, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாராட்டுவர் மாங்குடி மருதனார்.²⁵⁹ நெடுஞ்செழியனின் இந்நெல்லூர் வெற்றிக்கு வேற விதமாகப் பொருள் கறுவர் ஞா. தேவநேயன்,²⁶⁰ "வரலாற்றாக் காலத்திற்கு முற்பட்ட வடிம்பலம்ப நின்ற பாண்டியன், கலப்படை (கடற்படை) கொண்டு சாலி என்றும் சாவகத் தீவை (Jeva) வென்ற செய்தியை, அவன் வழியினான தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் மேலேற்றி மருரைக்காடுதி (75-88) கறுவதையும்" என இவர் உரைக்கும் கருத்திற்கு அகச்சான்று இல்லை. இவர் கருத்து ஆய்விற் குறியது. மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகளிலிருந்து தமிழ் வேந்தர் சங்க காலத்திலேயே கடல்கடந்த நாடுகளை வெற்றி கொண்டுள்ளனர் எனத் தெரியவருகின்றது.

வடநாட்டுப் பேரர்

வடபுலவேந்தரையும், ஆரிய மன்னரையும் தமிழ்வேந்தர் வெற்றி கொண்ட செய்தியினை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இமயத்தில் தம் இலக்கினையப் பொறிப்பதை மூவேந்தரும் பெருமையாகக் கருதினர். வட இமயத்தில் தமிழ்த்தடம் பொறித்த தமிழ் மூவேந்தருள் முதல்வன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்றும் சோழருள் இமயத்தில் தமிழ்ச்சின்னம் பொறித்தவன் கரிகாலன் என்றும் பாண்டியருள் மீனதிகொடி பொறித்தவன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்றும் குறிப்பர் கா. அப்பாத்தரை.²⁶¹

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் வடவாரிய மன்னரை வெற்றி கொண்டதைப் பரனர்,²⁶² மாமூலமூர்,²⁶³ குமட்டுர்த் கண்ணூர்²⁶⁴ ஆகிய மூவரும் குறித்திள்ளனர். ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் பெற்ற வெற்றியினை இளங்கோவடிகள்²⁶⁵ உரைத்திள்ளார். வடபுலத்தரசரை வென்ற இமயத்தில் புலி பொறித்த மீன்தான் கரிகாற் பெருவளத்தான். அவ்வாறு மீன்தான் வச்சிர நாட்டரசன் தந்த முதல் பந்தரையும், மகத நாட்டரசன் பகைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டிமண்டபத்தையும், அவந்தி நாட்டரசன் உவந்த கொடுத்த தோரணவாயில் முதலியவற்றையும் பெற்றத் தமிழ்நாடு வந்தடைந்ததை,

மாநீர் வேலி வச்சிர நன்குட்டுக்
கோலிறை கொடுத்த கொற்றப் பந்தரும்
மகதநன் குட்டு வானவாய் வேந்தன்
பகைப்புறத்துக் கொடுத்த பட்டிமண் டபமும்
அவந்தி வேந்த னவந்தனன் கொடுத்த
நிவந்தோங்கு மரபிற் குரண வாயிலும்²⁶⁶

எனத் திவப்பதிகாரம் செப்பும். ஆரிய அரசர் பலரை கங்கைப் பேராவற்றி-
கரையில், செங்குட்டுவன் ஒருவனாக நின்று போருடற்றி வெற்றி கொண்டதை,

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..

... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..
... ..

கங்கைப் பேரியாற்றைக் கடம்புள வித்தம்
எங்கோ மகளை யாட்டிய வந்தாள்
ஆரிய மன்ன ரீரைத் தூற்றவர்க்
கொருந் யாகிய செருவென் கோலம்
கவ்விற்த்தக் கண்டது கடுங்கட் கூற்றம்²⁶⁷

என இளங்கோவடிகள் கூறவரி. வடபுல மன்னர் வாட, பாண்டியன் கடகாரத்தத்
தஞ்சிய மாறன் வழுதி போருக்கெழும் நிலையினை, மருதன் இளநாகரூர்²⁶⁸
பாடுவரி.

தொல்வியுற்ற ஆரிய அரசரும், வடபுல மன்னரும் இழிவுபடுத்தப்
பட்டதை அறிய முடிகின்றது.

ஆரியரலறத் தாக்கி²⁶⁹

ஆரியவரசர்

கடும்பகை மாக்க னைக் கொன்ற²⁷⁰

பேரிசை மரபி ஞரியர் வனங்கி

நெய்த லெப் பெய்து கையிற் கொளி²⁷¹

கனக விசயர்தன் கதிர்புடி யேற்றி²⁷²

என்றும் அடிகள் தமிழ் வேந்தர் வடநாட்டு அரசரை வெற்றி கொண்டமையை
உணர்த்தும். இவர்தம் கடும்பகைக்குரிய காரணம் தெரியவில்லை. சங்க
காலத்தில் 'தென்குட்டவர் மீது வடநாட்டவரின் அதிகார பர்வமான ஆக்கிர-
மிப்பு (Authenticated invasions) நடந்ததாக எம். ஆரோக்கியசாமி²⁷³
குறிப்பிடுவது உணர்த்தக்கூடா.

பேரார்

"உலக சமுதாயங்கள் அனைத்திலும் பேராரே தலைமையும் முதன்மையும்
எய்தி இருந்தது. தொல்காப்பியர் காலச் சமுதாயம் அதற்கு விலக்கின்றது.

போர்வயிற் பிரியும், மறக்காததனைத் தடுப்பதுபோல, இலக்கியச் சான்றோ, இலக்கணக் குறிப்போ ஒன்று கட இல்லாமை உணர்த் தக்கது. தொல்-காப்பியப் புறத்தினை, அகத்தினையினும் தலைமை உடையது. அகமா புறமா எனில், புறமே முதல் என்பது அற்றைநாட் கருத்து" எனப் போர்த்தினையாசிய புறத்தினையுப் பற்றிக் கருத்தரைக்கின்றார் க.ப. அறவாணன்.²⁷⁴ சங்க காலத்தில் போர்ப்பன்பு மிக்கிருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. போரிருவதெற்கென்றே மறவர் குடிகள் இருந்தன. போரிருவது ஒன்றே இவர்கள் தொழில். போரைத் தொழிலாகக் கொண்ட மறவர்கள் மட்டுமே போரில் ஈடுபட்டனர். மற்றத் தொழில்களில் இம்மறவர்கள் ஈடுபடவில்லை என்பார் வி.ஏ. சுமீத்.²⁷⁵ சங்க காலத்தில் எண்ணற்ற போர்கள் நடைபெற்றுள்ளன. போர் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் மக்களுடைய வாழ்க்கை பாதிக்கப்படாமல் இருந்தது என்பர் வி.ஆர். இராமச்சந்திர தீட்சிதர்.²⁷⁶ தீட்சிதரின் கருத்தை முற்றிலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. போரினால் நாடுகள் அழிந்ததையும், மக்கள் சொல்-லொழுத் தப்பமுற்றதையும்²⁷⁷ புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

போரில் வீரர் நிலை

போர்வீரர் எனிகொலக்கஞ்சாத அரவு போற்றுவதாக விளங்கினர். இவ்வீரர்களின் தழக்கமையும், மறமும் புலவர்களால் போற்றியுரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவர் முன் வைத்த அடியினைப் பெயரித்தப் பின் வானிகாத மறப் பண்புடையவர்.²⁷⁸ போரில் புல்பட்டு வீழ்ந்தபொழுதும், அப்புலினை ஆற்றிக் கொண்டு உயிர்வாழ வேண்டும் என எண்ணுவராயிப் போரிலேயே மடிந்த புகழெய்த விரும்புவர்.²⁷⁹ இவர் முருக்கமரத்தை இலக்காக நிறுத்தி அதன்மேல் வேலெறிந்த பழுவார்.²⁸⁰ ஒளிய பொறிகள் பொறித்தள்ள வீரகண்டையறிந்த கால்க னையுடையவர்.²⁸¹ படம் என்றும் மேலாடையை

அவிந்திருப்பர்.²⁸² வேந்தன் போரில் பகைவரால் தன்புற்றபோது, உடன் கொடியுயர்த்திப் படைத்த லேமையேற்ற, நிறையடங்காது வரும் பகைவரின் பெருந்தா னையைத் தடுத்த நிறத்தம் மறவ னைப் புறநாறாறு²⁸³ காட்டுகின்றது. போர் மறவரின் வீரத்தையும், அவர்தம் போர்ச்செயல்க ளையும் பின்வருமாறு கூறலாம்.

1. கவிர்து மறவர் கவிர்தின் பிடரியில் அமர்ந்து, காலைப் பிடரிக் கவிர்தின் இடையில் செலத்தித் தம் குறிப்பினை உரைத்திக் கவிர்தினைச் செலத்துவர். குதிரைவீரர் தம் கால்களால் சேலத்தினை ஆட்டித்தம் குறிப்பினை உரைத்திக் குதிரையினை இயக்குவர். பகைவரைத் தம் வேலால் கெடுப்பர். தோள்வலிமை பெறுவதற்காகக் கல்லொரு பொருது எடுக்கப் போன்ற உறுதிவாய்ந்த தோள்க னைப் பெற்றிருப்பர். வில்லேந்திப் பொருது வருத்துவர் எளிபத னை.

கவிரகடைஇய தாள்
மாவுடற்றிய வடிம்பு
சுமைந்ததைந்த வேல்
கல்ல லேத்த தோள்
வில்ல லேத்த நல்வலத்து²⁸⁴

எனப் பதிற்றுப்பத்து குறிப்பிடும்.

2. வில்லே மாள்பளவும் வ ளேத்தலால், அதன் நான் உராய்தலால் விளக்கமுற்ற நீண்ட பெரிய கையி னையும், திரண்ட வலிமையி்க தோலி னையும் உடையவர் வீரர். இவர் விண்மீன் போல் விளங்குகின்ற மலிகள் வைத்துத் தைக்கப் பெற்ற பக்கரையும், அழகிய கவரி மயிராலாகிய த லையாட்டித்தையு- முடைய குதிரையில் பாய்ந்து செல்வர். காய்புடைய வேற்புடையப் பற்றிப் பகைவர்மேல் எறிவர். பகைவர் எய்தும் தன்பத்தைக் கண்டு அத னையே

மேன்மேலும் மிகுவிக்க விரும்பும் நீங்காத ஆன்மையினையும் நெஞ்சிலே நிலையாகவும் உணர்வினையும் உடையவர். 285

3. படை முகப்பில் நின்று தன் பக்கத்தினருக்கு வீரம் ஊட்டுகிறான் ஒருவன். அவன்மேல் பகைவர் வேலைச் செலுத்துகின்றனர். மடல்களையுடைய வலிய பனைபோன்ற அவளுடைய உடல் முழுதும் வேல்கள் பாய அவன் சலியாமல் போயிருக்கிறான். 286

4. மறவனொருவன் களத்திலே கொன்று குவித்த கலிகளின் வானத்த மீன்களிலும், கார்முடில் பொழியும் துளிகளிலும் மிததி. 287 இக்கற்ற ஆன்மையில் மிகையான கற்பனையே. பல யானைகளைக் கொன்ற பெருவீரன் என்பதே உண்மை.

5. வீரனொருவன் வெறிகொண்டு கைவேலை ஆட்டியபடி பலரைக் கொன்று குவித்தான். கடலைப் பிளந்து கொண்டு செல்லும் படகுபோலப் பகைவரின் படையலிகளைப் பிளந்துகொண்டு சென்று, அப்பகைவரின் கலிகளைக் கொன்றான். 288

6. நேற்ற நடந்த போரில் தன் தமையனைக் கொன்றவனே, அவன் தம்பியொரு சேரித்துக் கொல்வதற்கு மறவனொருவன் முனைகிறான். அவன் போருடற்ற வருவதைக் கேள்வியுற்ற பாசறையிலுள்ளோர் நடுங்கி-
கின்றனர். 289

7. புல்லம் நீரும் இன்றி, உப்பு வானிகர் கைவிட்டுச் சென்ற, முடம்பட்ட எருமை தன் அருகே கிடத்த அனைத்தையும் தின்ற தீர்ப்பதபோல, மறவனொருவன் அசையாத நின்று தன்னை எதிர்த்த வரும் பகைவர் அனைவரையும் தீர்த்துக் கட்டுகிறான். 290

8. மனத் தெளிவுபெற்ற சான்றோரின் முகத்தில் ஒளி தோன்றும் என்பது நம்பிக்கை. மன ஒருமைப்பாட்டோடு உள்ளியது முடிக்கும் உரளுடைய

வேந்தரும், மறவரும் முகத்தில் ஒளி பெற்றிருந்ததாக அறிய முடிகின்றது.

"சேரமான் கருரேறிய ஒளிவாட்கோப்பெருஞ் சேரனும்பொறையைக் கண்ட
ஞான்ற நின் உடம்பு பெறுவாயாகென அவனைச் சென்ற கங்கு தம்முடம்பு
பெற்ற நளிவெருடத் தலையார் பாடியது" என்ற குறிப்பு புறநானுற்று²⁹¹
பாடலுக்குத் தரப்பெற்றவினமை கருதற்குரியது. "ஒளியாவது: அரசர்-
பாலுள்ள தெய்வத்தன்மை" என உரைப்பர் உ.வே. சாமிநாதையர்.²⁹²
வேந்தர்பாலுள்ள இவ்வொளியினை,

இனையர் இனமுறையர் என்றிகழார் நின்ற
ஒளியோ டொருகப் புகும்²⁹³

உறங்கு மாயிற் மகிளவன் றன்கொளி
கறங்கு தென்முகை வையகம் காக்குமால்²⁹⁴

என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. உலகைக் காக்கும் வேந்தரின் ஒளித்
தன்மையினைப் பரிமேலழகரும்²⁹⁵ குறிப்பர். வேந்தரிடம் காணப்படும்
இவ்வொளித் தன்மை மறவரிடமும் இருப்பதை அறிய முடிகின்றது. முகத்தில்
தோர்மும் ஒளியையுடைய மறவனொருவன் போருடற்றுவதற்காகப் பாசறையில்
வந்து தங்கினான். நல்ல பாம்பு வாலும் புற்றைப் போலவும், கொல்லேறு
திரிகின்ற மன்றம் போலவும் வலிமையுடைய பகைவரும், இம்மறவனின் வருகை-
யறிந்த நடுங்குவதாகப் புறநானு²⁹⁶ புகல்கின்றது.

9]. போர்க்களத்தில் இருதிருத்தப் படைவீரரும் தமர் என்றும்
பிறர் என்றும் கருதாது கும்போர் உடற்றுகின்றனர். அப்பொழுது வீரனொருவன்,
தம் பெயரையும் தங்கள் இறைவன் சிறப்பையும் விளக்கி வாழ்க்கையில்
வெறுப்புற்றவர் எவராயினும் இங்கு எம்மோடு போர் செய்ய வருக என அழைத்-
கின்றான். பாம்பு உயிற்றித் தமையை எவ்வாறு எவரும் நெருங்குவதற்கு
அஞ்சவரோ அவிவாரே அவனை நெருங்குவதற்கும் அஞ்சுகின்றனர் பகைவர்.²⁹⁷

10. போரில் ஈடுபட்டுள்ள வீரஞ்ஞவன் தான் பகைவரை எதிர்த்துச் செல்லும் முறை வரும்வரையும் காத்திராத வீரம் தோன்ற முன்னேறிச் சென்ற, தனக்கு முன்னே வரும் பெரும்படையை எதிர்த்துள்ளான். 298

11. நேற்ற நடந்த போரில் தன் அண்ணனைக் கொன்றவனைத் தேடிக்கொண்டு அவனின் தம்பி வருகின்றான். பேரூரில் கிடைக்கும் சுவையிடுகப் பெருங்குளியைப் பெறுவதற்குத் தன் மனைக்கன் நழைந்த ஒரு கலத்தைத் தேடுபவனைப்போல அவன் பகைவனைத் தேடி வருகின்றான். 299

12. தன் நண்பஞ்ஞவன் பகைவரால் சூழப்பட்டிருப்பதை அறிந்த வீரஞ்ஞவன், நண்பனைக் காக்கும் பொருட்டு முன்னேறிச் செல்கின்றான். சங்கிலியால் பூட்டப்பெற்ற களிற்றின் கால்களைப் போல் இறந்த வீரர்களின் குடல்கள் முன்னேறும் வீரனின் கால்களைச் சுற்றிக் கொள்கின்றன. இதைப் பற்றியெல்லாம் அவ லையுறுத கன்றை நோக்கி ஓடும் பசுவைப் போலத் தன் நண்பனைக் காக்கச் செல்லும் மறவனின் இயல்பை,

வடிமா னென்கன் கடிமுகத்தேந்தி
ஒம்புமி னேம்புமி விவனென வோம்பாத
தொடர்கொள் யானையிற் குடர்கா றட்பகி
கன்றமர் கறவை மாள
முன்சமத் தெதிர்த்ததன் றேழற்கு வருமே 300

எனப் புறநானூறு புகழ்கிறது.

போரில் வேந்தன் நிலை

வேந்தர் போரை முன்னின்று நடத்துவார். இக்காரணம் பற்றியே வேந்தர் 'சான்றோர் மெய்ம்மறை' எனப் புகழப்பட்டனர். பதற்றப்பத்தில் ஒரு பாட்டிற்குத் தலைப்பே சான்றோர் மெய்ம்மறை என்பதாகும். "சங்குச்

சான்றோ ரென்பது போரில் அமைதியுடைய வீரரை, மெய்ம்மறை - மெய்பு
கருவி; மெய்ம்மறையென்றது அச்சான்றோர்க்கு மெய்பு கருவி போலப் போரிற்
புக்கால் வலியாய் முன்னிற்றவன், இச்சிறப்பு நோக்கி இதற்கு, (இப்பாட்டிற்கு)
'சான்றோர் மெய்ம்மறை' என்ற பெயராயிற்று" எனப் பதிலுறுத்திப்
பழைய உரைகாரர்³⁰¹ குறிப்பிடுவது கருத்தக்கது. வேந்தரைப்
'படையேழுமவர்' எனப் பதிலுறுத்திய³⁰² 'வில்லேழுமவர்' எனத்
திருக்குறளும்³⁰³ குறிக்கின்றன.

மலையின்கள்ளே உள்ள முழையிலிருந்து வெளிவரும் புலையிப்போல
வேந்தன் போருக்கு எழுந்ததை,

அணங்குடை நெடுங்கோட்டையாக முனைஇ
முணங்குறியிர் வயமான் முருவலி யொருத்தல்
ஊகை யுள்ளந் தரப்ப விரைகுறித்தல்
தாள்வேண்டு மருங்கின் வேட்டெழுந் தாங்கு³⁰⁴

எனப் புறநானூறு புகழும். போரின்போது வேந்தர் புலித்தோலாற்
செய்யப்பட்ட கவசத்தினே அணிந்து களிற்றின் மீது ஊர்ந்து வருவார்.³⁰⁵
களிற்றின் மீதுருந்தே போரிடுவார்.³⁰⁶ வேந்தர் போருடற்றவதைக் கடவுளர்
போரிட்ட செயலோடு ஒப்புமைப்படுத்திப் புலவர் உரைத்துள்ளனர்.
முருகன்,³⁰⁷ திருமால்,³⁰⁸ முதலிய கடவுளரோடும் அக்குரன்³⁰⁹
முதலிய புராண நாயர்களுடனும் வேந்தரின் போரிச்செயல் உவமையாகக்
கூறப்பட்டுள்ளது. திருமால் போல் காக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டதால்,
அப்பொருளிலும் திருமாலின்³¹⁰ ஒப்புமைப்படுத்திப் போற்றப்பட்டனர்.
வேந்தரின் வீரம் கூற்றவதுக்கு உவமையாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

கற்ற வெகுஞ்வுரிது மாற்றமாற் ற லேயே³¹¹

பகையெலிற் கூற்றம் வரிதும் தொ லையாகி³¹²

மன்பதை சவட்டுந் கூற்ற முன்ப³¹³

காலஞ் காலம் பாரிக்கும் பாராத
வேலிஞ் தானே விழுமியோர் தொ லைய³¹⁴

எனவரும் இலக்கிய அடிகள் வேந்தரின் மறப்பெயை உணர்த்துகின்றன. போர் வேட்கை கொண்ட வேந்தரின் சிற்றத்தை எவ்வகையாகப் பகுத்தகி கூறவர் க. கைலாசபதி.³¹⁵ வேந்தர் போரிடும்பொழுது, ஆரவாரம் செய்யாது, போரிடும் செயலிலேயே கருத்தா கிறி, எதிர்த்த வரும் மறவரை வெற்றி கொள்ளும் ஆற்றலுடையவர். இப்பன்புடன் போருடற்றிப் பகைவரை வெற்றி கொண்ட பான்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் போரித்திறத்தை,

உடன்றமேல் வந்த வம்ப மன்னரை
வியந்தன்ற மிழிந்தன்ற மிலனே யவரை
அமுந்தப் பற்றி யகல்விசம் பாரிப்பெழக்
கவிழ்ந்தநிலஞ் சேர வட்டதை
மகிழ்ந்தன்ற மலிந்தன்ற மதவி மிலனே³¹⁶

என இடைக்குன்றா ி சிழார் கூறவர்.

வேந்தனின் போரிச்செய லை மறவனொருவன் வியந்த போற்றுகின்றான். உடாட்டுக் காலத்தில் கலங்கற் களினை எமக்குத் தந்த வெறி இல்லாத களினைத் தான் உட்பாள். போரில் மட்டும் எங்க ளெழுந் விடாமல் தானே முன்சென்ற போரிடுகின்றான். எனவே இவன் எங்கன்பால் அட்பில்லாதவன் என மறவன் உரைப்பதை,

எமக்கே கலங்க நருமே தானே
தேற லுந்து மன்னே நன்றம்
இன்னுன் மன்ற வேந்தே யினிய

நேரா ராரெயின் முற்றி
வாய்மடித் தா ரறிநீ முந்தென் குளே³¹⁷

எனப் புலவர் ஆலியார் குறிப்பது, பழந்தமிழ் வேந்தரின் மறப்பண்பையும், மறவரைப் போற்றும் அருட்பண்பையும் ஒருங்கே விளக்க வல்லதாகும்.

இருபெரு வேந்தரின் போர் வீரர்கள் போர்க்களத்தில் பொருடற்றி மடிந்தவிடின், உயிருடன் வாழும் இருவேந்தரும் போர்க்களம் புகுந்த ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்தப் போரிட்டு உயிர் தறப்பர். இச்செயலைத் தொல்-காப்பியஞர்,

... .. வான் வாய்த்த
இருபெரு வேந்தர் தாமுள் சுற்றமும்
ஒருவரும் ஒழியாத் தொகைநிலைக் கண்ணும்³¹⁸

எனக் குறிப்பிடுவர். சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதலும் சோழன் வேற்பட்டைக்கைப் பெருவிறற்கிளியும் போரிப்புறத்தப் பொருது வீழ்ந்தனர். இவரை "அறத்தின் மகிழ்வு மறப்போர் வேந்தர்"³¹⁹ எனப் புறநானூறு குறிப்பிடும். புறப்புண் பட்ட தமிழ்வேந்தர், வடக்கிருந்த உயிர் தறந்தனர்.³²⁰ போரில் வேந்தர்க்குத் துணையாகக் குறநில மன்னரும், குறநிலத் தலைவரும் சென்ற வெற்றித் தேடித் தருவதனும். இவரை "உலந்தழி உலக்கும் நெஞ்சறி துணைவர்"³²¹ எனப் புறநானூறு புகலும். வெற்றி பெற்ற வேந்தர், வென்ற நாட்டிலிருந்து சிறந்த பொருட்களைக் கவர்ந்து வருதல் இயல்பு. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன், சேரரின் முசிரியை வென்ற, அங்கிருந்த கடவுட் படிமத்தைக் கவர்ந்து வந்ததாக எடுக்காட்டுர் தாயங்கண்ணார் கூறவர்.³²² பிற்காலப் பல்லவரின் வாதாய் படைபெருப்பில் விநாயகர் படிமத்தைக் கொண்டு வந்தது ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

போரின் உச்சநிலை

முவேந்தர்களுக்கிடையே நடைபெற்ற போர்களில் தலையாலங்கானம், வெவ்விப்பறந்தலை, தகடூர், கழுமலம், திருப்போர்ப்புறம் ஆகிய இடங்களில் நடந்த போர்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. புலவர் பெருங்குடிராள் சிழார் போரின் கருமையைச் சிறக்கக் காட்டுகின்றார். படைகளின் பகற்காலச் செயலினைக் குறிக்காமல், அவற்றின் இரவுக்கால செயலினைக் குறித்து, அதன் மூலம் பகற்காலப் போரின் கருமையை உறித்துரை வைக்கின்றார்.

ஊர்ப்புறத்தே பகைவேந்தன் முற்றுகையிட்டுள்ளான்,
அவதனைய கவிரகன் பாசறை எல்லையினைப் பரந்த
இயங்குகின்றான். விரைந்த செல்லம் குதிரைகள் வீரர்களைச்
சுமந்த கொண்டு, குறிப்புவிழ்ச் செல்ல நிற்கின்றான்.
ஒளி வீசுகின்ற கொடிகள் அசையத் தேர்கள் நாற்புறமும்
சுழன்ற திரிகின்றன. இவ்வாறு பகைவேந்தன் பாசறை
விளங்குகின்றது. நாட்டைக் காக்கும் வேந்தனின் பாசறையிற்
இருக்கும் வீரரோ சிறிதும் நடுக்கமில்லாதவராய் விளங்கு-
கின்றனர். தாம் பிறந்த குடிக்கு நல்ல புகழை நிலை
நிறுத்தும் பொருட்டு, வஞ்சினம் கூறிய வீரர்கள் தங்கள்
வீரவனை ஒலிக்கப் பாசறையில் சுழன்ற திரிகின்றனர்.³²³

பண்டை நாளில் இரவில் போர்நிகழ்தல் இல்லை. போர் நிகழாத இரவுப் பொழுதில் இருபடைகளும் போர்க்குறிப்புடன் நிற்கின்றன என்றால், பகலில் இவற்றின் நிலை என்ன? என்பதனைக் குறிப்பாகப் பெற வைக்கின்றார் புலவர். முவேந்தரும் தலையாலங்கானத்தில் பொருடற்றிய நிலையினை, /

தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானத்து³²⁴

எனக் குறிப்பர் குடபுலவியுள். தம்மவரென்றும் அயலவரென்றும் அறியாத அளவிற்குப் போர் மிகக் கருமையாக நடைபெற்றதை,

தமர்பிற ரறியா வமர்மயந் கருவத்(து) 325

எனப் புறநானூறு புகழம்.

பழந்தமிழ் வேந்தரிடையே நடைபெற்ற போர்கள் பல. அவற்றின் சில குறிப்பிடத்தக்கன. சோழ நாட்டில் உள்ள திருப்போர்ப்புறம் எனும் இடத்தில் நடைபெற்ற போர், பழந்தமிழகத்தில் நடைபெற்ற போர்களிலேயே குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாக அமைந்துள்ளது. இப்போரில் சோழன் வேற்பட்டிக்கைப் பெருவிறற்கின்றியும் சேரன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனும் பொருது மடிந்தனர். இப்போரில் பிழைத்தார் ஒருவருமில்லை. இப்போரின் உடனிருந்த கண்ட பரனரும், கழாத்த லையாரும், இருபெரு வேந்தரின் அழிவுக்கு இரங்கிப் பாடியுள்ளனர். புலவர் இருவரும் இப்போரின் கடுமையினைப் பின்வருமாறு உரைப்பார்.

களம் புகுந்த களிகளே கனக்கிலாதன. அவை அத்தனையும் அம்பால் அடியுண்டு அழிந்தன. வெற்றிப் புகழும், விரைந்த செலவும் உடைய குதிரைகள் அனைத்தும், மறம்மிக்க தம் மேலாட்களுடன் அழிந்தன. தேர் ஏறிவந்த பெருவீர-ரெல்லாம், ஒருசேர மடிந்தனர். வான்கொங்கு வலிக்கப் பெற்ற, மயிரிசீவாத் தோல் போர்க்கைப் பெற்ற போர் ழரசுகள், முழக்குவாரின்றிக் கூடக்கின்றன. மார்பில் வேலேற்ற வேந்தர் இருவரும் வீழ்ந்த மடிந்தனர். இனைய மகளிர், ஆம்பல் தன்டால் ஆகிய அழகிய வனையவீந்து, அவலை வாயில் அடக்கிப் புனல் பாயிந்த ஆடி மசியும் பெருவளம் பெற்ற இவ்வேந்தருடைய நாடுகள் இனி என்னாகும்? 326

அறன் அறிந்த ஆற்றல் மறவராய வேந்தர் இருவரும் அழிந்தனர். அவர்தம் வெண்கொற்றக் குடைகள் வீழ்ந்தன. புகழ்பெற்ற போர் ழரசுகள் முழக்கொழிந்தன. பதினெண் மொழி பேசும் பல்வேறு நாட்டுப் படைவீரர் அனைவரும் அழிந்தனர். போரில் மாண்ட மறவரின் மனைவியர்,

பலிநீரில் முழுகிப் பச்சிலைத் தின்ற வாரும் கைம்மை வாழ்வினை விரும்பாது தம் கணவன்மாரோடு ஒருங்கு மாறித்தனர். தேவர்களும், தம்முலகு நிறைய விருந்தினர்களைப் பெற்றனர். வெம்போருடற்றி வீரப் புன்பெற்ற மான்ட வேந்தரின் புகழ் ஒங்குவதாகு. ³²⁷

கனம்பாடிப் பரிசில் பெற்றது களித்தச்செல்லம் விருப்புடன் வந்தேன். கலிய பெற்றுச்செல்லலாம் என்றால் அவையெல்லாம் பெய்யும் பெருமழையைத் தாங்கி நிற்கும் மலைகளைப் போல், வீரர் ஏவிய அம்புகளைத் தாங்கி வீழ்ந்து அடக்கின்றன. கொடிக்கியொரு கூடிய நெடிய தேரிகளைப் பெறலாம் என்றால் காற்றெனக் கடிது ஒழும் குதிரைகள், கனம் முழுதம் வளைத்து வளைத்து இழுத்து ஓடியதால் நிலை தளர்ந்து, வலிவீழ்ந்து முறிந்து அடக்கின்றன. கொடியப் பெற்ற பிடரியினையுடைய குதிரைகளைக் கொள்ளலாம் எனில், வீரர் தம் வார்த்தை புன்கள், உடலெல்லாம் விளங்க, காற்றின் இயக்கம் அற்ற கலங்கள் ஆடாது அசையாது கடலிடை நிற்பதுபோல், குருதி வெள்ளத்தில் வீழ்ந்து அடக்கின்றன. இதனால் பொருள் எதையும் பெற மாட்டாது புலவர் வாடுகின்றனர். ³²⁸

பண்டைத் தமிழ் வேந்தரிடையே நடைபெற்ற போர் பலவாயினும், இவ்வாறு இருவேந்தரும் பொருது களத்தொழிந்த நிலையினையும், அதுகாங்கு புலவர் இரங்கிக் கூறும் நிலையினையும், வேற எப்போரினும் காண இயலாது. பழந்தமிழகத்தில் நடைபெற்ற போரின் கருமைக்குத் திருப்போர்ப்புறம் போர் சான்றாகும்.

தோற்ற வீரர் நிலை

தோல்வியுற்ற வீரர் தங்கள் வேல்களைக் களத்தில் போட்டுச் செல்வார். குடக்கோ இளஞ்சேரலிரும்பொறையின் பகைவர் களத்தில் விட்டுச்

சென்ற வேல்கள் கபிலர் பரிசாகப் பெற்ற ஊரிலும் (நல்ல எல்லாம் குன்றேறி
நின்ற தம் கண்ணிற்கூட நாடனைத்தையும் பரிசாகப் பெற்றவர்) மிகுதியாக
இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றார் பெருங்குன்றார் சிழார்.³²⁹ மேற்கடற்கண்ணே
நடந்த போரில் தோற்றோடிய கொங்கர் வேல்களை விட்டுச் சென்றனர்.³³⁰

போரில் தோற்றப் படைக்கலத்தோடு ஓடும் பகைவரை விட்டு
விடுதல் இல்லை. ஏனெனில் அவர்கள் வலிமைபெற்ற மீளும் தம்மை அழிக்க
வரலாம். எனவே அவருள் வரை அவர்களைத் தரத்திச் சென்ற, அவர்களின்
மகனின் நாண அங்கேயே அவர்களை அழித்த மீளுதல் வேந்தர் இயல்பு.

சுண்டவ ரகுதல மொல்லா ஓட்டவர்
மாவிறை மகனின் நாவின் கழியத்
தந்தை தம்மு ராங்கட்
டென்கினை கறங்கச்சென் றுடட்ட டனனே³³¹

எனப் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்திற் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனின் போரின்
செயலை இடைக்குன்றார் சிழார் குறித்துள்ளார்.

போரில் தோற்றப் பிடிபட்ட வீரர் இழிவாக நடத்தப்படுதலும்
உண்டு. பகைவரின் இரு கைகளை முதுகின் புறத்தே சேர்த்துக் கட்டித்
தலையில் நெம்புகித் தம் நகரவர் காண அழைத்து வருவர். அவரிடமிருந்த
விலை மதிக்கொழு அணிகலன்களையும், வைரங்களையும் தண்டமாக வாரிக்
கொணர்ந்ததம் நாட்டில் வாரும் பாவர், கூத்தர், புலவர் முதலியோருக்கு
வழங்குவர்.³³² இதனால் தோல்வியுற்ற வீரர் தப்பிச்செல்லவே முனைவர்.
செங்குட்டுவனின் வடபுலப் போரில் தோற்ற பகைவீரர் மாறவேடம் பூண்டு
தப்பித்திச் செல்லும் அவை நிலையினை,

சுடையினர் உடையினர் சாம்பற் பூச்சினர்
பீடிகைப் பிலிப் பெருநோர் பாளர்
பாடு பாவியர் பல்லியத் தோலினர்

ஆடு கூத்த ராசி யென்கணும்
ஏந்துவா னொழியத் தாந்தறை போயிய
விச்சைக் கோலத்த வேலுவெயிற் படரிதர 333

எனச் சிலப்பதிகாரம் செய்யுகிறது. சிறப்பஞ்சலத்திலும் 334 இதை
கருத்த சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதிலிருந்து போரில் படைக்கலம் தற்க்காத
தப்பிச் செல்பவரை அவருர் வரை சென்ற அழிப்பதும், படைக்கலம் தறந்து
தம்மறங்கெட மாறவேடம் பங்கு ஒருபவரை விட்டு விடுவதும், தமிழ்
வேந்தரின் போர் நெறியாக அமைந்திருந்தது எனக் கருதலாம்.

எழியுட்டுதல்

வெற்றி பெற்ற வேந்தர் தம் வெற்றிக்குப் பிறகு பகைவர்
நாட்டைத் தீயிட்டுப் பாழாக்குவார். பகைவர் நாடுகளைத் தீயிட்டுக்
கொளுத்திய செய்தியினை மிகுதியாகக் கூறுகிறது பதிற்றுப்பத்து. 335
பாண்டியன் தலையாலங்கானத்தைச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் காற்றெனும்படிக்
கடிதாகப் பறந்து சென்ற, பகைவர் நாடு கெடும்படி நெடுப்பி
பரப்பியதை,

காலென்ன கடிதராஅம்
நாடுகெட வெளிபரப்பி
யாலங்கானத் தஞ்சுவரவிறத்
தரசபட வமருழக்கி 336

எனக் குறிக்கும் மதுரைக்காஞ்சி. நெடுஞ்செழியன் பகைத்தவர் நாடுகள்
பாழாகும் நிலையினை மதுரைக்காஞ்சி 337 விரிவாகக் கூறுகிறது.

கலந்த வன் னெய்யும், மலர்ந்த ஆம்பலையும், குவிர்ச்சியையுடைய
பகன்றையையும், பழத்தையுடைய பாகலையும் கொண்ட கரும்பல்லது பிறிது
காடறியாத பகைவரது மருத நிலத்தைச் சோழன் இராசசூயம் வேட்ட
பெருநற்கிள்ளி ஒளியிய தீயை ஊட்டி அழித்த நிலையினை,

மயங்குவன் னெ மலராம்பற்
 பவிப்பகன்றைக் கவிப்பாகற்
 கரும்பல்லது காடறியாப்
 பெருந்தன்ப னெ பாழாக
 மெ நன்கு டொள்ளெரி பூட்டின ³³⁸

எனப் புகலம் புறநானாறு. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் பகைவரது
 ஊரைச்சுட்டுக் கொள் னெயை விரும்புவானெனவும், ³³⁹ பகைவர் நாட்டில்
 எனியும் சுருநெருப்பினது ஒளி, ஞாயிற்றினது செக்கரி நிலம்போலத் தோள்-
 மம், ³⁴⁰ எனவும் புறநானாறு குறிப்பிடுகின்றது.

பாழாக்கத்தல்

போரில் தோல்வியுற்ற பகைவரின் அரங்க னெ அழித்து அவர்
 வாயுமிடங்க னெக் கழுதை ஏரால் உழுது வெள் னெ வரகும் கொள்ளும் விதைக்கும்
 மரபி னெ,

வெள்வாழ்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டி
 வெள் னெ வரகும் கொள்ளும் வித்தம் ³⁴¹

எனக் குறிப்பர் ஓனவையார். பகைவர் நாடுகள் பாழாக்கப்படுத லெப்
 பிவருமாறு கூறலாம்.

பகைவர் படையால் பற்றப்பட்டு ஒரு பேரூரில் வாழ்வதற்கு
 அஞ்சிய மக்கள், மனக்கலக்கமுற்றப் பிரிந்து போய் விடுகின்றனர். அதனால்
 அவர் மனைகள் எல்லாம், பிரிக்கு முதலாம் கொடிகள் ஏறிப் படர்ந்து
 காணப்படும். இவ்வாறு பாழ்ப்பட்ட மனைகளையே கொட்டி அவிஞர் மன்றத்தே
 மக்கள் காணப் பெறுர். மரையாக்கள் கூட்டமே மண்டிக்கிடக்கும். அவிஞர்
 அம்பலம் பகைவர் யானைகள், தம் உடற்றினவு போகப் பலகாலம் உராய்த-
 லால் விட்டமும் தூணும் வீழ்ந்து பாழ்ப்படும். ³⁴² பகைவர் நாட்டு மக்கள்
 தம் நாடு அழிவுறவது கண்டு, தம் நாட்டை விட்டு அகன்று போய் விடுவர்.

தம்மைப் புரப்பார் இம்மையின் ஆற்றைகளும் நாட்டை விட்டு அகன்று போய் விட்டனர். உருவார் இம்மையின் விளைநிலங்களும் பாழாயின. ³⁴³ பெரிய தேரிகள் ஓடிய பகைவரின் பேருர்த் தெருக்களை வென்றிற் வாயையுடைய கருதைகள் பூட்டிய ஏர்பல ஓட்டி உழுத பாழ் செய்வார். விளைந்த பயிர் தரும் நக்செய் நிலங்களில் தம் குதிரைகளையும், தேரிகளையும் நடத்திச் சென்ற பாழ்செய்வார். ³⁴⁴ தம்மால் முடிந்த மட்டும் எடுத்திக் கொண்டு, எஞ்சிய பொருள்களையும், விளை நிலங்களையும் அழித்த விடுவார். காவற் காடுகளை வெட்டி வீழ்த்துவார். ³⁴⁵ கரிகாற் பெருவளத்தார் பகைவர் நாடுகளை எரியூட்டிப் பாழ்செய்த நிலையினை இருபத்தொன்பது அடிகளில் விளங்க உரைக்கிறார் கடியனார் உருத்திரங்கண்ணார். ³⁴⁶

பகைவர் நாட்டை அழிக்கும் வெறியில் வரம்பு கடந்து செல்லதலம் உண்டு. சேரன் செங்குட்டுவன் பகைவர் நாட்டை அழித்த அந்நாட்டுப் பெண்களின் கந்தலை அறத்திக் கயிறுகத் திரித்த அக்கயிற்றிறல் யானையைப் பூட்டிச் செலத்தியதும், ³⁴⁷ அக்விழியிலி என்பாவின் தந்தையின் கண்களைக் கோசரிகள் அழித்ததும், அதற்கு ஈடாக அவன் தீயின் தனையோடு அக்-கோசரிகளை அழித்ததும், ³⁴⁸ பகைவரின் பல்லைப் பிடுக்கி, அப்பல்லைக் கோட்டை வாயிற் பதித்ததும், ³⁴⁹ பண்டைத் தமிழ் வேந்தரின் போரிக் கருமையைக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளன. இச்செயல்கள் எஞ்சிய பகை-வரையும் அச்சுறச் செய்யும் நோக்கின.

நீர்நிலை அழித்தல்

வெற்றி பெற்ற வேந்தன் பகைவரின் காவலமைந்த நீர்நிலைகளைப் (காப்புடைய கயம்படி) பாழ் செய்வான். இவ்வாறு களிறுகளால் நீர்நிலைகள் பாழ் செய்யப்பட்டு அழிக்கப்படுதலை நெட்டிமையாரும், ³⁵⁰

கல்லாடஞரும்³⁵¹ கறுகின்றனர். எரியுட்டுதல், பாழாக்குதல், நீர்நிலை அழித்தல் போன்றவை, பகைவர் விரைவில் நிலைபெறுவதைத் தடுத்த, தம் வெற்றியை நீட்ட நாட்களுக்குத் தக்க வைத்திருக்கும் வழியின.

கொள்ளை மாற்றத்தல்

வெற்றிகொண்ட படை மறவர், தோற்ற பகைவர் நாட்டில் புதுநிலை கொள்ளையிடுவர். இச்செயலுத் தடுத்த நிறுத்தவது வேந்தனின் முதல் கடமை-யாகின்றது. தம் வீரர்கள் கொள்ளையிடாமல் இருப்பதற்காகத் தோற்ற வேந்தனிடமிருந்து பெற்ற பொற்கலங்களை உருக்கி, பொற்கட்டிகளாகச் செய்த வீரனின் தகுதி அறிந்த பரிசளிக்கும் வேந்தனின் செயலே.

நாட்டில் படுத்தவிற கொள்ளை மாற்றி
அழல்வினை யமைந்த நிறுல்விடு கட்டி
கட்டளை வலிப்பு நிந்தாளை யுதவி³⁵²

எனப் பதிற்புப்பத்த கறுகின்றது. ஆண்மை தோன்றப் போரிட்ட வீரர்களுக்கு நல்ல மருத நிலத்த ஊர்களையே வழங்குதல் மரபு. பதிய பயிர்கள் விளையும் சீரான நிலம் வழங்கப்பட்டாலும் வீரர் அதனை ஏற்காது மருத நிலத்த ஊர்களையே விரும்பிப் பெறுவர்.³⁵³

வெற்றிபெற்ற வேந்தன் நிலை

வெற்றி பெற்ற வேந்தன் தோற்ற வேந்தனின் முடிப்பொன்றை உருக்கித் தன் அடிகள் பொலிய வீரக்கழல் செய்த கொள்வது மரபு. இதனை,

முடிபுனைந்த பசும்பொன்றின்
அடிபொலியக் கழறைய³⁵⁴

எனப் புறநானூறு புகலம். வேந்தர் பகைவரின் முடிப் பொன்றால் ஆரம் செய்த கொள்ளுதலும் உண்டு. எழுவரது முடிப்பொன்றைச் செய்யப்பெற்ற

ஆரமணிந்த திருமகள் விரும்பியுறையும் பரந்த மார்பினையுடைய வேந்தரைப் பற்றிப் பதிற்றப்பத்தும்³⁵⁵ கிலம்பும்³⁵⁶ செப்புகின்றன. ஆனால் தோல்வியுற்ற எழுவர் யார்? என்பதை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுவதில்லை. "பகைவரை வென்ற அவர் முடிப்பொன்றால் ஆரமும், வீரகண்டையும் பிறவும் செய்த கோடலும், காவல் மரத்தால் முரசு முதலியன செய்த கோடலும், அவர் நாட்டிற் பெற்ற பெருவளத்தைப் பாணர் முதலிய இரவலர்க்கு வழங்கலும் பண்டை வேந்தர் மரபு" என்பர் ச. துரைசாமிப்பிள்ளை.³⁵⁷

பாணரும், கத்தரும் வெற்றி பெற்ற வேந்தனின் பாசறைக்குச் சென்ற பாடி மகிழ்விப்பர். போருக்குச் செல்லும் வேந்தர் விறலியரையும் அழைத்துச் செல்வது மரபு. ஒய்வு நேரங்களிலும், வெற்றி பெற்ற பின்னரும் வேந்தன் பாசறையில் விறலியர் வேந்தனின் வேலைப் புகழ்ந்து பாடுதல் வழக்கம். சேரன் செங்குட்டுவன் தன் வடபுலப் படையெடுப்பின் பொழுது ஆலிலும் பாடலிலும் வல்ல நாடக மகனிறை³⁵⁸ அழைத்துச் சென்றமை குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். ஆடல் மகளிருடன் சேர்ந்து வேந்தர் ஆடுதலும் உண்டு. சேரமான் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் ஊங்கைக் கத்தாடிய ஆடல்மகள் ஒருத்திக்குத் தலைக்கை கொடுத்த ஆடியதை அறிய முடிகின்றது.³⁵⁹ பகைவருடைய யா னைப்பிட்டத்தில் உள்ள பொன் னைக்கொண்டு பாணருடைய தலை பொலியும்படி வாடாத பொற்றாமரையைச் சூட்டுவர்.³⁶⁰ வெற்றிக்குக் காரணமாக இருந்த வீரர்களுக்கு வென்ற வேந்தன் விருந்தளிப்பது வழக்கம். இவ்விருந்தில் வேந்தன் தன் வீரருடனிருந்து உட்பாள். அனைவரும் கள்ளூடு களிப்பர்.³⁶¹ இவ்விருந்தினைப் பெருஞ்சோற என அகநானூறு குறிக்கும். இது உன,

கள்ளூடைப் பெருஞ்சோற் றெல்லியிழ் அன்ன
கலிவ யாசின்ருந் பெரிதே³⁶²

எனப் பரணர் குறிப்பிடுவர்.

போரில் வெற்றிபெறும் வேந்தர் பகைவரின் முரசையும் வெண்-
கொற்றக் குடையையும் கைப்பற்றி அவர்தம் படைகளைக் கொன்று கள
வேள்வி³⁶³ செய்தல் மரபு. முடித்த லையை அடுப்பாகக் கொண்டு, இரத்தப்
புளலாகிய உலையின்கண் தசைமுனை முதலியனவற்றைப் பெய்து, வீரவ லையுடைய
தோளாகிய குடுப்பால் தழாவி அட்டுக் களவேள்வி வேட்பார். பாண்டியன்
த லையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் இவ்வாறு வேள்வி
நிகழ்த்தியதை,

பொருந்தாத் தெவிவ ரரிந்தத லை யடுப்பிற்
கவின விறசி குக்குவரி ருடங்கல்
ஐகு மண்டை வன்னியந் குடுப்பின்
ஈகு வேண்மா விடந்தழந் தட்ட
மாமறி பிண்டம் வாழவ னேந்த
வதவை விழவிற் புதுவோர்க் கெல்லாம்
வெவிவாரிப் பெய்த பூதநீர் சார்க்கெனப்
புலவுக்களம் பொலிய வேட்டோர்³⁶⁴

என மாங்குடி சிழார் போற்றுவார். மதுரைக்காஞ்சியும்³⁶⁵ இக்களவேள்வி
பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. "நெற்கதிரைக் கொன்று களத்திற் குவித்துப்
போர் அழித்து, அதரிதிரித்துச் சுற்றத்தொடு நுகர்வதற்கு முன்னே கடவுட்
பலிகொடுத்துப் பின்னர்ப் பரிசிலாளர் முகந்துகொள்ள வரிசையின் அளிக்குமாறு
போல, அரசனும் நாற்படையையும் கொன்று களத்திற் குவித்து எருது கவிழுக
வாசிபட ஒச்சி அதரிதிரித்துப் பின்னக் குவையை நின்ச் சேற்றெரு உதிரப்
பேரு லைக்கண் ஏற்றி ஈகுவேண்மான் இடந்தழந்தட்ட சுழப்பலியைப் பலியாகக்
கொடுத்து எஞ்சிநின்ற யானை குதிரைகளையும் ஆண்டுபெற்றன பலவற்றையும்
பரிசிலர் முகந்துகொள்ளக் கொடுத்தலாம்" என நச்சிஞர்க்கிணியர்³⁶⁶
களவேள்விக்கு விளக்கம் தருவது கருதுதற்குரியது.

அரும்போருடற்றி வெற்றியெய்தும் வேந்தர்க்கு அச்சினம் தனிதற்கு
அவற்றிய இன்பம் பொருளாகக் கத்தர் கத்தாருவர். தன் சினம் தனிய
ஆரும் கத்த னைக் கண்டு மகிழ்ந்த வேந்தன் கத்தர்க்குப் பரிசில்கள் நல்குவான்.
இத னை,

வயிரியர் கண்ணுளர்க் கோம்பாது வீசி³⁶⁷

எனப் பதிறப்பதது பகருகின்றது. 'கண்ணுளர் சாந்திக் கத்தாருவர்'
என்பர் அடியார்க்கு நல்லார்.³⁶⁸

பாண்டியன் த லையாலங்கானத்தச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்
தன் வெற்றிக்குக் காரணமான வீரர்க்கும், ஏனையோருக்கும் அவரவர்
தகுதியறிந்த பரிசில் நல்கியதை மதுரைக்காஞ்சி³⁶⁹ குறிப்பிடுகின்றது.
ஒவ்வொரு வீரரின் சிறப்பினை எடுத்துச்சொல்லி, வருக, வருக என
அழைத்தப் பரிசில் நல்கும் நெடுஞ்செழியனின் பண்புடைமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1. முற்ற வ னைந்த வில்லினிலும் புறப்பட்டு விசை கொண்டு
வரும் அம்பைத் தாக்கவல்ல அகன்ற மார்பினையும், குதிரைக னைக் காற்-
றெனக் கடிது செலுத்தவும், அடிவாறு செல்லம் அவற்றை வேண்டும்போது,
வேண்டும் இடத்தே இழுத்து நிறுத்தவும்வல்ல பருத்த தோளினையும் உடைய
வீரரே வருக!

2. கல்லெ லுடித்து இயற்றிய இடங்க னைக் கொண்ட பகைவர்
தம் பேரெயில் மேல் நின்ற, ஆரமர் ஆற்றிய ஆற்றல் மறவர் வருக!

3. செந்தீ யெனச் சினந்து வரும் பகைவர் படை நடுவே, போரிடப்
பறை முழக்கப் புகுந்து, அவர்தம் யானைப் படைகளை அழித்து, அரும்போர்
ஆற்றிப் பெரும்புன் பெற்ற படைத்தலைவர் வருக!

4. பகைவர் முற்றியிருக்க, அரணகத்தே ஆற்றல் அழிந்த
இருந்த நம் நண்பர்க்குத் துணை செய்தற்பொருட்டு நம்மால் ஏவப்பெற்ற,
பகைவர் தம் அம்பும் வேலும் அளவற்றன வந்து கைக்கப் பெற்றமையால்,
கவசமும் உடலும் ஒருங்கு அழிய, ஆரக்கால் கைக்கப்பெற்ற குடம்போலும்
மார்பினராய் மாவீரர் வருக!

5. மாலைகுடிச் சந்தனம் பூசிப் போரிக்களம் புக்குப்
பகைவர் தம் பெரிய யானைப் படையினைக் கைப்பற்றி மீட்ட பேரான்மை
மிக்க பெரியோர் வருக!

6. மற்றும் உள்ள மாவீரர் அனைவரும் வருக!
என அழைத்த மறவர்க்குக்குப் பரிசு நல்கிய பின்னர்,

யாவரும் வருக ஏறேருந் தம்மென
வரையா வாய்ந் செறுஅ திருந்த
பாணர் வருக பாட்டியர் வருக
யாணர்ப் புலவரொடு வயிரியர் வருக 370

என அழைத்த, வந்தாரிக்கும், வந்தாரிதம் சுற்றத்தாரிக்கும் கலியும்,
தேரும் கொடுத்த நெடுஞ்செழியனின் கைவன்மை கருதற்குரியது. மறவரின்
மாண்புரைத்து வரிசையறிந்து பரிசில் நல்கிய பாண்டியனின் மதிநலமே,
மறவர் பலரைத் துணையாகக் பெற்றுப் பெரும்போர் பல உடற்றிப் பெரு
வேந்தருவதற்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது எனலாம்.

நடுகல்

போரிக்களத்தில் விழுப்புக் பட்டு, வீர மரணமெய்திய வீரனின்
நினைவாக அமைக்கப்பட்டதே நடுகல்லாகும். பின்னாலில் இது வழிபடும்
தெய்வமாக உருப்பெற்றது. நடுகல்லில் வீரனின் பெயரும், பெருமையும்,
பெற்ற சிறப்புகளும் பொறிக்கப்பட்டன. நடுகல் அமையும் முறையை,

காட்சி அங்கோளி நீர்ப்படை நடுதல்
 சீர்த்த மரபில் பெரும்படை வாழ்த்தலென்ற
 இருந்த மரபிற் கல்லொரு 371

எனத் தொல்காப்பியஞர் குறிப்பிடுகின்றார்.

1. போர்க்களத்தில் பொருத வீழ்ந்தார்க்கு ஏற்ற கல்லை
 அளவும், அமைவும் நோக்கித் தேர்ந்தெடுப்பார். பின்னர் அக்கலில் வீரனின்
 உருவம் செதுக்குவார்.

2. தேர்ந்த கல்லைக் கொண்டு வருவார்.

3. கொண்டு வந்த கல்லை விழாவொரு நீராட்டுவார்.

4. நீராட்டிய கல்லை ஏற்ற இடத்தில் நடுவார்.

5. நடப்பிட்ட கல்லுக்குப் பனியிட்டு விழா எடுத்த வீரனின்
 வெற்றிச் செயல்களைக் கல்லில் பொறிப்பார்.

6. பனி கொடுத்த, விழா எடுத்தக் கடவுள் தன்மை ஏற்றிய
 கல்லை வழிபடுவார்.

மேற்குறிப்பிட்ட ஆறு நிலைகளில் நடுகற்கள் அமைக்கப் பெற்றன.
 பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் நடுகற்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

1. நடுகல்லின் அருகில் ஈட்டிகளும், கேடயங்களும் அரண்போல
 ஊற்றப்பட்டிருக்கும். 372

2. நடுகல்லில், மாய்ந்த வீரனின் பெயரும், பெருமையும் எழுதி,
 மராமத்த அடியிலே நட்டுத் தெய்வமாக வழிபடுவார். 373

3. போர்க்களத்தில் பொருதபட்டு வீழ்ந்த வீரர்களின் பெயரும்,
 பீடம் எழுதி மயிற்றோகை சூட்டி வழிபடுவார். இதனை,

நல்லமர்க் கடந்த நானுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்நொழும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்
வேளா ளுற பலகை ³⁷⁴

பரவடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி
மரல்வகுந்த தொடுத்த செம்புந் கண்ணியொ
டலிமயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர்பொறித்
தினிநட் டனரே கல்வம் ³⁷⁵

என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

4. நடுகற்களுக்கு மயிற்றோகை சூட்டி, தடியை அடித்த நெல்லால்
ஆக்கிய கள்ளோடு செம்மறியாட்டுக் குட்டியைப் பலிகொடுப்பர். ³⁷⁶

இக்காலத்தில் வழக்கத்திலிருக்கும் மதுரை வீரன், குதிரை வீரன்,
முனியன், நொண்டி, இருளன், கருப்பன் முதலிய சிறு தெய்வங்கள் நடுகல்லின்
உருமாரிய அல்லது வளர்ச்சி பெற்ற நிலையின எனக் கூறலாம். ஊர்
மன்றங்களில் உள்ள கற்களில் கடவுள் உறைவதாக நம்பினர். அக்கற்களுக்கே
வழிபாடுகளும் நடைபெற்றன. ³⁷⁷

இந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் நடுகல்லிலும் வீரனின் ஆவி-
யிருப்பதாக அல்லது வந்து அமைவதாக நம்பி வழிபட்டனர். பழந்தமிழ்
இலக்கியங்களிலிருந்து மூன்று நிலையில் இறந்தவர்க்கு நடுகல் எழுப்பப்பட்டதாக
அறிய முடிகின்றது.

1. போரில் முன்னின்று வீரமரணம் அடைந்தவர்களுக்கு நடுகல்
நடுவது மரபு. ³⁷⁸ இதனை,

என் னெழுந் தில்லன்மின் தெவிவிர் பலரென் னை
முன்னின்று கல்நின் றவர் ³⁷⁹

என்ற குறள் உணர்த்தும்.

2. போரீகங்களத்தில் புறங்கொடாது பொருதழிந்த, வேந்தருக்கும், வடக்கிருந்த உயிர்சுறந்த வேந்தருக்கும் கல் எடுக்கப்பட்டது. ³⁸⁰

3. பத்திவிடி பெண்டருக்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. ³⁸¹

"வீர வணக்கத்தின் அடிப்படையில் தோன்றிய நடுகல் வழிபாடு, வரலாற்றக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வழக்கில் இருந்த நமச் சடங்குகளான பெருங்கற் சின்னங்களுடன் தொடர்புடையது" என்பர் இ. சுந்தரமூர்த்தி. ³⁸² பெருங்கற் சின்னங்கள் காலத்திலிருந்து இன்றவரை நடுகல் வழிபாடு காணப் படுகிறது; ஆனால் பெயர்களில், வழிபாட்டு முறைகளில் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்வழிபாட்டு முறை பல்வேறு மாற்றங்களுக்குட்பட்டது தொடர்ந்து நிலவுவதற்கு மக்கள் மனதில் உள்ள அச்ச உணர்வே காரணம் எனக் கூறலாம்.

தொகுப்புரை

வேந்தரும் போரும் என்ற இவ்வியில் போருக்குமுன் நிகழ்ச்சிகள், போர் நிகழ்ச்சிகள், போருக்குப் பின் நிகழ்ச்சிகள் என மூன்று நிலைகளில் ஆராயப் பெற்றன.

மாந்தர் வரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலகட்டத்தில் ஒவ்வொரு இயல்பு போற்றப்படுவதும், சங்ககாலத்தில் வீரம் முதன்மையாகப் போற்றப் பெற்றது. ஆவரும், மகளிரும் இயற்கையிலேயே மறப்பெய் முக்கவராய் விளங்கினர். இதனால் இவர் 'மறவர்', 'மறக்குடி மகளிர்' என அழைக்கப் பெற்றனர். ஒவ்வொருவருக்கும் வகுக்கப்பட்ட கடமைகள் போரோடு தொடர்புடையனவாகவே அமைந்திருந்தன. ஆனால் சங்க காலத்தை முற்றிலுமாக வீரவழிக்காலம் எனத் தவிய முடியவில்லை. வீரவழிக்காலத்தின் இறுதிக்காலமே சங்ககாலம் என்ற உண்மை கூறப்பட்டுள்ளது. சங்க காலத்தில் மறமே மிகுந்திருந்ததால் எண்ணற்ற போர்கள் நடந்தன.

போருக்கான காரணங்களாக சங்க இலக்கியங்கள் வழி பன்விரண்டினை அறிய முடிகின்றது.

போருக்கு முன் நிகழ்ச்சிகள்

நிமித்தம் பார்த்தல், போருக்கு வீரரை அழைத்தல், போர் முரசின் அமைப்பு, அது போரில் இயங்கும் நிலை, போரின் முழக்கப் பெறம் கருவிகள் முதலியவை பற்றிய கருதிகளாக வழங்கப் பெற்றுள்ளன. வேந்தரும் வீரரும் உரைத்த வஞ்சினமும், அவற்றால் அறியப்பெறும் அவர்தம் பண்பு நலமும், மற மேம்பாடும் உரைக்கப் பெற்றுள்ளன. நல்ல நாளில் வானும், குடையும் போருக்கு எழுந்த செயிதி அறியப் பெற்றுள்ளது. போருக்குப் புறப்படும் வேந்தன் நீராடி, தனக்குரிய மா லையினை அணிந்து, வஞ்சினம் உரைத்துப் போருக்கெழுவான்.

போர் நிகழ்ச்சிகள்

போரின் தொடக்கம் அறன்வழிப் பட்டதாகவும் முடிவு மறன்வழிப் பட்டதாகவும் அமைந்திருந்ததை அறிய முடிகின்றது. அரசும், அரசனும் நிலை பெற்றவரிட சங்ககாலச் சமுதாயத்தில், மறவனின் மான்கை எழுதுதலுக்கும் வெட்டி, கரந்தைத்துறைப் போரின் செல்வாக்கு இழந்தன. தொல்காப்பியஞர் புறத்தினையிலில் குறிப்பிடும் எழுதினையிலான போர் முறைகளை மிகுதியாகக் காண முடியவில்லை. மிகுதியான போர்களும் பாடல்களும் வாகைத் துறையின். தலையாலங்கானம், வெண்ணிப்பறந்தலை, வாகைப் பறந்தலை, திருப்போர்ப்புறம் போன்ற இடங்களில் நடைபெற்ற போரின் வாகைத்துறையின் என்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. போரின் தொடக்கத்தில் பகைவனின் காவல் மரத்தை அழிப்பது மரபு. போரீக களத்திற்கு வேந்தருடன் புலவரும் சென்றிருந்தனர். போரில் புறமுதலு

காட்டாது போரிடுவது, வீரமரணம் அடைவது, விழுப்புன் ஏற்ற மடிந்தால் மேலலகம் புகலாம் என்றும் நம்பிக்கைகளைத் தம் பாடல்கள் மூலம் நிலைபெறச் செய்தனர். வாழ்க்கை நிலையாமையுடையது; எனவே போரிடுக என வீரரை ஊக்கப்படுத்தினர்.

இரவில் போர் நிகழ்தல் இல்லை. வேந்தரும் வீரரும் தங்கியிருந்த பாசறை பரந்தகன்ற இடத்தையும், இயற்கையரையும் பெற்றிருந்தது. பாசறை அமைப்பும், பாசறையில் தங்கியிருந்த வேந்தரின் செயலும் ஆராயப் பெற்றன. வேற்றப் புலத்திருந்த கட்டுர் பற்றியும், அதன் அமைப்புப் பற்றியும் ஆராயப் பெற்றன. வேந்தர் அரங்களாகக் கொண்டிருந்த மலையரன், மதிலரன், காட்டரன், நீரரன், நிலவரன் ஆகியவை பற்றியும் கருத்துரைக்கப் பெற்றன. வேந்தர் நிலப்படை, கடற்படை ஆகிய இருவகைப் படைகள் வைத்திருந்தனர். நிலப்படை, சிறுகுப்படை, ஞா சிப்படை, கூளிப்படை என்ற பிரிவுகளில் அமைந்திருந்தது. யா னைப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை முதலியவை போரில் பெறும் இடம் மதிப்பிடப் பெற்றன. வேல், வாள் முதலியவற்றின் இன்றியமையாமை ஆராய்ந்தகரைக்கப் பெற்றன. கடற்போரில் வேந்தர் பெற்ற வெற்றிகள் குறிக்கப் பெற்றன. தமிழ் வேந்தர் நடத்திய வடபுலப்போர் பற்றியும், அவர்கள் பெற்ற வெற்றி பற்றியும், வடபுல மன்னரைத் தமிழ்வேந்தர் நடத்திய இழிவு பற்றியும் கருத்துரைக்கப் பெற்றன. போரில் வீரர் நிலையும் அவர்தம் மறமேம்பாடும் ஆராய்ந்தகரைக்கப் பெற்றன. போரில் வேந்தர் நிலையும், அதன் இன்றியமையாமையும் ஆராயப் பெற்றன. போரின் உச்சநிலையாகப் போரின் கொடுமை எடுத்துரைக்கப் பெற்றன. சங்க காலத்தில் நடந்த போர்களில்/திருப்போர்ப்புறத்தில் நடந்த போர் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பொருக்குப் பின் நிகழ்ச்சிகள்

பொருக்குப் பின் நிகழ்ச்சியாகப் போரில் தோற்ற வீரர்திலை எடுத்தரைக்கப் பெற்றது. போரில் தோற்ற பகை வேந்தரின் நாடுகள் எரியூட்டப்படுதலும், அழிக்கப்படுதலும், கொள்ளையிடப்படுதலும் தவிர்க்க முடியாதனவாற் அமைந்துள்ளன. இந்திலைகளைத் தவிர்க்கக் கருதிய வேந்தர் பகைவரிடமிருந்து பெற்ற பொருட்களைப் பொற்கட்டிகளாக மாற்றித் தம் வீரர்களின் தகுதியறிந்த கொடுத்ததை அறிய முடிவின்றது. வெற்றி பெற்ற வேந்தன் பகையரசரின் முடிப் பொன்னால் வீரக்கழலும், ஆரமும் செம்மை அளித்த கொண்டான். தனக்கு வெற்றி தேடித் தந்த மறவர்களுக்குக் களமும் சோறும் தந்த தாமதம் உடவிருந்த உண்டான். வெற்றி பெற்ற வேந்தன் போரீக களத்தில் களவேள்வி நடத்துவான். வேந்தனின் சினம் தனியும் பொருட்டு அவனுடன் சென்றிருந்த கூத்தரும், பொருநரும், விறலியரும் சாந்திக் கூத்தினை ஆடுவார். சினம் தனிந்த வேந்தன் தன் நாளவையில் அமர்ந்து, தனக்கு வெற்றியைத் தேடித்தந்த மறவருக்கும், வெற்றியைப் புகழ்ந்த பாடிய புலவருக்கும் பாடிவிக்கும், விறலிக்கும், கூத்தருக்கும் இன்ன பிறருக்கும் களிறும், தேரும் வரையாத வாரிக்கொடுத்த மகிழ்ந்தான். போரீக்களத்தில் விழுப்புன்பட்டு வீரமரணம் எய்திய வீரர்க்கு நடுகற்கள் நடப்பெற்றன. இந்நடுகற்களின் அமைப்பும், இவை பற்றி இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் பான்மையும், சங்க காலத்தில் நடப்பட்ட நடுகற்களின் வகையும் ஆராய்ந்தரைக்கப் பெற்றது.

சங்க காலத்தில் போரிடுவது கடமையாகவும், போர் தவிர்க்க இயலாததாகவும் அமைந்திருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன.

இயல் ஐந்தா

செந்தமம் அட்சியம்

வேந்தரும் ஆட்சியும்

முடியாட்சி முறையில் அரசோச்சியவர் மூவேந்தர். அரசரிமை பரம்பரையாகப் பெறப்பட்டது. அனைத்த அதிகாரங்களும் அரசரிடமே அமைந்திருந்தன. இவற்றின் அடிப்படையில்தான் சங்ககால ஆட்சிமுறை நடந்தது. சங்ககாலத்தில் முடியாட்சி தவிர வேறு முறையிலான ஆட்சிமுறை இருந்ததற்கான சான்றுகள் இல்லை.¹ அரசு அல்லது ஆட்சிமுறை 1. கோவரசு (முடியரசு) (Monarchy) 2. குடியரசு (Democracy), 3. சீரியோ-ரரசு (Aristocracy) என மூவகைப்படும் என்றும், அதில் மூவேந்தரின் அரசு முடியரசாகும் என்றும் கறவர் ஞா. தேவநேயன்.² "பங்கு வாழ்ந்த தமிழர்களின் அரசியலில் அரசனே நடுநாயகமாக விளங்கினார். அரசு உரிமை பரம்பரைச் சொத்தாகவிருந்தது. அரசனை உயிராகவும் மக்களை உடம்பாகவும் பாவித்த, அரசனுக்குச் சிறப்புச் செய்வது, அக்கால வழக்கு".³ இவ்வழக்கு நிலபெற்றிருந்த சங்ககாலத்தில், ஆட்சிமுறை அரசனை அச்சாணியாகக் கொண்டு இயங்கியது. முடியாட்சி நிலவியதால் ஆட்சித் தொடர்பாக அறியப்படும் செய்திகள் வேந்தரின் வாழ்வே ஒரு தொடர்பு கொண்டவையாக அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியப்படும் மூவேந்தரது அரசு சின்னங்கள், தலைநகர், அரண்மனை, வேந்தர் அரசரிமை பெற்ற முறை, அரசாங்குடைய கடமைகள், அவனது ஆட்சி, ஆட்சியில் பங்கு பெற்றோர், அரசுகள் நிதி பெற்ற முறை, அந்த நிதி ஆட்சிக்காகச் செலவிடப்பட்ட முறை ஆகியனவும் அரசு குடும்பத்தின் வாழ்க்கை முறையும் இவ்விடையில் ஆராயப் பெறுகின்றன.

அரசு_சின்னங்கள்: தொல்காப்பியனார், படை, கொடி, குடை, மரசு, புரவி, கலிறு, தேர், தாரி, முடி ஆகியவற்றை அரசரிக்குரியனவாகக்

கறியுள்ளார்.⁴ இவற்றின் கொடி, குடை, முரசு, தார், முடி ஆகிய ஐந்த னையும் அரசரிக்குரிய சின்னங்களாகக் கொள்ளலாம். இவற்றடன அரிய னையும் அரசரிக்குரிய சின்னமாக இருப்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் கான முடிசிறது.

கொடி

சேர, சோழ, பாண்டியரிக்கு முறையே வில், புலி, கயல் ஆகிய சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்ட தனித்தனிக் கொடிகள் இருந்தனவென அறிய முடிசிறது.⁵ ஆனால் சங்க இலக்கியங்கள் வெற்றிக்கொடி, யா னைப்படைக் கொடி, குதிரைப்படைக் கொடி, கடைகளில் காணப்பட்ட கொடி போன்றவையே இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றன. மூவேந்தரின் கொடிகள் அவற்றில் பொறிக்கப் பட்ட சின்னங்கள் ஆகியன குறித்த செய்திக னைச் சங்க இலக்கியங்களில் கான இயலவில் லை. சிலப்பதிகாரத்தில்தான் கொடிகளில் சின்னங்கள் பொறிக்கப் பட்டிருந்தன என்ற செய்தியைக் கான முடிசிறது.⁶

குடை

அரச சின்னங்களில் ஒன்றாகக் கூறப்பட்ட குடை சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் சுட்டப்படுகின்றது. இக்குடை நிலவு போன்ற வெண்மை நிற- முடையதாகவும், விசம்புவரை உயர்ந்ததாயும் மா லை பொருந்தியதாகவும், வட்ட வடிவி னையுடையதாகவும் அமைந்திருந்தது. அரசன் ஆட்சிக்குட்பட்ட மக்கள் அவன் குடை நிழலின்கீழ் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த கொற்றக் குடை எதற்கும் தாமதம் உயர்ந்தே விளங்கிற்று. வேந்தன் ஆலயத்திற்குச் சென்ற வழிபட்டபோது மட்டும் தன் குடையைத்

தாழ்த்திப் பிடித்ததாகப் புறநானுறு குறிப்பிடுகின்றது.⁷ அவிவேந்தனின் வெள்கொற்றக்குடை வெயிலை மறைப்பதற்கின்றது. அது குடிமக்களின் துன்பம் தடைத்த அருள் செயிவதன் அடையாளமே என்ற கருத்து மேலோங்கி இருந்தது.⁸

மூரக

பகைவரது காவல் மரத்தை வெட்டி அதைக் கொண்டு மூரக செயிவது பழங்காலத்தில் மரபாக இருந்து வந்தது.⁹ இரண்டு வலிய காலைகளை மோதச் செய்து வெற்றி பெற்ற கா லையின் மயிர் சீவாததோலைக் கொண்டும் மூரக செய்தமையைப் புறநானுறு குறிக்கின்றது. மூரகக்கு மாலை அணித்த மயிர்ப்பிவி சூட்டுவார். வேந்தர் தம் மூரகை நீராட்டிச் செந்திலையில் குருதி கலந்த இடுவதைப் பதிற்படுத்த¹⁰ சட்டுகிறது. மூரசொலி எழுப்பக் கடிப்பு என்றும் குறந்தடியைப் பயன்படுத்தினார். மூரசு வைப்பதற்கென்று பூக்களால் அழகு செய்யப்பட்ட மூரசுக்கட்டில் இருந்தது.¹¹

தாரர்

தொல்காப்பியம் பனை, வேம்பு, ஆர் ஆகிய மாலைகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. இன்ன மாலை இந்த வேந்தர்க்கு உரியது என்பதைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. போர் நிகழும் காலத்தப் பகை வேறபாடு அறிவதற்காக வேந்தர் மாலை அணிவது வழக்கம் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட அரசன் ஏன் குறிப்பிட்ட மாலையை அணிந்தான் என்பதற்கான சான்றுகள் காணப்படவில்லை. குறிப்பிட்ட மரம் அக்காலத்தில் அந்நாட்டில் மிகுதியாக இருந்திருக்கலாம் என ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.¹² வேந்தர் கழுத்தில் அணிந்த மாலைக்குத் 'தாரர்' எனவும் தலையில் அணிந்த மாலைக்குத் 'கண்ணி' எனவும் பெயர் வழங்கினர்.

மூல

தொல்காப்பியஞர் குறிப்பிடும் அரசரிக்குரிய சின்னங்களுள் ஒன்றான 'முடி' சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற மூவேந்தர் மட்டுமே அணிந்திருந்தனர். இம்மூவர்க்கும் உட்பட்டு ஆட்சி புரிந்த குறநில மன்னர் முடிதரித்ததற்கான சான்றுகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்பெறவில்லை. மேலும் முடி, மூவேந்தரையும் மன்னரையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுதலை அறிய முடிகிறது. முடி புனைதல் விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது. அவ்விழா முடிசூட்டல் அல்லது முடி கவித்தல் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டது. பதிற்றப்பத்தில் சேர வேந்தரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் புலவர்கள் "எழு முடி கெழீஇய திருஞெம ரகலத்த" ¹³ 'எழுமுடி மார்பி னெய்திய சேரல்' ¹⁴ என்ற முடியைச் சுட்டுகின்றனர். வேந்தர் பொய்க்குறி செய்யப்பட்ட முடியினை அணிந்திருந்தனர். களக்காய்க் கன்னி நார் முடிச்சேரல் என்ற வேந்தன் மட்டும் நாரால் செய்த முடியைத் தரித்திருந்தான் என்ற செய்தியைப் பதிற்றப்பத்தின் பழைய உரை குறிப்பிடுகின்றது. ¹⁵ எழுமுடி ஆரம் என்பது சோழர், பாண்டியர் வேளிர் ஆகிய எழுவரது முடிப் பொய்க்குறி செய்யப்பட்ட ஆரம் என்ற இதற்குப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. ¹⁶

அரியணை

தொல்காப்பியஞர் அரியணையைக் குறிப்பிடாத போதிலும் அஃது ஓர் அரசர் சின்னமாகவே கருதப்படுகின்றது. அரியணையை 'அரிமா சுமந்த அமலி' எனப் பொருநராற்றப்படை குறிப்பிடுகின்றது. ¹⁷ அரியணை அரசர் கட்டில் என்றும் சுட்டப்படுகின்றது. அமரும் ஆசனத்தைச் சிங்கம் சுமந்து கொண்டிருந்தல் போலச் செய்யப்பட்டதால் அது அரிமா சுமந்த அமலி என்ற பெயர் பெற்றது. போரில் பிடிபட்ட யானைகளின் தந்தைகளைக் கொண்டு அரியணையின் நான்கு கால்கள் செய்யப்பட்டமையைப் பதிற்றப்பத்து குறிப்பிடுகின்றது. ¹⁸

தலைநகர்

முவேந்தரும் தங்கள் ஆட்சிப் பரப்பில் அடங்கியிருந்த நகரொன்றைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்தனர். சேரருக்கு, கருகும் வஞ்சியும் தலைநகராக இருந்தன. உறையூரும் புகாரும் சோழருக்கும் மதுரை பாண்டியருக்கும் தலைநகராய் அமைந்தன. தலைநகர்கள், நகர அமைப்பிலும் பிற வசதிகளிலும், அங்கு வாழும் மக்கள் திறத்திலும் பழக்க வழக்கங்களிலும் பிற ஊர்களைக் காட்டிலும் மேம்பட்டிருந்தமை அறிய முடிகின்றது. அரசவையில் இடம் பெற்ற அமைச்சர்கள், அறங்குறையைத்தாள், வலிகப் பெருமக்கள், சமயத்திறையினரான அந்தணர்கள், சமனர்கள், பௌத்தர்கள், மற்றும் ஒவ்வொரு குறையிலும் முன்னிலையில் திகழ்ந்தவர்கள் தலைநகரங்களில் வாழ்ந்து வந்தனர்.¹⁹ இத்தகு உயர்வு பெற்றவர்கள் வாழ்ந்ததால் தலைநகர வீதிகள் அகலமாகவும், தூய்மையாகவும் இருந்தன. அங்குக் காவல் குறை சிறப்பாக இயங்கி வந்தது.²⁰

அரண்மனை

பழந்தமிழ் வேந்தர்கள் பாதுகாவலையுடைய அரண்மனைப் பெற்றிருந்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த மனை பாதுகாப்பு மிகுந்த அரண்களால் சூழப் பட்டிருந்தமையால் அரண்மனை எனப்பட்டது. அரண்மனையைக் கோயில் என்ற புறநானூறு,²¹ பரிபாடல் திரட்டு,²² சிலப்பதிகாரம்²³ ஆகிய இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. வேந்தனைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் இறை, இறைவன் என்ற குறிப்பிடுகின்றன. நாடாள்பவன் இறைவனோடு ஒப்ப வைத்து எண்ணித் தமிழர்.

திருவுடை மன்னரைக் காவின்
திருமாலேக் கண்டேன்²⁴

என்ற பிற்கால வழக்கும் இதற்குச் சான்றுகின்றது. இறைவன் குடி கொண்ட இடத்தைக் கோயில் என அழைத்தது போன்ற, வேந்தனின் வாழ்விடத்தையும் கோயில் என்றே அழைத்தனர்.

இவ்வரண்மனைகள் பரந்தகன்ற இடப் பரப்பில் உயர்ந்த மாடிகளோடு கட்டப்பட்டிருந்தன. அரண்மனையில் எழுநிலை மாடிகள் அமைந்திருந்தன.²⁵ அரசரின் அரண்மனைகளுக்குச் சிற்ப ஞாநி வல்லாரி நான் குறித்த, நாழிகை பார்த்து, நேரறிகயிறிட்டு, திசைகளையும் அத்திசைகளில் உள்ள தெய்வங்க ளையும் நோக்கி மனைவகுத்துக் கொடுத்தனர். இது உன்,

இருகோற் குற்றிலை வழுக்காது குடக்கோர்
பொருதிறஞ்சாரா அரைநாள் அமையத்த
ஞாநி புலவர் தன்விதிற் கயிறிட்டுத்
தேஎன் கொண்டு தெய்வ நோக்கிப்
பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனைவகுத்த²⁶

என்ற இலக்கியப் பகுதியிலின்ற அறிவிக்கும்.

இவ்வரண்மனைகள் செங்கற்களால் கட்டப்பட்டிருச் சாத்திலும் உலோகத் தகட்டிலும் கரைவெயற்பட்டிருந்தன. விக்கில் தோன்றும் தேவருலகு முட்டுக்காலாக ஊற்றி வைத்த ஒரு பற்றக்கோடு போல ஒளிய மாடம், ஏறதற்கரிய உச்சியையுடைய சாத்திலில் வேயப்பட்ட மாடம் என்ற அரண்மனை மாடத்தின் சிறப்பைப் பெரும்பாலாற்றப்படை²⁷ குறிப்பிடுகின்றது.

அரண்மனைகளுக்குப் பெரிய வாயில்கள் அமைந்திருந்தன. அவை கோயில் வாயில்கள் போன்ற அகன்ற உயர்ந்தும் இருந்தன. யாணையின் மீது அமர்ந்த கொடிய உயர்த்திக் கொண்டு செல்லும் அளவிற்கு உயரமுடையனவாக இருந்தன. முகில் உலாவும் மலைபோல ஒளிய மாடத்தி னையுடையனவாய், வையையாறு இடைவிடாது ஓடுவது போல மாந்தரும் மாவும் இடையறாமல் செல்லும் செவ்வி னையுடைய சிறப்புடன் இவ்வாயில்கள் இருந்தன.²⁸ வாயில் கதவுகள் பல மரங்க ளை இறுகச் சேர்த்த அவற்றை இரும்பு ஆளிகளால் பிணித்தச் செய்யப்பட்டிருந்தன. சாதிவிக்கம் வழித்த இரு கதவுக ளைக் கொண்ட

அமைப்பினவாய் அவை விளங்கின. கதவுகள் கைத்தொழில் வல்ல தச்சரால் இடைவெளி இன்றித் திறம்பட அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கதவுகளின் நிலைப்படியில் குவ லைப்பு, திருமகள், பெண் யா லைகள் முதலான சித்திரங்கள் செதுக்கப் பட்டிருந்தன.²⁹ இக்காலத்திலும் தமிழர் தங்கள் இல்லங்களில் வாயிற்படி நிலைகளில் இது போன்ற உருவங்க ளை அமைத்தல் வழக்கில் இருந்த வருகின்றமை கருத்தக்கதாகும்.

அரண்ம னைகளில் சிறந்த ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன.

ஓவத்தின் வருகெழு நெடுநகர்³⁰

ஓவத்தின் விடமுடை வரைப்பின்³¹

என ஓவியம் தாங்கிய அரண்ம னை லைப் பற்றி இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. பழந்தமிழ் நாட்டில் வீடுகளே ஓவியம் போல் அழகுடையனவாக இருந்ததாக அகநானா டு³² கூறுகின்றது. அழகுணர்ச்சி நிறைந்த தமிழர்கள் ஓவியக் க லையில் தேர்ந்த ஸ்டம்பமான திற லையும் பெற்றிருந்தனர். அவர்தம் ஓவியக் க லை தமிழரின் நாகரிக வளர்ச்சிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். வெள்ளியை ஒத்த கதை தீட்டப்பெற்று, நீல மலி போன்ற நிறமும் திரட்சியுமுடைய ஞ ங்க லைக் கொண்ட சுவரில் அழகிய பூக்க லையுடைய வல்லிச் சாதியாகிய ஒப்பற்ற கொடியை எழுதியிருப்பர். இத லை,

வெள்ளியின் விளங்குத் கதையுர்இ
மலி கண்டின் மாத்திரன் தின்காழ்ச்
செம்பியின்றின் செம்மு நெடுஞ்சுவர்
உருவப் பல்பு ஒருகொடி வ லைஇக்
கருவொடு பெயரிய காணி னலில்³³

என்றும் பாடற்பகுதியால் அறிய முடிகிறது.

அரண்மனை, காவல் பொருத்தியதாக விளங்கிற்று. அரண்மனையின் வாயிலில் எப்பொழுதும் காவலர் நின்ற கொண்டிருப்பர். அவர்தம் கரிய வேலினைச் சுவரில் சார்ந்தி வைத்திருந்தனர்.³⁴ ஆதலால் யாரும் எவ்விதத் துறைந்தவிட முடியாத நிலைமை இருந்தது. அரண்மனையின் முற்றத்திலேயே சுவர்மாண்களும் அன்னப் பறவைகளும் ஒரங்கே திரிந்தன.

வேந்தலுக்கென்று தனி மனையும் அவர் தேவிக்குத் தனி மனையும் அமைத்திருந்தனர். அரசி வாழ்ந்த பகுதி அந்தப்புரம் எனப்பட்டது. அஃது ஆடவர் புகழியலாத அரிய காவலடையதாய் இருந்தது. இவ்வரண்மனையில் யவனர் முதலான வேற்றமொழி பேசும் மக்கள் பவியாளர்களாக அமர்த்தப் பட்டிருந்தனர். உரிநாட்டு மொழி அவர்களுக்குத் தெரியாததால் அரண்மனைச் செய்திகளை அவர்கள் வெளியில் கூற முடியாது. எனவே அவர்கள் ஊழியர்களாக நியமிக்கப்பட்டனர்.³⁵ அந்த யவனர்கள் தொழில் துட்பத்தாடல் செய்து தந்த பாவைகள் அரண்மனையில் இருந்தன. அப்பாவைகளின் கையில் உள்ள அகல்களில் நெய்யுற்றப்பட்டு விளக்குகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன என நெடுநல்வாடை குறிப்பிடுகின்றது.³⁶ வேந்தனின் அரண்மனையில் கட்டில்கள் விளையலில் யாணையில் தந்தங்களால் ஆக்கப்பட்டிருந்தன. சிங்கம் முதலான விலங்குகளின் உருவம் பொறித்த தகடுகளைக் கட்டிலில் வைத்திருந்தனர். புலியின் வலியைத் தன்னகத்தாக் கொண்ட பொலிவு பெற்ற நிறமுடைய கச்சாலே நடுவு வெளியான இடம் அழகுற மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அன்னப் பெட்டையின் ஓர் வி கொண்டு அமைக்கப் பெற்ற மெத்தையும், தலையணைகளும் கட்டில்மேல் இருந்தன. அம்மெத்தை மீது கத்தியிட்டுச் சுவைவ செய்யப்பெற்ற துகில் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் மீது செங்குந்தர் மலரின் இதழ்கள் பரப்பப்பட்டிருந்தன.³⁷ வேந்தனின் அரண்மனையில் ஆடல் மகளிர் இருந்தனர். விருந்தினர் அல்லது சிறப்புக்குரியவர் அரண்மனைக்கு வந்ததால் இவ்வாடல் மகளிர் அவர்முன் ஆடுவர். கரிகாற் பெரு-

வளத்தார் புலவருக்குவிருந்தவிக்க, அவ்விருந்தினைப் புலவர் சகர, அவ்வேனையில் சிறிய யாதையுடைய ஒண்ணுதல் ஆடல் மகவிர பண்ணமை முழுவிற்கேற்ப ஆடின-
ரென்ற பொருநராற்றப்படை³⁸ குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு வேந்தரின் சின்னங்கள், தலைநகர், அரண்மனை ஆகியன குறித்தச் சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

அரசுரிமை

அரசாட்சி இல்லாத நாடு இல்லை; தமிழகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஆள்களுக்கு முன்பே அரசு தோன்றி விட்டது. பழந்தமிழ் வேந்தரிடையே ஆட்சியுரிமை வழிவழியாக வந்தது. உரிமை என்பது 'தாயம்' என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டது. தொல்காப்பியம் 'தாயத்தின் அடையா தாயம்' என உரிமையைச் சுட்டுகிறது. இதற்கு நச்சிஞர்க்கிணியர், தந்தையின் பொருளை (அ) சொத்தை மக்கள் பெறுதல் என உரை எழுதியுள்ளார்.³⁹ தந்தைக்குப் பிறகு மகன் அவனுக்குப் பிறகு அவன் மகன் என்ற நிலையில் பரம்பரையாக ஆட்சியுரிமை அமைந்திருந்தது. மகவிர ஆட்சியுரிமை பெறுதல் இல்லை. ஆன் மக்களுள் மூத்தவனே ஆட்சியுரிமை பெற்றான். எனையோர் நாட்டின் பல்வேறு பிரிவுகளிலிருந்து ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கவனித்த வந்தனர். தந்தைக்குப் பின் மகன் ஆட்சியுரிமை பெற்றதை,

மூத்தோர் மூத்தோர்க்கு கற்ற முயித்தெனப்
பாறர வந்த பழுவிறற் ருயம்⁴⁰

எனப் புறநானுறு குறிப்பிடுகிறது.

தகடர் எறிந்த பெருஞ்சேரலும்பொறையைப் பாராட்டும் அரிசில் சிறார் இந்நிலவுகத்து வாழ்வார் பொருட்டுச் சாற்பும் நடுவுநிலையும்

உள்ளிட்ட பிற நற்பண்புகளும், நாடு காத்தற்கு வேண்டும் அரசியலறிவு, வகை பலவும் முற்றும் கற்றத்தகறை போதிய சிறப்பும் நிறைந்த நன்மகனைப் பெற்றவர்களாய் என்ற பாராட்டுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

நலம்பெற திருமணி கூட்டு நற்றேள்
ஒருங்கி ரோதி யொண்ணாதல் கருவிந்
என்னியன் முற்றி வீரறிவு புரிந்த
சால்புத் செம்மையு முளப்படப் பிறவும்
காவற் கமைந்த வரசுகறை போதிய
வீரசால் புதல்வற் பெற்றன⁴¹

என்ற அரிசில் சிழாரின் பாடல் அடிகள் தந்தைக்குப் பின் தளபன் ஆட்சியுரிமை எய்தத லைச் சுட்டுகின்றன.

கனிகாவன் தாயின் வயிற்றிலிருந்து தாயம் எய்தினான் என்பதைப் பொருநராற்றற்படை⁴² சுட்டுகிறது. "தான் பிறக்கின்ற காலத்துப் பிறவாதே நல்ல முகரித்தம் வருமளவும் தாயுடைய வயிற்றிலேயிருந்து பிறக்கை யினாலே அரசு உரிமையைப் பெற்றதப் பிறந்தென்றார்"⁴³ என நச்சினுரீக்கியியர் தம் உரையில் இதுனை விளக்குகின்றார்.

மருமக்கள் ஆட்சி உரிமை பெறுதல் இல்லை. குடபுலம் காவலர் மருமான்⁴⁴ தென்புலம் காவலர் மருமான்⁴⁵ குடபுலம் காவலர் மருமான்⁴⁶ முதலான தொடர்கள் மருமகனைக் குறிப்பதாகக் கொள்வது தவறு. மரு-மக்கள் ஆட்சியுரிமை பெறும் வழக்கம் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படவில்லை என்ற கருவர் என். சுப்பிரமணியன்.⁴⁷ சங்க இலக்கியங்களில் தாயகக் கொள்கையை ஆராய்ந்த இராகவையங்கார்⁴⁸ இம்முடிபினையே நிறுவுகின்றார்.

இவ்வாறு ஆட்சியுரிமை பெறுகின்றபொழுது அமைதியான முறையில் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றார்கள் என்ற கருவியலானது ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற-

கின்றவன் மிகச் சிறியவனாக இருப்பின் அவனைத் குற்றத்தவர்கள் ஆட்சியைக் கவர முனைந்தனர். சோழன் கரிகாலன் மிகவும் இனையவனாக இருந்தமையால் அவன் சுற்றத்தார் அவனைச் சிறையில் அடைத்தனர். கரிகாலன் சிறையிலிருந்து தப்பி, போர் புரிந்து ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றதைப் பட்டினப்பாலை⁴⁹ குறிப்பிடுகின்றது. பலக வேந்தரும் இவன் இனையன் எனக் கருதிப் போர் தொடுத்தனர். இருபெரு வேந்தரும், ஒன்பது வேளும் கரிகாலனால் வெல்லிப் பறந்தலை எல்லாமிடத்தில் போர் புரிந்தனர். அவர்கள் லாவகையும் வெற்றி கொண்டு கரிகாலன் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றான். இச்செய்தியை,

முலைக்கோள் விடாது மாத்திரை குரேரெனத்
தலைக்கோள் வேட்டல் கவிரட் டாஅன்
கிரும்பனம் போந்ததைத் தோலன் கருஞ்சினை
யரவாறி வேம்பினன் குழைத் தெரியலு
மோங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மிலேந்த
விருபெரு வேந்தரு மொருகளைத் தவிய
வெல்லித் தாக்கிய வெருவரு நோர்ந்து
கண்ணா ற் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்⁵⁰

என்ற பாடற் பகுதியால் அறிய முடிகிறது.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் நன் இனையன் என்ற கருதியே இருபெரு வேந்தரும் மற்றம் வேளும் அவனால் போருக்கு வந்தனர். அவர்களை ஆலங்கானத்தில் வெற்றி கொண்டு பின் பாண்டியன் தன் ஆட்சியுரிமையைத் தக்க வைத்துக் கொண்டான்.

சேர, பாண்டியர் மரபில் ஆட்சியுரிமைக்காக அடிக்கடிப் போர் நிகழ்ந்தமைக்கான சான்றுகள் இல்லை. சோழர் பரம்பரைமில் இவ்வாறு

நிகழ்ந்தமைக்கு இலக்கியங்கள் சான்றாகின்றன. நலங்கிளியும் நெடுங்கிளியும் பகை கொண்டு பல கால் போர் புரிந்தனர். இருவரிடையே நிலைய போரை நிறுத்தப் புலவர் கோலார் சிழார் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் பயனற்றப் போயின. 'கிள்ளி' மரபினரான இருவரும் போர்புரிந்த ஒற்றைமையைக் குலைத்தனர்.

தமிழர் மாறபாடு கொள்ளுதல் பகை வேந்தர்க்கு மகிழ்வுட்டும் செயலாகும் என்ற புலவரின் உரை அமைதியின் சிறப்பை உணர்த்துகின்றது எனக் கூறலாம்.⁵¹ பழந்தமிழ் வேந்தரிடையே ஆட்சியுரிமை பரம்பரைப்பாக (வழிவழியாக) வந்தபொழுதிலும் தங்களுக்கு உரிமையான ஆட்சியைப் பெறவதற்கு வேந்தர் போரிட வேண்டியிருந்தது. ஆட்சியுரிமையினைப் பெற்ற பிறகு தாங்கள் பெற்ற உரிமை நிலைத்திருக்கவும் பகைவர்களால் தாங்கள் அழிந்த போகாமல் இருப்பதற்காகவும் இவ்வேந்தர் தங்கள் வாழ்நாளில் பெரும்பகுதியைப் போர்களில் செலவிட வேண்டியிருந்தது. ஆட்சியுரிமை ஏற்படும் அது நிலை பெறவதும் அவிவளவு எளிமையான செயலல்ல என்பதைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

ஆன் சந்ததி இல்லாதபோது அவ்வேந்தரின் மரபில் வந்த அரச குடும்பத்தினருள் ஒருவர் பட்டத்திற்கு வருதல் மரபாகக் கொள்ளப்பட்டது. எடுத்தக்காட்டாக சோழ மரபில் நிகழ்ந்ததைக் கூறலாம். வேற்பட்டத்தைப் பெருவிறற்கிளியின் ஆட்சிவரை கிள்ளி மரபினரே சோழநாட்டை ஆண்டு வந்தனர். இவர்களுக்குப் பின் (கி.பி. 10) பரம்பரையைச் சேர்ந்த வேந்தர்க்கு ஆன் மகவு இல்லாத போயிருக்க வேண்டும். அதுனைப் பயன்படுத்தி உருவப் பட்டோர் இளஞ்சேட் சென்னி வேந்தருள்.⁵² ஒரு வேந்தன் ஆட்சிப் பட்டத்திலிருக்கும் போதே அவன் மகன் பட்டத்திற்கு வந்ததற்கான சான்றாகக் காணப் பெறவில்லை. ஆயின் அவன் மகன் நாட்டின் ஒரு பகுதிக்குத் தலைவராக இருந்திருக்கலாம்

எனக் கருதத் தோன்றுகிறது. உருவப்பட்டுள்ள இளஞ்சேட்சென்றி என்ற வேந்தனின் பெயருக்குப் "பல உருவங்கள் கொண்ட தேரிகளை உடைய தா ரத்த மண்டலத்தக்குத் தலைவனாகிய இளமை வாழ்ந்த சென்றி என்ற கறலாம். தா ரத்திலுள்ள மாகாணம் ஒன்றை ஆண்டமையாலேதான் இப்பெயரை அவர் பெற்றார் போலும்" என்பார்.⁵³

ஆட்சியுரிமைக்கு ஆள் சந்ததி இல்லாதபோது பட்டத்த யானையிடம் மலர்மாலே கொடுத்த அதனை நகரீவலம் வரச் செய்வார்கள். அப்பொழுது அந்த யானை யாருடைய கழுத்தில் மாலையிருக்கிறதோ அவரே பட்டத்த அரசாக நியமிக்கப்படுவர். சோழன் கரிகால் வளவன் இவ்வாறு தேர்த்-தெருக்கப்பட்டார் என்ற பழமொழி கூறுகிறது.⁵⁴ சங்க இலக்கியங்களான பாட்டிலும் தொகையிலும் இது போன்ற கருத்துக் காண்பி பெறவில்லை. வானிசு இல்லாத ஆட்சிக்கு வானிசு நியமிக்க வேறொரு முறையும் கையாளப் பட்டதை அறிய முடிகிறது. தொல்காப்பியஞர் கரந்தைத் தீயைக்குரிய குறை-களுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடும் 'பிள்ளையாட்டு' என்பதற்கு, வானிசு இல்லாத வேந்தன் போரில் திறம்படச் செயலாற்றி வெற்றிபெறும் அரச குடும்ப வீரன் ஒருவனுக்கு முடிசூட்டி ஆட்சியுரிமை அளித்தல் என்ற பொருள் கொள்கிறார். வி.சு. இராமச்சந்திர தீட்சிதர்.⁵⁵ இந்தத் தொல்-காப்பிய தாற்பாவிற்று உரை வரைந்த நச்சிஞரிக் கிளியர் அவ்வாறு போரில் சாதனை புரிந்த மறவனை மக்கள் அரசாக மதித்து ஏற்றக் கொண்டனர் என்ற கூறுகிறார்.⁵⁶

ஆயின் இந்தக் கருத்துத் தொல்காப்பிய தா.வில் காணப்பெற-வில்லை. மற்றும் சங்க இலக்கியங்களும் இவ்வாறு ஒரு மன்னனைத் தேர்த்-தெருத்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடவில்லை. சிறப்பாகப் போர் புரிந்த

வெற்றி பெற்றமையால் அம்மறவன் வேந்தரைப் பாராட்டிப் பட்டிருக்கக் கூடுமெ-
தவிர ஆட்சியுரிமை அவருக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்காத என்ற கருத்தி⁵⁷ ஏற்புடைய-
தாக உள்ளது.

ஆட்சியுரிமை ஏற்பதற்கு அல்லது தற்புத்தற்கு வயது வரம்பு
இல்லை. எந்த வயதிலும் ஆட்சிப் பொறுப்பை மன்னர்கள் ஏற்கலாம்.
சோழன் கனிகாலன் ஐந்த வயதில் பட்டத்திற்கு வந்தான் என்ற செய்தியைப்
பெருந்தொகை⁵⁸ குறிப்பிடுகின்றது. சங்க இலக்கியங்கள் அவர் மிகவும் இளைய
வயதில் ஆட்சியுரிமை பெற்றதைக் குறிப்பிடுகின்றன.⁵⁹ ஆனால் அவர் எந்த
வயதில் உரிமை பெற்றார் என்பதைக் குறிப்பிடவில்லை. பாண்டியன் தலையாலன்
காணத்தச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றபொழுது அவர்
நவ மிக இளையதாக இருந்தான் என்பதை,

தாலி க லேந்தனறு மிலனே பாலிவிட்
டயிலியு மின்றயின் றனனே⁶⁰

என இடைக்குறா நீ சிறாரும்,

இ லைய விவனென வு லையகி கூறி⁶¹

எனப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனும் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியலாம்.

இதனாலும் அறிந்த செய்திகளின் அடிப்படையில் அரசரிமை
தந்தைக்குப் பிறகு தனயனுக்கு ஆயிற்று. ஆட்சியுரிமை பெறுதல் அமைதியாக
நிகழவில்லை, வாரிசு இல்லாதபோது அடுத்த பரம்பரையைச் சார்ந்த
குத்தவன் அரசரிமை பெற்றார். வாரிசு நியமிக்கும் வழக்கம் பழக்கத்தில்
இல்லை. அரசுக் கட்டிலேறவோ அன்றித் தறக்கவோ வயது வரம்பு நிரீனயிக்கப்
படவில்லை என்றும் உண்மைகள் பெறப்படுகின்றன.

அரசரது கடமைகள்

நாடார் வேந்தன் குடிசுக்கு நன்மைகள் புரிவதையே குறிக்கோளாகக்கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அந்நாட்டில் கவலைகள் நீங்கி மகிழ்ச்சி நிலவும்; மக்கள் மன்னனைப் போற்றுவர். இதுவே வேந்தன் நன்குணர்ந்து செயல்பட வேண்டும். அதற்கேற்றப்போலத் தன் கடமைகளைச் செலிவனே செந்திலி இன்றியமையாததாகும். தொல்காப்பியப் புறத்தினை இயலில் வாகுகத் தினையின் பாகுபாடு பற்றிக் குறிப்பிடும் தாற்பா அரசரின் கடமைகள் ஐந்தைச் சுட்டுகிறது. 'ஐவகை மரபின் அரசர் பக்கமும்' என்ற அந்தத் தொடருக்கு உரையாசிரியர் இளம்புரனார் ஒதல், வேட்டல், ஈதல், படை வழங்குதல், குடியோம்புதல் என்றும் ஐந்த் கடமைகள் எனப் பொருள் உரைக்கின்றார்.⁶² இவ்வாறு வேந்தர் தமக்கு வரையறுத்த கடமைகளைப் புரிந்து வந்தமையப் புறநானூறு மூலம் உரை முடிகிறது. குடிமக்களின் தந்தையாக வேந்தன் கருதப்பட்டான். உயிருக்கு உதவி பயப்பனவாகிய உண்ணும் உணவும் பருகும் நீரும் உலகத்திக்கு உயிராகக் கருதப்படவில்லை. வேந்தனின் இயக்கமே உலகத்தின் இயக்கம் என்பதை,

நெல்ல முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
மன்ன முயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்
அதனால் யாவையி ரென்ப தறிக்க
வேளியு தானே வேந்தற்குக் கடனே⁶³

எனப் பழந்தமிழர் கருதினர்.

பாதுகாப்பிலித்தல்

பழந்தமிழ் வேந்தர் குடிமக்களைக் காப்பாற்றிய திறத்தைச் சங்க இலக்கியங்கள் சிறப்பிக்கின்றன. புலி, தன் குட்டிகளைப் பேணுவதைப் போல்

வேந்தன் மக்களைப் பேணிக் காத்தான்.⁶⁴ தாழ்ப்புளி உயிரோடு இருக்கும் வரை தன் குட்டிகளைப் பிறர் கொண்டு போக விடாது. தான் பிழைத்தால் போதும், நாட்டு மக்களைப் பற்றிக் கவலையில்லை எனச் செயல்படும் இக்கால ஆட்சியாளர்களைப் போல் இல்லாமல் தம் மக்களைப் பகைவேந்தர் அடிமையாக்கி விடாமல் பாதுகாத்தனர். (வெற்றி பெற்ற வேந்தன் தோல்வியுற்ற பகைவேந்தனின் படை வீரர்களை அடிமையாக நடத்துதல் மரபு).

தம் முன்னோர் சென்ற சீரிய வழியைத் தாலும் பின்பற்றினர். தீத்தொழிலைப் போக்கிச் செங்கோலைச் செய்மையுடையதாகி, கிடைக்கும் பொருளை உண்டு, நடுவுநிலைமையைச் செய்து, தடையின்றிக் உருண்ட ஒலியையுடைய சக்கரத்தால் நில முழுதையும் ஆண்டோரது மரபில் வந்தவன் என யானைக் கன் சேமி மாந்தஞ்சேரலரும் பொறையைக் குறிகோழியூர்சிழார்⁶⁵ பாராட்டுகிறார். இதிலிருந்து அக்கால வேந்தரது ஆட்சிச் சிறப்புப் புலனாகின்றது. வேந்தன் எருதிற்கு ஒப்பானவனாகச் சட்டப்படுகின்றான். உய்ப்பு முகந்த கொண்டு மலை நாட்டை நோக்கிச் செல்கின்றன சகடைகள். அச்சகடையின் ஆரங்கள் மண்ணில் குழிபறித்துச் செல்வதால் எருத்களின் செலவு தடைப்படுகின்றது. இருப்பினும் எருத்கள் வாளாயிராது தம் வலிமையைத் திரட்டி முன்னேறுகின்றன. இத்தகு பகட்டை ஒத்தவன் சோழன் குராப் பரிவித் தஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன் என்கிறார் புலவர் மருத்தவன் தாமோதரனார். வேந்தனுடைய அரசியலாசிய சகடை, மேல்நோக்கிச் செற்கையில், தன்னை அழுத்தி முன்னேற விடாது நசுக்கிவளம், அஞ்சாது, சோராது, தன் முயற்சியுடன் முன்னேறும் தன்மையன் என்ற இவ்வேந்தனின் இயல்பு சுட்டப்படுகிறது.

கழியுப்பு முகந்த கன்குடு மருக்கும்
ஆரஞ்சு சாகாட் டாழ்ச்சி போக்கும்
உரதுடை நோன் பகட்டின் வெங்கோன்⁶⁶

என்ற அடிகள் பண்டை வேந்தர் குடிகளுக்காக அரசாண்டமையைக் குறிக்கின்றன.
நகரம்.

மருத்த வாயெல்லாம் பகடன்குள்⁶⁷

என்ற திருக்குறள் தொடர் சோழ வேந்தரின் செயலோடு ஒப்பிடுவதற்குரிய-
தாகும். மக்கள் நலனில் மிகுந்த நாட்டம் கொண்ட வேந்தருக்குப் பாண்டியன்
தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் விளங்குகின்றான். நான்
இனையவன் என்ற கருதி என்மேல் போர் தொடுப்போகரச் சிதறியோடச்
செய்த அவரை வெற்றி கொண்டு, அவர் முரசைக் கைப்பற்றவேன். அவிவாற
செய்யாவிடிந், கொடியவன் எனக் கண்ணீர்ப்பெருக்கிக் குடிமக்கள் பழி ஞாற்றம்
கொடுங்கோலன் என்ற என்னை இகழ்வாராக என வஞ்சினம் கூறுகின்றான்.

சிற்சொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமத் திதையத் தாக்கி மரசமொ
டொருநிககப் படுஎ குயிற் பொருந்திய
என்விழல் வாழ்நர் சென்விழற் காளு
கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி ஞாற்றம் கோலே அருக⁶⁸

இப்புறப்பாட்டு அடிகளில் பாண்டியன் மக்களை முன்னிறுத்தி ஆட்சி புரிந்ததை
அறிய முடிகின்றது. பண்டைத் தமிழ் வேந்தரின் ஆட்சிச் சிறப்பிற்கு இப்பாடல்
ஞாண்டாவணக்கொளத் திகழ்வதாய்க் கூறுவான்.⁶⁹

அக்கால வேந்தர் அறமல்லாதன நிகழின் அதனைப் பார்த்துக்
கொண்டிராமல் முனையிலேயே சின்னியெறிந்து செங்கோலோச்சினர்.

அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்
பல்வேல் திரையன்⁷⁰

என்ற தொண்டைமான் இளந்திரையனைப் பாராட்டுகின்றார் கடியன் ற் உருத்திரன்-
கன்னொர். இத்தன்மையுடைய வேந்தர் நாட்டில் நல்லாட்சி நடத்தியமையால்
தமக்கு நரை தோன்றவில்லை என்ற கூறுகின்றார் பிதிராந்தையார்.

... .. வேந்தனும்
அல்லவை செய்யாள் காக்கும்⁷¹

என்றும் இக்கற்ற பண்டைத் தமிழக அரசாட்சியின் சிறப்பைத் தெளிவாக விளக்கி
நிற்கின்றது. அல்லவை செய்யாள் காக்கும் அரசாட்சியில் தனிமனிதன்,
குடும்பம், சுற்றம், சமூகம் ஆகியவற்றில் இன்பந்தவறும் என்பதை மேற்குறிப்பிட்ட
புறப்பாடல் மெய்ப்பிக்கின்றது. அறத்தின்வழி ஆட்சி நடத்துகின்ற அரசனை
அறக்கடவுளே வாழ்த்தும். அப்படிப்பட்ட மன்னன் ஆட்சியில் கோள்களும்
அவிவவற்றிற்குரிய இடத்திற் இயங்கும். மறையும் தப்பாது பொழியும்.
நாட்டு மக்களும் அச்சமற்ற வாழ்வர். தனிபயம் நீங்கி இன்ப வாழ்வினை
இடையறாது பெறவர் என்ற பெருங்கருணா ி சிறார் இளஞ்சேரலரும் பொறையைப்
போற்றிக் கூறுகளில் உரைக்கின்றார்.⁷²

நீதி_வழங்கல்

அரசு நீதி, நாட்டு மக்களைத் தயரங்களின்ற காத்தலேயாகும்.
நீதி வலுவாகமையே கொற்றம் எனக் கூறப்பட்டது. 'அறநெறி முதற்றே
அரசின் கொற்றம்' என்றும் புறப்பாடல் அடி கொற்றச் சிறப்பிற்கு ஆதார-
மாகின்ற அறத்தை வலியுறுத்திக் காணலாம். முறைசெய்த காப்பாற்றம்
மன்னவகுதிய தொண்டைமான் இளந்திரையன், கதிரவன் கதிரகனைச் சொரிவது
போல நீதி தவறா முறையிதந்தாரிக்கும், குறையிதந்தாரிக்கும் வேண்டியவற்றை,
வேண்டுகிற அருள் செய்த திறத்தை,

குளகடல் வரைப்பின் முந்நீர் நாப்பன்
பகல்செறி மண்டிலம் பாரித் தாங்கு
முறைவேண்டு நர்க்குமி குறைவேண்டு நர்க்கும்
வேண்டுப வேண்டுப வேண்டுநர்க்கு கருவி⁷³

என்ற பெரும்பாணுற்றுப்படை அடிகள் உணர்த்துகின்றன. வேந்தரின் வெண்கொற்றக் குடை வெயிலை மறைப்பதற்கு; வருந்தி நிற்கும் குடிகளின் வாட்டத்தைப் போக்கவே என்றும் கொள்கை⁷⁴ நிலவிற்று. பருவமழை பொயித்தாலும், இயற்கையிலுள்ள செயற்கள் நிகழ்ந்த மக்கள் இன்னவற்றாலும் அதற்குப் பொறுப்பாளவன் மன்னர் வேந்தனையாவான் என்றகருத்தை,

மாரி பொழிப்பிலும் வாரி குன்றிலும்
இயற்கை யல்லன் செயற்கையிற் குன்றிலும்
காவலரிப் பழிக்குமிக்க கண்ணகன் ஞாலம்⁷⁵

என்றும் பாடலடிகள் உரைக்கின்றன. இது ஐயுணர்ந்த அரசோச்சினர் பண்டைய வேந்தர். சோழன் களிகாலம் தன்விடம் நீதிகேட்டு வந்த இரு முதியவர்களுக்கு முதியவன் வேடத்தில் நீதி வழங்கியதை,

... .. முதியோர்
அவைபுது பொழுதிற்றம் பகைமுரன் செலவும்⁷⁶

இளமை நாலி முதமை யெய்தி
உரைமுடிவு காட்டிய உரவோன்⁷⁷

உரைமுடிவு கானுள் இளமையோன் என்ற
நரைமுது மக்கள் உலப்ப - நரைமுடித்துத்
சொல்லாள் முறைசெய்தாள் சோழன், குலவிக்கை
கல்லாமற் பாகம் பரும⁷⁸

முதலான இலக்கிய அடிகள் உணர்த்துகின்றன. தான் இளையவன் என்ற போதிலும் நடுவுநிலையான தீர்ப்பை வழங்க வேண்டும் என்றும் உளர்வு களிகாலவிடம் மேலோங்கி நிற்கக் காவலாய்.

பாண்டியன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் தன்னிடம் நீதி
கேட்டு வழக்குரைத்த கண்ணகிக்குத் தன்னயிர் நீத்த நீதி வழங்கிய முறைமையை

தாழ்ந்த குடையன் றளர்ந்தசெய் கோலன்
பொன்செய் கொல்லன் றன்சொற் கேட்ட
யானே வரசன் யானே கவிவன்
மன்பதை காக்குந் தென்புலன் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகவென் குய்னென
மன்னவன் மயங்கிவீழ்ந் தனனே தென்னவன்⁷⁹

என்ற சிலப்பதிகாரம் கருவதை ஒப்பிட்டுக் காணலாம்.

பொற்கைப் பாண்டியன் தான் செய்த தவற்றிற்காகத் தன்
கையினைத் தானே குண்டித்துக் கொண்டு முறை செய்த மாட்சியினை இளங்கோ-
வடிகளும்,⁸⁰ இளம்புரனரும்⁸¹ குறிப்பிடுகின்றனர். சங்க இலக்கியத்தில்
இதற்கான சான்றுகளைக் காண இயலவில்லை. மக்களுக்காக முறைசெய்த
வேந்தர் ஏனைய உயிர்களுக்கும் ஒப்ப முறைசெய்த தன்மையினைக் காண
முடிகிறது. மதுரீதிக் சோழனின் மகன் வீதிவிடங்கள், கன்றிப்பீழ தேரேற்றிக்
கொன்றமையால் அவனைத் தேருந்நது கொன்ற பகவிற்கு நீதி வழங்கிய
செய்தியினைக் கறிவெட்டும்,⁸² இலக்கியங்களும்⁸³ குறிப்பிடுகின்றன. பகவிற்காக
நீதி வழங்கிய சோழனைப் போலவே பறவைக்காக நீதி வழங்கிய சிபி என்றும்
சோழனை இலக்கியங்கள் போற்றுகின்றன. தன்னிடம் அடைக்கலமாக வந்த
புறவிற்காகத் தன் னனையும், இறதியில் தன்னையும் கொடுத்த அவனது அருள்-
செய் லை,

புன்னு புன்கன் றீர்த்த வெள்வேற்
கிளங்கெழு தா னைச் செய்பியன் மருக⁸⁴

திறைநலி கெழிஇக் கம்பு வீழம்
தன்னடை பெறதல முரித்தே⁹¹

இகந்தன ஆயிதம் தெவிவர் தேளம்
தகம்படக் கடந்த நாழி லாட்டிபி
புறரத்தோல் வரைப்பின் வேலிழற் புலவோரிக்குக்
கொடைக்கடன் இறத்தவவன் தொல்லோர் வரவும்⁹²

என இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. எனவே வேந்தர் வீராக்கு நிலம் வழங்குதலைக்
கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர் என அறியலாம்.

மேலும், பொன் வழங்கியதற்கும் சான்று கிடைக்கின்றது. வெற்றி
பெற்ற வேந்தன் தோற்ற வேந்தனிடமிருந்து பெற்ற பொற்கலன்களை உருக்கி
அவற்றைப் பொற்கட்டிகளாகச் செய்து, பின் அக்கட்டிகளை, வீரர் போரில்
ஆற்றிய செயல்க்கேற்படி பகிர்ந்த பரிசளித்த செய்தியினை,

நாட்டிப் படுத்தலிற் கொள் ளை மாற்றி
அழல்வி ளை யமைந்த நிறல்விடு கட்டி
கட்ட ளை வலிப்ப நிற்கா ளை யுதவி⁹³

எனப் பதிர்ப்படுத்திச் வாயிலாக அறிய முடிகின்றது. இதிலிருந்து பழங்கால
வேந்தர் தம் வீராக்கு நிலம், பொன் முதலியவற்றை வழங்குதலைக் கடமையாகக்
கொண்டிருந்தமை புலகுவின்றது.

அரசுறப்புகள்

அரசு இயக்குவதற்கும் செயல்களை நிறைவேற்றுவதற்கும் அப்பல-
யிக்க ஆட்சியாளர்கள் தேவை. ஆட்சியாளர்கள் அரசை இயக்கும் வலிமை
படைத்தவர்களே. அவர்கள் ஒரு குழுவாக அமைந்த தனித்தனிப் பொறுப்புகளை
ஏற்ற அரசை வழிநடத்ததற்கு இயல்பு. இவ்வாறு பொறுப்புகளைத் தனித்தனி
யாகப் பிரித்துச் செயலாற்றிய செய்மையான அமைப்பு அல்லது ஆட்சியாளர்
குழு பற்றிய செய்திகளைச் சமீக இலக்கியங்கள் தெளிவாகச் சுட்டவில்லை.

ஆயின் அரச இயங்கி வருதற்கேற்ற அமைப்பு அல்லது ஆட்சியாளர் குழு தென்-
வீந்தியாவில் மிகப் பழங்காலத்திலேயே தோன்றிச் செயல்பட்டதாகக் கூறவர்
டி.வி. மகாலிங்கம்.⁹⁴

சங்க இலக்கிய வேந்தர் தம் ஆட்சியையும் மக்கள் நல்வாழ்வுத்
திட்டங்களையும் தாமே நேரடியாகச் செயலாற்றாமல் தமக்குத் துணையாக
ஒரு சில குழுக்களைக் கொண்டிருந்தனர். அக்குழுக்களின் சுருத்தரையுடன்
வேந்தர் கடமைபாற்றி வந்தனரென அறிய முடிகின்றது. அக்குழுக்களையும்
அவற்றின் கடமைகளையும் கீழே காணலாம்.

சுற்றம்

எட்டுத்தொகை, பதிப்பாட்டு ஆட்கள் 'சுற்றம்' என்ற
சொல்லைச் சுட்டுகின்றனர். 'சுற்றம்' என்ற சொல் வேந்தனின் உறவினரையும்,
அவரைச் சுற்றி இருப்பவரையும் குறிக்கும். வேந்தனின் நலத்தில் நாட்டம்
கொண்டு இடைவிடாது அவனைச் சுற்றியிருப்போரைச் சுற்றம் என இலக்கியங்கள்
குறிப்பிடுவதாகக் கொள்ளலாம். இவர்களை 'கொடுமை இல்லாத சுற்றம்'
என்ற பொருளில் கடியனார் உருத்திரங்கண்ணனார்⁹⁵ உரைக்கின்றார். பால்
தன்னியற்பு குன்றிப் புனிப்பினம், குாயிற் தன் ஒளி குன்றி இருவினம், வேத
நெறி திரியினம் மாறப்படாத இயல்பினையுடைவர்கள் சுற்றத்தினர் என்பதை,

பாஅல் புனிப்பினம் பகலிருவினம்
நாஅல் வேத நெறி திரியினம்
திரியாச் சுற்றமொடு ...⁹⁶

என்ற புறநானூறு காட்டுகின்றது.

வேந்தனின் சுருத்தக்கும், கடமைக்கும் முரண்படாமல் வேந்தன்
என்னியதையே தாமும் என்னி அவன் செயலுக்கு மேலுதலைச் செய்யும் சுற்றத்தைப்

பதிர்ப்பத்த⁹⁷ குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் அக்காலப் புலவர்கள் அரசர்களை வாழ்த்தும்போது 'சுற்றம் குழப் பல்லாண்டு வாழ்க' என்ற வாழ்த்துதல் மரபு. இச்சுற்றம் பொலிவு பெற்ற சுற்றமாகக் கருதப்பட்டது.

முந்நீர் நாப்பன் ஞாமிடு போலவும்
பன்மீன் நடுவன் திங்கள் போலவும்
புத்த சுற்றமொரு பொலிந்திவிது விளங்கிப்⁹⁸

பன்மீ குப்பன் டிங்கள் போலப்
புத்த சுற்றமொரு பொலிந்து தோன்ற லே⁹⁹

என்றும் சங்க இலக்கிய அடிகள் புத்த சுற்றத்தின் தன்மையை வலியுறுத்தி வாழ்த்துவதை அறிவிக்கும். அடுத்து, தரமறியாத உறுதி கருது வேந்தன் விரும்புவதன்மையே தாமும் கூறும் ஆரவாரத்தினையுடைய சுற்றத்தினை 'வரிசையறியாக் கல்லென் சுற்றம்'.¹⁰⁰ எனப் பழித்தாக் கூறவர் பிராந்தையார்.

மேற்குறிப்பிட்ட 'உருப்பில் சுற்றம்' 'தியாச்சுற்றம்' 'புத்த சுற்றம்' ஆகிய தொடர்களிலிருந்து வேந்தர்க்குச் சுற்றத்தினர் உட்கிருந்து ஒத்தழைப்பு நல்கினர் என்ற செய்தியை அறிய முடிகின்றது. அது போன்றே 'கல்லென் சுற்றம்' என்ற தொடர் வேந்தர்க்குப் பழி உண்டாக்கும் செயலைப் புரியும் சுற்றத்தினரைக் குறிப்பதாகக் கொள்ள முடியும் எனவே சுற்றத்தினர் பலர் வேந்தரோடு இணங்கி நன்மை புரிந்ததையும் ஒரு சிலர் ஆரவாரத்தில் முழி இருந்ததையும் காணும்போது அவர்களுக்கு அரச அலுவல்கள் வழங்கப் பட்டிருக்கலாம் எனக் கருத இடமுண்டு.

அமைச்சர்

அரசுறப்புகளில் அமைச்சர் குழுவும் ஒன்று. சங்க இலக்கியங்கள் அமைச்சர் என்ற சொல்லைக் குறிப்பிடவில்லை. ஆயின் அக்காலத்தில் வேந்தர்க்கு உதவியாக அமைச்சர் விளங்கினர் என்பதைச் சங்க காலத்தை ஒட்டிய

திருக்குறளும், சிலப்பதிகாரமும் சுட்டுகின்றன. திருக்குறளில் வள்ளுவர் 'அமைச்சர்' என்ற ஓர் அதிகாரமே அமைத்தவர்னார். அமைச்சரை வள்ளுவர் 'உழை இருந்தார்' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வதிகாரத்தில் அமைச்சர்க்கு இருக்க வேண்டிய தகுதி, திறமை, பண்பு ஆகியவற்றை விளக்குகின்றார். திருவள்ளுவர் அரசியல், அமைச்சியல் முதலானவை குறித்த விளிந்த அளவில் எழுதியுள்ளார். இவ்வாறு அரசியல் கருத்துகளை வள்ளுவர் கருவதற்கு, அவருக்கு முற்பட்ட காலப் பகுதியில் நிலவிய அரசாட்சி முறையும் ஒரு காரணமாகும். அத்துடன் வள்ளுவர் குறிப்பிடும் 'உழைஇருந்தார்' என்ற சொல்லம் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடும் 'சுற்றம்' என்ற சொல்லம் ஒரு பொருள் குறிக்கின்றமையைக் காணலாம். இந்தக் கருத்தை நோக்கும்போது சங்க காலத்தில் அமைச்சர் இருந்திருப்பார் எனக்கருத இடமுண்டு. சிலப்பதிகாரம்¹⁰¹ வில்லவன் கோதை என்ற அமைச்சரைச் சுட்டுகின்றது. அய்யம்பில் வேள் என்ற அமைச்சர் செங்குட்டுவன் அரசவையில் நிதித்துறையைக் கவனித்த வந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆயின் இதற்குச் சான்றுகள் இல்லை என்பார்.¹⁰² ஆனால் செங்குட்டுவன் அமைச்சர்களைக் கொண்டிருந்தார் என்பதை மட்டும் அறிய முடிகின்றது.

சங்க இலக்கியத்தின் பதிற்றப்பத்தில் ஒன்பதாம் பத்தின் பதிகம் மையூர்சிழார் என்ற அமைச்சர் இளஞ்சேரல் இரும்பொறையின் அரசவையில் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது. பதிற்றப்பத்தின் எட்டாம் பத்தின் பதிகம், தகடர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையை அரிசிலிழார் பாடிய பெற்ற பரிசிலைக் குறிப்பிடும்போது 'தாழம் கோயிலானும் புறம்போந்து நின்ற கோயிலுள்ளவெல்லாம் கொடியினென்ற காணம் ஒன்பது தா யுயிரத்தோடு அரசுகூட்டிற்கொடுப்ப அவர் யார் இரப்ப இதனை ஆள்கவென்ற அமைச்சர் பூட்டார்' என்ற குறிக்கின்றது. இதிலிருந்து அரிசிலிழார் தகடர் எறிந்த

பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் அரசவையில் அமைச்சராக இருந்தார் என்ற செய்தி பெறப்படுகின்றது. பதிற்றப்பத்த தவிர்த்த பிற சங்க இலக்கியங்கள் சேரலின் அமைச்சர் குறித்தப் பேசவில்லை. அடுத்த 'சுற்றம்' என்பதும், 'அமைச்சர்' என்பதும் ஒன்றாக இருக்கலாம் என என்ன இடமிருக்கின்றது. 'சுற்றம்' நாளடைவில் 'அமைச்சர்' என்ற பொருளில் ஆட்சி பெற்றிருக்கக்கூடும். சு. வித்தியானந்தன்¹⁰³ சுற்றத்தினரை அமைச்சர் என்றே குறிக்கின்றார்.

மேற்கண்ட கருத்துகளை நோக்குமிடத்து அரசர்க்கு அரசாட்சி நடைபெறுவதற்குத் துணையாக ஒரு சில குழுக்களைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது தெரியவருகின்றது. ஆயின் அவர்கள் வசித்த பதவியின் பெயர், அவர்களது பெயர் அல்லது அவர்கள் மேற்கொண்ட பவியின் பெயர் குறித்த செய்திகளை அறிய இயலவில்லை. அரசரின் ஆட்சி செம்மையுறுவதற்கு அவர்கள் தக்க துணையாக நின்றனர் என்பது உறுதி.

காவிரி மாக்கள்

வேந்தனுக்கு உறுதுணையாய் நின்றோருள் காவிரிமாக்களும் குறிப்பிடத் தக்கோர் ஆவர். மதுரைக்காஞ்சி காவிரி மாக்களையும் அவர்களது பவியையும் குறிப்பிடுகின்றது. காவிரி மாக்கள், யாகங்கள் புரிந்த சுவரீகம் புறம் சான்றோர் போல் வேந்தனிடத்துக் காணப்பெறும் நன்மை, தீமைகளைத் தம் அறிவாலே கண்டு மேலும் ஆராய்ந்து தெளிந்து, அவர் மனத்தைத் தீதிர்பால் செல்லாதவாறு தடுத்த, அன்புநெறியையும், அறச்செயலையும் மேற்கொள்ளச் செய்த, தீவினையிலின்றும் விலக்கி, வேந்தன் புகழை நிலைக்கச் செய்தவர்கள் என்பதை,

ஆவுதி மன்னி அவிர்தலில் முடித்த
 மாவீசம்பு வழங்கும் பெரியோர் போல
 நன்றித் தீதம் கட்டாயித் தடக்கி
 அன்பும் அறமும் ஒழியாத காத்தல்
 பழியொன்றி யுயர்ந்த பாரியுகற் நிறைந்த
 செம்மை சான்ற காவீதி மாக்களும்¹⁰⁴

என்ற பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

காவீதிமாக்கள் எளிதற்கு நச்சிலாக்கினியர்¹⁰⁵ 'காவீதிப்பட்டம்
 சுட்டின அமைச்சரும்' எனப் பொருள் உரைக்கின்றார். இங்குக் காவீதி மாக்கள்
 அமைச்சர் நிலையில் கருதப்பட்டமை புலனாகின்றது. அத்தகைய அவர்கள்
 அரசனது நன்மை, தீமைகளைப் பாராட்டியும், சுருந்தும் அவர்களை நன்வழிப்
 படுத்தியமை அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறு வேந்தரிக்கு உதவியாய் இருந்த லைக்
 காவீதி மாக்கள் தம் கடமையெனக் கொண்டனர். இவர்களின் துணையோடும்
 பண்டைய வேந்தர் அரசாட்சியை எவ்வாறு.

அறங்குறவையம்

நீதி வழங்குவதற்கென்ற இயக்கிய ஓர் அமைப்பே அறங்குறவைய-
 மாகும். இக்கால நீதிமன்றத்தைப் போன்ற அக்காலத்தே நீதி வழங்கும்
 இடமாயித் திகழ்ந்தது. இந்த அவையம் பேரூர்களில் செயல்பட்டதெனத்
 தெரிய வருகின்றது.

மறங்கெழு சோழ ஞாநதை யவையத்
 தறநின்ற நிலையிற்¹⁰⁶

அறந்தல் சுறந்தை¹⁰⁷

என்ற அடிகள் உறையூரில் அறங்குறவையம் இருந்ததைச் சுட்டுகின்றன.

மதுரையில் இது போன்றே அறங்குறவையம் இருந்தமையை மதுரைக்காஞ்சியால்

அறிவித்தோம். இவ்வறங்குறவையங்களில் சான்றோர்கள் இருந்த நீதி வழங்கினர். அச்சம், அன்பம், பற்று இவற்றிலின்ற விடுதலை பெற்று வெகுளாத விரும்பாத, அலாக்கோலையொத்த நடுநிலை பேணி, சிறந்த ஒழுக்கமுடையோராய் இச்சான்றோர் விளங்கினர்.

அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமு நீக்கிச்
செற்றமும் உவகையுஞ் செய்யாத காதல்
ஞெமன்கோ லன்ன செய்மைத் தாக்கிச்
சிறந்த கொள்கை அறங்கு றவையமும்¹⁰⁸

என்றும் அடிகள் அறங்குறவையத்த நடுவர்களின் இயல்பைத் தெளிவுரைச் சுட்டுகின்றன.

நீதி கேட்டுச் சென்ற மக்களுக்கு அவர்கள் வழங்கு பிசவும் சிக்க-
வடையதாயிருப்பினும் அவற்றை விரைவில் தீர்த்த நீதி வழங்கினவரெனப் புற-
நானா¹⁰⁹ குறிக்கிறது.

இவ்வறங்குறவையத்துக்குச் சான்றோரைத் தேர்ந்தெடுத்தல் வேந்தனின்
கடமையாகும். அவர்கள் நீதியிலின்ற பிறழின் அப்பழி வேந்தனையே சாரும்
என்றும், நெறி பிறழ்ந்த முறை செய்த செயலால் வேந்தனின் செங்கோல்
கொடுங்கோலாகும் என்றும் ஒல்லையூர் தந்த பதப்பாண்டியன்¹¹⁰ புற-
நானா¹¹¹ ற்றில் குறிப்பிடுகின்றார். நீதி நிலைக்கச் செய்வதைத் தலையாய
கடமையாகக் கருதிய இவ்வேந்தனின் நேர்மை நெஞ்சம் போற்றப்படுகின்றது.¹¹¹

அடுத்த, அறங்குறவையத்தில் அமர்த்தப்பட்ட நடுவர் பாரிப்பனர்
என்பர் வி.ஆர். இராமச்சந்திர தீட்சிதர்.¹¹² அவர் இவ்வாறு கருவதற்கு,

அறமறக் கண்ட நெறிமா னவையத்து¹¹³

என்ற புறநானா று அடி காரணமாக இருக்கலாம். இதற்கு 'அறத்தைத்
தெளியவுணர்ந்த ஒழுக்கம் மாட்சிமைப்பட்ட அந்தணரது அவைக்களத்தின்கண்'

என உ.வே. சாமிநாதையரும்¹¹⁴ ஒளவை ச. துரைசாமிப் பிள்ளையும்¹¹⁵ உரை வகுத்தார்களா. மேற்குறிப்பிட்ட புறநானா நற் அடி குறிப்பிடும் அவையம் வேதம் உணர்ந்த அந்தணர்கள் தங்கியிருந்த வேர்விசெரியும் வேர்விச்சாலை-யாகும். எனவே வேர்விகள் செரியப் பயன்படும் அந்தணி அவையமும், அறம் நிலைநாட்டப்படும் அறங்கூறவையமும் வேற வேறானவை என்பது தெளிவித்திற் புலகுவின்றது. ஆகையால் பழந்தமிழகத்தில் இருந்த அறங்கூறவையங்களில், ஊரில் அறக்க வாழ்ந்த சான்றோர்களே பொறுப்பேற்றிருந்தனர் எனக் கோடல் ஏற்புடையதாகும்.

அிறா ர்களில் ஏற்படும் சிக்கல்களை உடனடித் தீர்க்கவும், குறைகள் அனைத்தையும் வேந்தன் ஒருவனே பாரிப்பிற் வேந்தனின் மற்றப் பவிகள் தடைப்படும் எனக் கருதியும், அறங்கூறவையம் நாட்டில் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கலாம். இவ்வறங்கூறவையம் அரசாட்புகளில் ஒன்றாகச் செயல்பட்டு அக்கால ஆட்சிமுறைக்குப் பேருதவி புரிந்ததெனலாம்.

நாளவை ஊர் அவைகள்

மேற்கண்ட அறங்கூறவையமேயன்றி வேற பிற அவைகளும் அரசாங்க உறுதுணையார் நின்றன. அவை நாளவை, ஊர் அவை என்பனவாம்.

நாளவை

குடிகளின் குறையைக் கேட்பதற்கும், கேட்டு முறை செய்வதற்கும், தன்னை நாடி வரும் புலவர்க்கும், வறியவர்க்கும் பரிசில் நல்குவதற்கும் வேந்தன் வீற்றிருக்கும் அவையை 'நாள் மகிழ்வுக்கை'¹¹⁶ எனவும், "நாளவை"¹¹⁷ எனவும் வழங்குவர். மதுரைக்காஞ்சி இந்த அவையைப்

'பொற்பு விளங்கு புகழவை' ¹¹⁸ எனப் புகல்கின்றது. பொற்குல் செய்யப்பட்ட பொற்றாமரை மா லேயினேத் த லேயில் குடி, பாணர் சுற்றத்தோடு நாள் மகிழ்வுகளையில் வீற்றிருந்த சோழன் நலங்கிள்ளிய உறையூர் முதுகின்னர் சாத்தனர் ¹¹⁹ புறநானுற்றில் குறிப்பிடுகின்றார். சோமான் குட்டுவன் கோதையின் நாளவையில் உரிமையோடு செம்மாந்த புதல் இரவலர்க்கு யிக எளிமையானது என்ற செய்தியை,

செம்ம னாவை யன்குந்த புதல்
எம்மள வாழ்க்கை பிரவலர்க் கெளிதே ¹²⁰

என்றும் அடிகள் சுட்டுகின்றனர். 'நாளவை' என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுவதை 'நாளோலக்கம்' என உ.வே. சாமிநாதையரும், ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளையும் எழுதியுள்ளனர். ¹²¹ இந்நாளவையில் கா லேவே லேயில் மதுவையுக்கு மகிழ்ச்சியோடு வீற்றிருப்பர் ¹²² என்றும் அறிய முடிகின்றது.

'நாளவை' என்பது அரண்மனையுள் கூடும் புலவர், பாணர் முதலானோர்க்குப் பரிசில் வழங்குதலும், குறை க லேதலும் இதன் பணிகள் ஆகும். இவை தவிர இவற்றைப் பற்றிய வேறு குறிப்புகள் கிடைக்கவில்லை.

ஊர்-அவை

நீதி வழங்கும் அறங்குறவையமையன்றி, வேந்தனது நாளவையுமன்றி வேறு சில அமைப்புகளும் அக்காலத்தில் அமைந்திருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவை மன்றம், அம்பலம், பொதியில் என்ற கூறப்பட்டன. இம்முற்றம் வேறு வேறுபாடுகள் அல்ல. இவை ஊர் அவை என்ற அழைக்கப்பட்டன. மதுரைக்காட்சி 'அவையிருந்த பெரும் பொதியில்' ¹²³ என்ற இவ்வையைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. ஊர் அவைகளுள் சில ஊரின் முற்பகுதியில் இருந்ததாக அறிகின்றோம்.

முன்ன ரீப் பொதியில்¹²⁴

என்றப் புறப்பாடல் இதற்குச் சான்றாகின்றது. மற்றம் என்ற சொல்லம்
 ஊர் அவையைக் குறிப்பதாகக் கருத முடியும். 'மன்ற விளவு' 'மன்றப்பலவு'
 'மன்ற வேம்பு' முதலான புறப்பாடல் அடிகள் விளா, பலா, வேம்பு
 மரங்களின் அடியில் கூடிய கட்டத்தைக் குறிப்பனவாகக் கொள்ளலாம். 'மன்ற'
 என்ற சொல்லம் இம்மன்றத்தோடு தொடர்புடையதாகும். இம்மன்றங்கள்
 குடியங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மகிழ்வதற்கும், ஊர்ப்பொது நிகழ்ச்சிகள் நடை
 பெறுவதற்கும் பயன்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இம்மன்றங்களுக்கும் அறங்குற-
 வையங்களுக்கும் இருந்த தொடர்பை அறிய இயலவில்லை. ஊரவைகளுக்கு
 உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையிலிருந்து இதன் இன்றியமையாமையினை
 உணர முடிகின்றது. உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் தேர்தல் முறையை
 அகநானூறு பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது. பனை ஒலை வாக்குச் சீட்டாகப்
 பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வாக்குச் சீட்டுகளைப் போட்டு வைக்கப் பாளை
 பயன்பட்டது. அப்பாணையைக் கயிற்றிலால் கட்டி வாக்குச்சீட்டுகள் போடப்
 பட்ட பின் அதற்கு இலச்சினையிடப்பட்டது. வாக்குச்சீட்டுகளை எண்ணுவதற்கு
 இலச்சினையை நீக்கும் ஆவன மாக்கள் இலச்சினை சரியாக இருக்கிறதா என்று
 பாரித்த நீக்குவர். இதனை,

கயிற்பிணிக் குழிசி ஒலை கொண்மார்
 பொறிகள் டழிக்கும் ஆவன மாக்களின்¹²⁵

என்ற மருதவினநாகனார் குறிப்பிடுகின்றார். பிற்காலச் சோழர் காலத்தில்
 ஊரவைப் பொதுப்பாளரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் குடவோலை முறை இதோடு
 ஒப்பிடத்தக்கது என்பர் கே. ஏ. நீலகண்ட சாரதியார்.¹²⁶ இதிலிருந்து
 ஊரவை உறுப்பினர் குடவோலை முறைப்படித் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர் என

அறிய முடிவற்றது. இந்த ஊரவையின் நோக்கம், செயற்பாடுகள் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் கிடைத்தில. இவ்வுரவை அரசாட்சி நடைபெற எந்த வகையில் தன் நின்றது என்பதையும் தெளிவாக அறிய இயலவில்லை.

ஐம்பெருங்குழு - எம்பேராயம்

ஐம்பெருங்குழு, எம்பேராயம் என்றும் இவ்விரு அமைப்புகள் இருந்தமையைச் சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்களான சிலப்பதிகாரம்,¹²⁷ மணிமேகலை¹²⁸ இரண்டும் சுட்டுகின்றன. தொன்மை வாய்ந்த தொல்காப்பியத்திலோ, எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களிலோ இவ்விரு குழுக்களைப் பற்றிய செய்திகள் இல்லை. 'அமைச்சு' அதிகாரம் வகுத்த அரசியல் நெறியை ஒளிய வளமுடரும் இவற்றைச் சுட்டவில்லை. பத்துப்பாட்டில் மதுரைக்காஞ்சி 'நாற்பெருங்குழு' என்ற ஒன்றைச் சுட்டுகின்றது. அதற்கு உரை எழுதிய நச்சினர்க்கிளியர், 'ஐம்பெருங்குழுவில் ஒருவரான அமைச்சரை மதுரைக்காஞ்சி 499ஆம் அடியில் குறிப்பிடுகின்றது என்ற கருத்தை மனத்திற் கொண்டு,

ஐம்பெருங்குழுவில் அமைச்சரைப் பிரித்த முற்குறினமையின்
சுக்கு ஏனை நாற்பெருங்குழுவையுங் கூறினார். ஐம்பெருங்
குழுவாவன "அமைச்சர், புரோகிதர், சேனபதியர்;
தா தரொற்றநிவரென மொழிப"¹²⁹

என்ற கூறுகின்றார். சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரையெழுதிய அடியார்க்கு நல்லார்¹³⁰ ஐம்பெருங்குழுவைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

மாசனம் பாரிப்பாரி மருத்தர் வாழ்நிமித்த
ரோடமைச்சர் ஆசி லவைக் களத்தா ளைந்த

என்ற மக்கள், பாரிப்பனர், மருத்தர், நிமித்தர், அமைச்சர் ஆகிய
ஐவரை ஐம்பெருங்குழுவின் உறுப்பினராகக் கூறுகின்றார். இவ்விருவரும் உரைகருமே

ஏற்புடையதாக இருப்பினும் நச்சிலூர்க்கினியர் குறிப்பிடுவது தெளிவாகவும், பொருத்தமானதாகவும் தோன்றுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் இவை குறிப்பிடப்படவில்லை எனினும் இவற்றின் துணையோடு வேந்தர் அரசாட்சி நடத்தியிருப்பர் என ஊகிக்க இடமுண்டு. சங்ககால ஆட்சி வல்லாட்சியினின்றும் மாறப்பட்டதாக இருந்தது. அதற்குக் காரணம் அரசனது அதிகாரம் ஐந்து பெருங்குழுவினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது என்பார் வி. கனகசபை.¹³¹ ஐம்பெருங்குழு மக்களால் ஏற்றக்கொள்ளப்பட்ட அமைப்பு என்ற கூறும் எல். சிறுஉன்னசாயி ஐயங்கார் இவ்வமைப்பின் ஆலோசனைகளைச் சில சமயங்களில் அரசன் ஏற்கக் கடமைப்பட்டவருயிருந்தான் என்கிறார்.¹³² ஐம்பெருங்குழு பற்றிய செய்தியைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடவில்லையாயினும், அரசர் பலருக்கு அறங்கூறியதையும், அரசை ஆற்றப்படுத்தியதையும் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுவதால் அச்செயல்கள் ஐம்பெருங்குழுவினரால் செய்யப்பட்டன எனக் கொள்வது பொருத்தமானதாகும்.¹³³ ஆயின் ஐம்பெருங்குழுவின் வரையறுக்கப்பட்ட பணிகள் குறித்துச் செய்தி ஏதும் கிடைக்கவில்லை. ஆகையால் ஐம்பெருங்குழு அரசாட்புகளில் ஒன்றாக விளங்கியதென்றும், அது அரசர்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கி நெறிப்படுத்திற்று என்றும் கூறலாம்.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய காப்பியங்களில் எம்பேராயம் சுட்டப்படுகின்றது. எம்பேராயம் என்பதற்கு 1. சாந்த 2. பூ 3. கச்ச 4. ஆடை 5. பாசி 6. இலை 7. கஞ்சகம் 8. நெய் என்ற எட்டுப் பொருள்களைச் சிலப்பதிகாரத்தில் அரும்பத உரையாசினியர் குறிக்கின்றார்.¹³⁴ நச்சிலூர்க்கினியர்¹³⁵ தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்தில் கரணத்தியலவர், கருமகாரர், கனகச்சுற்றம், கடைகாப்பாளர், நகரமாந்தர், நலிபடைத் தலைவர், யாணவீரர், இஷ்மிமறவர், என்று எண்மரைக் குறிக்கின்றார்.

அடியாரிக்கு நல்லாரும் இதனையே குறிக்கின்றார். எனவே இந்த என்மரின் தனையோடு வேந்தர் தம் கடமைகளைச் செய்த வந்தனரெனலாம்.

ஆதர்

ஒரு வேந்தனின் சார்பாளராக மற்றொரு வேந்தனின் அரசவையில் செயற்பட்டவர் ஆதர் எனப்பட்டார். ஆத அடிப்புதல் சங்ககாலத்தில் வழக்கில் இருந்தது. தமிழ் இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியம் ஆதினைக் குறிப்பிடுகின்றது. மூலகைப் பிரிவினர் ஒன்றாகத் துதை அடக்குகின்றார் தொல்காப்பியஞர்

ஒதல் பகையே ஆதிவை பிரிவே¹³⁶

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா. "ஆதித்குப் பிரிதலாவது இரு பெரு வேந்தரைச் சந்தி செய்தற்பொருட்டுப் பிரிதல்" என்ற உரை வழங்குகின்றார் இளம்புறனார்.¹³⁷ தொல்காப்பியஞர்¹³⁸ ஒதலையும் ஆதையும் உயர்ந்தோரிக்குரியன என உரைக்கின்றார். உயர்ந்தோர் என்பதற்கு "ஒழுக்கத்தாலும் குணத்தாலும் செல்வத்தாலும் ஏனையினும் உயர்புடையராதலின் உயர்ந்தோர் எஃகுர்" என்பது இளம்புறனாரின்¹³⁹ உரையாகும். நச்சிஞர்க்கிணியர்¹⁴⁰ "உயர்ந்தோர் எனக் கறவின் வேளாளரை ஒழித்தார்" என்ற உரை வரைந்துள்ளார். சங்க இலக்கியம் ஆதர் பற்றிச் சாற்றுகின்றது. ஆனால் அவர்கள் உயர்ந்தோரா அல்லது வேளாளரை ஒழித்த பிறரா என்பதை அறிய முடியவில்லை. பாரிப்பனர் ஆத சென்றமையை இருபாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

வயலைக் கொடிபோல வாடிய இடையினையும், வருத்தந்தோய்ந்த நடையினையுமுடைய இளம் பாரிப்பனர் இரவின்னன் வந்த உள்ளே சென்ற சில

சொற்களே சொல்லுள். உடனே மதில் கோடற்கென்று வைத்திருந்த ஏனையையும், வாயில் கதவுக்கு வலியாக உள்வாயிற்படியிலே நிலத்தே வீழ இடம் மரமான சீழ்ப்பையும் களைந்து விட்டனர். அது போன்றே வேந்தன் ஊர்ந்து செல்லும் யானையின் மலையும் களையப்பட்டது என்ற கருத்தமைந்த பாடல் புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது.

வயலேகி கொடியின் வாடிய மருங்குல்
உயவ ளாழிப் பயலேப் பாரிப்பான்
எல்லி வந்து நிலலாத புக்குச்
சொல்லிய சொல்லச் சிலவே யதற்கே
வெய்யுத் சீப்பும் மாற்றி
மாண்வின யானையு மனிக லேந் தனனே¹⁴¹

(பாரிப்பான் தாது சென்றதற்குச் சான்றாக இப்பாடலை இளம்புரனார் காட்டியுள்ளார்.) நச்சுருக்கினியரும் இது லேக் காட்டியுள்ளார். இதன்கண் நேரடியாகத் தாது சென்றமை குறித்த செய்தி காணப்படவில்லை.

வேந்தனொருவன் போருக்கு ஆயத்த நிலையில் இருந்தபொழுது, பாரிப்பான் சொன்ன செய்தியைக் கேட்டவுடன் வெய்யும், சீப்பும், யானையின் மலையும் களையப்பட்டன என்ற செய்தியிலிருந்தே அவன் தாது சென்று வந்தான் என்ற அறிய முடிகின்றது.

அகநானூறு, பாரிப்பான் தாது செல்வதைக் குறிப்பிடுகின்றது. முன்பொரு காலத்தில் பொருள் வயிற் பிரிந்து வந்த தலைமகன் மீண்டும் பொருள் கடைக்கட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இதன்கண் தலைவன் பொருள்தேடச் செல்லும் காட்டுவழியின் இயல்பு கூறப்படுகின்றது. தாதாக வரும் பாரிப்பானின் மடியில் உள்ள வெள்ளிய ஒலையைக் கண்ட ஆறலை கவிவர்கள், இவன் மடியில் பொன் கொண்டு வருகின்றான் என

என்ற அவனைக் கொன்று தன்னிய பிறகு அவனிடத்திலே மட்டுமே இருக்க, தாம் தவறான செயல்கள் செய்த விட்டோம் என வருந்திச் செல்வார். பின் அதன் பின்னர் குடகர நரி திரைவிட்டு உள்ளேயும் என்ற அகிகாட்டு வழியில் கருமை கூறப்படுகின்றது.

... .. உமனார்

கனறிற யன்ன பரிசுறார் குறம்பொறைத்
 து தொய் பாரிப்பார் மடிவென் னோலை
 படைபுடைத் கையர் வருதொடர் நோக்கி
 உன் மருங்கில் இன்றோன் கையது
 பொன்னு குதலம் உன்டெனக் கொன்றே
 தடிந்தான் வீழ்த்த கருக்கல் மழவர்
 திறலில் திதாஅர் வறமை நோக்கிச்
 செங்கோல் அம்பினர் கைநொடியாடி பெயரக்
 கொடியில் குருதித் துங்குடர் கறிஇ
 வரிமரல் இயவின் ஒருநரி யேற்றை
 வெண்பரல் இமைக்கும் கண்பறி கவலை¹⁴²

இப்பாடலிலிருந்து பாரிப்பார் பலமுறை து து செல்வார் என்பதும், அவர் மடித்த வெள்ளோலையைக் கொண்டு போவார் என்பதும் தெரிய வருகின்றன. முன்னரிக் கவிட புறநானு நற்பு பாடலும், இவ்வகப்பாடலும் பாரிப்பாரின் தோற்றத்தைப் பேசுகின்றன. அதாவது பாரிப்பார் உன்னைதான் வாய் இடைபயபுடையவர் என்பதை 'வயலைக் கொடியில் வாய் மருங்கில்' என்ற புறப் பாடலையும் 'உன் மருங்கில்' என அகப்பாடலையும் கூட்டுகின்றன. அடுத்த அவர் வருத்தத்தோமித்த நடைபயபுடையவர் என்ற புறநானு நம், திறந்த குடைபயபுடைய வறமையாளர் என்ற அகநானு நம் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே து து செல்பவர் ஏற்றமையாளருக இருப்பார் என்றும் கையில் ஒலை கொண்டு செல்வார் என்றும் அறிய முடிகின்றது.

பார்ப்பனர் மட்டுமல்லாமல் புலவர்களும் தாது சென்றதை அறிய முடிவின்றது.

புறநானூற்றில் தொண்ணூற்றைந்தாவது பாடலுக்கு 'அவன் தாது விடத் தொண்டைமாவழைச் சென்ற ஓளவைக்கு அவன் படைக்கலக் கொட்டிக் காட்ட அவர் பாடியது' என்றும் குறிப்பு எழுதப் பெற்றிருக்கிறது. அதியமான் ஓளவையைத் தாது அனுப்பிய செய்தி பாடலின்கண் காணப்பெறவில்லை. இப்பாடலில் தொண்டைமானின் படைக்கலங்கள் புதியனவாயுள்ளன என்றும் அதியனின் படைக்கலங்கள் உடைந்து கொல்லர் உலைகளத்தில் செப்பவிடப் படுகின்றன என்றும் கூறுகின்றார் ஓளவையார். இதனிடம்பொருள் வேற அதாவது தொண்டைமான் போர் புரியாததால் அவன் படைக்கலங்கள் புதியனவாயித் தோன்றுகின்றன; எனவே அவன் ஒரு கோழை என்றும் அதியன் எக்காலத்தும் போருடற்றுவதால் அன்னது ஆயுதங்கள் உடைந்து விடக்கின்றன; எனவே அவன் உண்மையான வீரன் என்றும் இப்பாடலுக்கு உட்பொருள் கூறப்படுகின்றது. ஆயின் இப்பாடலிலிருந்து அதியமான் ஓளவையை தொண்டைமானிடம் எதன் பொருட்டுத் தாது அனுப்பினான் என்ற செய்தியை அறிய இயலவில்லை. எனவே புறநானூற்றில் பாடலின் கீழ் இடம் பெற்றிருக்க குறிப்பைக் கொண்டே ஓளவையார் தாது சென்றார் எனக் கூறலாம்.

புறநானூற்றில் ஓரம்போகியார்¹⁴³ பாடிய பாடலில் வேந்தனெருவன் தாதுவனை அனுப்பித் தம் படை வீரரை அழைத்தான் என்ற செய்தி இடம் பெற்றிருக்கிறது. இவ்வாறு வேற்ற வேந்தனிடம் தாது அனுப்பாமல் தம் நாட்டுக்குள்ளேயே தாது அனுப்பாத லேயும் காண முடிவின்றது.

புலவர் கோவந்திழார், மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மக்களையாளைக் காலிட்டுக் கொல்ல முயன்ற கின்னியனவனிடம் தாது சென்ற காரியின்

மக்களைக் காப்பாற்றினார்.¹⁴⁴ அவர் இளந்தந்தன் என்ற புலவனைக் காதல்மையடி புறப்பாடல் எழுதினார்.¹⁴⁵ இப்பாடல்களில் கோலூர்சிறார் ஓ தாகச் சென்றார் என்பதற்கான குறிப்புகள் ஏனும் இல்லை. மேலும் அவர் யாருடைய ஓ ததாகச் சென்றார் என்பதும் அறிய இயலாததாகிறது.

வஞ்சவர் தம் திருக்குறளில் ஓ தினைத் தனி அதிகாரமாக அமைத்தது கூறியுள்ளார். ஓ தவருக்குரிய கடமை, ஓ தவர் எப்படிப்பட்டவராய் இருத்தல் வேண்டும் ஆகிய செந்திகளைத் திருக்குறள் நன்கு விளக்குகிறது. திருக்குறளுக்கு உரையெழுதிய பரிமேலழகர் மூலமாக ஓ த பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். வட-மொழியில் கூறப்படும் உத்தம, மத்திம, அதம என்பதற்கு ஈடாக வஞ்சவர் தலை, இடை, கடைமையன் மூலமாகக் குறிக்கிறார் என்பார் இவர்.¹⁴⁶ வஞ்சவரின் 'கடன்றிந்த காலங்கருதி இடன்றிந்தென்கி உரைப்பான் தலை' என்ற குறில் வரும் 'தலை' என்ற சொல்லை நோக்கியே பரிமேலழகர் மேற்குறிப்பிட்ட விளக்கம் தருகிறார். இவ்வாறு அவர் கூறுகின்றமைக்குச் சங்க இலக்கியங்களில் சான்றுகளில்லை.

சேரன் செங்குட்டுவன் ஆயிரம் ஓ தவர்களை நியமித்ததாகச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது.

சஞ்சயன் முதலாத் தலைக்கீடு பெற்ற
கஞ்சக முதலவர் கரஞ்ஞ ந் தவரும்¹⁴⁷

என்பன சிலப்பதிகார அடிகள். 'சஞ்சயன்' என்பதற்குத் தா தனில் தலையாயவன் எனப் பொருள் உரைக்கிறார் சிலப்பதிகார அரும்பத உரையாசிரியர்.¹⁴⁸ ஆகையால் சேரன் ஆயிரம் ஓ தவர்களை நியமித்திருக்கலாம் என்ற கொள்கை முடிகிறது. இத்தா தவர்கள் சட்டையணிந்திருந்தனர். இவர்கள் பொறம்பாளவர்கள் என்பதோடு, விநாயக செல்வம் திறமை கொண்டிருந்தனர்.

மாற்ற வேந்தரிடம் தாது செல்வதேயன்றி, தம் வேந்தருக்கும் கடுத்தரைகள் வழங்கினர். இவர்களை மற்றவர்களிடமிருந்து தனிப்படுத்திக் காட்டுவதற்காக ஆடை வழங்கப்பட்டது. தனிப்படுத்திக் காட்டும் ஆடைகளை வழங்கும் வழக்கம் சிரேசிக, ரோமாமியரிடமிருந்து வந்திருக்கலாம் என்பர் என். சுப்பிரமணியன்.¹⁴⁹

மேற்கூறிய செய்திகளை நோக்குமிடத்துப் பண்டைய வேந்தர் தம்முடைய ஆட்சி சிறக்க வேண்டி நல்ல தாதுவர்களை நியமித்திருந்தனர் என்பதும், பிற வேந்தரிடம் நல்வறவு கொள்ள விரும்பினர் என்பதும் போதரும்.

ஒற்றர்

பகைவேந்தரின் நாட்டு நடப்புகளை அறிந்து கொள்ளவும், உள்நாட்டுச் சூழ்நிலைகளைத் தெரிந்து கொள்ளவும் ஒற்றர் அக்காலத்தில் வேந்தரால் நியமிக்கப்பட்டனர். தொல்காப்பியனார்¹⁵⁰ 'ஒற்றன் ஆசிய வேயே' என ஒற்றத் தொழிலைக் குறிக்கின்றார். ஒற்றறிதல் நாட்டில் நெருக்கடி நிறைந்த காலங்களில் மட்டுமன்றி எல்லாக் காலங்களிலும் நிகழ்ந்து வந்தது. உரையாசிரியர் நச்சினூரிக் கிணியர்¹⁵¹ எதிர்ப்படைகளிடமிருந்து செய்திகளைத் திரட்டிவந்த ஒற்றர்க்கு நிறையப் பரிசுப் பொருட்கள் வழங்கப் பட்டதாகக் கூறுகிறார். மதுரைக்காஞ்சி குறிப்பிலும் 'நாற்பெருங்குல' வில் ஒற்றரும் ஒருவர் என்பார் நச்சினூரிக் கிணியர்.¹⁵²

பரிசில் வேண்டுவந்த இளந்தத்தன் என்ற புலவனை ஒற்றறிய வந்தவன் எனத் தவறாக உணர்ந்து சோழன் நெடுஞ்சிங்கன் கொல்லப் படுத்ததையும், அச்செயலைக் கோரூர்சிழார் தடுத்த நிறத்திப் புலவரைக் காப்பாற்றியதையும் புறநானூறு குறிக்கின்றது. இதிலிருந்து அக்காலத்தில் ஒற்றத் தொழில் சிறப்பாக இயங்கி வந்தது எனலாம். மேலும் வேற்றநாட்டு ஒற்றர் பிடிபட்டால் அவனைக் கொன்று விடுதலை மரபாகக் கொண்டிருந்தனர் என்ற

செய்தியும் இப்பாடலின் மூலம் உணரப்படுகின்றன. இது தவிர பிற எட்டுத்தொகை
களிலும், பத்தப்பாட்டிலும் ஒற்றை குறித்த செய்திகளைக் காண இயலவில்லை.

திருவள்ளுவர் 'ஒற்றை' என்றும் அதிகாரத்தில் 'ஒற்றை' பற்றியும்
ஒற்றை குறித்தும் விளக்கியுள்ளார். ஒற்றை வேந்தனின் கண்களுள் ஒற்றைக்
கருதப்பட்டது.¹⁵³ ஒருவன் ஒற்றைக் குறித்து வந்த செய்தியை, மற்றோர்
ஒற்றை மூலம் உணரப்படுவதால் தலையாயதாரி விளங்கிற்றான். இதனை,

ஒற்றைநிதி தந்த பொருளையும் மற்றமோர்
ஒற்றைக் குற்றிக் கொள்க¹⁵⁴

என்ற திருக்குறள் குறிப்பிடுகின்றது.

ஆக, ஒற்றை இரண்டும் வேறுபடும் மிகுதியான வேறுபாடுகளைக்
கொண்டிருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே ஒற்றைகளும் திகழ்ந்திருக்கலாம்.
சிவப்பதிகாரத்தில்¹⁵⁵ நிலன் என்ற கஞ்சக முதலவன் தான் தலைவன் என
அரும்பத உறையாசிரியரால் சுட்டப்படுகிறான். அவனே 'ஒற்றைகளின்
தலைவன்' என்ற உ.வே. சாமிநாதையரால்¹⁵⁶ குறிப்பிடப்படுகிறான்.
இதனால், தான் தவிர, ஒற்றை என்போர் ஒருவரே எனக் கருத இடமுண்டு
என்பது.¹⁵⁷ இக்கருத்தை மெலும் ஆழ்வுக்குரியது. சிவத்தனின் செய்திகளை
நோக்குமிடத்துச் சங்க இலக்கிய வேந்தர் நிறைய ஒற்றைகளை நியமித்திருந்தனர்
எனவும், அவர்கள் அயர்நாட்டு, உயர்நாட்டு நிலைமைகளை அறிந்த வந்தன-
றெனவும் அறியலாம்.

புடைகள்

தொல்காப்பியம் அரசுக்குரியவனாகச் சுட்டும் ஒன்பது பொருள்-
களுள் பட்டையும் ஒன்று.¹⁵⁸ வீரத்திற்கு முதன்மையான வந்த அக்கால
வேந்தரும், மக்களும் போர் என்றால் பெரு மகிழ்வு கொண்டனர்.

அரசரிமை, நாட்டை விரிவு படுத்ததல், பொருமையுணர்வு, போரில் பெற்ற வெற்றி புகழாகக் கருதப்பட்டமை முதலான காரணங்களால் அக்காலத்தில் போர்கள் அடிக்கடி நிகழ்ந்தன. போர் நிகழ்த்தப் படைக் கலங்கள் தேவைப்பட்டன. சிறந்த படைக்கலங்களும், சிறந்த படைத் தலைவர்-களும் இருக்கும்போது வெற்றி எளிதில் கிட்டும். இது ஊயுணர்ந்த பண்டைய வேந்தர் தம் படை வலிமையைப் பெருக்குவதில் ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர். காலாட்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை ஆகிய நாற்பெரும் படையை வேந்தர் பெற்றிருந்தனர்.¹⁵⁹ இப்பாடலின்கண் ஆசிரியர் பரனர் உருவப்படுத்தேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் நாற்பெரும்படை போராதற்கம் பெற்றியைப் புகழ்ந்தள்ளார். சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியை வாழ்த்தி உலோச்சுரர் பாடியுள்ள பாடலில் சோழனின் நாடு நாடு என்றும், வேந்தன் எனப் படுபவன் பெருநற்கிள்ளியே என்றும் வாழ்த்துகிறார். அவ்வாறு அவர் குறிப்பிடக்காரணம் அவ்வேந்தனிடம் நால்வகைப் படைகளும் இருந்த அவனுக்கு அரசன் ஆயினமையே ஆகும்.

புகழ்த தலவீர் பொற்கோட் டியானையர்
கவர்பரிக் கச்சை நன்மான்
வடிமலி வாங்குளு
கொடியிசை நற்றேரிக் குழவினர்
கதழிசை வண்கவினர்
வானின் வாழ்நர்¹⁶⁰

மேற்கூறிய புறநானா நற்குகள் வாயிலாகச் சோழவேந்தன் நாற்பெரும் படையைக் கொண்டிருந்தான் என்பது தெரியலாகிறது.

பதிற்றப்பத்தில் செல்வக்கூட்கோ வாழியாதனின் படைகளைக் கபிலர் குறிக்கின்றார். ஒடை முதலான அனிகளை அணிந்தவன் யானைப் படையும், மேகமென்ற மயங்குதற்குக் காரணமான கிடுகுப்படையும், கத்திரிகையிட்ட நறுக்கின பிடரி மயிரையுடைய குதிரைப்படையும் சேர வேந்தனிடத்தே

இருந்தன.¹⁶¹ அருகுப்படை என்றும் ஒருவகைப் படையையும் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

புந்த லைக் குந்தம் குத்திக் அருகுறிரத்த¹⁶²

என்ற முல் லைப்பாட்டும்,

அருகுறிலைத் தெ.கூற்றி
நடுகல்விர் அரல்போல¹⁶³

என்ற பட்டினப்பாலையும் அருகுப் படையைக் குறிக்கின்றன. இதற்கு உரை எழுதிய நச்சுரைக்கிணியர் 'அருகு' என்றே கூறிச் செல்கிறார். 'தோற்பாரிசை' என்ற பெருங் கள பொ.வே. சோமசுந்தரனார்¹⁶⁴ குறிப்பிடுகிறார். இருப்பினும் இதன் அமைப்பை - தன்மையை விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அருகு என்பது ஒரு படைக்கலமாக அக்காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டது எனலாம். பண்டைய வேந்தர் நிலத்தில் மட்டுமல்லாது நீரிலும் சென்றும் போருடற்றினர். கடலிற் சென்ற போரிட வேந்தனாகச் சேரன் கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் விளங்குகிறார். சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடும் சேரன் செங்குட்டுவனும் இவனேயாவார். செங்குட்டுவன் கடற்போர் மேற்கொண்டமையால் அவனிடம் கடற்படை இருந்திருக்க வேண்டும் என என்ன இடமுண்டு. செங்குட்டுவனின் கடற்போரைப் பரனர்¹⁶⁵ பதிற்றப்பத்தில் விரிவாகக் கூறுகிறார்.

மறத்துறை முடித்த வாய்வாட் தானையொடு
பொங்கிலும் பரப்பிற் கடல்பிறக் கோட்டி¹⁶⁶

எனச் சிலப்பதிகாரம் செங்குட்டுவனின் கடற்போரைக் குறிக்கின்றது. எனவே அவனிடத்திற் கிறந்த கடற்படை இருந்தமை தெளிவு.

சோழன் கரிகால் வளவனின் முக்குரை கடலிற் சென்ற போர் செந்தனர் என்ற குறிப்பை

நவீன முந்தர் நாவா யோட்டி
வனிதொழி லாண்ட வுரவோன் மருக¹⁶⁷

என்ற புறநானுறு புலக்கிறை. இதன் வாயிலாகவும் பண்டைய வேந்தர்
கடற்படையுடையோராய் விளங்கினர் என்பது புலஞ்சொல். படைக்கலங்களை
மிததியும் கொண்டிருந்தனர் என்பதும், அவற்றைத் திரட்டி வைக்கப் படைக்-
கலத் கொட்டிலை அமைத்திருந்தனர் என்பதும் ஓளவையார் பாட்டால் அறியத்
தகும். ¹⁶⁸

காவலன்

குடிசைக் கொலை, களவு முதலியவற்றிலிருந்து காத்தல் ஆட்சி
பொறுப்பிலிருக்கும் வேந்தனின் கடமையாகும். காத்தல் தொழிலை அடிப்-
படையாக வைத்தே வேந்தருக்குக் காவலன் என்ற பெயரும் அமைந்தது.
மன்னன் குடிசைக் காக்காவிடின் நாட்டின் செல்வமாகக் கருதப்பட்ட பசுக்களின்
பாடு குன்றம், அறிஞர்கள் தங்கள் கடமைகளை மறந்திருவார். பழங்காலத்தில்
இன்றியமையாதவையாக இருந்த இவ்விரண்டும் வேந்தனின் காவல் இன்றேல்
அழிந்தபடும் என்பதை,

ஆயயன் குன்றம் அறதொழிலோர் தா ல்மறப்பர்
காவலன் காவான் எனின்¹⁶⁹

என வர்ணர் குறிப்பிடுகின்றார். இதை உணர்ந்திருந்த பழந்தமிழக வேந்தர்
தம் குடிமக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டி நகரிக் காவலையும், ஊர்த்தாவலையும்
தெருக்காவலையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர்.

நகர்த்தாவல்

நகரைக் காவல் செய்வதும், ஒற்றறிந்த உரைப்பதும் நகரிக்
காவலனின் கடமையாகும். இரவு நேரங்களில் நகரிக் திரியும் கொள்ளையரைப்

பற்றி மதுரைக்காடு பிள்ளைமாற எடுத்தக் கூறுதல்: 'கொள்ளையர் கரிய
தடியின் தோலைப் போலியு கருற்றத்தர். கல்லையும், மரத்தையும் அறக்கும்
கரிமையுள்ள உலியும், தா லேனியும் வைத்திருப்பர். இடையில் வான் தொங்கும்.
தன்னிய வேலைப்பாடுமிகக் கூட அளித்திருப்பர்.¹⁷⁰ இக்களவரைப் பிடிப்-
பதற்கு, காவலர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் தயில் கொள்ளாத
கள்ள னையுடையவர். களவு தாலைக் கற்றத் தெளிந்தவர். சிறந்த லிற்
பயிற்சி உடையவர். இப்படிப்பட்ட காவலர் தேரோடும் நகரவீதிகளில்
மழைபெய்து ஒய்ந்தபோன நல்லிரவியம் உறங்காத கடமையாற்றும் திறத்தை
மதுரைக்காடு¹⁷¹ குறிப்பிடுகிறது.

ஊர்க்காவலர்

இவர்கள் இரவு நேரங்களில் ஊரைக் காவல் செய்கின்றனர். நல்லிரவியில்
இவர்கள் குலம் எந்திய கையுடன் திரிவர். இதனை,

யாமல் கொள்பவர் கடர்நிழற்¹⁷²

என்ற புறநானூறு சுட்டுகிறது. ஊர்க்காவலர் இவ்வாறு திரியும்பொழுது
மக்களை எச்சரிக்கும் பொருட்டு நெடிய நாவமைந்த மலிகளை ஒலிப்பதற்கு,
இச்செய்தி,

நெடுநா வொன்மலி நிழத்திய நடுநா¹⁷³

என்றும் முந்லைப்பாட்டில் விளங்கும். காப்புடைய வாயில்களைப் பாதுகாத்துக்
கொள்ளுங்கள் எனக் காவலர் ஒலி எழுப்புவதுபோல இம்மலிகள் ஒலிக்கின்றன
என்றநற்¹⁷⁴ குறிப்பிடுகிறது.

தெருக்காவலர்

இக்காவலர் வழிப்போக்கரைக் கொள்ளையரிடமிருந்து காப்பாற்றத் தலைக் கடமைமாகக் கொண்டனர். தொண்டைமான் இளந்திரையனின் நாட்டில் கவிவரால் நேரும் அச்சம் இல்லை என்பார் உருத்திரங்கண்ணார். அதற்கு அம்மனை அமைத்த காவற்படையே காரணமாகும். தெருக்காவலர் கடுமையான இயல்பினையுடையவராக இருந்தனர். வில்லையுடைய கையினராக இவர்கள் விளங்கினர். குழையால் வேறிந்த குடிசையில் இருப்பர்; மான் தோலாசிய படுக்கையில் உறங்குவர்; தழை நிரவின தன்வீர் நிலையும், கடிய சொல்லினையும் உடையவர்¹⁷⁵ எனவும், அணுக முடியாத அருஞ்சரங்களை அம்பு, வில்லுந் திறை காத்தனர்¹⁷⁶ எனவும் இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன. ஆறலை கவிவரிடமிருந்தும், கொள்ளையரிடமிருந்தும் மக்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பினை உணர்ந்தவர்களாகப் பண்டைய வேந்தர் திகழ்ந்தனர்.

பட்டம் பெற்றோர்

வேந்தன் தன் வெற்றிக்காகப் போரில் தனை நின்றவர்க்கும், ஆட்சிக்குத் தனை நின்றவர்க்கும் பட்டங்கள் வழங்கிச் சிறப்பித்தல் வழக்கம். அரசுக்கு வழங்கப்பட்ட அவிவிருத்கள் 'மாராயம்' எளிப்பட்டன. தொல்காப்பியம்

மாராயம் பெற்ற நெடுமொழி யாரும்¹⁷⁷

என மாராயத்தைக் குறிக்கின்றது. இம்மாராயம் எட்டி, காவிதி, ஏகுதி என மூவகைப்படும். முதல் இரு பட்டங்களும் எவிய வீரர்க்கும், மூன்றாவதாகிய ஏகுதி அரசனின் பெருந்தலைவர்க்கும் அளிக்கப்பட்டன. எட்டப்பட்டம் பொற்புவுடன் வழங்கப்பட்டது என மணிமேகலை¹⁷⁸ குறிப்பிடுகின்றது. சங்க இலக்கியங்களில் எட்டப்பட்டம் பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.

காவிதிப்பட்டம் குறித்த மதுரைக்காஞ்சி¹⁷⁹ குறிப்பிடுகின்றது.

காவிதிப்பட்டம் பெற்றவர்கள் வரிச்சலுகை பெற்றவர்கள் என்பதை அடியாரிக்கு நல்லாரின்¹⁸⁰ சிலப்பதிகார உரை அறிவிக்கும். சங்க இலக்கியத்தில் இத்தகு வரி நீக்கம் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் இல்லை. பிற்கால தாலாள் பெருங்கதையிற்¹⁸¹ பெண்கள் காவிதி பட்டம் பெற்றிருந்தனர் என்ற செய்தி காணப்படுகின்றது.

ஓதிப்பட்டம் வழங்கப்பட்டமை குறித்தக் கவித்தொகை¹⁸²

குறிப்பிடுகிறது. ஓதி ஒருவரால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு குடியிருப்புப் பகுதி, ஓதிப் பாடி என்றழைக்கப்பட்டது. நச்சிலுரிக்கிளியர்¹⁸³ ஓதி பட்டம் கட்டிவருவான் ஏற்றிய பரத்தையர் சேரி என்ற ஓதிப்பாடிக்கு விளக்கம் அளிக்கின்றார். புறநானா நறில் சோழிய ஓதி திருக்குடிலன்¹⁸⁴ என்பவ னைப் பாடிய பாடல் இடம்பெற்றது. மலிமேக லேயும்¹⁸⁵ 'சோழிக ஓதி ஒரு னைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதால் அவர்கள் சோழநிலையிருந்த 'ஓதிப்' பட்டம் பெற்றிருப்பர் எனக் கொள்ளலாம். ஓதி திருக்கிளியி என்பவ னைப் பற்றிய பாடலும் புறநானா நறில் இடம் பெற்றது.¹⁸⁶ ஓதிப்பட்டம் வழங்கப் பெற்றத னைப் புறநானா ம, பதிற்றப்பத்த இரங்கும் குறிப்பிடவில்லை. கவித்தொகை, மலிமேக லே இரங்கலும் 'ஓதி' குறித்த செய்திகள் வருவதால் இப்பட்டம் வழங்கப்பட்டிருக்கலாம்.

எட்டி, காவிதி, ஓதி ஆகிய பட்டங்கள் னைப் பெற்றோர் அரசாங்க அட்சித்தகறையில் உதவி புரிந்தனர் எனலாம்.

சட்டம்-நீதி

சங்ககாலத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. இருப்பினும் சட்டம், நீதி இவற்றைப் பேணுவதில் சங்க

இலக்கிய வேந்தர் கருத்தடை இருந்தனர். நீதிக்காகத் தன் னையே கொடுத்த சிபி வேந்த னையும், தன் மக னைத் தேரீக்காவிட்டுக் கொன்ற மரத்தித் சோழ னையும் (மக னை முறைசெய்த மன்னவர்) இலக்கியநிகர் குறிப்பிடுகின்றனர். அரசரின் தம்மை நாடி வந்தவர்க்குத் தாமே நீதி வழங்கினர். வயது, அபவயம் ஆகியவை முறை வழங்கி இன்றியமையாத தகுதிகளாகக் கருதப் பட்டன. ¹⁸⁷ இ னையவன் என்ற தன்மும் வழக்குரைக்காத திரும்பிய இருமுதியவர்க்காகக் கரிகாலன் முதியோர் வேடம் பூண்டு முறை வழங்கினான் என மணிமேக லை ¹⁸⁸ குறிக்கின்றது.

குற்றமும் தண்ட னையும்

தீர்ப்பு மனச்சான்றிப்படி வழங்கப்பட்டதற்குப் பொற்கைப் பாண்டியன் என்றும் வேந்தன் எடுத்திக்காட்டாவிடுகின். குற்றத்திற்குக் கடுமையான தண்ட னை வழங்கப்பட்டது. அரசனின் தோட்டத்திலிருந்து விழுந்த மாணிகளைய உண்டாக்கிக்காகப் பென் ஒருத்திக்கு மரண தண்ட னை வழங்கப் பட்டது. ¹⁸⁹ ஒரு பெண் னைக் காதலித்தது கைவிட்டவருக்கு வழங்கப்பட்ட தண்ட னையை அகநானூ டு குறிப்பிடுகின்றது.

கரும்பமல் படப்பைப் பெரும்பெயரிக் களஞ்சித்
திருசுதற் குறமக னன்றலம் வகிலிய
அறவி லாள் னறியே னென்ற
திறவிற் வெஞ்சு னரிகறி கடாஅய்
முறியார் பெருங்கி னை செறியப் பற்றி
நீறத லைப் பெற்த ஞான்றை ¹⁹⁰

இப்பாடலின் வாயிலாக ஒரு பெண் னைக் காதலித்தப் பின் அவ னைத் தனக்குத் தெரியாத என்ற கூறம் ஆடவனின் கூற்ற பொய் என்ற மெய்ப்பிக்கப்பட்டால் அவ னை, பெரிய மரத்திற் கட்டி வைத்தது, கண்ணம்பு நீற்றி னை அவன் த லையிலே

கொட்டினர். என்ற செய்தி பெறப்படுகின்றது. அதன் குற்றத்தை மெய்ப்பிக்கும் சாட்சிகள் அக்காலத்தில் இருந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகின்றது. அயல் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒற்றறிய வந்த சிக்கி கொண்டால் அவர்களைத் தலையெத் தண்டிக்குமாறு ஆணையிடப்பட்டது. இளந்தத்தன் என்ற புலவன் ஒற்றன் எனத் தவறாகக் கருதப்பட்டுக் கொல்லப் புகுந்தவே னாயிற் கோலார் சிறார் வந்த காப்பாற்றியதைப் புறநானுறு கூறுகின்றது.

குற்றத்திற்கு அரசன் கொடுத்த தண்டனை கொடுமையாக இருந்த போதிலும் அது தவறாகக் கருதப்படவில்லை; மாறாக மன்னரின் கடமையாகக் கொள்ளப்பட்டது. இதனை,

குடிமுறன் காத்தோம்பிக் குற்றன் கடிதல்
வடுவகைய வேந்தன் தொழில்¹⁹¹

எனக் குறிப்பிடுகின்றார் வள்ளுவர். மேலும் கொடியவர்களை வேந்தன் தண்டித்த மக்களேக் காப்பாற்றுகை, உழவன் களையைக் களைந்து பயிரைப் பாதுகாத்தலுக்கு ஒப்பானதாகக் கருதப்பட்டு மக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.¹⁹²

சங்க காலத்தில் குற்றம் புரிந்தோருக்குச் சிறைத்தண்டனை வழங்கப்பட்டமையை இலக்கியங்கள் குறிக்கின்றன. குற்றவாளிகள் அடைக்கப் படும் இடம் சிறை அல்லது சிறைக்கோட்டம் என்ற பெயர் பெற்றது.¹⁹³ குற்றவாளிகளை மட்டுமன்றிப் போரில் தோற்ற பகைவர்களையும், பகை மன்னர்களையும் சிறையில் அடைக்கும் வழக்கம் இருந்தது. கணக்காலிரும் பொறை என்ற சேரவேந்தன் குணவாயிற் கோட்டத்தில் சிறையடைக்கப் பட்டான் என்பதைச்

சேரமான் கணக்காலிரும்பொறை சோழன் செங்குட்டுகு
திரும்போரிப்புறத்திற் பொருத பற்றிக் கோட்பட்டுக்

குடவாயிற் கோட்டத்தைச் சிறையிற் சிடந்த தன்விர்
தாவென்ற பெருகு பெயரித்தடி பெற்றாக் கைக்
கொண்டிருந்த உல்குச் சொல்லித் தஞ்சிய பாட்டு 194

என்றும் குறிப்பில்க் அறிவின்கேழும். அத்தடல் சிறையிற் இவ்வேந்தன் சரியாக
நடத்தப்படவில்லை என்பதையும் அறிய முடிவிறது. பெரும் வேந்தனை இச்சேர-
தக்கே இந்திலையெனில் மற்றக் கைதிகள் மிகவும் இழிவாக நடத்தப்பட்டிருப்பர்
எனக் கருத இடமிருக்கிறது. கைதிகளைச் சங்கிலியால் பிணைத்துக் கட்டியிருப்பர்
என்றும் செந்தியை மேற்குறிப்பிட்ட புறநானா ற்றடி பாடல் தருகின்றது. அடுத்த
யா னைக்கட்சேழி மாந்தரஞ்சேரவிரும்பொகற என்ற வேந்தன் தலையாலந்-
காவத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்குல் சிறைப்படுத்தப்பட்டதைப்
புறநானா 195 கூறுகின்றது.

தண்டனைகள் உற்றார், உறவினர் என்ற பாரதா கருமையாக்கிப்
படுவது வேந்தனை நீதிமாலுக்கி கருத வைத்தது. சங்க இலக்கிய வேந்தர்
நடுவுநிலையிருந்து ஆராய்ந்து, குற்றத்தின் தன்மையைச் சீர்தாக்கி நீதியா லித்
துணையோடு அக்குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனையைக் கண்டுபிடித்து இல்லாத
வழங்கினர்.

நீமெழி கண்ட தீமை காவின்
ஒப்ப நாடி யத்தக வொழத்தி 196

என்பதால் சட்டம், நீதி இவற்றின் சிறப்பை வேந்தர் சரியாக உணர்ந்து
அரசோக்கினர் என்றும் உண்மை பெறப்படுகின்றது.

ஆளுப்புவலவர்

பழந்தமிழகத்தில் புலவர்கள் பெரிதும் செல்வாக்குப் பெற்ற
விளங்கினர். அவர்களின் பரந்த உளமும் ஆழந்தகவிதாநிலையும், வேந்தர்

பலரை அவர்களோடு நட்பு கொள்ளச் செய்தது. வேந்தர் புலவோரைத் தம் அவையின்கண் வைத்துப் போற்றினார். அவைப் புலவோராய் அமர்த்திச் சிறப்புச் செய்தனர். சங்க இலக்கியங்கள் புலவர், வேந்தர் நட்பைப் பெரிதும் புகழ்கின்றன. பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்-செழியன் மாங்குடி மருதனரைத் தனது அவைக்களத் தலைமைப் புலவராய்ப் போற்றினார். எதிர்த்த வரும் பகைவரை எதிர்கொண்டு போரிட்டு அவரைத் தோற்றோடச் செய்யாவிடில், மிக்க சிறப்பையும் சிறந்த அறிவையுமுடைய அவைக்களத் தலைமைப் புலவராகிய மாங்குடி மருதனும், மற்றப் புலவர்களும் எந்முடைய அரகைப் பாடாதொழிவாராக என வஞ்சினம் கூறுகின்றார்.

ஒக்கிய சிறப்பி ஓயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் றலைவ குக
உலகமொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் லிலவரை¹⁹⁷

இவ்வடிக லே நோக்கும்போது ஒரு வேந்தன் புலவரிடம் கொண்டிருந்த அன்பும், மதிப்பும் தெற்றெனப் புலகுகின்றன. பாண்டியன் பெரார், பெரான், ம லே அ லேத்தையும் இழக்க நேரிந்தாலும் புலவரை இழக்க விரும்பவில்லை என்பது இப்பாடலால் விளங்குகின்றது. பாண்டியனின் அவைப்புலவராக மாங்குடி மருதனார் விளங்கியது போன்ற ஏ லைய தமிழ் வேந்தரிடமும், தமிழ்ப்புலவர் பலர் அவைப்புலவராக விளங்கியிருப்பார். இவ்வுண்மையி லே அறிந்து கொள்வதற்கு நேரடியான சான்றுகள் கிடைத்தில. ஒளவையாருக்கும், அதியமான் நெடு-மாணஞ்சிக்கும் இடையே இருந்த தொடர்பு ஒளவையாரின் பாடல்களால் பெரிதும் விளக்கமுறுகின்றது. ஒளவையார் அதிய லே எதிர்த்த வரும் பகைவரை எஞ்சாவிடில்; நாளொன்றக்கு எட்டுத்தேரிக லேச் செய்யும் தச்சன் ஒரு மாதங்கடிக் கருதிச் செய்யப்பட்டதொரு தேரீக்கா லே ஒப்பான் அதியன்

என்ற அவர் வலிமையைப் புகழ்கின்றார்.¹⁹⁸ இறப்பிலின்ற தப்புவில்கும் நெல்லிக்கனியை ஒளவையார் உண் வேக்குமெனக் கொடுத்த அதியனின் மனப் பாங்கு அவர் புலவர்மாட்டுக் கொண்டிருந்த பெருமதிப்பிற்குக் காட்டாகிறது. அதியனாகாகத் தொண்டைமாதழை தாது சென்றார் ஒளவையார். அங்கே அவனது பாடக்கலப் பெருமையினை,

பகைவர்க்கு குத்திக் கொடுத்த சிதைந்த
கொற்றகைக் குற்றில மாதோ வென்றம்
உடையிற் பதங்கொடுத்த
தில்லாயி டுடனெழுந்த
இல்லோ ரொக்கிற ற லேவன்
அன்னலென் கோமான் வைந்ததி வேலே¹⁹⁹

என்ற கறி அதியனின் போரித்திறத்தை உய்த்துணர் வைத்த அவனது விழுமிய வீரத்தை எடுத்திக் காட்டுகிறார். தனியொரு மன்னனைப் புகழ்ந்த மிகுதியான பாடல்கள் பாடியவருள் ஒளவையார் முதன்மை பெறுகிறார். அவர் அதியமான்னைப் புகழ்ந்த இருநூற்ற ஐம்பது அடிகள் பாடியுள்ளார். என்றும் இவர் அதியமானின் நிரந்தர அவைப்புலவராக விளங்கினார் அல்லது வாழ்வின் பெரும்பகுதியை அவனது அவையில் கழித்தார் என்றும் கருவார் க. கைலாசபதி.²⁰⁰ இவ்வாறு ஒளவையார் அதியமானுக்கு அமைச்சர், அவைக்களப் புலவர், தாதர், நக்பர் எனப் பல நிலைகளில் விளங்கிய பான்மை அரசில் புலவர் பெற்றிருந்த அரிய வாழ்வைக் காட்டும்.

அடுத்து, "உவ லேகராக் கவ லையினெஞ்சின் நனவிற்பாடிய நழுவசத் கயில"ருக்கும், இல் லையெஞ்சை ஈந்த பாரிக்கும் இடையே மிளிர்ந்த நட்பு குறிக்கத்தக்கது. பாரி இறந்த பிறகு அவர்பாற் கொண்ட

நட்புபடி போற்றி வாழ்த்தார் கபிலர். பாரி, கபிலரைத் தம் அவையி-
யுலவராக வைத்திருந்தார் என்பதற்குச் சான்றிதல். ஆயின் அவைக்கும்,
கபிலருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருந்தமையிற் புறப்பாடல்களால் அறிய
முடிகின்றது.

'முவேந்தரும் நலிகொள் முரசொரு பறம்பு மலையை முற்றுகை-
யிட்டாளம் பறம்பு கிடைப்பதரிது; ஆயின் அவர்கள் தம் வீறவியர் பின் தொடர
ஆடியும், பாடியும் செவ்வூல் நாலும் குன்றம் ஒருங்கே கிடைக்கும்' என்ற
பாரியின் வறினல் தன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றார் கபிலர். அத்தடவி் முவேந்தரும்
ஒன்றாகக் கூடிப் பறம்புபடி பிடிக்க வருவதைக் கண்ணுற்ற கபிலர் அவர்
தம் வீரத்தை இகழ்ந்து, அவரை இரவலர் நிலையில் வைத்துப் பாடியுள்ளதையும்
புறநானுற் றடி பாடல் குறிக்கின்றது.

தாவிற் கொள்ளினர் வாவிற் முரலன்
யானறி குவளை கொஞ்சு மாறே
கவிர் புரி நரம்பின் சிறியாழ் பன்னி
விரையொலி கந்தலம் வீறவியர் பின்வர
ஆயினர் பாடியினர் செவினே
நாலும் குன்ற மொருங்கி யும்மே²⁰¹

கபிலர், பாரியைத் தம் உயிர்த் தோழருகக் கருதிப் போற்றியவார். முரசு
கெழு தாளை முவேந்தரையும் புறக்கணிக்கமனவிற்கு அஞ்சாமையுடையவராய்
அவர் திகழ்ந்தார். பாரியின் மீது கொண்டிருந்த நட்பே அவ்வஞ்சாமையிக்குக்
காரணமாகும்.

பாரி இறந்த பிறகு, அவனது இரு மகனிரையும் தம் மக்கள்
போல் காத்த அவருக்கு மனவினை திகழ்த்தப் பெருமூயற்சி மேற்கொண்டார்

கபிலர். பாரிமகனிரை மனந்த கொள்குமாறு, இருங்கோவேள், விச்சித்-
கோள் என்றும் இரங்கு மன்னர்க ளைக் கபிலர் வேண்டியதும் அவர்களுர் இருங்கோ-
வேள் மறத்ததும் அவருடைய பாடல்களால்²⁰² விளங்குகின்றன. இருங்கோ-
வேளும் பாரி மகனிரை அறிமுகப்படுத்தல்கையில்,

நெடுமாடி பாரி மகனீர், யானே
தந்தை தோழ விவரென் மகனீர்²⁰³

என்ற கூறுகிறார். பாரியின் மக்க ளைத் தம் மக்களாகக் குறிப்பிடும் கபிலரின்
உள்ளம் உயர்ந்தது. கபிலர், பாரியின்பால் கொண்டிருந்த நட்பின் சூழத்தை
அவர் பாடிய கையறுநிலைப் பாடல்களிலிருந்து உணரலாம்.

கோப்பெருஞ்சோழன்மாட்டுப் பிராந்தையார், பொத்தியார்
என்றும் புலவர்கள் கொண்டிருந்த நட்பு போற்றத்தகுதியது.

தமக்கு நரை தோன்றாமக்குவேந்தன் அல்லவை செய்யாது காத்த
வருத லைக் காரணமாகக் குறிக்கின்றார் பிராந்தையார். அன்றியும் 'பாவர்
பைதற் சுற்றத்தப் பசிப்புகை'²⁰⁴ என்ற, கோப்பெருஞ்சோழன் பாவர்
சுற்றத்தப் பசிக்குப் பகைவருக விளங்குகின்றமையைப் போற்றுகின்றார்.
சோழன் வடக்கிருந்த காலத்தில் அத னை அறிந்த அங்குப் பிராந்தையார்
வந்ததைப் பொத்தியார் போற்றுவதன் மூலம் இருவரின் நட்பும் பெருமையுடைய-
தாய் விளங்கியதை அறியலாம்.

புலவர் பொத்தியார் கோப்பெருஞ்சோழனின் புறவிலா நட்பு
புலவரின். அவர்தம் நட்பின் பெருமையைப் புறநானு ந்றப் பாடல்கள்
புகல்கின்றன. கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்த காலத்து அங்குச் சென்ற
பொத்தியார் தாலும் வடக்கிருக்கப் போவதாகக் கூறியபொழுது வேந்தன்
மறத்த அவரை ஈடுக்கு அழப்பினார். ஈர் திரும்பிய புலவர்,

யா னேயின் உதவியால் சோழன்கு வாழ்ந்த யா னேய்
பாகன் யா னே இறந்தவுடன் வருந்தி அத னைக் கட்டி-
யிருந்த கம்பம் வறிதே இருக்கக்கூடக் கண்கலங்கித்
தன்புறவாள். அதன்போன்றே எம்மைக் காத்தபி
புரந்த சோழனே, நீ இருந்த உறையூர் மன்றத்தைக்
கூட யாறும் கண்கலங்கி நிற்கின்றேன்²⁰⁵

என்ற வருத்தம் தோன்றி பாடுகின்றார்.

'திறவோர் புகழ்ந்த திந்நம்பின'குடிய கோப்பெருஞ்சோழன்
மடிந்ததைக் கேள்வியுற்றத் தயர்மிசக் கொண்ட பொத்தியாரி புலவர்க ளே
நோக்கி, சோழனின் உயிரைக் கவரீந்த சுற்றத்தை இகழ்வோம் வாரீர் என
அழைப்பது பொத்தியாரின்²⁰⁶ நட்புணர்வைப் புலப்படுத்துகின்றன. 'புகழ்
சால் புதல்வன் பிறந்தபின் வா' எனக்கூறிய கோப்பெருஞ்சோழன் சொல்
கேட்டு அறிவாரே தம் மனைவி குழந்தை ஈன்றெடுத்த பின் வந்த 'என்விடம்
யாது? மற்ற இசை வெறியோம்' எனக் கேட்பதிலிருந்து பொத்தியாரின்
'அழிவிற்குள் அல்லல் உழப்பதாய் நட்பி'ன் பெருமையை உணர முடிகின்றது.
வேந்தனின் உயிரோடு இ ன்னந்த விட்ட நட்பினைப் பொத்தியாரி கொண்டிருந்தாரி.
கோப்பெருஞ்சோழன் நடுகல்லாகிய பிறகுப் பொத்தியாருக்கு இடம்
கொடுத்ததை நோக்குகையில்²⁰⁷ இவர் இருவரும் ஒருவரையொருவர் நட்பு
கொண்டிருந்த பான்மை உயிரும், உடலும் இ ன்னந்தாற்போன்றது எனலாம்.
இவ்வாறு நட்புரிமை புகழ்வுருந்ததால் பொத்தியாரி கோப்பெருஞ்சோழனின்
அவைப்புலவராக விளங்கியிருக்கலாம் என என்ன இடமிருக்கிறது.

சேரமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரலிரும்பொறையின் அவைப்
புலவராக அறிவிக்கிறார் இருந்திருக்கலாம். அறிவிக்கிறார் இச்சேர வேந்த னேய்

பாராட்டிப் பதிர்த்தப்பத்தில் பத்தப் பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இவர் அமைச்சப் பொறுப்பேற்றதைப் பதிர்த்தப்பத்தின் பதிகம்²⁰⁸ குறிப்பிடுகின்றது. இந்நிலை அந்நிலைமையாருக்கு அமைச்சர் பதவி அளிக்கப்பட்டதென்றும், அதற்கு முன்னர் அவர் அவைப் புலவராக இருந்திருக்கலாம் என்றும் கருத இடமிருக்கிறது.

இவ்வாறு, பண்டைய வேந்தர்கள் புலவர்களைத் தம் நற்பராகக் கருதியதோடல்லாமல் அவர்களைத் தமது அவைப் புலவராகவும் கொண்டிருந்தனர் எனத் துரியலாம்.

வருவாழ்

அரசு இயங்கப் பொருள் தேவை. அரசிற்கு வருவாய் பல வழிகளில் கிடைத்தது. பொருளின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்த வேந்தர் அதனைத் தம் குடிமக்களிடமிருந்து பெற்றனர். நிலவரி, சங்கவரி முதலான வரிகளின் வாயிலாகப் பொருள் வசூலிக்கப்பட்டது. சங்க இலக்கியங்கள் அரசர் கொண்ட வரி குறித்துச் சான்ற பகர்சின்றன. அவற்றை நோக்கும்போது அக்காலத்தில் வருவாய்க்கென்ற தனித்தறையமைக்கப்பட்டு அது சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வந்தது எனலாம். நிலத்திலிருந்து வரும் வரியே முதல் வருவாயாகக் கருதப்பட்டது.

நில வருவாய் (அ) வரி

நில வருவாய் 'இறை' அல்லது 'கறை' எனச் சிலப்பதிகாரம்²⁰⁹ குறிப்பிடுகின்றது. சங்கத்தின் மூலம் பெற்றவரி 'உக்கு' அல்லது சங்கம் எனப்பட்டது.²¹⁰ புறநானுறு²¹¹ அரசர் பெற்ற வரியைப் 'பருவது' எனக் குறிக்கின்றது. நிலத்திலிருந்து பெறப்படும் வருவாய்க்கு எவ்வளவு வரி விதிக்கப்பட்டது என்பதை அறிய இயலவில்லை. வேந்தர் குடிமக்களின் நிலையைப்

புரிந்த வரிகொள்குதல் வேண்டுமென அக்காலப் புலவர்கள் கருத்தரைத்தவீரனர். வரி மிகுதியாகக் கொள்வதைத் தவறாகவும் கருதினர். முறைமைக்கு மேலாக வரி பெறம் வேந்தனே,

குடிபுர வீரக்குந் கூரி லாண்மைத்
சிறியோன்²¹²

என்ற சோழன் நலங்கிளவி என்றும் வேந்தன் இகழ்ச்சிக்குறி. வரிச்சுமையால் வருத்தமுற்ற சிலர் அரசுக்கு அறிவுரை கூறத் தலைப்பட்டனர். பிராந்தையார் அறிவுடை நம்பி என்ற வேந்தனிடம், நெல்லு அடித்து அதனை முறைப்பட யானைக்கு இட்டால் வீண் ஆகாது; மாறாக யானையை நெல்வயலின் இறக்கி விடின் அது தானும் உண்மூல், பயிரையும் வீணுக்கிவிடும்; அப்போல் வேந்தன் குடிகனிடம் வரிபெறம்போது நெறியறிந்த கொள்ள வேண்டும்; அப்போதுதான் நாடு நன்மை பெறும்.²¹³ என அறிவுறுத்துகிறார். கவித்தொகையில்²¹⁴ அரசன் வரியை வருத்திக்கோடலால் அந்நாட்டு மக்கள் நாட்டை விட்டு விலகியிருந்ததை அறிய முடிகிறது. வருவாயை 'வாரி'²¹⁵ என்றும் குறிப்பிட்டமை பதிர்துடிப்பதடி பரிசுத்தால் வெளிப்படுகிறது. வரியை வசூலிக்க வாரியம் என்றும் அமைப்புச் செய்யப்பட்டது. வரியை வசூலிப்பவர் வாரியர் எனப் பட்டார்.²¹⁶

நிலவரி ஆறில் ஒரு பங்காக வசூலிக்கப்பட்டது எனப் பிற்கால ஸ்ரீலாண புறப்பொருள் வெண்பாமாலை²¹⁷ குறிப்பிடுகிறது.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தாளென்றும்
ஐம்புலத்தா றேம்பல் தலை²¹⁸

என்ற குறளுக்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகர், ஒருவர் தன் வருவாயை ஆறுகப் பிரித்துக் கொண்டு, அவற்றில் ஐந்து பகுதியைப் பெற்றோர், தெய்வம், விருந்தினர், சுற்றத்தினர், தான் என்ற ஒதுக்கிக் கொண்டு மீதமுள்ள ஒரு பகுதியை அரசுக்கு வரியாகச் செலுத்துவான் என்ற உரைக்கின்றார்.

'அரசாங்க இறைப் பொருள் ஆறிலொன்றாயிற்ற, இவ்வம்-
புலத்திற்கும் ஐந்த கூற வேண்டுதலாக் என்பதற்காக' ²¹⁹ எனக் கறவதாவும்
அக்காலத்தில் ஆறில் ஒரு பகுதி வரியாக வசூலிக்கப்பட்டதென அறிய முடிகின்றது.
இத லேயே வி.ஆர். இராமச்சந்திர தீட்சதரும் ²²⁰ வி. கனகசபை ²²¹ யாரும்
வலியுறுத்தினர். இவ்வரி பொருளாகவே செலத்தப்பட்டது.

பிற வரிகள்

நிலவரி அல்லது பிற வரிக லேயும் அரசர் வசூலித்தனர். அவற்றில்
சங்கவரி, வானிக வரி என்பனவும் அடங்கும். வர்ணர்,

உறபொருளும் உலகு பொருளுந்தன் ஒன்றாகத்
தெறபொருளும் வேந்தன் பொருள் ²²²

என்ற வேந்தனின் பொருள்களாக மேற்குறிப்பிட்ட முற்றையும் குறிப்பிடுகிறார்.
வர்ணர் கூறும் உறபொருள், உலகுபொருள், தெறபொருள் முற்றிற்கும்
1. உடையாரின்மையின் தானே வந்தற்ற பொருளும், 2. சங்கமாதிய பொருளும்,
3. தன் பகைவரைத் திறையாகக் கொள்ளும் பொருளும் என்ற விளக்கம்
தருகின்றார் பரிமேலழகர். ²²³ தொல்காப்பியருர் குறிப்பிடும் 'ஐவகை மரபின்
அரசர் பக்கமும் என்பதற்கு உரை எழுதிய நச்சிஞாக்கினியர் அரசர் கொள்ளும்
பொருள்க லேத் சுட்டுகின்றார். அவை களவு செய்தோர் கையிற் பொருள்
கோடலும், ஆறிலொன்ற கோடலுத், சங்கங்கோடலும், அந்தவர்க்கு இறையின்
கொடுக்குக்கால் இந்த லைப் பொருள் மய்மிடத்த யாக் கொடுவலெனக்
கறித் கொண்டு அது கோடலும், மறம் பொருளாகப் பகைவர் நாடு
கோடலும், தமரும் அந்தவரும் இவ்வழிப் பிறர்மூயங்கோடலும், பொருளில்வழி
வானிகஞ்செய்த கோடலும் அறத்திற்கினிந்தாகரைத் தட்டத்திற்குமார பொருள்
கோடலும்' ²²⁴ என்றவற்றைக் கூறுகின்றார். ஆயின் இவைய லேத்தும் சங்க

இலக்கிய வேந்தரால் கொள்ளப்பட்டமைக்குச் சான்றுகள் இல்லை. 'உற-
பொருள்' என்பது புறதயல் என்றும் குறிக்கப்படுகின்றது. சிலப்பதிகாரம்²²⁵
உறபொரு ளே இருபொருள், பருபொருள் எனக் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வாறு
பிறரிடம் உரியதல்லாத பொருள்க ளே வேந்தர் தமது வருவாயாகக் கருதினர்.

சங்கவரி ஒரு வருவாயாக அமைந்தது. இது உக்கு என்றும்
அழைக்கப்பட்டது. ஓர் இடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்குப் பொரு ளைக்
கொண்டு செல்லவும், வெவ்நாட்டு, உள்நாட்டுப் பொருள்க ளை எடுத்த வரவும்,
கொண்டு செல்லவும் இவ்வரி விதிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. மிகு மூட்டைக ளை
ஏற்றிச் செல்ல உக்கு தண்டப்பட்டதை

... .. கருதைச் சாத்தொரு வழங்கும்
உக்குடைப் பெருவழிக் கவ லை காக்கும்²²⁶

எனப் பெரும்பாலாற்றப்படை கூறுகிறது. மடல் கொட்ட தாழைகள் நிறைந்த
கடற்கரையின் கண் அரசரால் அமர்த்தப்பட்ட காவலர் ஞாயிற்றின் தேர் பூட்ட
குதிரைகள் போல் சிறிதும் சோர்வின்றி நாடோறும் சுங்கம் கொட்டினர்
என்பதை,

வாலினர் மடற்றாழை
வேலாழி வியன்தெருவின்
நல்லிறைவன் பொருள்காக்கும்
தொல்லிசைத் தொழில்மாக்கின்
காய்சினத்த கதிரிச்செல்வன்
தேர்பூட்ட மாஅபோல
வைகல்தொறும் அசைவின்றி
உக்குசெய்க் ²²⁷

எனவரும் பட்டினப்பா லையடிகள் உரைத்தும்.

தோற்ற அரசரும், குறுநில மன்னரும் வெற்றிவேந்தருக்குத் திறை
செலத்தினர். இப்பொருட்கள் அரசுக் கருவூலத்தில் சேர்க்கப்பட்டன.

செங்குட்டுவனுக்குப் பிறநாட்டு வேந்தர் நாட்காலையில் முரசறைந்த திறை
செலத்தியதாகச் சிலம்பு கறுகிறது. ²²⁸ இவ்வாய வேந்தர் திறை கொண்ட-
தற்குச் சங்க இலக்கியத்தில் சான்றாகக் காணப் பெறவில்லை.

வேந்தர் சில சமயங்களில் வரியிலிருந்து விலக்கு அளித்தனர்.
'காவிரி' பட்டம் பெற்றோருக்கு 'வரியிலார்' என்ற பொருள் உரைப்பார்
அடியார்க்கு நல்லார். வெள்ளைக்குடி நாகனார் சோழன் குழுந்தத்தத்
தஞ்சிய சின்னவளவ னே வேண்டி வரிநீக்கம் பெற்றார் என்ற தெரிவிக்கிறது.

'அவ னே (சோழன் குழுந்தத்தத் தஞ்சிய சின்ன வளவ னே)
வெள்ளைக்குடி நாகனார் பாடிப் பழஞ்செய்தி கடன் வீடு கொண்டது' ²²⁹ என்ற
புறப்பாடலின் குறிப்பிலிருந்து அறியலாம். இதற்கு வெள்ளைக்குடி நாகனார்
வளவனிடம் முறையிட்டு அவரது 'பழஞ்செய்தி கடனிலிருந்து அதாவது வரி-
யிலிருந்து விடுபெற்றது என்ற பொருள் கொள்ளலாம். எனவே சங்க கால
வேந்தர் சில நேரங்களில் சிலருக்கு வரியிலிருந்து விலக்கு அளித்தனர் எனலாம்.

சிலப்பதிகாரம் வரிவிலக்கைத் தெவிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது.
கோயில் கட்டும்போதும் வேந்தன் வெற்றி பெற்றபோதும் மக்களுக்கு வரி-
யிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டது. மேலும் உறுப்பொருள் எனப்படும் புதை
பொருள் மக்களுக்குக் கிடைத்தால் அஃது அவர்களுக்கே உரியதெனவும் அறிவிக்கப்
பட்டது.

தறைப்படு மாக்கள் கறைவீடு செய்யியின்
இடுபொரு ளாயினும் படுபொரு ளாயினும்
உற்றவர்க் குறுதி பெற்றவர்க் காமென ²³⁰

என்றும் பகுதி வரியிலிருந்து அளிக்கப்பட்டமையை மெய்ப்பிக்கின்றது.

செலவுகள்

மக்களிடமிருந்து பெற்ற வரிப்பொருளை அவர்களின் நலன்களுக்காகவே வேந்தர் செலவிட்டனர். கரிகால் வளவன் குளத்தொட்டு வளம் பெருக்கி, காடு கொன்ற நாடாக்கிய செமிதி பட்டினப்பா லையால்²³¹ அறியலாகும். கரிகாலன் காவிரியின் குறுக்கே கல்லளை கட்டி நீர்ப்பாம்பச்சல் வசதியை மேம்படுத்தினார். இச்செமிதியினைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடவில்லை-யெனினும், கலிங்கத்தப் பரவி²³² குறிப்பிடுகின்றது.

உயிர் வாழ்விற்கு வேண்டிய உணவைக் கொடுப்பவை நிலமும் நீருமாகும். இவ்விதங்களையும் ஒன்றாக இணைத்திருக்கும்படிச் செமிவதே மன்னர்-களின் கடமை. நிலத்திற்கு வேண்டிய நீர் வசதிகளைச் செய்த தரவேண்டியது அரசின் கடமைகளுள் ஒன்றாகப் பண்டைத் தமிழகம் எண்ணியது. ஒரு வேந்தன் சிறந்த நல்லிசை நிலத்தல் வேண்டி.

நீரின் நமையா யாக்கைக் கெல்லாம்
உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத்தோரே
உண்டி முதற்றே யுனவின் பிண்டம்
உனவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே
நீரு நிலமும் புனரி யோரின்
குடம்பு முயிரும் படைத்திசி னேரே²³³

என்றும் தகுதியைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பார் குடபுலவியுரை. உணவுப் பொருள் பெருக நீர்வளம் இன்றியமையாததாகிறது. சோழன் நலங்கிள்ளி, காவிரியின் நீர் பல கால்வாய்களாக ஓடி நிலத்தில் பாய்ந்து பயிர் செழிக்க வழி வகுத்தான்.

புனிதநீர் குழவிக் கிவிற்றமு லே போலச்
சுரந்த காவிரி மரங்கொன் மலிநீர்
மன்பதை புருகு நன்குட்டுப் பொருநன்²³⁴

என்றும் புறப்பாடலில் கோலூர்சிழார் காவிரியின் வளம் பெற்ற காவலனை வாழ்த்துகிறார். இவற்றிலிருந்து சங்ககால வேந்தர் நீர்ப்பாமிச்சல் வசதிக்காகத் தாம் பெற்ற வருவாயைச் செலவழித்தனர் என்பது புலனாகிறது.

பாண்டி, விறவியர், பொருநர் முதலான கலெஞ்சிக்குப் பரிசீலிக்கப் பழங்கிளர் அக்கால வேந்தர். மக்களிடமிருந்து பெறப்பட்ட வருவாயை இதற்கெவளும் பயன்படுத்தினர். அவர்கள் வரவு செலவுகளை ஒழுங்குபடுத்தும் அமைப்பினைத் தமது அரசாங்கங்களில் ஒன்றாகக் கொண்டிருந்தனர் என்றும் அது சிறப்புடன் செயல்பட்டது என்றும் கூறலாம்.

அரசு-வாழ்வு

'இல்லறமல்லது நல்லறமன்ற' என்றும் முதலொழிக்கின்ற கலெஞ்சி வேந்தர் இல்லறம் மேற்கொண்டனர். அவர்களின் இல்லற வாழ்க்கை இவ்வே நடைபெற்றது. அவர்க்கு மனைவியராய் அமைந்த தேவியர் அவரைப் பெரிதும் மதித்தனர், நன்மையுரை பல நயந்தனர்; நன்னெறியுட் செலத்தினர்.

அரசி

நாடார் வேந்தனை இறைவன், அரசன் என்ற குறிப்பிலுள்ளபோல இல்லத்தில் ஆட்சி புரிபவனை இல்லார், மனைவி என்ற இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வேந்தனின் அரசம் மனையக் கோயில் எனக் குறிப்பிடுவது மரபு. இக்கோயிலுக்கு உரிமையுடையவன் எனும் நிலையில் வேந்தனின் மனைவியைத் (அரசியை) 'கோயிலார்' எனப் பதிலிறப்பித்த²³⁵ குறிப்பிடுகின்றது. வேந்தனின் தேவியரைப் பற்றிக் கூறும் இலக்கியங்கள் அவர்களின் கற்பு நலத்தைப் போற்றியுரைக்கின்றன. கற்பினால் உண்டாகிய நல்ல புகழானது நெருந்தொலைவு சென்ற பரவிய செவ்விய இழை அணிந்தாட்குக் கவனமே என்பதை,

சேனா நல்லிசைச் சேயிழை கனவ²³⁶

எனக் குறித்தவள்ளார். வேந்த னை அழைக்குகத்தான் அவளுடைய மனைவியின் கற்புப் பெருமை வெளிப்படுகின்றது.

சூறிய கற்பும், அடக்கம் பொருந்திய மென்மையும், ஊழ்-
காலத்தும் இன்மொழியைப் புகரும் இவிய முறவனம், அமுதம் நிரம்பிய சிவந்த
வாயும், அமர்த்த கனிகளும், ஒளி விளங்கும் நெற்றியும் அசைந்த நடைபு-
முடையவள் பெருந்தேவி. இது னை,

சூறிய கற்பி னடங்கிய சாயல்
ஊழ மிவிய கூறு மின்னகை
அமிர்தபொதி தவரிவா யமர்த்த நோக்கித்
அடர்த்த லசைநடை யுள்ளவ முரியள்²³⁷

எனக் குமட்டுரிக் கண்ணொர் கூறவர். பெருந்தேவியின் கற்பு மீறெடு புறையும்
கற்பு என அருந்ததியுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது.²³⁸

அரசியரின் வாழ்க்கையில் முழுமையாக அறிந்தகொள்ள முடியா-
விடினும் ஒருசில நிகழ்ச்சிகள் அவர்களின் பண்பினை உணர்த்துகின்றன. பாண்டியன்
சூரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனின் மனைவி கோப்பெருந்தேவியின் கற்பின்
திறத்தை இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகின்றார். தவறு தன்முடையது என்ற
அறிந்த பாண்டியன் அரிய னையிரிஞ்சு மயங்கி விழவும், அது கண்ட கோப்-
பெருந்தேவி கனவ னை இழந்தவரிக்கு வாழ்க்கையில்லை என நினைத்தப்
பாண்டியனுடன் உயிர்துறந்தாள். இது னை,

... .. தென்னவன்
கோப்பெருந் தேவி குலைத்தன னருங்கிக்
கனவ னை யிழந்தோரிக்குக் காட்டுவ தின்பெண்
நினையடி தொழுதுவிந் தனளே மடமொழி²³⁹

என இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகின்றார். தன்முயிர் கொங்கு கொழுநன் உயிர் தேடுபவன் போல் உன் இறந்த கோப்பெருந்தேவியின் மனநிலை கருதத் தக்கது. கணவன்பாற் கொங்குந்ந பேரரசியையும் அவ னைப் பிரிந்த வாழ இயலாத மனநிலையையும் கோப்பெருந்தேவியிடம் காண முடிகிறது.

சேரன் செங்குட்டுவனின் பட்டத்தரசி வேண்மான் என்றும் பெயருடையாள். நன்மான் நழைபுலமும், பெருங்கல்வியுமுடைய இப்பட்டி-
தரசியே கண்ணியை வழிபடல் வேண்டும் என வேந்தனுக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

காதலன் றன்பன் காளு கழிந்த
மாதரோ பெருந்திரு வுறக வானகத்
தத்திற நிற்கநம் மகனா டடைந்தவிப்
பத்திலிக் கடவு னைப் பரசல் வேண்டும்²⁴⁰

கொண்ட கொழுநன் றன்பன்காளு உடையிர் விட்ட கோப்பெருந்தேவி பெருமை பெருகி வானத்தில் கற்புக்கரசிகளின் வரிசையில் நிற்கி என அவ னை வாழ்த்துவ-
தோடு, தன் குட்டையடைந்த கண்ணியை வழிபட வேண்டும் என்றும் கறம் இம்மாதரசியின் மனநிலை போற்றத்தக்கது. உரிய நேரத்தில் உரியதை உணர்ந்தும் திறம் அரசி வேண்மானிடம் இருந்தமையாலே கண்ணிக்குச் சேரனல் கோயில் எழுப்ப முடிந்தது எனலாம். சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணியைப் பத்திலிக் கடவுள் எனக் குறிப்பிட்ட அறிவார்ந்த பேரரசி வேண்மான் ஆவாள். ஞா லின் தொடக்கத்தில் உரைபெற சுட்டுறையில் இளங்கோவடிகள் கண்ணியைப் பத்திலிக்கடவுள் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். ஆயின் ஞா லின் உட்பகுதியில், கண்ணியை அறிவாற முதன்முதலாக அழைத்த பெருமை வேண்மா னையே சாரும்.

மேலும் அக்கால அரசகுலப் பெண்டிர் தம் கணவன் பிரிவு மேற்-
கொண்ட காலத்த ஆடை, அணிகலன் முதலான ஒப்பனை குறந்த உறக்கமொழிந்த

இருந்தனர் என இலக்கியங்கள் இயம்பும். செங்குட்டுவர் கல்கொங்கு வருவார் வேண்டி வடநாடு சென்றிருந்த முப்பத்திரங்கு திங்கடும் ஊரும், உறக்கமும் ஒய்த்த அழகிய ஆடையும் அலையும் அகற்றி வேண்டார். வாழ்ந்த எலிமையைப் பாராட்டியுள்ளார் இளங்கோவடிகள்.²⁴¹ இவற்றுல் அக்கால அரசியர் பப்பு சிறக்க வாழ்ந்தனர் என அறியலாம். தன் வேந்தனின் வாழ்வு, வெற்றி, மகிழ்ச்சி, புகழ், பெருமையும் ஆகியவற்றின் தனக்கும் பங்குக்கு எப்பதை உணர்ந்த அக்கால அரசியர் விளங்கியமை புலகுவின்றது. அரசியின் பப்பு நலத்தைப் போற்றியுரைத்த, இப்பெற்றியாழ்க்குக் கனவனே என வேந்தரை விளிப்பது பழந்தமிழ்ப் புலவர்களிடம் மரபாக அமைந்தனினது. இம்மரபு அக்கால வேந்தரும் அரசியும் ஒத்த மதிப்புடையோராய் விளங்கினர் என்பதை உணர்த்துகிறது என்பர் சி.பாலசுப்பிரமணியன்.²⁴²

உரிமை மகளிர்

வேந்தரிக்கு உரிமை மகளிர் பலர் இருந்தனர். ஆனால் அரசவைமீது அரசருக்குப் பக்கத்தில் அமரும் தகுதி ஒருவருக்கே வழங்கப்பட்டது. அவர் அரசமாதேவி - பெருந்தேவி என்றழைக்கப்பட்டார். உரிமை மகளிர் அவ்வாறு பட்டத்தரசியராக விளங்கியதை அறிய இயலவில்லை. உரிமை மகளிர், அரசருக்கே உரியவர். அம்மகளிர் பிற ஆவரை ஏறெடுத்தும் பாராட்டி. சோழன் கரிகாலன் கற்பொழுக்கம் மிக்க தன் உரிமை மகளிரொரு வேளின் செம்மதையும், கரிகாலன் இறந்த பின்னர் அம்மகளிர் அருங்கலன் முதலிய அனிகளே ஒய்த்ததையும் கருங்குழலாதனர்²⁴³ குறிப்பிடுகின்றார்.

அந்தி நேரத்தில் விளங்கும் இளவெயிலின் செம்மை நிறத்தையும், மயில் போன்ற சாயலையும் மாந்தனின் போன்ற மேலீயையும், போற்ற - தலக்குரிய கற்பினையும் கலிபதித்த நகைகளையும் இவிய சொற்களையும் கொண்டவர் உரிமை மகளிர் என மதுரைக்காஞ்சி²⁴⁴ குறிப்பிடுகின்றது.

உரிமை மகனின் குறித்த வேற சம்பதிகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப் பெறவில்லை.

கைம்மையுள் உட்கட்டையுள்

கணவனை இழந்த பெண்டிர் அக்காலத்தில் கைம்மை நோன்பு நோற்றனர். உயிர் வாழ்தலில் விருப்பங்கொண்டோரே இந்நோன்பை மேற்கொண்டதாகத் தெரிகிறது. பெரும்பாலான பெண்டிர் கணவன் இறந்தவுடன் தாமும் இறந்த லைச் சிறப்பெனக் கருதினர். உட்கட்டை ஏறதலை புறநாள் ம குறிப்பிடுகிறது.

பண்டைக்காலத்தில் உட்கட்டை ஏறம் வழக்கம் நாகரிக நாடுகள் பலவற்றில் இருந்ததாகக் கூறவர்.²⁴⁵ தொல்காப்பியனார் கணவன் இறந்த பிறகு மனைவி தீக்கன் புகுவார் என்ற கூறுகிறார்.

நல்லோர் கணவனெடு நலியழல் புகீஇச்
சொல்லிடை யிட்ட மாலை நிலையும்²⁴⁶

என்பது தொல்காப்பியம். எனவே பண்டைத் தமிழகத்தில் உட்கட்டை ஏறம் வழக்கம் இருந்ததெனக் கொள்ளலாம். அதனைச் சான்றோர் தடுத்த நிறத்த முயற்சி மேற்கொண்டனர் என்பதும் தெரிய வருகிறது. ஒல்லையர் தந்த பூதப்பாண்டியன் மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு, தன் கணவன் இறந்ததும், உட்கட்டை ஏற முயன்றனர். அதனைச் சான்றோர் தவிர தடுத்தனர் என்ற செய்தியினைப் பெருங்கோப்பெண்டு²⁴⁷ பாடிய பாட்டால் அறியலாம். பண்டைய தமிழகத்தில் உட்கட்டை ஏறதல் வழக்கத்தில் இருந்தபோதிலும் அதனைத் தமிழகச் சான்றோர் தடுத்த நிறத்தினர். உட்கட்டையேறதலை

வற்புறுத்தாத நிலை தமிழகத்தில் நிலவிறது. உடன்கட்டையேறல் வட இந்தியாவில் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டதை நோக்குகையில் தமிழரின் நாகரிகம் மேன்மையுற்ற விளக்கியதென்பது உண்மையாகின்றது.

ஆரசலிச் - வேள்வி - விழா

ஆரியர், தமிழர் உறவின் மூலம் ஆரியரின் செல்வாக்கு தமிழகத்தில் பரவலாயிற்று. புகார் நகரத்த வகிவர் தெரிவங்களுக்கு அவி வழங்குவதிலும், அமரரைப் பேணுவதிலும் ஈடுபட்டனர்.²⁴⁸ பரமேஸ்வரன் ஏழாம்நாள் நிகழும் விழாவிலே பாவங்க ளைப் போக்குவதற்காக மக்கள் குளத்திலே நீராடினர்.²⁴⁹ 'மாமுது பாரிப்பார் மறைவழி காட்டித் தீவலம் செய்யும்' ஆரியத் திருமணிச் சடங்கு நிலை பெற்ற விட்டதைச் சிலப்பதிகாரம் காட்டுகிறது. மக்கள் வாழ்வில் கலந்தவிட்ட வழிபாட்டு முறைகள் மகிவர் வாழ்விலும் நிலை பெற்றன. வேள்வி செய்த வழிபடும் நெறியினைப் பழந்தமிழ் வேந்தர் கைக்கொண்டிருந்தனர்.

பலியாகசாலை முதுகுமீடு பெருவழுதி என்ற பாண்டிய வேந்தனின் பெயரிலிருந்து அவன் வேள்வி நிகழ்த்தியதை அறிய முடிகிறது. பலியாகசாலை முதுகுமீடு பெருவழுதி கொற்கை ஆழாங் நற்கொற்றன் என்பவன் மேற்கொண்ட வேள்வி முற்றப்பெற உதவினான் என்பதைப் பிற்காலப் பாண்டிய வேந்தன் நெடுஞ்செழியன் பராந்தகன் வெளியிட்ட வேள்விக்குடிச் செப்பேடு வெளிப்படுத்துகிறது.²⁵⁰ சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான் செய்த வேள்வி-க ளைப் புறநானூறு²⁵¹ கிறக்கக் கூறுகிறது. வேள்வியில் அந்தனர்க்கு முதன்மைத் தரப்பட்டது. சோழன் குளமுற்றத்தத் தஞ்சிய கிள்ளவளவின் நாட்டிற் பலவிடங்களில் வேள்விகள் நிகழ்த்தப்பட்டதை.

அறதொழி லந்தன ரறம்புரிந் தெடுத்த
தீயொழு வினங்கு நாடல்²⁵²

எனப் புறநானாறு குறிப்பிடுகிறது. போரில் தோற்ற வீரர்கள் பலரோ
அன்றி யாக்கன்களை முடித்தத் தாக்கன் நடப்பெற்ற அகன்ற வேர்வித் சாலையை
பலவோ? என்ற புலவர் நெட்டிமையார்²⁵³ பரியாகசாலை முதலாயிப் பெரு
வழுதியை விளவுவதிலிருந்து அவ்வேந்தன் நிறைய வேர்விகளைச் செறிதவன்
என்ற உண்மை விளங்கும்.

பரியாளைச் செல்கெழு குட்டுவன் என்ற சேரவேந்தன் பதி
பெருவேர்விகளை வேட்டித்தமையப் பதிற்பதத்தின் பதிகம் குறிப்பிடுகின்றது.
தனது நிலையான ஆட்சிக்கும், புகழுக்குமாக வேர்வி இயற்றதல் பழங்கால
வேந்தர்களிடம் நிலவிய பொது மரபாகும். இந்நிலையில் பரியாளைச்
செல்கெழு குட்டுவன் ஓர் அந்தணாக்காகவும், அவன் மனைவிகளாகவும்
வேர்வி செறிதள்ளான். தன்னைப் பாராட்டிப் பாடிய பாலைக் கௌத-
மனிடம் உனக்கு வேண்டியது கொள்க என வேந்தன் கூற, புலவர், தானும்
தன் மனைவியும் கவரீகம் புகல் வேங்கும் என்கார். அதன் பொருட்டு யாகம்
நிகழ்த்தினான் சேரவேந்தன். இதனை,

நீர் வேண்டியது கொள்கீர் என யானும் என் பாரிப்பவியும்
கவரீகம் புகல் வேங்கும் என பாரிப்பாரிந் பெரியோரைக்
கேட்டு ஒன்பது பெருவேர்வி வேட்டிக்க பத்தாம் பெரு
வேர்வியிற் பாரிப்பா னையும் பாரிப்பவியையும் கா-
ராயினர்²⁵⁴

என்ற பதிற்பதத்தின் பதிகப் பகுதியால் அறிகிறோம். தனது மேன்மைக்காக
மட்டுமன்றிப் பிறரின் உயர்வுக்காகவும் வேந்தர் வேர்வி நடத்தினர்.

சேரமான் பெருஞ்சேரலும் பொறை யாகம் செய்வதற்குரிய
விதிகளைக் கேட்டு நோன்பு மேற்கொண்டு தன் கற்பரையோடு வேர்வி

செய்தார். இதன் பயமாக அவர் வயிற்றிலிருந்த குழந்தை கருவிலிருந்தே அரசுத் துறைக்கு வேண்டுகள எல்லாவற்றையும் பெற்று நல்லறிவினாலே விளங்கிய-
தெனடி பதிற்றப்படுத்த²⁵⁵ கூறலின்றி. வேண்டுகள் செய்தலே வேந்தர்க்கு
அழகு எனத் தமிழக வேந்தரின் சிந்தையில் நிலைக்குமளவிற்கு ஆரியரின் செல்-
வாக்கு, பரந்த பட்டதாரி விளங்கிற்று. இக்காரணத்தால் அவர்கள் அந்தனர்
வழிமொழிந்த ஒழுக்கார்.²⁵⁶

பாரிப்பாரிக்கல்லாத பவிபறிய லையே²⁵⁷ எளிபதால் அரசர்
பாரிப்பனரைப் பணிந்ததையும்,

புறநாடுகளை பெரும நின்செய்தி சிறந்த
நாமிமறை முனிய ரேந்தனை யெதிரே²⁵⁸

எளிபதால் மறைவல்லார் வாழ்த்திட மன்னர் பணிந்த நிறந்ததையும் அறியலாம்.
கபிலர், காரியிதழைய நாடு அந்தனர்க்குரியது என்ற குறிப்பில்குறி.²⁵⁹
இவற்றை நோக்குகையில் அக்காலத்திற் பரவிய ஆரியரின் செல்வாக்கை
ஒரளவு அறியலாம். வேண்டிய உயர்வாகக் கருதி அதனை நடத்துவதில்
விருப்பம் கொண்டனர் வேந்தர் என்பது விளங்கும். இவ்வாறு வேந்தர்
நடத்திய வேண்டியால் அந்தனர் பெரும் பயமுற்றனர். வேந்தரின் மதிப்பிற்-
குறியோரார் அவர்கள் விளங்கினர் என்பது சங்க இலக்கியங்கள் பகரும்
உண்மையாகும்.

விழா

பண்ட வேந்தர் தமது பிறந்த நாளையும், முடிபுனைந்த நாளையும்
கொண்டாடுதல் மரபாய் விளங்கிற்று. சங்க இலக்கியங்கள் பெருமளவில்
சான்றாக னேத் தரவில்லையாயினும் சூங்காங்கே இவ்விழா பற்றிய செய்திகளை
நன்குகின்றன. தொல்காப்பியஞர் மக்கட்பாடாள் தினைக்குரிய துறைகளைக்
குறிப்பிடுமிடத்திற் பெருமங்கலம், மன்னுமங்கலம் என்பவற்றைக் கூறுகிறார்.

பெருமங்கலம் எளிபத பிறந்தநாள் விழாவாகும்; மண்ணுமங்கலம் எளிபத
மடிசுருதல் விழாவாகும்.

சிறந்த நாளிலிற் செற்றம் நீக்கிப்
பிறந்த நாளிலிற் பெருமக் கலமு 260

என்ற பிறந்தநாள் விழா இயக்கபத் சுட்டுவார். இதற்கு உரையெழுதிய
நச்சிராக்கியியர்,

நாடோறும் தான் மேற்கொள்கின்ற செற்றங்களைக்
கவலிட்டுத் சிறந்த தொழில்கள் பிறத்தற்குக் காரணமான
நாவிடத்த நிகழும் வெள்ளவியும்

என்ற கறம் அவர், அரசரின் செற்றத்தையும் சிறந்த தொழிலையும்

அரசர் நாடோறும் தாம் மேற்கொள்கின்ற செற்றமாவன;
சிறைச் செய்தலத் செருச்செய்தலம் கொலை புரிதலும்
மதவியன். சிறந்த தொழில்களாவன; சிறை விடுதலும்
கொலையொழிதலம் இறை தவிர்தலம் தானஞ்செய்தலம்
வேண்டியன கொடுத்தலம் பிறவுமாம்

என்ற பாசுபடுத்தி உரைத்தள்ளார். 261 இதன்மூலம் வேந்தர் தம் பிறந்த
நாளில் குற்றவாளிகளை விடுதலை செய்வர்; இறை நீக்குவர்; கொலை
ஒழிப்பர்; பிறரிட்குக் கொடுத்த மகிழ்வர் என அறிவிக்கும்.

மாந்தடி மருதஞர், குறநில மன்னர் நன்னிலிற் பிறந்தநாள் விழாவினை
குறிப்பிடுகிறார். மருகனை வழிபடுகின்றபோது நேரிடும் ஆரவாரம் நன்னிலிற்
கொண்டாடும் பிறந்த நாளி விழாவின்போது எழும் ஆரவாரத்தை ஒத்தது
என்கிறார் அவர். 262

இது போன்றே சேர வேந்தனொருவனின் பிறந்த நாளில் அவ்வேந்தனின் அவையில் கடும் கட்டத்தைப் போன்ற சிறியோரும் பெரியோரும் மதுரைநகரின் நாற்சந்திகளில் நெருங்கி நின்றனர் என்ற மாங்குடி மருதஞர்²⁶³ கூறுகின்றார். சங்க இலக்கியங்கள் நேரடியாகவேந்தனின் பிறந்தநாள் விழாவைச் சுட்டவில்லை. மதுரைக்காஞ்சி மட்டும் உவமை கூறும் வாயிலாகச் சுட்டிச் செல்கின்றது.

அடுத்த, சேரன் செங்குட்டுவனின் பிறந்தநாள் விழாவில் பகைவர் காத்த னே அகற்றப்படும் என்றும், அன்று எருதம் தகம்புளுது என்றும் குறிப்பிடுவார் இளங்கோவடிகள்.

வடதிசை மன்னர் மன்னெயின் முருக்கிக்
கவடி வித்திய கழுதையே குழவன்
குடவர் கோமான் வந்தான் நா னேப்
பருதகம் பூயம்பு பகடே மன்னர்
அடுத்த னே நீக்கும் வெள்ளி யாமெனும்
தொகுப்பேர் உழவ ரோதைப் பாலியும்²⁶⁴

என்றும் பாடலடிகள் சேரனின் பிறந்தநாள் விழாவில் நிகழும் செயல்களைக் கூறுகின்றன. பிற்கால இலக்கியங்களான மத்தொள்ளாயிரம்,²⁶⁵ சீவக சிந்தாமணி,²⁶⁶ கம்பராமாயணம்,²⁶⁷ கலிங்கத்துப்பரணி²⁶⁸ என்பவை பெருமங்கல நாளினைச் சிறப்பாக எடுத்துரைக்கின்றன. பெருமங்கல நாள் நிகழ்ச்சிக ளை,

மன்னர்தம் பிறந்தநாள் விழா மக்களால் மகிழ்ச்சியோடு
கொண்டாடப்படும் என்பதும், அன்று மன்னர் வெள்ளாடை
அணிந்து மங்கலமாக விளங்கிப் பகையரசரைச் சிறைவீடு
செய்வார் என்பதும் அந்தணர்க்கும் புலவர்க்கும் அளிப்புடன்
பொன்னும் கவிரும் போற்றிப் புரப்பான் என்பதும்
போரில் அஞ்சாமை காட்டி ஆண்மையுடன் மலைந்த

மறவர்க்குத் தன்னடையும் பொருளுவாயி வாகைப்பூவும்
வகையுற வழங்குவார் எளிபதம் பொதுவாக அன்ற
அருளும் அமைதியும் அழகும் மகிழ்ச்சியும் பொலிந்த
தோற்றம் எளிபதம் இலக்கியங்கள் வழி இனிதவரப்பெடும்

எனத் தொகுத்தவரப்பர் சீ. பாலசுப்பிரமணியன்.²⁶⁹

முடிசூடும் நானே 'சிறந்த சீர்த்தி மன்னு மங்கலம்' என்ற
தொடக்காப்பியஞர்²⁷⁰ கூறுகிறார். வேந்தர் முடி புனையும் விழாக்கொண்-
டாடியது குறித்த செறிதி சங்க இலக்கியத்தின் இடம் பெறவில்லை. வேந்தர்
பிறந்தநாள் விழா, முடி புனையும் விழா என்னும் இவையன்றி, பொதுமக்களுள்
இனேந்த வேற சில விழாக்களும் எடுத்தனர். அவற்றின் குறிப்பிடத்தக்கது
'இந்திரவிழா' என்பதாகும். இந்திரனுக்கு எடுத்த இவ்விழாவைச் சிலப்பதி-
காரம்,²⁷¹ மணிமேகலை²⁷² இரண்டும் குறிப்பிடுகின்றன. சேரன் செங்குட்டுவன்
கன்னகிக்குத் கோயில் கட்டி விழாவெடுத்த செறிதி சிலப்பதிகாரம் வாயிலாக
அறிய முடிகின்றது.

விழாக்கள் வேந்தர் - மக்கள் இருவரிடையே உறவை வலப்படுத்தின.
மக்களும் பிறரும் விழாவில் மகிழ்வெய்தினர்; பகைவர் விடுதலை பெற்றனர்.
இவற்றை நோக்குவையில் வேந்தர் கொண்டாடி மகிழ்ந்த விழாக்கள் அனைவர்
வாழ்விலும் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தின எனலாம்.

தொகுப்புறு

'வேந்தரும் ஆட்சியும்' என்னும் இவ்வியலில் ஆராய்ந்த செறிதி-
களிலிருந்து பின்வரும் உண்மைகள் விளங்குகின்றன.

பண்டைய வேந்தர் தமது அரசு சின்னங்களாகத் தொடக்காப்பியஞர்
குறிப்பிடும் கொடி, குடை, முரசு, தாள், முடி என்னும் ஐந்தடர் அறிய வேண்டியும்
கொண்டிருந்தனர்.

மேந்தரத நாட்டுத் தலைநகரிகள் வாழ்வினம் வளத்தினம் முதலிடம் வகித்தன. அரசவையில் பங்கு பெறும் உறுப்பினரும், சமயச் சான்றோரும் வாழ்ந்ததால் தலைநகரின் வீதிகள் அகன்றும் தாழ்மையாகவும் இலகிசின்.

மேந்தரத அரசின் கோயில் எழுப்பப்பட்டது. பரந்தகன்ற இடத்தில் அரசின் அழகு அமைந்திருந்தது. அகன்ற வாயில்கள் வேலைப்பாடமைந்த சுவர்கள், அவற்றின் மேல் திட்டப்பெற்ற ஓவியங்கள் ஆகியன அக்கால முதிர்ந்த நாகரிகத்தைக் காட்டுவன.

அரசாமை தந்தைக்குப் பிறகு தனக்கு உரியதாயிற்று. பென் பாலர் ஆட்சியுரிமை பெறதல் இல்லை. மருமகன் ஆட்சியுரிமை பெறதல் குறித்த செறி சங்க இலக்கியத்தின் இடம் பெறவில்லை. ஆட்சியுரிமை பெறதல் அமைதியான முறையில் நிகழவில்லை. போரிடும் உரிமையைப் பெறத் தலை இடுத்தது. சேரர், பாண்டியர் மரபில் அரசாமைப் போர் மிகுதியும் நிகழ்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. சோழர் மரபில் தொடர்ந்த போர் நிகழ்ந்தது. ஆன் சந்தி இல்லாதபோது அரசு குடும்பத்திலிருந்து வேறொருவர் அரசாக்கப்பட்டார். பட்டத்தாள் யாணையால் வேந்தரைத் தேர்ந்தெடுத்ததாகக் கூறப்படும் செறிக்குப் பாண்டியம் தொகையினம் சான்றில்லை. வேந்தரைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வழக்கமும் காணப்படவில்லை. அரசு கட்டி-லேறவோ அன்றித் தறக்கவோ வயது வரையறை இல்லை.

குடிமக்கள் போது பாதகாத்தல், நீதி வழங்குதல், மக்கள் தலவில் நாட்டம் கொள்ளல் வேந்தரின் கடமைகளாகக் கருதப்பட்டன.

அரசாமைபுகளாக சுற்றம், அமைச்சர், காவீதி மாக்கள், அறங்குறவையம், நாளவை, ஊரவை, ஐம்பெருங்குழு, எம்பேராயம், தாநர், ஒற்றர், படைகள், நகர், ஊர், தெருக்கி காவலர் பட்டம் பெற்றோர்

ஆசியோர் கருதப்பட்டனர். இவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த முறை, இவர்களது செயற்பாட்டு முறை போன்றவை குறித்த செய்திகள் விரிவாகக் கிடைக்கவில்லை. ஆயின் ஓர் அரசு இயங்கத் துணை நிற்கும் இன்றியமையாத உறுப்புகளாக இவை செயல்பட்டன எனக் கூறலாம். இந்த அரசுறுப்புகளின் கருத்தரையுடன் ^{உலகத்தின்} அரசோச்சினர் எனக் கொள்ளலாம்.

வேந்தர் வரிகளை விதித்துப் பெற்ற பொருளால் அரசை இயக்கினர். வரி தானியம் அல்லது பொருளாகப் பெறப்பட்டிருக்கலாம். நிலவரி முதன்மையான வருவாயாகக் கருதப்பட்டது. ஆயின் ஒரு பங்கு வரி விதித்ததற்கான சான்றினைச் சங்க இலக்கியங்கள் காண இயலவில்லை. பிற வரிகளாகச் சங்க வரி, வாசிப வரி ஆகியன விதிக்கப்பட்டன. சங்கம் சிறப்பாகச் செயல்பட்டு வேந்தருக்கு நிறைய வருவாயை ஈட்டிக் கொடுத்தது. உறுப்பொருள், ஒன்றாந்தெய பொருள் (திறை) முதலியவற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் விரிவாகக் குறிப்பிடவில்லை. வரி விலக்குச் சில நேரங்களில் அளிக்கப்பட்டது. மக்களிடமிருந்து பெற்ற வரிப்பொருள் நீர்ப்பாசனம், பயிர் நிலம் உருவாக்கல் போன்றவற்றிற்குச் செலவழிக்கப்பட்டது. எவ்வாறு செலவினங்களைப் பற்றித் தெவிடாக அறிய இயலவில்லை.

வேந்தர், குடும்ப வாழ்வைச் சிறக்கப் பேசினர்; வேந்தரின் தேவியர் நம்மான் நறைபுலமிக்கோராயும், நன்னெறி படைத்தவராகவும், பரந்த மனப்பாங்குடையோராயும் திகழ்ந்தனர். வேந்தர் உரிமை மகனிறைக் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் வேந்தர்பால் மிக்க பற்றுடையோராரி விளங்கினர். தம் கணவர் இறக்க நேரின் உடன்கட்டையேறினர். உடன்கட்டையேறாத லை அக்காலத் தமிழ்ச்சான்றோர் தடுத்தனர். அவர்களின் பண்பாட்டு முதிர்ச்சிக்கு இச்செயல் சிறந்த காட்டாகும். வேந்தர், வேள்விகள் புரிந்தனர். வேந்தர் பெருமங்கலம் எனப் பிறந்த நான் விழாவைக் கொண்டாடினர்.

சங்க இலக்கியத்தில் இதற்கு நேரடியான சான்றுகள் இல்லை. முடிபு னையும் விழா மஹிமங்கலம் என அழைக்கப்பட்டது. இவ்விழா குறித்தும் விரிந்த செய்திகள் கிடைப்பதில்லை. இந்திரவிழா, கன்னகி கோயில் விழா ஆகியனவும் அக்கால வேந்தரால் கொண்டாடப்பட்டன.

முடிவுரை

முடிவுரை

'சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்' என்றும் இந்த ஆய்வு, சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படும் வேந்தரைப் பற்றிய செய்திகளை 1. வேந்தர், 2. வேந்தரும் புலவரும், 3. புலவராக விளங்கிய வேந்தர், 4. வேந்தரும் போரும், 5. வேந்தரும் ஆட்சியும் என்றும் ஐந்து இயல்களில் முழுமையாக ஆராய்ந்து காண்கிறது. ஒவ்வொரு இயலின் இறுதியிலும் அந்தந்த இயலில் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகள் தொகுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இந்த ஆய்வின் பயனாகப் பெற்ற உண்மைகளுள் குறிப்பிடத்தக்கன வருமாறு:

சேர, சோழ, பாண்டிய மரபினரை மட்டுமே வேந்தர் என்றும் சொல்லால் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. நாடாள்வோரைக் குறிக்கும் சொற்களுள் 'வேந்தன்' என்றும் சொல்லே மிகுதியும் ஆட்சி பெற்றுள்ளது.

ஐவேந்தரின் தோற்றம் மிகத் தொன்மையானது. சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற வைப்புமுறை எப்பொழுது தோன்றியது என வரையறுத்துரைக்க முடியாத அளவிற்குப் பழமையானதாக உள்ளது. ஆயினும் பாண்டியரின் தொன்மை பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன.

சோழ வேந்தர் பல்வேறு பிரிவினராய்ப் பிரிந்திருந்து போருட்நின்றனர். இந்நிலை சேரரிடமும், பாண்டியரிடமும் இல்லை.

தமிழ் வளர்த்த பெருமைக்குரியவராகப் பாண்டியர் திகழ்ந்தனர். ஆயினும் ஐவேந்தரையும் தமிழோடு சார்த்திப் புகழ்ந்துரைப்பர் புலவர்.

ஐவேந்தரைப் பற்றிப் பாடியவர்களும் ஐவேந்தர் பாடல்களைத் தொகுத்தவர்களும் ஐவேந்தரை ஒப்பக் கருதிப் போற்றியுள்ளனர்.

வேந்தர் புலவர் தொடர்பு உணர்ச்சியொத்ததாய் அமைந்திருந்தது. புலவர் வேந்தரின் அவையிற் அமைச்சராக அமர்ந்து அறம் உரைத்தும், போருக்கு உடன்கொண்டு மறம் உணர்த்தியும் நெஞ்சறி சுவைவராக விளங்கினார். பரிசில் வாழ்க்கையினராயினும் வேந்தரிடம் தவறு கண்டவிடத்த இடித்துரைத்துத் திருத்தம் அஞ்சாமையுடையவராயும் திகழ்ந்தனர்.

வேந்தர் பலர் புலமையாளராகப் பொலிந்தனர். புலவராக விளங்கிய வேந்தர் மிகுதியாக அகப்பொருள் பற்றியே பாடியுள்ளார். புலமை பெற்ற இப்புரவலர் புலவரால் பாராட்டப் பெற்றமை குறைவு.

முவேந்தர் அரசோச்சிய காலம் வீரவழியைச் சார்ந்ததன்று. வீரவழி இவர்தம் காலத்திற்கு முற்பட்டது.

படைக்கருவிகளில் வேலே முதன்மையாகவும், மிகுதியாகவும் பயன்படுத்தப்பெற்றது.

மறவரேயன்றி மகளிரும் மறப்பணிபுடன் திகழ்ந்தனர். கணவன் இறந்த பின்னர்க் கைம்மை நோன்பு நோற்காமல் உடன்கட்டை ஏறி உயிர் சிறந்தனர். சில மகளிர் போர்க்களம் சென்று தம் கணவரை மாய்த்த வேலாலே தம்மையும் மாய்த்துக் கொண்டனர்.

வேந்தரின் பாசறையில் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும் வீரர் இருந்தனர்.

போரில் இருபடை மறவரும் மாய்ந்துவிடின், வேந்தர் இருவரும் போருடற்றி மாய்வார்.

வேந்தர் தமிழகத்திற்குள் போருடற்றியதோடல்லாமல் வடபுலப் போரையும் கடற்போரையும் மேற்கொண்டு வெற்றி பெற்றனர்.

வெற்றி பெற்ற வீரர் பகைவர் நாட்டின் ஊர்கள், நீர் நிலைகள், விளைநிலங்கள் ஆகியவற்றை அழித்து எரியூட்டுவர்; கொள்ளையரிடமிருந்து.

வெற்றிபெற்ற வேந்தர், தம் வெற்றிக்குக் காரணமாயிருந்த வீரர்களுக்குப் பகைவரிடமிருந்த பெற்ற பொருள்களைத் தகுதியறிந்த வழங்குவர்.

போரில் இறந்த வேந்தருக்கும் வீரருக்கும் நடுகல் நாட்டப்பட்டு அதில் அவர்தம் பெயரும் புகழும் பொறிக்கப்பட்டன.

அரசுரிமை பரம்பரையாக வந்தது. மகவிர ஆட்சிபுரிதல் இல்லை. ஆன் வாரிசு இல்லாதபொழுது அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வேறொருவன் ஆட்சிக்குரியவனானான். மருமக்கள் ஆட்சிபுரிமை பெறதல் இல்லை. அரசுரிமை, போருக்கு ஒரு காரணமாக இருந்தது. ஆட்சிப் பொறுப்பேற்பதற்கு வயது வரம்பு இல்லை.

நிலவரி, சுங்கவரி, வங்கவரி ஆகியன பெறப்பெற்றன. ஆனால் இவற்றின் அளவு, வழங்கிய முறை ஆகியன அறிய முடியவில்லை.

வேந்தரின் அகவாழ்வைவிட புறவாழ்வையே இலக்கியங்கள் மிகுதியும் எடுத்தெரக்கின்றன. அப்புறவாழ்வும் பெரும்பான்மை போரிலேயே கழிந்தது. போர் புரிதலும் புகழ் பெறதலும் வேந்தரின் நோக்கமாகும். தம்மை நாடி வந்தோரிடம் அன்பு காட்டலும் அறன்வழி நிற்பதும் வேந்தரின் பண்பு.

இந்த ஆய்வுப் பொருள் பற்றி மேலும் ஆராயப் பெற வேண்டுவன.

1. வேந்தரின் காலநிரல் ஆராய்ந்த காலகல் வேண்டும். சங்க இலக்கியப் புலவர்களின் வரலாற்றினைக் காலமுறைப்படி ஆராய்வதால் வேந்தரின் காலமுறை விளங்குதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

2. வேந்தரின் போர்முறைகளைக் கிரேக்க, உரோம, வட இந்திய அரசுகளின் போர் முறைகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து பழந்தமிழரின் போர் நெறியின் மேன்மையினைக் காணலாம்.

3. வேந்தர் புலவர் நட்பு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். அறிஞரைப் போற்றும் ஆட்சியாளரும், ஆட்சியாளருக்கு அறிவுரை நல்கித் திருத்தம் அறிஞரும் நாட்டின் இரு கண்கள். பழந்தமிழகத்தில் இவ்விருவரிடையே அமைந்திருந்த உறவின் உயர்வை உணர்ந்தறிந்து, பிறநாட்டு வேந்தரின் வரலாறுகளுடன் ஒப்பிட்டு உண்மை காணுதல் நிகழ்கால, வருங்கால ஆட்சித்துறைக்குப் பயன் நல்குவதாகும்.

குறிப்புகள்

குறிப்புகள்

மேற்கோள்கள்

1. K.N. Sivaraja Pillai, The Chronology of the Early Tamils, (Madras: 1932).
2. K.G. Seshu Aiyar, Cera Kings of the Sangam period, (London: 1937).
3. கா. கோவிந்தன், சங்ககால அரசர் வரிசை, க. சேரர், (சென்னை: 1954).
மேற்படி, உ. சோழர் (சென்னை: 1954).
மேற்படி, ஈ. பாண்டியர் (சென்னை: 1954).
4. அ. சிதம்பரஞர், சேரர் வரலாறு, (சென்னை: 1954).
5. ஓளவை ச. துரைசாமிப் பிள்ளை, பண்டை நாளைச் சேரமன்னர் வரலாறு, (தூத்துக்குடி: 1957).
6. K.A. Nilakanta Sastri, The Celas, (Madras: 1935).
7. டி.வி. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பாண்டியர் வரலாறு, (சென்னை: 1940).
8. மா. இராசமாணிக்கஞர், சோழர் வரலாறு, (சென்னை: 1937).
மேற்படி. மூன்று பாகங்கள் (சென்னை: 1947).
9. கே.வி. இராமன், பாண்டியர் வரலாறு, (சென்னை: 1977).
10. எஸ். சிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், சேரன் வஞ்சி, (சென்னை: 1946).
11. மு. வரதராசன், தமிழ் நெஞ்சம், (சென்னை: 1945).
12. N. Subrahmanian, Sangam Polity, (Madras: 1966).
13. ஞா. தேவநேயன், பழந்தமிழ்நாட்சி, (சென்னை: 1952).
14. சாமி. சிதம்பரஞர், பழந்தமிழர் அரசியல், (சென்னை: 1960).
15. K. Kailasapathy, Tamil Heroic Poetry, (London: 1968).

16. மு. இராகவையங்கார், சேரன்-செங்குட்டுவன், (சென்னை:1915).
17. என். கனகராஜயர், பாண்டிய மன்னர், (மதுரை:1930).
மேற்படி. சோழ மன்னர், இரண்டாம் பாகம், (மதுரை:1931).
18. மயிலை சீனி, வேங்கடசாமி, சேரன் செங்குட்டுவன், (சென்னை: 1966).
19. காண்க அடிக்குறிப்புகள் 1,4.

* முன்னரையில் மட்டும் முதற்பதிப்பின் ஆண்டு குறிப்பிடப் பெறுகிறது. மற்ற இயல்களில் பயன்படுத்தப்பட்ட இலக்களின் பதிப்பு ஆண்டு குறிப்பிடப்பெறுகிறது.

குறிப்புகள்

மயம்-ஒம்

வேந்தர்

1. கால்க அட்டவணை 2.
2. Raja (Skt) Rasan arasan = King.
R.P. Sethu Pillai, Words and their Significance & Tamil-Literary and colloquial, (Madras:1974), p.74.
3. அரசு + அம் = அரசம் = தேவனார் போன்றவர், தலைவர்.
ஞா. தேவநேயனார், புறநானூறு மொழியும் (கட்டுரை)
புறநானூறுச் சொற்பொழிவுகள், (சென்னை:1966) பக்.348.
4. மணி.9:42.
5. சிலம்பு.23:79-84.
6. மேற்படி. பதிகம்.6.
7. மேற்படி. 25:88.
8. நற்.67:5, 71:7, 113:1, 131:6.
9. புறம்.360:15.
10. குற.364:5.
11. அகம்.103:9, 167:20, 210:1, 272:11, 346:1.
12. சிலம்பு.10:145.
13. புறம்.17:27.
14. மேற்படி. 374:15, 392:19.
15. தொல்.பொருள்.61:4.
16. குற.52:5.
17. மேற்படி. 289:2.
18. தொல்.பொருள்.252:2, கலி.56:34.

21. குறள்.388.
22. சி. பாலசுப்பிரமணியன், நெடுஞ்சிற்றினைகள், (சென்னை:1980), பக்.69.
23. R.P. Sethu Pillai, Words and their Significance & Tamil-Literary and Colloquial, p.65.
24. புறம்.331:11.
25. சிலம்பு.26:170.
26. குறள்.560.
27. புறம்.19:3.
28. மேற்படி. 165:1.
29. R.P. Sethu Pillai, Words and their Significance & Tamil-Literary and Colloquial, p.65.
30. புறம்.299:1, 308:4, 319:12, 197:13.
31. மேற்படி. 338:12.
32. மேற்படி.353:11.
33. மேற்படி. 299:5.
34. மதுரை.776.
35. புறம்.299:1.
36. மேற்படி. 299:5.
37. ஓவையா, சி. துரைசாமிப் பிள்ளை (உரை.), புறநானூறு மூலமும் உரையும், (சென்னை:1973), பக்.197.
38. தமிழ்நாடு பேரகராதி, தொகுதி-3, (Vol.III, part IV) (சென்னை: 1929), பக்.1736.
39. சிலம்பு.27:6.
40. மேற்படி.1733.
41. மேற்படி. 27:65.
42. மேற்படி.28:116.
43. புறம்.65:10.

45. மணி.1:39, 25:193, 28:83.
46. R.P. Sethu Pillai, Words and their Significance & Tamil Literary and Colloquial, p.65.
47. A Chidambaramatha Chettiar, 'Synonyms' (சட்டரை) தமிழாமிடி, தொகுதி-4, ந. சஞ்சி (பதி.) (சென்னை:1976), பதி.104.
48. ஞா. தேவநேயர், பழந்தமிழாட்சி, (சென்னை:1972), பதி.18.
49. புறம்.22:26, 37:12, 58:13, 126:20, 139:11, 157:4, 225:5, 239:10, 281:8, 284:2, 285:7, 291:5, 298:3, 301:15, 308:5,6, 316:12, 318:9, 319:13, 320:16, 325:14, /330:1, 333:17, /341:1, /349:2, 373:19, 377:22(உ), 387:9.
50. மேற்படி.157:4.
51. தொல்.பொருள்.5:3.
52. சிலம்பு.14:94.
53. மேற்படி.14:124.
54. மேற்படி. 5.101.
55. மேற்படி. 5.103.
56. மேற்படி.30.160.
57. மேற்படி.30.159.
- / 58. புறம்.345:7.
- / 59. மேற்படி.338:8.
- / 60. மேற்படி.350:5.
61. மேற்படி.112:4.
- (62. மேற்படி.71:2.
63. மேற்படி.332:9.
- (64. மேற்படி.339:13.

65. புறம். 265:8.

66. மேற்படி. 197:7.

67. மேற்படி. 367:14.

68. சிலம்பு. 26:5.

69. மேற்படி. 19:19.

70. மேற்படி. 27:67.

71. பழமொழி. 29:3.

72. சிலம்பு. 30. கட்டுரை 1.

73. மேற்படி. பதினம் 61.

74. மதுரை. 776.

75. புறம். 319:12-13.

76. மேற்படி. 197:7-14.

77. அகம். 211:11-14.

78. மேற்படி. 54:1-2.

79. புறம். 26:14-15.

80. மேற்படி. 353:11-12.

81. தொல்.பொருள். 30. நச்சுரர்க்கினியர் உரை.

82. மேற்படி. 27. நச்சுரர்க்கினியர் உரை.

83. காக்கை. அட்டவணை 1.

84. ச. வித்தியாசத்தல், தமிழர் சாஃபு, (சென்னை 1971), பதி. 23.

85. களவியல் உரை, பதி. 5-6.

சிலம்பு. 11:18-22.

கா. அப்பாத்தலை, குமரிக் கட்டம் அல்லது கட்டி கொட்டி தென்மேல்,
(சென்னை 1961), பதி. 1-3.

86. தொல்.பொருள். 384:3.

87. மேற்படி. 63:4-5.

88. புறம். 35:3-4.
89. அகம். 31:14.
90. திலம்பு. 23:கட்டுரை-1.
91. மேற்படி. 30 கட்டுரை-1.
92. பெரும். 32-33.
93. குறள். 955 பரிமேலழகர் உரை.
94. கா. கோவிந்தன், சங்க கால அரசர் வரிசை-க, சேரர்,
(சென்னை: 1961), பக். 2.
- கா. கோவிந்தன், சங்க கால அரசர் வரிசை - ந, பாண்டியர்,
(சென்னை: 1963), பக். 2-3.
- டி.வி. சதாசிவ பண்டாரத்தார், பாண்டியர் வரலாறு, (சென்னை:
1977), பக். 1.
95. P.T. Srinivas Iyengar, History of the Tamils from the
earliest times to 600 A.D., (New Delhi: 1982), p.3.
96. மேற்படி. ப. 139.
97. மு. இராகவையங்கார், ஆராய்ச்சித் தொகுதி, (சென்னை: 1964),
பக். 2.
98. மேற்படி. பக். 13.
99. அ.லெ. நடராஜன், வியாசர் அருவிய மகாபாரதம், முதற்பாகம்
(சென்னை: 1977), பக். 313-314.
100. மேற்படி. பக். 328.
101. மேற்படி. பக். 321.
102. மேற்படி. இரண்டாம் பகுதி, பக். 292.
103. மேற்படி. பக். 296.
104. மேற்படி. மூன்றாம் பகுதி, பக். 227.
105. மேற்படி. பக். 228.
106. மேற்படி. பக். 226-227.

107. மு. இராகவையங்கார், சூரபரிக்ஷித் தொகுதி, பதி.70-78.
108. மேற்படி, பதி.4.
109. சூர். ராம அரியர், அசோககுடைய சாஸனங்கள், (சென்னை:1925), பதி.21.
110. எல். சிஞ்ஜனசாமி ஐயங்கார், சேரர் வஞ்சி, (சென்னை: 1946), பதி.3.
111. T.R. Sessa Iyengar, The Ancient Dravidians, (Madras:1925), p.134.
112. K.N. Sivaraja Pillai, The Chronology of the Early Tamils, (Madras: 1932) p.193.
113. கே.ஏ. நீலகண்ட சாலிதிரி (பதி.), தென்விந்தியாவைப் பற்றி வெளி நாட்டினர் குறிப்புகள், (மு.ரா.பெருமான் முதலியார் (மொ.பெ.ஆ.) (சென்னை: 1976), பதி.68.
114. மேற்படி, பதி.69.
115. சிலம்பு, 17:5-9.
116. மேற்படி.அடியாளர்க்கு நல்லார் உரை.
117. K.A. Nilakanta Sastri, The Pandyan Kingdom, From the Earliest Times to the Sixteenth Century, (London: 1929), p.34.
118. கே.ஏ. நீலகண்ட சாலிதிரி (பதி.) தென்விந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள், பதி.82-90.
119. மேற்படி, பதி.91-101.
120. மு. கதிரேசச் செட்டியார், பி.யு. இராமாஜாச்சாரி, (மொ.பெ.ஆ.) கௌட்டியம் பொருளுரை, முதற்பகுதி, (அண்ணாமலைநகர்: 1979), பதி.208.
121. G. BalaSubramanian, A Study of the Literature of the Cera Country (upto 11th century A.D.), (Madras:1980), p.6.
122. வி.சூர். இராமச்சந்திர தீட்சிதர், "பண்டைத்தமிழர் பெருமை" (அடிகாட்டி) மு. கதிரேசச் செட்டியார், (பதி.), மலிமலர்த் திரட்டு, (புதுக்கோட்டை: 1969), பதி.125.

123. தி.வி. சதாசிவ பண்டாரத்தாரி, பாண்டியர் வரலாறு, (சென்னை: 1977), பதி.2%.
124. தி. பாலசுப்பிரமணியன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, (சென்னை:1978), பதி.23%.
125. கோ. இராமச்சந்திரன், தமிழரும் தமிழும், (சென்னை:1974), பதி.99-114, 172-178%.
126. சிறு.47%.
127. மேற்படி.79%.
128. மேற்படி.63%.
129. புறம்.6:1-4%.
130. மேற்படி.17:1-2, மதுரை.70-71%.
131. தொல். பாயிரம்.1-3%.
132. சிறுபு.நாற்கட்டுரை.
133. The idea of a Tamil kingdom Extending its boundary to the Himalayas seems to have become part of a theme in the bardic Corpus. This is evident from such a claim being made for a number of kings. Besides being a theme, it was also a formula.
- K. Kailasapathy, Tamil Heroic Poetry, (London:1968), p.209.
134. புறம்.19:2%.
135. அகம்.31:13-14%.
136. புறம்.35:3-4%.
137. வி. கணசசபை, ஆயிரத்தெண்ணாறு ஆங்குள்கு முற்பட்ட தமிழகம், கா. அபிபாதிதரை, (மொ.பெ.ஆ.) (சென்னை:1973), பதி.95%.
138. நா. இராமசுவாமிக்காரி, தமிழ் வரலாறு, (அன்மலலைநகர்:1979), பதி.371-375%.

139. Of the three dynasties, Cera Kings were the most ancient and the most distinguished in ruling over a very wide stretch of land, in offering gifts to the poor and the learned and in the nobility of character.

- G. Balasubramanian, A Study of the Literature of the Cera Country (upto 11th century A.D.), p.3.

140. 'செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம்'

மணி.பதிசு.9.

141. 'திங்கட் செல்வன் திருக்குலம்'

சிலம்பு.11:23.

142. வில்லிபாரதம், திரௌபதி மாலைட்ட சருக்கம், 45.

143. மு. இராகவையங்கார், சேரர்-செங்குட்டுவன், (சென்னை:1964), பக்.6.

144. அகம்.45, 77, 143, 159, 213, 309, 381.

145. மேற்படி. 93:20, 263:11.
புறம்.54:8.

146. செந்தமிழ்த், சேரர் இலக்கியச் செல்வம், (சென்னை:1961), பக்.8.

147. வி. கணசபை, ஆரீரத்தென்னுர ம் ஆங்குக்கு முற்பட்ட தமிழகம், பக்.91-92.

148. ஆர். ராம அரியர், அசோகஸ்தூப சாஸனங்கள், பக்.21.

149. ஞான ச. சைவசாமிப்பிள்ளை, பண்ட நான்கு சேரமன்னர் வரலாறு, (சாத்தங்குடி:1968), பக்.58.

150. அ. சிதம்பரமூர், சேரர் வரலாறு, (சென்னை:1972), பக்.அ.

151. "சேரநாடு, ஏனைய பாண்டியசோழநாடுகளிலும் பழமையாகவே அளவிற் பெரியது. ஐம்பதிதரம் காதம் பாண்டி நாளும், இருப்பதித நாளும் காதம் சோழ நாளும் கொண்டதாயிருக்கச் சேரநாடோ என்பது காத அளவினது என்ற முற்றோர் கற்பிருத்தல் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. (பெருந்தொகை, பாடல். 2091, 2093, 2098). இதற்கு

பாண்டிய சோழ நாடுகளின் இரண்டும் சேர்ந்த அளவைச் சேரநாடு ஒன்று பெற்றிருந்த செந்தி தெரியவரும். அளவிற் மட்டுமின்றி நிலவளத்திலும் இம்மலைநாடு ஏனைய தமிழ் நாடுகளிலும் மேம்பட்டு விளங்குவதை யாவரும் நன்கறிவர்".

- ஞா. இராகவையங்கார், சேரவேந்தர் செழியுட்கோவை, (முதற் பதிப்பு) (திருவாரூர்: 1947), பக்.V

152. மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி, கொங்குநாட்டு வரலாறு, (பழங்காலம் - கி.பி.250 வரையில்) (சென்னை:1978), பக்.16.
153. அகம்.93:20, 263:11, புறம்.54:8.
154. மேற்படி. 91:13, 212:16, நற்.395:4.
155. மேற்படி.393:16.
156. மணி.28:104.
157. புறம்.387:30.
158. பதிற்.பதினம்.8,9.
159. புறம்.22:34.
160. மேற்படி.126:14, அகம்.36:14.
161. மேற்படி. 2:12, அகம்.45:17.
162. Mayilai Seeni. Venkatasamy, Geran Senguttavan, Reprinted from the Annals of Oriental Research of the University of Madras, Volume XXI. Part I, (Madras:1966), p.2.
163. ஞா. கோவிந்தன், சங்ககால அரசர் வரிசை - 2, சோழர், (சென்னை 1961), பக்.2.
164. K.N. Sivaraja Pillai, The Chronology of the Early Tamils, p.192.
165. Mayilai Seeni. Venkatasamy, Geran Senguttavan, p.2.
166. மா. இராசமாணிக்கசுந்தரி, சோழர் வரலாறு, ஐந்து பாகங்கள், (சென்னை:1959), பக்.23.

167. புறம். 58:8.
168. மேற்படி. 40:10-11.
169. சிறு. 256-258.
170. புறம். 69:12, பட்டின. 285.
171. சிலம்பு. பதினம். 12-13.
172. சிறு. 50.
173. மேற்படி. 67.
174. மேற்படி. 83.
175. பட்டின. 285-287.
176. புறம். 39:8-9.
177. சிலம்பு. 8:3-4.
178. மா. இராசமாவில்குரர், சோழர் வரலாறு, பதி. 15-16.
179. களவியல். உரை. பதி. 5-6.
180. சிலம்பு. 8:1-2 அடியாதிக்கு நல்லாரி உரை.
181. கா. அப்பாத்துரை, குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல்கொண்டு தெரிஞ்சு, பதி. 1-3.
ரா. இராகவையங்கார், தமிழ் வரலாறு, பதி. 31-49.
ம. இராகவையங்கார், ஆராய்ச்சித் தொகுதி, பதி. 78-96.
182. சிலம்பு. 11:19-20.
183. K.N. Sivaraja Pillai, The Chronology, of the Early Tamils, pp.18-19.
P.T. Srinivasa Iyengar, History of the Tamils, p.252.
கோ. சேசவர், மன்னும் மனித உறவுகளும், (செப்டீ. 1979), பதி. 95-143.

184. நா. இராசவையங்கார், தமிழ் வரலாறு, பக். 51.
 மா. இராசமாணிக்கமார், தமிழ்மொழி - இலக்கிய வரலாறு,
 (சென்னை: 1963), பக். 34-44.
 மு. வரதராசமார், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, (புத்தித்தி: 1980),
 பக். 29.

185. புறம். 72: 13-16.
 186. மதுரை. 791-793.
 187. தொல். பாறியம். 9-11.
 188. புறம். 58: 13.
 189. கவி. 35: 17-18.
 190. மேற்படி. 68: 2-5.
 191. சிறு. 66-67.
 192. பரி. 6: 60.
 193. சிலம்பு. 13: 130-132.
 194. மேற்படி. 10: 58.
 195. மணி. 25: 139.
 196. சிலம்பு. 13: 115-133.
 197. மேற்படி. 13: 137-150.
 198. மேற்படி. 15: 207-218.
 199. மேற்படி. 14: ¹⁸⁰⁻²⁰⁴ 205-207.
 200. மேற்படி. 14: 205-207.
 201. அகம். 27: 8-9.
 202. மேற்படி. 130: 10-11.
 203. மேற்படி. 201: 4-5.
 204. மேற்படி. 296: 9-10.
 205. மேற்படி. 350: 12-13.

206. அகம்.370:5.
207. நற்.8:9, 18:4, 195:5.
 குற.128:2, 210:2, 238:4.
 ஐதி.171:3, 172:2, 173:2, 174:1, 175:4, 176:1.
208. அகம்.162:21, 201:3, 253:5, குற.393:4.
209. நற்.39:9, 298:9, 340:2.
210. புறம்.3:13, 51:4, 52:6, 59:2, 388:15.
211. மேற்படி. 387:28.
212. மதுரை.772, அகம்.346:19.
213. மேற்படி.40, புறம்.388:13, அகம்.13:6, 138:7.
214. புறம்.58:8.
215. கே.வி. இராமகீ. பாண்டியர் வரலாறு (சென்னை:1977), பக்.41.
216. மேற்படி. பக்.V
217. K.G. Seshu Aiyar, *Gera Kings of the Sangam Period*, (London: 1937), p.2.
218. காங்க. இலிவியலின் குறிப்பு எக்.87.
219. காங்க. அட்டவணை 3.
220. காங்க. அட்டவணை 6.

குறிப்புகள்

இயல்-இரண்டாம்

வேந்தரும்-புலவரும்

1. ம. நா. போ. குஞ்சாமி, சங்ககாலம் (கோயம்புத்தூர்: 1974),
மு. 2.7 முனிவரை.
2. புறம். 27: 7-9.
3. மேற்படி. 50: 14-15.
4. குறி. 234.
5. பரிமேலழகர் (உரை), குறி, (சென்னை: 1976), பதி. 83-84.
6. புறம். 14.
7. மேற்படி. 19: 7, 151: 7.
8. மேற்படி. 126: 11-13.
9. மேற்படி. 72: 13-16.
10. மேற்படி. 53: 11-12.
11. பதிற். ஐந்தாம் பதினா பதினாம்.
12. பொருள். 166.
13. புறம். 54: 2-4.
14. பொருள். 150-151.
15. மேற்படி. 79-96.
16. புறம். 201: 1-6.
17. மேற்படி. 235: 10-14.
18. பொருள். 73-78.
19. புறம். 50: 10.
20. மு. வரதராசன், தமிழ் நெஞ்சம், (சென்னை: 1973), பதி. 45.
21. புறம். 125.

23. புறம். 97.
24. மேற்படி. 43.
25. மேற்படி. 367: 14-18.
26. மேற்படி. 58: 24-28.
27. மேற்படி. 171: 12-13.
28. மேற்படி. 175: 1-2.
29. குறள். 448.
30. புறம். 5: 5-8.
31. பதிற்று. 22: 1-11.
32. புறம். 366.
33. மேற்படி. 35.
34. மேற்படி. 18: 18-23.
35. மேற்படி. 184.
36. மேற்படி. 55: 11-14.
37. மேற்படி. 208: 6-7.
38. மேற்படி. 27: 15-17.
39. மேற்படி. 36: 9-13.
40. மேற்படி. 46.
41. மு. வரதராசன், புலவர் கண்ணீர், (சென்னை: 1963), பக். 80.
42. புறம். 213: 15-19.
43. மேற்படி. 47.
44. கவிஞ்சுந்தரப்பரவி. 196.
45. விக்கிரம சோழனால், 13-14.
46. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), புறநானுறு முழுப் பழைய உரையும், (சென்னை: 1971), பக். 177.

47. புறம். 13:8-9.

48. இளங்குளம் குத்துப் பிள்ளை, பண்டைய கேரளம், (செப்டம்பர் 1970), பக். 44.

49. புறம். 44:11-16.

50. மேற்படி. 45.

51. ஞ. வரதராசர், தமிழ் நெஞ்சம், பக். 26.

52. புறம். 197:13-18.

53. மேற்படி. 210:1-4, 211:7-17.

54. பதிற். எட்டாம் பத்திர பதிசம்.

55. புறம். 198.

56. மேற்படி. 196.

57. மேற்படி. 55.

58. மேற்படி. 56.

59. மேற்படி. 57.

60. மேற்படி. 47.

61. மேற்படி. 95.

62. மேற்படி. 88, 89.

63. மேற்படி. 109:16-18.

64. மேற்படி. 87.

இளங்குளம் குத்துப் பிள்ளை, பண்டைய கேரளம், பக். 45.

65. பரிமேலழகர் (உரை.), குறள், கழகம், பக். 315.

66. புறம். 125:8-9.

67. மேற்படி. 217:1.

68. மேற்படி. 221:8-10.

69. மேற்படி. 222.

70. மேற்படி. 223.

71. ச. வித்தியாசநாதன், தமிழர் சாக்ஷி, (சென்னை:1971), பக்.57-58.
72. புறம்.180:11-13.
73. பதிற்.55:10-12.
74. புறம்.141:14-15.
75. மேற்படி.134.
76. பதிற்.18:8-12.
77. மேற்படி.20:25-27.
78. பொருட.66.
79. கவிஞ்சுந்தரப்பரணி. இராச பாரம்பரியம், 1991.
80. பாடியதோர் வஞ்சினெழும் பாட்டாற் பதினா
கோடி பொன் கொண்டதறிந் கொற்றமே
- தமிழ் விஞ்ஞா ன்.193.
81. மு. இராகவையங்கார், கட்டுரை மணிகள் (நாகர்கோவில்:1974), பக்.
82. பதிற்.இரண்டாம் பத்த பதிகம்.
83. மேற்படி. மூன்றாம் பத்த பதிகம்.
84. மேற்படி. நான்காம் பத்த பதிகம்.
85. மேற்படி. ஐந்தாம் பத்த பதிகம்.
86. மேற்படி. ஆறாம் பத்த பதிகம்.
87. மேற்படி. ஏழாம் பத்த பதிகம்.
88. மேற்படி. எட்டாம் பத்த பதிகம்.
89. மேற்படி. ஒன்பதாம் பத்த பதிகம்.
90. சிலம்பு. 28:137-138.
91. புறம்.183:1.
92. பதிற்.70:21-22.

93. படை வேக்குவழி வாகுதலியும்
வினவேக்குவழி பறிவுதலியும்
வேக்குப வேக்குப வேந்தன் தேனத்
- புறம்.179:6-8.
94. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), பதிற்றுப்பத்து குலமும் பழைய
உறையும், (சென்னை:1941), பக்.203.
95. புறம்.387:12-13.
96. க. ககலாசபதி, பண்டித தமிழர் வாழியும் வறிபாரும்,
(சென்னை:1978), பக்.34.
கோ. கேசவன், மன்னும் மனித உறவுகளும், (சென்னை:1979), பக்.78
97. புறம்.43:22-23.
98. மேற்படி. 55:17-21.
99. மேற்படி. 198:18-20.
100. மேற்படி.198:18-20.
101. மேற்படி.198:18-20.
102. மேற்படி.367:16, 371:25.
103. மேற்படி.367:15-18.
104. மேற்படி.9:10-11.
105. மேற்படி.34:25.
106. மேற்படி.56:23, பதிற்.88:38.
107. மேற்படி.56:24.
108. மேற்படி.2:24.
109. பதிற்.63:20-21.
110. புறம்.18:15-16.
111. பதிற்.90:51-54.
112. மேற்படி.14:19-22.

113. பதிற்.15:24.
114. மேற்படி.20:1-5, புறம்.212:1-13.
115. மேற்படி.20:28.
116. புறம்.86, 336.
117. மேற்படி.173:1.
118. மணி.22:17-18.
119. புறம்.192:9-10.
120. மதரை.778-782.
121. உ.வே. சாமிநாதையர், சந்நித தமியும் பிற்காலத் தமியும்,
(சென்னை:1957), பதி.17.
122. மு. வரதராசன், தமிழ் நெஞ்சம், பதி.41-42.
123. ஜி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, தமிழ் உரிமை, (சிதம்பரம்:1976), பதி.61
124. சூ. வேலுப்பிள்ளை, தமிழ் இலக்கியத்தின் காலமும் கருத்தும்,
(சென்னை:1978), பதி.30.
125. புறம்.143, 144, 145, 146, 147.

குறிப்புகள்

இயல்-உரை

புலவராக விளங்கிய வெந்தர்

1. அகம். 153: 2-7.
2. புறம். 74.
3. குற. 268.
4. மேற்படி. 179.
5. அகம். 168: 6-8.
6. புறம். 245.
7. குற. 22: 5.
8. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.) குறந்தொகை, (செனீனை: 1955), பதி. 147.
9. நற். 345: 6-10.
10. குற. 243: 4-5.
11. மு. வரதராசன், ஒவச்செய்தி, (செனீனை: 1963), பதி. 26.
12. குற. 639.
13. கவி. 5: 12-13, 8: 1-3, 10: 5-7, 27: 7-8.
14. அகம். 155: 1-3, குற. 283: 1-2, கவி. 14: 14-15, 27: 1-2, 10: 2, 21: 10-11, 8: 12-14.
15. குற. 759.
16. கவி. 9: 12-20.
17. குற. 124: 4.
18. மேற்படி. 135.
19. அகம். 5: 1-5.

20. கவி.

1. அடங்காதார் மிடல்சாய அமரர்வந் திரத்தலின்
மடங்கல்போற் தினைஇ மாயஞ்செ யவுணரக்
கடந்தகு முன்பொடு முக்கன்குள் முவெயிலு
முடந்தக்கான் முகம்போல வொங்கதிர் தெறத்தலிற்
- 2:12-5.
2. கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழாவாற்றப் படுத்தபிற்
புல்லென்ற களம்போலப் புலம்புகொண் டமைவாளோ
- 5:10-11.
3. சூர்பவந் கலக்குற அலைபெற்ற நாடுபோற்
பாற்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவாளோ
- 5:12-13.
4. ஒலிரா வைகலன் தாமரைப் பொய்கையுள்
நீர்த்த மலர்போல நீர்ப்பின் வாழ்வாளோ
- 5:14-15.
5. இவட்கே, செறிவுற மண்டல மையாப் பதுபோற்
மையில் வான்கும பசப்பு ரும்மே
- 7:7-8.
6. இவட்கே, சுனைமா விலன் காரெதிர் பவைபோ
வினேநோக் குண்கண் விரிநில வாவே
- 7:11-12.
7. நடுவிகந் தொரிஇ நயலில்லான் வினைவாங்கிக்
கொடிதோரித்த மன்னவன் கோல்போல ஞாயிறு
கருகுபு கதிரிழுட்டிக் கார்கிணந் தெறத்தலிற்
- 8:1-3.
8. தறளாறு கமழ்கடாஅத் தொலைய எழிலவேழம்
வறவற நாஞ்சில்போன் மருப்புகறி நிலஞ்சேர
- 8:4-5.
9. வறியவ வினமைபோல் வாடிய தினை
- 10:1.

10. சிறியவன் செல்வம்போற் சேரிந்தாரிக்கு நிழலின்றி
- 10:2.
11. கொலைஞ்சா வினைவராற் கோல்கோடி யவனிழ
வலகுபோ வலறிய வுயர்மர வெஞ்சுரம்
- 10:6-7.
12. இஓழு னெடுவேலி போலக் கொலைவர்
கொடுமரந் தேமித்தாரி பதக்கை
- 12:1-2.
13. செருமிஞ் சினவேந்தன் சிவந்திறத்த புலம்போல
.....
.....
.....
புயறனி மாறிய போக்கரு வெஞ்சுரம்
- 13:1-9.
14. திருந்திய யாக்கையுள் மருத்துவ ஓட்டிய
மருந்துபோன் மருந்தாசி மனுவப்பிப்
பெருமபெயர் மீனி பெயர்ந்தனன் செலவே
- 17:19-21.
15. தாயுயிர் பெய்த பாவை போல
நலஹை யார்மொழிக்கன் தாவார்
- 22:5-6.
16. கொலைவெந் கொளிகையொடு நாயகப் படுப்ப
வலைவர்க் கமர்ந்த மடமான் போல
நின்றுஞ் வருமென் னெஞ்சின
என்றுஞ் வாரா தோம்பின கொண்மே
- 23:16-19.
17. சிறப்புச்செய் சுவையராப் புகழ்பேற்றி மற்றவர்
புறக்கொடையே பழிந் றதம் புல்லியார் தொடர்புபோல்
- 25:15-16.

18. செல்வத்துட் சேர்ந்தவர் வளமுக்கு மற்றவர்
ஒக்கிடத் தலப்பிலா உளர்விலார் தொடர்புபோல்
- 25:19-20.
19. பொருந்திய கேட்கமயின் மறையுணர்ந் தம்மறை
பிரித்தக்காற் பிறர்க்குரைக்கும் பிடிவார் தொடர்புபோல்
- 25:23-24.
20. ஒருகுழை யொருவன்போ வினர்சேர்ந்த மராஅழம்
- 26:1.
21. பருதியல் செல்வன்போ வனையுழ்த்த செருந்தி
- 26:2.
22. மீனேற்றக் கொடியோன்போல் மிகுருர்க்குக் காஞ்சி
- 26:3.
23. மேனேற்போ விறங்கினர்பு கருவிய ஞாழல்
- 26:4.
24. ஆனேற்றக் கொடியோன்போல் எதிரியஇ வவம்
- 26:5.
25. தீததீர் சிறப்பின் ஐவர்கள் நிலைபோலப்
போதவிழ் மரத்தோடு பொருகரை கவின்பெற
- 26:6-7.
26. ஈதவிற் குறைகாட்டா தறவறிந் தொழுவிய
தீதிலார் செல்வம்போல் தீங்கரை மரநந்த
- 27:1-2.
27. பேதல மடமொழிப் பினையெழின் மாடுகூகின்
மாதரார் முறவல்போல் மனமெளவல் முகையுழிப்ப
- 27:3-4.
28. காதலர்ப் புணர்ந்தவர் கதம்புப்போற் கழல்குபு
தாதொடுந் தவிரொடுந் தண்வறல் தகைபெற
- 27:5-6.
29. பேதலயோர் வினவாங்கப் பிடிவா அரசுட்
டேதிலார் படைபோல இறத்தந்த தினவேலில்
- 27:7-8.

30. தொய்யகந் தாழ்ந்த கழப்புப்போல் துவர்மணல்
- 28:6.
31. தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவுநோய் நலிதலின்
அல்லாந்தார் அலவுற ஈற்றவன் அடக்கைபோற்
பல்பயம் உதவிய பசுமைதீர் அகன்குலம்
- 29:1-3.
32. புகுவிய புவிஞாநீஇப் புதறலம் ஏரிதர
வ னையவர் வட்டல்போல் வாரிமணல் வருக்கொள
- 29:4-5.
33. இனையவ னரம்பால்போல் எக்கர்போழ்த் தறல்வாரா
- 29:6.
34. மாவீன்ற நனிரிமிசை மாயவன் திதிலைபோல்
ஆயிதழிப் பன்மலர் ஐயகொங் குறைத்தர
- 29:7-8.
35. அருந்தவம் ஆற்றியார் தகரிச்சிபோல் அனிகொள
விளிந்தாருச் சினைதொறு உம் வேண்டுந்தா தமர்ந்தாடிப்
புரிந்தார்க்கும் வண்டு
- 30:1-3.
36. பிரிந்தவர் ததல்போலப் பிரிவிய
- 31:4.
37. புனரிந்தவர் முகம்போலப் பொய்கைபுப் புதிதீன
- 31:5.
38. எஃகிடை தொட்டகாரிக் கவின்பெற்ற ஐம்பால்போல்
மையற விவங்கிய துவர்மணல்
- 32:1-2.
39. தவிந்தரால் தா யிமதி நாளால் அவிபெற
ஈற்றவன் திதிலைபோல் ஈர்பெய்யுந் தவிர
- 32:6-7.
40. ஆற்றவர் அடக்கம்போல் அலரிச்செல்லாச் சினை
- 32:8.

41. வல்லவர் யாழ்போல வண்டாரிக்கும் புதல்
- 32:9.
42. நல்லவர் தடக்கம்போல் நயம்வந்த கொம்பு
- 32:10.
43. உணர்ந்தவர் ஈகைபோல் இனருந்த மரம்
- 32:11.
44. புணர்ந்தவர் முயக்கம்போற் புரிவுற்ற கொடி
- 32:12.
45. வீரசான் ஞாலத்து வியலவி காவிய
யாறகன் வீழ்த்தபோற் சுயநந்திக் கவின்பெற
- 33:1-2.
46. மலிபுற வயங்கலன் அப்பெறிந் தவைபோலப்
பிவிரு முருக்கிதற் அனிகயத் துதிர்ந்த
- 33:3-4.
47. தனிகயம் நிழல்நோக்கித் துதைபுடன் வண்டாரிப்ப
மலிபோல அரும்புந்த மரமெல்லாம் அவர்வைய
- 33:5-6.
48. முன்னொன்று தமக்காற்றி முயன்றவர் இறதிககன்
பின்னொன்று பெயர்ந்தாற்றம் பிடுடை யாளர்போற்
பன்மலர் திணையு
- 34:4-6.
49. கரிபொய்த்தான் கீழிருந்த மரம்போலக் கவினவாடி
- 34:10.
50. முறைதளர்ந்த மன்னவன்கீழ்க் குடிபோலக் கலங்குபு
பொறைதளர்பு பவிவாருக் கன்
- 34:14-15.
51. திணையழிய வாழ்பவ குக்கம்போற் புல்லென்று
வணையாடு நெகிழ்போடுந் தோள்
- 34:18-19.

52. மடியிலாள் செல்வம்போள் மரனந்த

- 35:1.

53. செல்வம் படியுன்பார் தகர்ச்சிபோற் பல்கினை மிதிஞரீப்ப

- 35:1-2.

54. மாயவன் மேலிபோற் றவிரீன

- 35:3.

55. மேலித்தாய கனங்குபோற் றவிரீயிசைத் தாதக

- 35:3-4.

56. கொடுமிட னுஞ்சிலாள் றுரீபோள் மராதத

நெடுயிசைச் சூழ மயிலாவஞ்

- 36:1-2.

57. வடிநரம் பிசைப்போல் வன்டொடு சுரும்பாரீப்பத்

- 36:3.

58. தொடிமகன் றுறந்திபோற் றம்பிவந் தியிரீதர

- 36:4.

59. வியனெழீஇ யவைபோல வெவிவாயு மிம்மெனக்

கயனனி பொதும்பருட் கடிமலரீத் தேனா த

- 36:5-6.

நற்.

60. அழிவில முயல மாரீவ மாக்கள்

வழிபடு தெய்வம் கட்குள் டாஅன்

கலமரல் வருத்தந் தீர யாமறின்

எலமென் பனைத்தோ ளெய்தின மாகவின்

- 9:1-4.

61. ஓவ மாக்கள் ஓளிரக்கு ஊட்டிய

தகிலிக அன்ன குறித்த லெப் பாதிரி

- 118:7-8.

62. அறயின் பயந்த அறஞ்செய் திங்கள்
செல்சுடர் நெடுங்கொடி போலப்
பல்புள் கோங்கம் அளிந்த காடே

- 202:9-11.

குற:

63. உயிர்ததி புரட்டு மோசை போலச்
செங்காற் பல்லி தன்முனை பரிசும்

- 16:3-4.

64. ஊற்பாழ்த் தன்ன வோமையம் பெருங்காடு

- 124:2.

65. ஏதி லாளர் கடலை போலக்
காஞ்சி கழிப

- 231:3-4.

அகம்:

66. பனிக்கத் தன்ன பல்காய் நெல்லி
மோட்டிக்கும் பாறை யீட்டுவட் டேய்ப்ப
வுதிரீவன பூஉய் சுதிரீதெழ கவாஅன்
மாய்த்த போல மழுகுதனை தோற்றிப்
பாத்தி யன்ன குழிக்கு கர்ங்கல்

- 5:9-13.

67. அறத்தா

நன்றென மொழிந்த தொல்லபடு சினை
யன்ன வாக வெண்முநர் போல
முன்னம் காட்டி முகத்தி னுரையா
வோவச் செய்தியி னென்முறினைத் தொற்றி

- 5:16-20.

68. வானவரி வயமாள் கோமுகிர் அன்ன
செய்முனை யளித்த முன்முதிர் முருக்கின்

- 99:1-2.

69. யரசு

யானை கொண்டு குகிற்கொடி போல
அலந்த லை குஞ்சையத்து வலந்த சிலம்பி
ஒடைக் குகிறத்துக் கோடையொ தயலிவர
- 111:3-6.

70. நிதியஞ் சொரிந்த நீலி போலப்

பாம்புந் தேம்பும் வறங்குந் கடத்திடை
- 313:11-12.

21. குற. 16:3-4.

22. அகம். 313:11-12.

23. மேற்படி. 96:13-17.

24. மேற்படி. 176:21-26.

25. மேற்படி. 30.

26. புறம். 173:1.

27. மேற்படி. 215, 216.

28. மேற்படி. 214.

29. குற. 20.

30. கவி. 104:47-50.

31. மேற்படி. 114:19-21.

32. புறம். 190:6-12.

33. மேற்படி. 75.

34. மேற்படி. 73:7.

35. மேற்படி. 73:9-10.

36. குற. 348.

37. உ.வே. சாமிநாதையர், சிலப்பதிகாரம், (சென்னை: 1960), பக். 7.

38. புறம். 346:7.

39. அகம். 228:6-7.

40. மேற்படி. 66:1-4.

41. குறள். 61.
42. புறம். 188.
43. அகம். 28.
44. குறள். 230.
45. புறம். 183.
46. அகம். 25: 18-20.
47. புறம். 71: 17-19.
48. பரி. 15: 15-16.
49. மேற்படி. 15: 46-48.
50. நற். 56: 5-10.
51. புறம். 182.
52. அகம். 26: 23-26.
53. குறள். 1285.
54. நற். 98: 5-7.
55. அகம். 150: 10-14.
56. புறம். 72: 13-16.
57. பரி. 12: 57-61.
58. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சிலப்பதிகாரம், பதி. 10.
59. 1. இசை நறுக்கம்.
2. இத்திர காளியம்
3. பஞ்ச மரபு.
4. பரத சேனபதியம்
5. மதிவாணி நாடகத் தமிழ் தூல்
சிலம்பு. அடியாளர்க்கு நல்லார் உரை, பதி. XVIII.
60. குறள். 245.
61. நற். 97: 1-4.
62. மேற்படி. 301: 1-6.

63. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சிலப்பதிகாரம், பக்.7.
64. களவியல், பக்.5-6.
65. நற்.105:7-8.
66. மேற்படி.228:1-3.
67. புறம்.188:6.
68. மேற்படி.173:11.
69. அகம்.176:19.
70. மேற்படி.176:24-25.
71. மேற்படி.168:6.
72. மேற்படி.185:4.
73. நற்.345:7.
74. புறம்.183:7.
75. மேற்படி.190:10-11.
76. அகம்.5:5.
77. மேற்படி.5:20.
78. குற.135:1.
79. மேற்படி.26:26.
80. மேற்படி.124:4.
81. மேற்படி.135:2.
82. மேற்படி.20:3-4.
83. மேற்படி.283:1-2.
84. மேற்படி.16:3-4.
85. மேற்படி.245:3.
86. புறம்.73:7.
87. மேற்படி.73:9-10.

88. அகம். 313:11-12.
 89. சுவி. 5:12-13.
 90. மேற்படி. 8:12-14.
 91. மேற்படி. 21:10-11.
 92. மேற்படி. 9:12-20.
 93. அகம். 155:1-3.
 94. நற். 98:5-7.
 95. காண்க. அட்டவன 4.

குறிப்புகள்

இயல்-நாளுக்கு

வேந்தரும்-பொருள்

1. புறம். 312.
2. தன் குலத்தக்குரிய படைக்கலப் பயிற்சியாகிய கல்வி, அதற்குரிய அறிவு, அதற்குரிய செய்கைகள் ஆகிய இவற்றால் நிறைந்தவனாகச் செய்தல் தகப்பனுக்குக் கடமையாம்.
- உ.வே. சாமிநாதையர் (உரை.), புறநானூறு மூலமும் உரையும், (சென்னை: 1971), பக்.486.
3. வ.சப. மானிக்கம், எந்தச் சிலம்பு (காரைக்குடி:1964), பக்.52-53.
4. தொல்.பொருள். 75:15; 144:15.
புறம்.191:7, 195:1.
பதிற். 55:1, 72:6, 73:15.
5. புறம்.63:5.
பதிற்.14:12, 58:11, 67:18, 82:13.
6. பட்டின.75-105.
நச்சினர்க்கினியர் (உரை.), தொல்.பொருள். புறத்தினையியல், 60, பக்.144.
7. புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள், (பேராசிரியர் பன்னிருவர் சொற்பொழிவுகள்), (சென்னை: 1966), பக்.71.
8. புறம்.31:9.
9. அகம்.157:4.
10. புறம்.89:7-9.
11. மேற்படி. 68:11-13.
12. குறள்.776.
13. புறம்.306:6-7.

14. புறம். 279.
15. மேற்படி. 278.
16. மேற்படி. 295:6-8.
17. K. Kailasapathy, Tamil Heroic Poetry (London:1968), pp.229-271.
18. நா. செயராமர், சங்க இலக்கியத்தில் பாடலாந்தினை, (மதுரை:1975), பக்.310-311.
19. காங்க. அட்டவணை 3.
20. க.ப. அறவாணர், அற்றைநாட் காதலம் வீரமும், (சென்னை: 1978), பக்.238.
21. புறம்.257:11-13.
22. N. Subrahmanian, Sangam Polity, (Madurai:1980), pp.126-127.
23. க.ப. அறவாணர், அற்றைநாட் காதலம் வீரமும், பக்.223-224.
V.R. Ramachandra Dikshitar, War in Ancient India, (London: 1948), p.8.
T.V. Mahalingam, South Indian Polity, (Madras:1967), pp.254-255.
N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.129.
24. கா. கோவிந்தர், சங்ககால அரசர் வரிசை - ந, பாண்டியர், (சென்னை:1967), பக்.107.
25. தொல்.பொருள். 63:4-5.
26. மேற்படி. 64:2-3.
27. புறம். 8:1-3.
28. பட்டின. 220-227.
பொருந. 130-138.
29. புறம். 213.
30. மேற்படி. 45.
31. மேற்படி. 73.
32. மேற்படி. 72.

33. புறம்.109, 110.
34. N. Arukiaswami, The Classical age of the Tamils, (Madras:1972), p.36.
35. சிலம்பு.29: உரைப்பாட்டு மடை.
36. கால்க. அட்டவணை 5.
37. க.ப. அறவாணி, அற்றைநாட் காதலம் வீரமும், பக்.229-235.
38. புறம்.68:11-13.
39. சிலம்பு.25:117-125.
40. தொல்.பொருள்.65:2.
41. மேற்படி.77:4.
42. அகம்.61:1-2.
43. புறம்.93:7-11.
44. வி. கனகசபை, ஆயிரத்தென்னாறு ஆங்குக்கு முற்பட்ட தமிழகம், கா. அப்பாத்தரை (மொ.பெ.ஆ.), (சென்னை: 1973), பக்.229.
45. புறம்.76:1-2.
46. நான்மணிக்கடிகை. 44.
47. மேற்படி. 44.
48. மேற்படி. 87:2-3.
49. புறம்.20:13.
50. மேற்படி. 280:6-7.
51. அகம்.207:3-4.
52. தொல்.பொருள். 63:8.
53. இளம்புரணர் (உரை.), தொல்.பொருள். 63, பக்.83.
54. நச்சுரைக்கியர் (உரை.), மேற்படி, பக்.145-146.
55. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), பதிற்றுப்பத்து மூலம் பழைய உரையும், பக்.103.
56. பதிற்.61:6.

57. ஓளவை ச. தரைசாமிப் பிள்ளை (உரை.), பதிற்றுப்பத்து, பக். 288.
58. பதிற். 84:15.
59. புறம். 284:1-4.
60. மேற்படி. 79:1-4.
61. பதிற். 11:12-14, 17:4-5.
62. மதுரை. 732-733, புறம். 288:1-4, சீவகசிந்தாமணி 2899.
63. புறம். 63:7.
64. மதுரை. 349-350.
65. பதிற். 84:1-2.
66. மேற்படி. 17.
67. குற. 380:1-2, முல்லை. 79.
68. மதுரை. 128-129, புறம். 26:6-7.
69. பட்டின. 236-237.
70. குறிஞ்சி. 49, புறம். 350:4.
71. குற. 328:3.
72. மேற்படி. 365:3-4, நற்றிணை. 176:9.
73. புறம். 36:12.
74. பதிற். 17:6-8.
மேற்படி. 19:5-7.
75. புறம். 50:6-7.
76. மேற்படி. 50:1-6.
77. பதிற். 90:44.
78. பொருந. 171.
79. முல்லை. 92.
80. பதிற். 67:6.
81. மதுரை. 185.
82. பதிற். 41:18.

83. அகம். 196:10.
84. பதிற். 58:5-8.
85. புறம். 304:5-6.
86. பதிற். 68:5-6.
87. மேற்படி. பதிசம். 9:8.
88. மேற்படி. 81:12-13.
89. தொல்.பொருள். 63:13.
90. மேற்படி. 77:8-9.
- / 91. புறம். 72.
- / 92. மேற்படி. 71.
- / 93. மேற்படி. 73.
94. சிலம்பு. 5:92-93.
95. மேற்படி. 26:13-18.
96. நச்சுரிக்கிணியர் (உரை.). தொல்.பொருள். 68, பக்.183.
97. சிலம்பு. 5:90-93.
98. மேற்படி. 26:44-46.
99. வில்லிபாரதம், முகர்த்தம் கேள்விச் சருக்கம்.
கி.ப. அறவாணன், அற்றைநாட் காதலம் வீரமும், பக்.286-287.
100. பொருந். 143-148.
101. புறம். 79:1-4.
102. மேற்படி. 284.
103. மேற்படி. 122.
104. முல்லை. 72.
105. புறம். 225:1-5.

106. புறம். 9:1-6.
107. சிலம்பு. 21:53-55.
108. புறம். 142:5-6.
109. குறள். 771.
110. சிலம்பு. 26:225-230.
111. புறம். 294:4.
112. N. Subrahmanian, Sangan Polity, p.140.
113. ஞா. தேவநேயர், பழந்தமிழாட்சி, (சென்னை:1972), பக்.28.
114. மதுரை. 153.
115. பதிற்று. 11:12-13.
116. புறம். 57:10-11.
117. மேற்படி. 23:8-9.
118. குறள். 292:5.
119. கால்கு. அட்டவணை 3.
120. அ.லெ. நடராஜன், வியாசர் அருளிய மகாபாரதம், இரண்டாம் பாகம் (சென்னை: 1977), பக்.235-265.
121. புறம். 257, 258.
122. மேற்படி. 4:18-19.
123. மேற்படி. 6:21-22.
124. மதுரை. 175-176.
125. புறம். 42:21-24.
126. மேற்படி. 52.
127. மேற்படி. 51:5-11.
128. மேற்படி. 95.
129. மேற்படி. 45.
130. மேற்படி. 36:9-13.

131. புறம். 44:11-16.
132. பதிற். 51:19-24.
133. சிலம்பு. 3:159-160.
134. குறள். 440.
135. பதிற். 81:30-32.
136. புறம். 287.
137. வி. கனகசபை, ஆயிரத்தென்னுறு ஆங்குகட்டு முற்பட்ட தமிழகம், பக். 230.
138. க. கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், (சென்னை: 1978), பக். 34-50.
கோ. கேசவன், மன்னும் மனித உறவுகளும், (சென்னை: 1979), பக். 70-92.
139. பதிற். 84:5.
140. ஓளவை ச. சிறைசாமிப் பிள்ளை (உரை.), பதிற்றுப்பத்து, பக். 400.
141. உ.வே. சாமிநாதையர் (உரை.), பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், பக். 246.
142. மதுரை. 231.
143. நெடு. 86-188.
144. முல்லை. 24-79.
145. பதிற். 68:2.
146. ஓளவை ச. சிறைசாமிப் பிள்ளை (உரை.), பதிற்றுப்பத்து, பக். 323.
147. உ.வே. சாமிநாதையர் (உரை.), பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், பக். 195.
148. பதிற். 90:29-30.
149. மேற்படி. 82:2.
150. தொல். பொருள். 187.

151. மதுரை. 150.

152. பதிற். 90:30.

153. அகம். 212:14.

154. புறம். 62:10.

155. சீவக சிந்தாமணி. 93.

156. சு.அ. இராமசாமிப் புலவர், தொகையகராதி, (சென்னை:1969), பக். 156.

157. சிலம்பு. 14:66-67.

158. ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் (உரை.), சிலப்பதிகாரம், பக். 111.

159. பொ.வே. சோமசுந்தரனார் (உரை.), பதிப்புப்பாட்டு மூலமும் உரையும், (முதற்பகுதி), மூலப்பாட்டு, பக். 23.

160. பட்டின. 291.

161. மலை. 92.

162. பதிற். 62:10.

163. மதுரை. 352.

164. பதிற். 16:1.

165. புறம். 37:11, அகம். 375:13, மதுரை. 485, நெடு. 112.

166. சிலம்பு. 15:207-218.

167. மதுரைப் புறமழிவிருந்த பொறிகளுள் கருவிகளும் உறுப்புக்களுமாவன.

1. வளைவிற் பொறி - வளைந்து தானே எய்யும் எந்திர வில்.

2. கருவிரள கம் - கரிய விரலையுடைய குரங்கு போலிருந்து
சேர்ந்தாறாகக் கடிக்கும் பொறி.

3. கல்லமிழ் கவண் - கல்லையெறியும் இருப்புக்கவண் (இடங்கனி).

4. பரிவுய வெந்நெய் - காய்ந்திறைத்தலாற் சேர்ந்தாறை
வருத்தும் நெய்.

5. பாகடு குழிசி - செம்புருக்கும் மீடா.

6. காய்பொன்றலே - உருகக் காய்ச்சியெறியும் எ.:உ உலை.

7. கல்விடு கடை - இடங்கனிப் பொறிக்குக் கல்விடு வைக்குங் கடை.
8. தூ கிடி - அகழியைக் கடந்து மதிலைப் பற்றுவாரை மாட்டி-
யிருக்குந் தூ கிடி வடிவான பொறி.
9. தொடக்கு - கழுத்திற் பூட்டி முறுக்குச் சங்கிலி.
10. ஆண்டலையடுப்பு - பறந்து உச்சியைக் கொத்தி மூலையைக் கடிக்கும்
ஆண்டலைப்புளி வடிவமான பொறிவரிசை.
11. கவை - அகழியினிறேறித் ததற்குள் விழத்தனும் இருப்புக்கவை.
12. கழு - கழுக்கோல்.
13. புதை - அம்புக்கட்டு.
14. புழை - ஏவறைகள்.
15. ஐயவித்துலாய் - அம்புத்திரள் தொங்கவிட்ட விட்டம்.
16. கைபெயருசி - மதிற்ற லையைப் பற்றுவாரின் கையைப் பொதுக்கும்
ஊசிப்பொறிகள்.
17. சென்றெறிசிரல் - பகைவர்மேற் சென்று அவர் கண்ணைக் கொத்தும்
சிச்சிலிக்குருவி வடிவான பொறி.
18. பன்றி - மதிற்ற லையிலேறித் துடலைக் கொம்பாற் சிழிக்கும்
இருப்புப்பன்றி.
19. பனை - அடிக்கும் மூங்கில்தடி வடிவமான பொறி.
20. எழுவுஞ்சீப்பு - கதவுக்கு வலியாக உள்வாயிற் படியில் நிலத்தில்
கீழே விரும் மரங்கள்.
21. கணையம் - கோட்டை மதிற் கதவுக்குத் தடையாகக் குறுக்கேயிரும்
உத்தரம்.
22. கோல் - விட்டேறு.
23. குந்தம் - சிறுசவளம்
24. வேல்.
25. ஞாயில் - குறுவித்த லை என்னும் மதிவறுப்புக்கள்.
26. தூற்றுவரைக் கொல்லி.
27. தளிவிவெட்டி.
28. களிற்றப்பொறி.
29. விழுங்கும் பாம்பு.
30. கழுகுப்பொறி.
31. புலிப்பொறி.
32. குடப்பாம்பு.

33. சகடப்பொறி.

34. தகர்ப்பொறி.

35. அரி ஶாற்பொறி.

- ஞா. தேவநேயர், பழந்தமிழாட்சி, பக். 62-64.

168. சிலம்பு. 14:66-67.

169. புறம். 355:1.

170. மதுரை. 351.

171. மேற்படி. 730.

172. புறம். 37:9-11.

173. சிறு. 152-153.

174. சிலம்பு. 17:35.3.

175. புறம். 201:9-10.

176. பதிற். 61:1-2.

177. மேற்படி. 22:21-26.

178. புறம். 21:2-6.

179. மேற்படி. 33:8-9.

180. பட்டின. 40-41.

181. புறம். 33:8-9.

182. மதுரை. 354.

183. குறள். 743.

184. மேற்படி. 742.

185. பதிற். 16:2.

186. ஓளவை சு. சிறைசாமிப் பிள்ளை (உரை.), பதிற்றுப்பத்து, பக். 38.

187. உ.வே. சாமிநாதையர் (உரை.), பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், பக். 24-25.

188. மலை. 90-91, மதுரை. 351-352, புறம். 37:8-10.

189. பதிற். இரண்டாம் பத்து, மூன்றாம் பத்து, நான்காம் பத்து பதிகங்கள்.

190. புறம். 109:1-10.
191. சிலம்பு. 25:191.
192. குறள். 261.
193. கா. அப்பாத்தலை, தென்குடும்பு போரிக்களங்கள், (சென்னை: 1971), பக். 24.
194. பரிமேலழகர் (உரை.), திருக்குறள், பக். 288.
195. புறம். 294:3.
196. புறம். 377:23-29.
197. பதிற். 62:1-4.
/ 198. புறம். 72:3-5.
199. மேற்படி. 242:4.
200. மேற்படி. 362:4.
201. அகம். 97:6.
202. அகம். 157:4.
203. புறம். 21:10, 24:28, 53:14, 67:2, 85:3, 4, 104:6, 211:16.
அகம். 325:7, 334:2, 335:10. பதிற். 44:7.
204. புறம். 312:5-6.
205. பதிற். 82:8.
206. மேற்படி. 62:2.
207. மலை. 377.
208. பதிற். 19:1-2.
209. புறம். 23:5-7.
210. அகம். 281:8-12.
211. இஃது நார்ப்பது. 40:5.
212. பதிற். 84:4.
213. மேற்படி. 82:4.

214. பதிற். 15:23.
215. மேற்படி. 62:1.
216. மேற்படி. 84:3-4.
217. புறம். 26:1-6.
218. மசூரை. 378-383.
219. புறம். 97:8-10, அகம். 24:10-12, பதிற். 15:22-23.
220. பதிற். 16:5-6.
221. மேற்படி. 82:4-6.
222. மேற்படி. 77:10-12.
223. மேற்படி. 29:13-14.
224. மேற்படி. 21:17. /
225. மேற்படி. 82:7.
226. பட்டின. 232.
227. பதிற். 62:3.
228. மேற்படி. 81:7, 82:8, 83:4.
229. மேற்படி. 84:6.
230. மேற்படி. 88:20.
231. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), பதிற்புத்த ஸ்ரீமத் பழைய
உரையும், பதி. 246, 256.
ஒளவை ச. துரைசாமிப்பிள்ளை, பதிற்புத்த ஸ்ரீமத் உரையும்,
பதி. 398, 486-487.
232. அகம். 4:12, 142:2.
233. உழைப்புவிதி கொடி
- சிலம்பு. 10:42.
அலைக்கயற் நெடுங்கொடி
- மணி. 19:124.
234. பதிற். 82:3.

235. அலம்பு. 26:37.
236. தொல்.பொருள். 77:12-13.
237. குறள். 552:1.
238. காங்கு. அட்டவணை 7.
239. பதிற். 61:16.
240. புறம். 332:5-8.
241. குறள். 774.
242. மேற்படி. 775.
243. சி. பாலசுப்பிரமணியன், முருகன் காட்சி, (சென்னை:1972),
பக். 136-137.
244. மலை. 489. புறம். 227:4. அலம்பு. 22:13, 26:77,
27:42. மணி. 1-68.
245. புறம். 24:30.
246. பதிற். 36:6.
247. மேற்படி. 12:1.
248. மேற்படி. 90:11.
249. மேற்படி. 90:6.
250. மேற்படி. 19:4.
251. மேற்படி. 24:1-2.
252. N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.136.
253. புறம். 66:1-2.
254. K.K. Pillai, South India and Sri Lanka, (Madras:1975),
pp.134-137.
255. புறம். 126:14-16.
256. பதிற். 41:25-27, 45:18-22, 46:11-13, 48:4.
அகம். 212:16-20.

257. அகம். 127:3-6.
258. மேற்படி. 347:3-5.
259. மதுரை. 75-88.
260. ஞா. தேவநேயர், பழந்தமிழ், பக். 52.
261. கா. அப்பாத்தலை, தென்மூட்டுப் போரீக்களங்கள், பக். 46-47.
262. அகம். 396:16-18.
263. மேற்படி. 127:3-5.
264. பதிற். பதிகம். 2:7-9, 11:23-25.
265. சிலம்பு. 23:14-18.
266. மேற்படி. 5:99-104.
267. மேற்படி. 20:160-164.
268. புறம். 52:5-6.
269. அகம். 396:16.
270. சிலம்பு. 26:211-212.
271. பதிற். பதிகம் 2:7-9.
272. சிலம்பு. 27:4.
273. M. Arukiaswami, The Classical age of the Tamils, p.34.
274. க.ப. அறவாணி, அற்றைநாட் காதலம் வீரமும், பக். 375.
275. V.A. Smith, Early History of India (London:1914), p.442.
276. V.R. Ramachandra Dikshitar, War in Ancient India, p.72.
277. அகம். 373:1-4. பதிற். 19, ஐந்தாம் பத்து பதிகம். 16-17.
புறம். 15:1-10.
278. பதிற். 19:3.
279. N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.136.
280. புறம். 169:10-12.

281. பதிற். 34:2.
282. பெரும். 69.
283. புறம். 314:5-7.
284. பதிற். 70:1-5.
285. மேற்படி. 90:32-39.
286. புறம். 297:8-10.
287. மேற்படி. 302:9-11.
288. மேற்படி. 303.
289. மேற்படி. 304.
290. மேற்படி. 307.
291. மேற்படி. 5.
292. உ.வே. சாமிநாதையர் (உரை.), புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், பக். 124.
293. குறள். 698.
294. சீவகசிந்தாமணி 248.
295. பரிமேலழகர் (உரை.), திருக்குறள், பக். 265.
296. புறம். 309.
297. மேற்படி. 294:4-8.
298. மேற்படி. 292:6-2.
299. மேற்படி. 300:3-6.
300. மேற்படி. 275:5-9.
301. உ.வே. சாமிநாதையர், பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், பக். 16.
302. பதிற். 14:17.
303. குறள். 872.
304. புறம். 52:1-4.

305. புறம். 13:1-4.
306. மேற்படி. 308:5-6.
307. பதிற். 11:3-6.
308. மேற்படி. 15:39-40.
309. மேற்படி. 14:5-7.
310. மேற்படி. 14:11, 15:39, 16:17, 82:16.
311. மேற்படி. 14:10.
312. கவி. 43:9-10.
313. மேற்படி. 84:7.
314. புறம். 41:1-2.
315. K. Kailasapathy, Tamil Heroic Poetry, p.244.
316. புறம். 77:9-13.
317. மேற்படி. 298.
318. தொல்.பொருள். 72:11-13.
319. புறம். 62:7.
320. மேற்படி. 65, 66, அகம். 55:10-15.
321. மேற்படி. 324:14.
322. அகம். 149:8-13.
323. பதிற். 81:6-14.
324. புறம். 19:2.
325. மேற்படி. 294:4.
326. மேற்படி. 63.
327. மேற்படி. 62.
328. மேற்படி. 368.

329. பதிறு. 85:4-13.
330. புறம். 130:67.
331. மேற்படி. 78:9-12.
332. பதிறு. இரண்டாம் பத்தி பதிகம். 7-10.
333. சிலம்பு. 26:225-230.
334. சிறப்பஞ்சலம். 41.
335. பதிறு. 15:2, 25:7, 71:10.
336. மதுரை. 125-128.
337. மேற்படி. 145-176.
338. புறம். 16:13-17.
339. மேற்படி. 7:7-9.
340. மேற்படி. 16:7-8.
341. மேற்படி. 392:9-10.
342. அகம். 373:1-4.
343. பதிறு. 19:16-19.
344. புறம். 15:1-10.
345. மேற்படி. 23:1-10.
346. பட்டின. 240-268.
347. பதிறு. ஐந்தாம் பத்தி, பதிகம். 16-17.
348. அகம். 196:9-12, 262:5-13.
349. மேற்படி. 211:13-14, நறி. 18.
350. புறம். 15:9-10.
351. மேற்படி. 23:2.
352. பதிறு. 81:15-17.
353. புறம். 287:3-10.
354. மேற்படி. 40:3-4.

356. சிலம்பு. 28:169.
357. ஔவை ச. திரைசாமிப் பிள்ளை, (உரை.), பதிற்றுப்பத்து, பக். 26.
358. சிலம்பு. 26:141.
359. பதிற்று. 52:14-15.
360. புறம். 126:1-3.
361. மேற்படி. 292:1-3.
362. அகம். 266:14-15.
363. புறம். 25:7, 179:4, பதிற்று. 31:13, அகம். 36:21-22.
364. மேற்படி. 372:5-12.
365. மதுரை. 29-35.
366. நச்சிரூர்க்கினியர் (உரை.), தொல்.பொருள். புறத்தினியல், பக். 223.
367. பதிற்று. 20:17.
368. அடியார்க்கு நல்லார் (உரை.), சிலப்பதிகாரம், பக். 139.
369. மதுரை. 724-746.
370. மேற்படி. 747-750.
371. தொல்.பொருள். 63:19-21.
372. பட்டின. 78-79.
373. மலை. 394-396.
374. அகம். 67:8-11.
375. புறம். 264:1-4.
376. அகம். 35:8-9.
377. புறம். 52:12-13, அகம். 307:11-12.
378. மேற்படி. 260, 261, 263, 264, அகம். 131, 387, 67.
379. குறள். 771.
380. புறம். 221:13, 223:3, 232:3.

381. சிலம்பு. 25:114-119.

382. இ. சந்திரமூர்த்தி, "நடுகல்லை இலக்கியமும்."

R. Nagaswamy (Editor), Seminar on Hero Stones, (Madras: 1974), p.59.

குறிப்புகள்

இயல்-கந்தை

உருத்தரம்-வட்டியம்

1. N. Subrahmanian, Sangam Polity, (Madurai:1980), p.37.
2. ஞா. தேவநேயர், பழந்தமிழ்நாட்டி, (சென்னை: 1972), பக்.174-175.
3. எஸ். ராமசுந்தரன், தமிழர் அரசியல், (மதுரை:1956), பக்.3.
4. தொல்.பொருள்.616.
5. சி.எ. இராமச்சந்திரன், சங்ககால வரலாறு, (சென்னை:1977), பக்.133.
6. சிலம்பு.10:142, 26:139, 18:1.
7. புறம்.6.
8. பதிற்று.11:12-14.
9. புறம்.288:1-4.
10. பதிற்று.19:7, 17:5-7.
11. புறம்.50:7-8.
12. N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.87.
சி.எ. இராமச்சந்திரன், சங்ககால வரலாறு, பக்.135.
13. பதிற்று.14:11, 16:17, 40:13.
14. மேற்படி, 45:6.
15. மேற்படி, 38 பழைய உரை, பக்.99.
16. N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.77.
17. பொருள்.வெண்பா.2
18. பதிற்று.79:13-14.

19. மதுரை. 461-506.
20. மேற்படி. 643-653.
21. புறம். 378:5.
22. பரி. திரட்டு. 7:4.
23. சிலம்பு. 19:75.
24. நாலாயிர திணியிற் பிரபந்தம். 2454:1-2.
25. முல்லை. 86.
26. நெடு. 74-78.
27. பெரும். 346-348.
28. மதுரை. 356.
29. நெடு. 80-86.
30. பதிற். 88:28.
31. புறம். 251:1.
32. அகம். 98:11.
33. நெடு. 110-114.
34. மலை. 490-491.
35. N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.73.
36. நெடு. 101-103.
37. மேற்படி. 132-135.
38. பொருந். 108-110.
39. நச்சுரக்கிணியர் (உரை) தொல். பொருள். 221.
40. புறம். 75:1-2.
41. பதிற். 74:16-21.
42. பொருந். 142.

43. பொருந. நச்சிரித்தியர் (உரை). பக். 115.
44. இல. 47.
45. மேற்படி. 63.
46. மேற்படி. 79.
47. N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.47.
48. நா. இராசசுவமிகாரி, தமிழ் வரலாறு, (அக்டோபர் 1977), பக். 203.
49. பட்டின. 222-227.
50. பொருந. 141-148.
51. ச. வித்தியானந்தன், தமிழர் சாஸ்திர, (சென்னை: 1971), பக். 46.
52. மேற்படி. பக். 45.
53. மேற்படி. பக். 47.
54. பழமொழி, 62.
55. V.R. Ramachandra Dikshitar, Studies in Tamil Literature and History, (Madras: 1936), p.182.
56. நச்சிரித்தியர் (உரை). , தொல்.பொருள். 60.
57. N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.49.
58. பெருந்தொகை, 779.
59. பொருந. 130, மலி. 4:107, பழமொழி 21.
60. புறம். 77:7-8.
61. மேற்படி. 72:2.
62. இளம்பரனர் (உரை.), தொல்.பொருள். 74.
63. புறம். 186.
64. மேற்படி. 42:10-11.
65. மேற்படி. 17:5-8.
66. மேற்படி. 60:7-9.

67. குறள். 625.
68. புறம். 72:7-12.
69. சாமி. சிதம்பரனார், பழந்தமிழர் அரசியல், (சென்னை: 1973), பக். 32.
70. பெரும். 36-37.
71. புறம். 191:4-5.
72. பதிற்று. 90:1-4.
73. பெரும். 441-444.
74. புறம். 35:19-21.
75. மேற்படி. 35:27-29.
76. பொருள். 187-188.
77. மனி. 4:107-108.
78. பழமொழி. 6.
79. சிலம்பு. 20:73-78.
80. மேற்படி. 23:42-53.
81. இளம்புறனார் (உரை.), தொல்.பொருள். 89 மேற்கோள் பாடல்.
82. மேற்கோள், மா. இராசமாணிக்கனார், சோழர் வரலாறு, (சென்னை: 1959), பக். 39.
83. சிலம்பு. 20:53-55, பழமொழி. 242, கவிஞ்சுந்தரப்பாணி. 187.
84. புறம். 37:5-6.
85. மேற்படி. 39:1-3.
86. மேற்படி. 43:5-8, 46:1-2.
87. சிலம்பு. 20:51-52, 23:58, 27:166-167, 28:17.
88. புறம். 312:4.
89. கோ. கேசவன், மஹாபாரத மனித உறவுகளும் (சென்னை: 1979), பக். 5.

90. புறம்.287:9-10.
91. மேற்படி.297:7-8.
92. மலை.86-89.
93. பதிற்.81:15-17.
94. T.V. Mahalingam, South Indian Polity,(Madras:1967), p.104.
95. பெரும்.447.
96. புறம்.2:17-19.
97. பதிற்.15:28.
98. மதுரை.768:770.
99. பதிற்.90:7-8.
100. புறம்.184:8.
101. சிலம்பு.28:202.
102. V.R. Ramachandra Dikshitar, Studies in Tamil Literature and History, p.209.
103. ச. வித்தியாசனந்தன், தமிழர் சாலை, பதி.58.
104. மதுரை.494-499.
105. நச்சினர்க்கிணியர் (உரை.), மதுரை. 499.
106. புறம்.39:8-9.
107. மேற்படி. 56:9.
108. மதுரை.489-492.
109. புறம்.266:8-9.
110. மேற்படி. 71:7-9.
111. சி. பாலசுப்பிரமணியன், நெஞ்சின் நினைவுகள், (சென்னை:1980) பதி.71.
112. V.R. Ramachandra Dikshitar, Studies in Tamil Literature and History, p.218.
113. புறம்.224:4.

114. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.) புறநானுறு மூலமும் பழைய உரையும், பதி. 392.
115. ஞானை. ச. சிறைசாமிப்பிள்ளை (உரை.) புறநானுறு, பதி. 54.
116. புறம். 29:5.
117. மேற்படி. 54:3.
118. மதுரை. 778.
119. புறம். 29:1-5.
120. மேற்படி. 54:3-4.
121. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.) புறநானுறு மூலமும் பழைய உரையும், பதி. 130.
 ஞானை ச. சிறைசாமிப்பிள்ளை (உரை.) புறநானுறு, பதி. 142.
122. புறம். 123:1.
123. மதுரை. 161.
124. புறம். 390:19.
125. அகம். 77:7-8.
126. K.A. Nilakanta Sastri, Studies in Cōla History and Administration, (Madras:1932), p.140.
127. சிலம்பு. 26:38.
128. மணி. 1:17.
129. நச்சினர்க்கிணியர் (உரை.), பத்திரப்பாட்டு, உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), பதி. 396.
130. அடியார்க்கு நல்லார் (உரை.), சிலப்பதிகாரம், உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), பதி. 146.
131. வி. கனகசபை, சூரியதென்றோடு ஆங்குசுட்டு முற்பட்ட தமிழகம், கா. அப்பாத்தரை (மொ.பெ.ஆ.), (சென்னை:1973) பதி. 191.
132. S. Krishnaswami Aiyangar, Evolution of Hindu Administrative Institutions in South India, (Madras:1931), p.1

133. அ.ம. பரமசிவானந்தம், "வள்ளுவர் கவிட அரசியலும் சங்க இலக்கியங்களும்", வள்ளுவர் வகுத்த அரசியல், தி. முகராத்தனம் (பதி.), (மதுரை:1974), பதி.26.
134. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சிலப்பதிகாரம், அரும்பத உரை, பதி.146.
135. தொல்.சொல்.57.
136. மேற்படி. பொருள்.27.
137. இளம்புரனார் (உரை.), தொல்.பொருள்.கழகம், பதி.30.
138. தொல்.பொருள்.28.
139. இளம்புரனார் (உரை.), தொல்.பொருள்.28, கழகம், பதி.30.
140. நச்சிரார்க்கியர் (உரை.), தொல்.பொருள்.28, கழகம், பதி.58.
141. புறம்.305.
142. அகம்.337:5-16.
143. புறம்.284.
144. மேற்படி.46.
145. மேற்படி.47.
146. பரிமேலழகர் (உரை.), குறள், கழகம், பதி.261.
147. சிலம்பு.26:137-138.
148. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சிலம்பு, அரும்பதஉரை, பதி.536.
149. N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.107.
150. தொல்.பொருள்.58.
151. நச்சிரார்க்கியர் (உரை.), தொல்.பொருள். பதி.133.
152. நச்சிரார்க்கியர் (உரை.), பதிப்புப்பாட்டு, உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), பதி.396.

153. குறள்.581.

154. மேற்படி.588.

155. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சிலம்பு, அரும்பத உரை, பதி.536.

156. உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), சிலம்பு. அரும்பத முதலியவற்றின்
அகராதி, பதி.684.

157. N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.110.

158. காங்க. இலிபியலின் குறிப்பு என்.4.

159. புறம்.4.

160. மேற்படி. 377:23-28.

161. பதிற்.62:1-3.

162. முல்லை.41.

163. பட்டின.78-79.

164. பொ.வே. சோமசுந்தரனார், (உரை.), பதிப்புப்பாட்டு,
முல்லைப்பாட்டு, கழகம், பதி.18.

165. பதிற்.45:18-22, 46:11-13, 48:3-4.

166. சிலம்பு., இலக்கியக்குறை, பதி.588.

167. புறம்.66:1-2.

168. மேற்படி.95.

169. குறள்.560.

170. மதுரை.634-641.

171. மேற்படி.642-650.

172. புறம்.37:9.

173. முல்லை.50.

174. நற்.132:7-10.

175. மதுரை.310-312.

176. நற்.387:4-5.

177. தொல்.பொருள்.65.
178. மனி.22:113.
179. மதுரை.499.
180. அடியார்க்கு நல்லார், (உரை.), சிலம்பு, உ.வே. சாமிநாதையர் (பதி.), பதி.489.
181. பெருங்கதை.2.3:144-145.
182. கனி.81:17.
183. நச்சிரிச்சியர் (உரை.), கனி.பதி.236.
184. புறம்.394.
185. மனி.22.205.
186. புறம்.167.
187. சி.நா. இராமச்சந்திரன், சங்ககால வரலாறு, பதி.160.
188. காங்க. இவ்வியலின் குறிப்பெண்.77.
189. குறு.292.
190. அகம்.256:15-20.
191. குறு.549.
192. மேற்படி.550.
193. சிலம்பு.23:103.
194. புறம்.74. அடிக்குறிப்பு.
195. மேற்படி.17.
196. மேற்படி.10:3-4.
197. மேற்படி.72:13-16.
198. மேற்படி.87.
199. மேற்படி.95:4-9.

200. K. Kailasapathy, Tamil Heroic Poetry, (London:1968), p.57.
201. புறம்.109:13-18.
202. மேற்படி.200, 201, 202.
203. மேற்படி.201:5-6.
204. மேற்படி.212:6-7.
205. மேற்படி.220.
206. மேற்படி.221:7-10.
207. மேற்படி.223.
208. பதிற்.எட்டாம்பத்த, பதிகம்
209. சிலம்பு.23:52.
210. பெரும்.80.
211. புறம்.17:6.
212. மேற்படி.75:4-5.
213. மேற்படி.184.
214. கவி.26:20.
215. பதிற்.ஐந்தாம்பத்த, பதிகம்
216. N. Subrahmanian, Sangam Polity, p.210.
217. "ஊழிநூ வகையுள் வைகவுடீரோம்பி
ஆரி லொக்குற தவித்தங்கு - மாறிநிதி
வாக்காவல் கொண்டான் ஊழிநிநூ வைகலம்
தாக்காவல் கொண்ட றகும்"
- புறப்பொருள் வெண்பாமாலை 179.
218. குறள்.43.
219. பரிமேலழகர் (உரை.), குறள், கழகம், பதி.20.
220. V.R. Ramachandra Dikshitar, Studies in Tamil Literature and History, p.209.
221. வி. கணசபை, ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகள் முற்பட்ட தமிழகம்,
கா. அப்பாத்தரை (மொ.பெ.ஆ.), பதி.195.

222. குறள். 756.
223. பரிமேலழகர் (உரை.). குறள், சுழகம், பதி. 285.
224. நச்சுரைத்திணியர். (உரை.). தொல்.பொருள். சுழகம், பதி. 212.
225. சிலம்பு. 23: 128.
226. பெரும். 80-81.
227. பட்டின. 118-125.
228. சிலம்பு. 26: 52-53.
229. புறம். 35 அடிக்குறிப்பு.
230. சிலம்பு. 23: 127-129.
231. பட்டின. 283-284.
232. கவிஞ்சுத்தப்பரணி. 197.
233. புறம். 18: 18-23.
234. மேற்படி. 68: 8-10.
235. பதி. எட்டாம் பத்த பதிசம்.
236. மேற்படி. 88: 36.
237. மேற்படி. 16: 10-13.
238. மேற்படி. 89: 18-19.
239. சிலம்பு. 20: 78-81.
240. மேற்படி. 25: 111-114.
241. மேற்படி. 27: 209-216.
242. Whenever a man, whether a king or a chieftain has been spoken of the Sangam Literature by the poets they are mostly referred to as the husband of such and such a lady. This fact is an important one and has to be assessed adequately.

- G. Balasubramanian, The Status of Women in Tamilnadu during the Sangam Age, (Madras: 1976), p.43.

243. புறம். 224:6, 17.
244. மதுரை. 702-712.
245. க.ப. அறவாணி, அறிநைநாட் காதலம் வீரமும், (செந் தீன்: 1978), பக். 329.
246. தொல்.பொருள். 77:31-32.
247. புறம். 246.
248. பட்டினம். 200-202.
249. மதுரை. 600-603.
250. கே.வி. இராமன், பாண்டியர் வரலாறு, (செந் தீன்: 1977), பக். 313.
251. புறம். 224.
252. மேற்படி. 397:20-21.
253. மேற்படி. 15:17-21.
254. பதிற்.மூன்றாம் பத்த, பதிகம்.
255. மேற்படி. 74:16-21.
256. மேற்படி. 24:7-8.
257. மேற்படி. 63:1.
258. புறம். 6:19-20.
259. மேற்படி. 122:2-3.
260. தொல்.பொருள். 91.
261. நச்சுரிக்கியர் (உரை.), தொல்.பொருள், கழகம், பக். 285.
262. மதுரை. 615-619.
263. மேற்படி. 521-526.
264. சிலம்பு. 28:225-230.
265. முத்தொள்ளாயிரம். 82.

266. சீவகசிந்தாமனி, நாமகள் இலம்பகம். 277-280.

267. சுப்பராமாயணம், திருவவதாரப் படலம். 112-114.

268. கவிஞ்சத்தப்பரவி. 533.

269. சி. பாலசுப்பிரமணியர், இலக்கிய அலகன், (சென்னை 1977), பக். 65.

270. தொல்.பொருள். 91.

271. சிலம்பு. 5. இத்திரவிழைபெருத்த காதல்.

272. மனி. 1 விழாவறை காதல்.

பின்னினைப்புகள்

அட்டவணை - 1 : பழந்தமிழ் குரங்கள் : வேந்தரைக்கெதிர்த்துப் போர்கள்

பழந்தமிழ் குரங்குகள்	அழகன்/அழகு				கிணை/கிணையன்				காவலன்/காவல்				மகிவன்/மகிவன்				வேந்தன்/வேந்தன்			
	A	B	C	D	A	B	C	D	A	B	C	D	A	B	C	D	A	B	C	D
தொங்காப்பெயர்	3			5	2		1	3			1	1	1			1	11		1	12
தற்றன்					2		9	11			3	3	7			7	2	2		4
தொழுவாளை	2			2			11	11			3	3	1			1	2			2
தொழுவாளை							15	15			3	3	2			2	11			11
புத்தூப்பெயர்	1			1			7	7					3			3	17			17
புதுபட்டல்																				
கந்திவாளை	5			5	3		23	26			1	1	1			1	4			4
அகநாளை	2			2			31	31			11	11	8	1		9	27			27
புதுவாளை	1			1	11		11	22	7	1	1	9	28	1		29	55	7		62
தொழுவாளை																				
பொருத்தாழ்வாரம்													1			1	1			1
தொழுவாளை									3			3	2			2				
பொருத்தாழ்வாரம்							1	1			1	1	2			2				
தொழுவாளை							1	1												
மதுரைக் காஞ்சி							2	2					1			1	3			3
தொழுவாளை							1	1					1			1	1			1
தொழுவாளை							2	2			1	1					2			2
பட்டினப்பாலை													1			1	1			1
தொழுவாளை							2	2												
நாவுபாளர்	1			1									1			1				
நாவுபாளர்	1			1	1			1					5			5	1			1
தொழுவாளை													4			4	1			1
தொழுவாளை													3			3	2			2
தொழுவாளை													1			1	3			3
தொழுவாளை	1			1													2			2
பழுவாழ் நாளை					3		1	4	1			1	17			17	19			19
தொழுவாளை																	1			1
தொழுவாளை																				
தொழுவாளை													1			1				
தொழுவாளை													1			1				
தொழுவாளை	2			2									2			2	4			4
தொழுவாளை							1	1					1			1				
தொழுவாளை	1			1	7		6	13	1			1	8			6	18			18
தொழுவாளை	2			2			2	2					4			4	1			1
தொழுவாளை	2			2	1			1					1			1				
தொழுவாளை	19		1	20	6		9	17	20		3	23	65	1	1	65	62	4	3	69
தொழுவாளை	17	1		18	4		14	18	15		2	17	7	4		11	22	6	2	30

குறிப்பு : A: பொருள் : தொழுவாளை, B: தொழுவாளை, C: தொழுவாளை, D: தொழுவாளை

அட்டவணை - 2

நினைவுகளில் உள்ள வேந்தரைக் குறிக்கும் சொற்கள்

வ. எண்	வேந்தரைக் குறிக்கும் பிற சொற்கள்	திவாகரம்	பிற்காலந்த	ஆரம்ப	உரிச்சொல்	கவர்தரம்	குறிப்புகள்	பாணி தீயம்
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1.	அன்னல்	*		*		*	*	*
2.	அரசன்	*	*	*		*	*	*
3.	அரைபன்	*						
4.	இராசன்					*		
5.	இறைவன்	*	*	*	*		*	*
6.	உலகாதிமன்					*		
7.	எந்தல்	*	*	*			*	*
8.	கலைநிபுடன்					*		
9.	காவலன்	*	*	*		*	*	
10.	குறிசில்	*	*	*		*	*	*
11.	கொற்றவன்	*	*	*	*	*	*	*
12.	கோ	*	*	*	*	*	*	*
13.	கோன்					*		
14.	சகிலி			*			*	
15.	தராபதி						*	
16.	தலைவன்	*	*	*			*	*
17.	தொன்றல்						*	

1	2	3	4	5	6	7	8	9
18. நரபதி		*		*	*	*		*
19. திருபதி		*	*	*			*	*
20. பதி			*				*	*
21. பார்த்திவன்		*	*	*		*	*	*
22. பிராசு								*
23. புரவலன்		*	*	*	*	*	*	*
24. பூபதி					*		*	
25. பூபன்						*	*	
26. பூபாலன்		*	*	*		*	*	*
27. பெருமான்		*		*			*	*
28. பொருநன்			*	*			*	
29. மனிபதி						*		
30. மனிபன்						*		
31. மனிபாலன்			*					
32. மன்னரிபதி							*	
33. மன்னவன்		*	*	*			*	*
34. முதல்வன்		*	*		*		*	*
35. வேந்தன்		*	*	*	*	*	*	*
மொத்தம்		19	18	19	8	18	25	19

* வேந்தரைக் குறிக்கும் குறிப்பிட்ட ஒரு சொல் எந்த நிகண்டில் உள்ளது என்பது உருக்குறியால் (*) காட்டப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை - 3

முந்நாளா ந்தப் பாடல்கள்

பாடப்பட்டு - வேந்தர், குறில் மன்னர், பாடலின் திணை, துறை

முகவியுள்

1. இந்த அட்டவணை 1. முந்நாளா ந்தப் பாடலின் வரிசை என், 2. பாடப்பட்டு சேரவேந்தர், 3. பாடப்பட்டு சோழ வேந்தர், 4. பாடப்பட்டு பாண்டிய வேந்தர், 5. வேந்தர் பாண்டிய பாடல்கள், 6. பாடப்பட்டு குறில் மன்னரும் பிறரும், 7. பிற பாடல்கள், 8. பாடலின் திணை, 9. பாடலின் துறை என்ற வரிசையில் அமைக்கப்பட்டு, அந்தந்த வரிசைக்குக் கீழே உடுக்குறி இட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

2. குவேந்தரையும் குறிப்பிடும் பாடல் (367) ஒவ்வொரு வேந்தரின் கீழும் உடுக்குறி இட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இருவேந்தரைக் குறிப்பிடும் பாடல்களும் (58, 62, 63) அப்பாடல் குறிப்பிடும் ஒவ்வொரு வேந்தரின் கீழும் உடுக்குறி இட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

முந்நாளா பாடல் என்	பாடப் பட்ட சேரர்	பாடப் பட்ட சோழர்	பாடப் பட்ட பாண்டியர்	வேந்தர் பாண்டிய பாடல் கள்	குறில் மன்னரும் பிறரும்	பிற பாடல் கள்	திணை	துறை
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	கடவுள் வாழ்த்து							
2	*						பாடலின்	செவியறிவுரை
3			*				"	"
4		*					வஞ்சி	கொற்றவன்
5	*						பாடலின்	செவியறிவுரை
6			*				"	"
7		*					அஞ்சி	குதிரைஞ்சலினை

1	2	3	4	5	6	7	8	9
8	*						பாடாள்	இயன்மொழி
9			*				"	"
10		*					"	"
11	*						"	பரிசில்கடாறி லே
12			*				"	இயன்மொழி
13		*					"	வாழ்த்தியல்
14	*						"	இயன்மொழி
15			*				"	"
16		*					வஞ்சி	மழபுலவஞ்சி
17	*						வாகை	அரசவாகை
18			*				பொதுவியல்	முதுமொழிக்காஞ்சி
19			*				வாகை	அரசவாகை
20	*						"	"
21			*				"	"
22	*						"	"
23			*				"	"
24			*				பொதுவியல்	பொருள்மொழிக்காஞ்சி
25			*				வாகை	அரசவாகை
26			*				"	"
27		*					பொதுவியல்	முதுமொழிக்காஞ்சி
28		*					பாடாள்	"
29		*					"	"
30		*					"	இயன்மொழி
31		*					வாகை	அரசவாகை
32		*					பாடாள்	இயன்மொழி
33		*					வாகை	அரசவாகை
34		*					பாடாள்	இயன்மொழி
35		*					"	செவியறிவுநா 2.
36		*					வஞ்சி	த லாவஞ்சி
37		*					வாகை	அரசவாகை
38		*					பாடாள்	இயன்மொழி

1	2	3	4	5	6	7	8	9
39		*					பாடாள்	இயன்மொழி
40		*					"	செவியறிவுறா உ.
41		*					வஞ்சி	கொற்றவரி லே
42		*					வாகை	அரசவாகை
43		*					"	"
44		*					"	"
45		*					வஞ்சி	து லேவஞ்சி
46		*					"	"
47		*					"	"
48	*						பாடாள்	புலவநாற்றப்படை
49	*						"	"
50	*						"	இயன்மொழி
51			*				வாகை	அரசவாகை
52			*				"	"
53	*						"	"
54	*						"	"
55			*				பாடாள்	செவியறிவுறா உ.
56			*				"	புவநி லே
57			*				வஞ்சி	து லேவஞ்சி
58		*	*				பாடாள்	உடவி லே
59			*				"	புவநி லே
60		*					"	குண்டமங்கலம்
61		*					வாகை	அரசவாகை
62	*	*					தும்பை	தொகைநி லே
63	*	*					"	"
64			*				பாடாள்	வீறவியாற்றப்படை
65	*						பொதுவியல்	கையதறி லே
66		*					வாகை	அரசவாகை
67		*					பாடாள்	இயன்மொழி
68		*					"	பாற்றப்படை
69		*					"	"
70		*					"	"

1	2	3	4	5	6	7	8	9
71				*			காஞ்சி	வஞ்சிக்காஞ்சி
72				*			"	"
73				*			"	"
74				*			பொதுவியல்	முதுமொழிக்காஞ்சி
75				*			"	பொருள்மொழித் காஞ்சி
76			*				வாகை	அரசவாகை
77			*				"	"
78			*				"	"
79			*				"	"
80		*					தம்பை	எருமைமறம்
81		*					வாகை	அரசவாகை
82		*					"	"
83		*					கைக்கிளை	பழிச்சுதல்
84		*					"	"
85		*					"	"
86						*	வாகை	எருமூல்லை
87					*		தம்பை	தாளைமறம்
88					*		"	"
89					*		"	"
90					*		"	"
91					*		பாடாள்	வாழ்த்தியல்
92					*		"	இயன்மொழி
93					*		வாகை	அரசவாகை
94					*		"	"
95					*		பாடாள்	வான்மங்கலம்
96					*		"	இயன்மொழி
97					*		"	"
98					*		வாகை	அரசவாகை
99					*		வாகை	அரசவாகை
100					*		"	"
101					*		பாடாள்	பரிசுடாற்றலை

1	2	3	4	5	6	7	8	9
102					*		பாடாள்	இயல்மொழி
103					*		"	விறலியாற்றப்படை
104					*		வாகை	அரசவாகை
105					*		பாடாள்	விறலியாற்றப்படை
106					*		"	இயல்மொழி
107					*		"	"
108					*		"	"
109					*		நொச்சி	மகன்மறத்தல்
110					*		"	"
111					*		"	"
112						*	பொதுவியல்	கையதறி லை
113						*	"	"
114						*	"	"
115					*		"	"
116					*		"	"
117					*		"	"
118					*		"	"
119					*		"	"
120					*		"	"
121					*		"	பொருள்மொழிக் காஞ்சி
122					*		பாடாள்	இயல்மொழி
123					*		"	"
124					*		"	"
125					*		வாகை	அரசவாகை
126					*		பாடாள்	பரிசில்
127					*		"	கடைறி லை
128					*		"	வாழ்த்து
129					*		"	இயல்மொழி
130					*		"	"
131					*		"	"
132					*		"	"
133					*		"	விறலியாற்றப்படை

1	2	3	4	5	6	7	8	9
134					*		பாடாள்	இயன்மொழி
135					*		"	பரிசில்
136					*		"	பரிசில்கடாநிலை
137					*		"	இயன்மொழி
138					*		"	பாணந்தப்படை
139					*		"	பரிசில்கடாநிலை
140					*		"	பரிசில்கடாநிலை
141					*		"	பாணந்தப்படை புலவநாந்தப்படை
142					*		"	இயன்மொழி
143					*		பெரும்	குறங்கலி தாபதநிலை
144					*		"	குறங்கலி
145					*		"	"
146					*		"	"
147					*		"	"
148					*		பாடாள்	பரிசில்
149					*		"	இயன்மொழி
150					*		"	"
151					*		"	"
152					*		"	பரிசில்கடாநிலை
153					*		"	இயன்மொழி
154					*		"	பரிசில்
155					*		"	பாணந்தப்படை
156					*		"	இயன்மொழி
157					*		"	"
158					*		"	வாழ்த்தியல்
159					*		"	பரிசில்கடாநிலை
160					*		"	"
161					*		"	பரிசில்
162					*		"	"
163					*		"	"
164					*		"	பரிசில்கடாநிலை
165					*		"	பரிசில்கடாநிலை

1	2	3	4	5	6	7	8	9
166					*		பாடாள்	பாரீப்பனவாகை
167					*		"	அரசவாகை
168					*		"	பரிதிகதற இயன்மொழி அரசவாகை
169					*		"	பரிதிகடாநிலை
170					*		வாகை	வல்லாநிலை தாணமறம்
171					*		பாடாள்	இயன்மொழி
172					*		"	"
173				*			"	"
174					*		வாகை	அரசவாகை
175					*		பாடாள்	இயன்மொழி
176					*		"	"
177					*		"	"
178					*		வாகை	வல்லாநிலை
179					*		"	"
180					*		"	"
181					*		"	"
182				*			பொதுவியல்	பொருள்மொழி காஞ்சி
183				*			"	"
184			*				பாடாள்	செவியறிவு உ.
185						*	பொதுவியல்	பொருள்மொழி காஞ்சி
186						*	"	"
187						*	"	"
188				*			"	"
189						*	"	"
190				*			"	"
191						*	"	"
192						*	"	"
193						*	"	"
194						*	"	பெருங்காஞ்சி
195						*	"	பொருள்மொழி காஞ்சி

1	2	3	4	5	6	7	8	9
196			*				பாடாள்	பரிசுக்கடாநிலை
197		*					"	"
198			*				"	"
199						*	"	"
200					*		"	பரிசு
201					*		"	"
202					*		"	"
203		*					"	"
204					*		"	"
205					*		"	"
206					*		"	"
207					*		"	"
208					*		"	"
209					*		"	பரிசு கடாநிலை
210	*						"	"
211	*						"	"
212		*					"	இயன்மொழி
213		*					வஞ்சி	துணைவஞ்சி
214				*			பொதுவியல்	பொருள்மொழிக் காஞ்சி
215				*			பாடாள்	இயன்மொழி
216				*			"	"
217						*	பொதுவியல்	கையாநிலை
218					*		"	"
219		*					"	"
220						*	"	"
221		*					"	"
222		*					"	"
223		*					"	"
224		*					"	"
225		*					"	"
226		*					"	"
227		*					"	"

1	2	3	4	5	6	7	8	9
228		*					பொதுவியல்	ஆளத்தப்பையுள்
229	*						"	கையறுநிலை
230					*		"	"
231					*		"	"
232					*		"	"
233					*		"	"
234					*		"	"
235					*		"	"
236					*		"	"
237					*		"	"
238					*		"	"
239			*				"	"
240					*		"	"
241					*		"	"
242					*		"	"
243						*	"	"
244						*	"	விடைக்கவில்லை
245				*			"	கையறுநிலை
246						*	"	ஆளத்தப்பையுள்
247					*		"	"
248						*	"	தாபதநிலை
249						*	"	ஆளத்தப்பையுள்
250						*	"	"
251						*	வாகை	தாபதவாகை
252						*	"	"
253						*	பொதுவியல்	முதுபாலை
254						*	"	"
255						*	"	"
256						*	"	"
257						*	வெட்டி	உண்டாட்டு
258						*	"	"
259						*	கரந்தை	செருமலைதல்
260						*	"	கையறுநிலை ஏசுவிடைவீழ்தல்

1	2	3	4	5	6	7	8	9
261						*	கரந்தை	கையாற்றி லை
262						*	வெட்டி	உண்டாட்டு
263						*	கரந்தை	கையாற்றி லை
264						*	"	"
265						*	"	"
266		*					பாடாண்	பரிசிக்கடாறி லை
267	பாடல்	கிடைக்கவில்லை						
268								
269						*	வெட்டி	உண்டாட்டு
270						*	கரந்தை	கையாற்றி லை
271						*	நொச்சி	செருவிடைந்தல்
272						*	"	"
273						*	தும்பை	குதிரைமறம்
274						*	"	எருமைமறம்
275						*	"	"
276						*	"	தாளை லை
277						*	"	உயிற்றைவழிச்சி
278						*	"	"
279						*	வாகை	முதிர்முல் லை
280						*	பொதுவியல்	ஆளந்தப்பையுள்
281						*	காஞ்சி	பேய்க்காஞ்சி
282				*				குறிப்பிடப்படவில்லை
283						*	தும்பை	பாடாண்பாட்டு
284						*	"	"
285						*	வாகை	சால்புமுல் லை
286						*	கரந்தை	வேத்தியல்
287						*	"	நின்மொழி
288						*	தும்பை	முதிர்முல் லை
289						*		குறிப்பிடப்படவில்லை
290						*	கரந்தை	குறி லைந்தல்
291						*	"	வேத்தியல்
292						*	வஞ்சி	பெருஞ்சொந்தம்
293						*	காஞ்சி	புக்கோட்காஞ்சி

1	2	3	4	5	6	7	8	9
294						*	தும்பை	தா னேமறம்
295						*	"	உவகைக்கமழ்ச்சி
296						*	வாகை	ஏறுமுல் லே
297						*	வெட்சி	உண்டாட்டு
298						*	கரந்தை	நெடுமொழி
299						*	நொச்சி	குதிரைமறம்
300						*	தும்பை	தா னேமறம்
301						*	"	"
302						*	"	குதிரைமறம்
303						*	"	"
304						*	"	"
305						*	வாகை	பாரீப்பனவாகை
306						*	"	முதிர்முல் லே
307						*	தும்பை	கலிற்முடலி லே
308						*	வாகை	முதிர்முல் லே
309						*	தும்பை	தா ழிலாட்டு
310						*	"	"
311						*	"	பான்பாட்டு
312						*	வாகை	முதிர்முல் லே
313						*	"	வல்லாறிமுல் லே
314						*	"	"
315					*		"	"
316						*	"	"
317						*	"	"
318						*	"	"
319						*	"	"
320						*	"	"
321						*	"	"
322						*	"	"
323						*	"	"
324						*	"	"
325						*	"	"
326						*	"	முதிர்முல் லே

1	2	3	4	5	6	7	8	9
327						*	வாகை	முதிர்முல்லை
328						*	"	"
329						*	"	"
330						*	"	"
331						*	"	"
332						*	"	"
333						*	"	"
334						*	"	"
335						*	"	"
336						*	காஞ்சி	மகட்பாற்காஞ்சி
337						*	"	"
338						*	"	"
339						*	"	"
340						*	"	"
341						*	"	"
342						*	"	"
343						*	"	"
344						*	"	"
345						*	"	"
346					*		"	"
347						*	"	"
348						*	"	"
349						*	"	"
350						*	"	"
351						*	"	"
352						*	"	"
353						*	"	"
354						*	"	"
355						*	"	தேர்ப்பிடப்படை
356						*	"	பெருங்காஞ்சி
357						*	"	"
358						*	"	மனையறம், தையறம்
359						*	"	பெருங்காஞ்சி

1	2	3	4	5	6	7	8	9
360					*		காஞ்சி	பெருங்காஞ்சி
361						*		தெரியவில்லை
362						*	பொதுவியல்	பெருங்காஞ்சி
363						*	"	"
364						*	"	"
365						*	காஞ்சி	"
366					*		"	"
367	*	*	*				பாடலாக	வாழ்த்தியல்
368	*						வாகை	மறக்களவழி
369	*						"	"
370		*					"	"
371			*				"	"
372			*				"	"
373		*					"	மறக்களவழி, ஏரக்களவழி
374					*		பாடலாக	புவனநிலை
375					*		"	வாழ்த்தியல்
376					*		"	இயல்மொழி
377		*					"	வாழ்த்தியல்
378		*					"	இயல்மொழி
379					*		"	பரிசில்
380					*		"	இயல்மொழி
381					*		"	"
382		*					"	கடைநிலை
383						*	"	"
384					*		"	கையறநிலை
385					*		"	வாழ்த்தியல்
386		*					"	"
387	*						"	"
388					*		"	இயல்மொழி
389					*		"	"
390					*		"	"

1	2	3	4	5	6	7	8	9
391					*		பாடாள்	கடைநீலை
392					*		"	"
393		*					"	"
394					*		"	"
395					*		"	"
396					*		"	"
397		*					"	கடைநீலை விடையும் மூம்
398	*						"	கடைநீலை
399					*		"	பரிசில்விடை
400		*						இயல்மொழி

	24	66	31	16	135	130		

* இவ் அட்டவணை உ.வே. சாமீநாதையர், ஓளவை ச. துரைசாமிப் பிள்ளை இருவரின் புறநானா நிற்ப் பதிப்பின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டது.

இவ் அட்டவணையின் மூலம் கீழ்க்கண்டவை பெறப்படுகின்றன.

அ. பாடல்-வைப்பு முறை பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது

1. சேரர், பாண்டியர், சோழர் என்ற வரிசையில் முதல் 16 பாடல்கள்.
2. 17வது பாடலிலிருந்து 26வது பாடல்வரை சேரர், பாண்டியர் பற்றியன.
3. 27வது பாடல் முதல் 47வது பாடல்வரை சோழர் பற்றியன.
4. 48வது பாடல் முதல் 85^{ஆம்} பாடல்வரை சேரர், பாண்டியர், சோழர் பற்றிய பாடல்கள் தொடர்ச்சியாக.
5. 86வது பாடல் முதல் 181வது பாடல்வரை குறநில மன்னரைப் பற்றிய பாடல்கள்.
6. 182வது பாடல் முதல் 247வது பாடல்வரை குறநில மன்னரைப் பற்றிய பாடல்களும் வேந்தர் பாடிய வஞ்சினப் பாடல்களும் இடம் பெற்றுள்ளன.
7. 248^{ஆம்} முதல் 365வது பாடல்வரை எவரையும் குறிப்பிடாத பிற பாடல்கள்.

8. 366வது முதல் 400வது பாடல்வரை சேர, சோழ, பாண்டியர், குதநில மன்னர் பற்றிய பாடல்கள் முறையிற்றி தொகுக்கப்பெற்றன.

9. ஒவ்வொரு குதநில மன்னரையுடைய பாடலும் தொடர்ச்சியாகத் தொகுக்கப் பெற்றன.

10. ஒரே திணை, குறையமைந்த பாடல்கள் (எவரையும் குறிப்பிடாத பிற பாடல்கள்) பெரும்பான்மை தொடர்ச்சியாக வைக்கப் பெற்றன.

அ. புறத்திணையமைந்த பாடல்கள்

1. வெட்சி	5	257, 258, 262, 269, 297
2. கரந்தை	12	259, 260, 261, 263, 264, 265, 270, 286, 287, 290, 291, 298
3. வஞ்சி	11	4, 7, 16, 36, 41, 45, 46, 47, 57, 213, 292.
4. நொச்சி	6	109, 110, 111, 271, 272, 299
5. தம்பை	27	62, 63, 80, 87, 88, 89, 90, 273-278, 283, 284, 288, 294, 295, 300-304, 307, 309, 310, 311.
6. காஞ்சி (வீரம்/நிலையாமை)	32	71, 72, 73, 281, 293, 336-360, 365, 366
7. வாகை (வீரம்/பிற)	77	17, 19-23, 25, 26, 31, 33, 37, 42-44, 51-54, 66, 76, 77, 78, 79, 81, 82, 86, 93, 94, 98, 99, 100, 104, 125, 170, 174, 178, 179, 180, 181, 251, 252, 279, 285, 296, 305, 306, 308, 312-335, 368-373

இ. புறநானாற்றிப் பாடல்கள் குறிப்பிலும் வேந்தர் மன்னர் பிறர்

1. சேர வேந்தரைப் பற்றியன	24
2. சோழ வேந்தரைப் பற்றியன	66
3. பாண்டிய வேந்தரைப் பற்றியன	31

121

* மூவேந்தரையும் இணைத்துப் பாடப் பட்ட பாடல்கள் (367) மூவேந்தருக்கும் தனித்தனியே சேர்க்கப்பெற்றிருக்கின்றனதால்

2

* இருவேந்தரையும் இணைத்துப் பாடப் பட்ட பாடல்கள் (58, 62, 63) இருவேந்தருக்கும் தனித்தனியே சேர்க்கப்பெற்றிருக்கின்றனதால்

3

5

5

4. மூவேந்தரைப் பற்றிய பாடல்கள்	116
5. வேந்தர் பாண்டிய பாடல்கள் (வஞ்சினம், பிற)	16

132

6. புறநானாற்றிக் மூவேந்தர் தொடர்பான பாடல்கள்	132
7. குறில மன்னரும், பிறர் பற்றிய பாடல்கள்	135
8. பிற பாடல்கள்	130

397

* புறம்.1 கடவுள் வாழ்த்து,
புறம்.267, 268 கிடைக்கவில்லை.

ஈ. அட்டவணை ஆற்றலின்வழி அறியப்பட்டவை

1. பாடலைத் தொகுத்தவர்கள் சேர, சோழ, பாண்டியர், குறில மன்னர்கள், பிற பாடல்கள் முதலியனவற்றை வகைப்படுத்தித் தொகுக்க முயன்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் வைப்புமுறை சரியாக அமையவில்லை.
2. மூவேந்தர்கள் எனப் பற்றிய பாடல்களைவிட குறில மன்னர், பிறர் பற்றிய பாடல்கள் மிகுதியாக இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
3. பாடல் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பாடப்படுவோருள் சோழர் (66) முதலிடமும், பாண்டியர் (31) இரண்டாமிடமும், சேரர் (24) மூன்றாமிடமும் பெறவிடும்.
4. மூவேந்தர்கள் எனக் குறிக்கும் பாடல்கள் பெரும்பான்மை பாடல்கள், வாகை, தம்பை, காஞ்சி, வஞ்சி ஆகிய திணைகளில் அமைந்துள்ளன.
5. மூவேந்தரைப் பற்றிய பாடல்கள் (132), குறிலமன்னர்/பிறர் பற்றிய பாடல்கள் (135), எவரையும் குறிப்பிடாத பாடல்கள் (130) ஆகியவை சமமாகத் தொகுக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.
6. புறத்திணையமைந்த பாடல்களுள், வாகைத்திணையமைந்த பாடல்கள் மிகுதியாகவும் (77) வெட்சித் திணையமைந்த பாடல்கள் (5) மிகக் குறைவாகவும் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அட்டவணை - 4

புலவராக விளங்கிய வேந்தர்

	மொத்த வேந்தர்	புலவராக விளங்கியோர்	மொத்த வேந்தருள் புலவர் விழுக்காடு	பாடிய பாடல்கள்
சேரர்	30	10	33%	84
சோழர்	24	5	21%	29
பாண்டியர்	24	13	54%	22
	78	28	36%	135

புலவராக விளங்கிய வேந்தர்

வரிசை எண்	வேந்தர் பெயர்	பாடல் இடம் பெற்ற பாடல்கள்	பாடிய திணை	அகம்	புறம்	பாடிய மொத்த பாடல்கள்
1	2	3	4	5	6	7
1.	சேரர்					
1.	1 இளங்குட்டுவன்	அகம். 153	பாலைத்திணை	1		1
2.	2 கலங்க்கால் இரும்பொறை	புறம். 74	பொதுவியல்		1	1
3.	3 கருவூர்ச் சாத்தன்	குற. 268	குறிஞ்சி	1		1
4.	4 குட்டுவன் கண்ணன்	குற. 179	"	1		1
5.	5 கோட்டம்பலத்தூத் தஞ்சிய	அகம். 168	"	1		
	மாக்கோதை	புறம். 245	பொதுவியல்		1	2
6.	6 சேரமான்னெந்தை	குற. 22	குறிஞ்சி	1		1
7.	7 நம்பி குட்டுவன்	குற. 109, 243	நெய்தல்			
		நற். 145, 236, 345	"	5		5
8.	8 பாலை பாடிய பெருங்கடங்கோ	பாலைக்கல். 35	பாலைத்திணை	35		
		நற். 9, 48, 118, 202, 224, 256, 318, 337, 384, 391	"		10	
		குற. 16, 37, 124, 135, 137, 209, 231, 262, 283, 398	"		10	

1	2	3	4	5	6	7
		அகம். 5,99,111, 155,185,223, 261,267,291, 313,337,379	பா லேத்தி லை			
		புறம். 282	--	12		
9.	9 மருதம் பாடிய இளங்கோங்கோ	அகம். 96,176	மருதம்	2	1	68
		நற். 50	மருதம்	1		3
10.	10 முடங்கித் திடந்த நெடுஞ்- சேனாபதி	அகம். 30	நெடுந்தல்	1		1
	<u>சோழர்</u>					
11.	1 குளமுற்றத்தத் தஞ்சிய கிள்ளி வளவன்	புறம். 173	பாடாள்		1	1
12.	2 கோப்பெருஞ்சோழர்	புறம். 214, 215, 216	பொது, பாடாள்		3	
		குற. 20, 53, 129, 147	பா லை	4		7
13.	3 நல்லகுத்திரன்	முல்லைக்கல். 101-117	முல்லை	17		
		புறம் 190	பொதுவியல்		1	18
14.	4 நலங்கிள்ளி	புறம். 73, 75	பொதுவியல்		2	2
15.	5 மாவளத்தாள்	குற. 348	முல்லை	1		1

1	2	3	4	5	6	7
பரவியர்						
16. 1	அட்டரிமகல் குறவழியார்	அகம். 228 குற. 345 புறம். 346	குறிஞ்சி நெய்தல் காஞ்சி	1 1	1	3
17. 2	அறிவுடை நம்பி	அகம். 28 குற. 230 நற். 15 புறம். 188	குறிஞ்சி நெய்தல் நெய்தல் பொதுவியல்	1 1 1	1	4
18. 3	ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ்- செழியன்	புறம். 183	பொதுவியல்		1	1
19. 4	ஒல்லையூர் தந்த பதப்பாண்டியன்	அகம். 25 புறம். 71	பாலை காஞ்சி	1	1	2
20. 5	கடலன் மாயந்த இளம்பெருவழி	பரி. 15 புறம். 182		1	1	2
21. 6	காளப்பேர் எய்க்கடந்த உக்கிரப் பெருவழி	அகம். 26 நற். 98	குறிஞ்சி "	1 1		2
22. 7	குறவழியார்	அகம். 150	நெய்தல்	1		1
23. 8	தலையாலன்காளத்தஞ்சு செரு- வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்- செழியன்	புறம். 72	காஞ்சி		1	1
24. 9	நலவழி	பரி. 12		1		1

1	2	3	4	5	6	7
25. 10 மதிவாணர்		சிலம்பு.அ.உரை				
26. 11 மாலைமாரணி		குற.245	நெய்தல்	1		1
27. 12 மாரணி வழுதி		நற்.97. 301	முல்லை	2		2
28. 13 முடத்திருமாரணி		நற்.105. 228	பாலை, குறிஞ்சி	2		2
				119	16	135

சமீக-காலப் போரிகள்

1. போரில் ஈடுபட்ட வேந்தரைப் பற்றித் தெளிவாக உரைக்கச் சான்றுகள் இல்லை. ஒரு பெயருடைய வேந்தர் ஒருவரா? இருவரா? மூவரா? எப்பதில் அறிஞரிடையே கருத்த வேறுபாடு உண்டு. எனவே வேந்தரை முதலமைப்பு-படுத்தாமல், போர் நடைபெற்ற இடத்தை முதலமைப்படுத்தி அட்டவணைப் பகுத்தப்பெற்றது.
2. தமிழ் வேந்தருடற்றிய வடபுலப் போர் பற்றி அறிய முடிவற்றது. அந்த போரிட இடமும், பகைவேந்தர் பற்றிய தெளிவான செய்திகளும் கிடைக்கவில்லை. சான்றாக சோழர் நலங்கிற்றியின் படைவெருப்பைக் கேள்வியுற்ற வடபுலத்தரசர் நடுக்குற்ற இரவெல்லாம் உறக்கமின்றிக் கிடப்பதாக (புறநா. 31:15-17) கோவூர்சிறார் குறிப்பிடுவர். அந்த இப்படைவெருப்புப் பற்றியோ, நலங்கிற்றி வடபுலத்தரசரை வென்ற பற்றியோ சான்றுகள் இல்லை. எனவே தெளிவாக அறியப்பட்ட வடபுலப் போரிகள் மட்டும் அட்டவணைப்படுத்தப் பெற்றன. போர் நடைபெற்ற இடங்களை இலக்கியங்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிடாததால் வேந்தர் முதலமைப்பு படுத்தி உரைக்கப் பெற்றன. கடற்போருக்கும் இத்தலை பொருந்தும்.
3. வேந்தரின் காலவரம்புரை சரியாக வரையறக்க முடியாததால் போரிகளையும் காலவரிசையில் உரைக்க முடியவில்லை. பழந்தமிழ் நாட்டிற்குள் நடைபெற்ற போரிகளுக்கு இடமும், ஏனையவற்றிற்கு வேந்தர் பெயரும் அகரவரிசைப்படுத்தப் பெற்றன.
4. போர்நடைபெற்ற இடம் முதலமையாக வைத்து உரைக்கப்பட்டதால் ஒரு வேந்தர் உடற்றிய பல போரிகள் தனித்தனியே இடம் பெற்றன.

வரிசை எண்	போர் நடைபெற்ற இடம்	போரில் ஈடுபட்ட வெந்தர்	போரில் ஈடுபட்ட குற்றம் மன்னர் குற்றத்தை தவிர பிறர்	போரில் முடிவு	போரைப் பற்றிய புலவரும், பாடல்களும்
1	2	3	4	5	6
1. ஊர்		சோழர் நெடுங்கிளினி சோழர் நலங்கிளினி		நலங்கிளினி வெற்றி. பெருதல்	கோலூர் சிழார் புறம். 44
2. இரும்பில்		சேரர் செங்குட்டுவன்		செங்குட்டுவன் வெற்றி பெருதல்	இளங்கோவழகர் சிலம்பு. 28:118.
3. உறையூர்		சோழர் நலங்கிளினி சோழர் நெடுங்கிளினி		தெரியவில்லை	கோலூர் சிழார் புறம். 45
4. கடம்பிர் வாயில் (கடம்பிர் வாயிற் பெருந்தறை)		சேரர் களங்காமிக்கன்கி நாரிமுடிச்சேரர்	நலங்கிளினி	களங்காமிக்கன்கி நாரிமுடிச்சேரர் வெற்றி பெருதல். நலங்கிளினி தலை குறியில் பெருந்தல்.	புறநாள். அகம். 148:7-8 " அகம். 181:3-7 கல்லாடஞர் அகம். 199:18-22 காப்பியாற்றல் காப்பியஞர் பதிற்று. 40:14-16
5. கருவூர்		சோழர் கிளினிவளவன் சேரர் பெயர் தெரியவில்லை		தெரியவில்லை	சூலத்தூர் சிழார் புறம். 36
6. கருமலம்		சோழர் செங்குட்டுவன் சேரர் கணக்காமிரும்பொறை		சோழர் வெற்றி பெற்றது சேரனைத் கிறையிடுதல். கிறையிற் உயிர் நீர் கேட்டு, அது தரப்பெறாத மானம் கருதி உயிர்துறந்தார் சேரமான் கணக்காமிரும் பொறை.	கணக்காமிரும்பொறை புறம். 74. பொறிகையார் -கவையிற் நாற்பது.

1	2	3	4	5	6
7. காரியாற (காரியாற்றப் போர்)	சோழன் கிரிவிவளவன் தம்பி மாவன்கின்னி, சேரன், பாண்டியன் பெயர் தெரியவில்லை.			மாவன்கின்னி வெற்றி பெறாதல். சேரரும் பாண்டியரும் தோல்வியடைதல்	சீத்த லேச்சாத்தலர் மணி. 19:119-121
8. காளப்பேரெயில்	பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி	வேங்கை மார்பன்		வேங்கை மார்பன் தோல்வி. வெற்றிபெற்ற பாண்டியன் காளப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப்பெருவழுதி என அழைக்கப் பெற்றான்.	ஐயர் ஓலங்கிழார் புறம். 21.
9. கடல்	சோழன் கிரிவிவளவன்	பழையன் மாறன் (பாண்டியர் படைத்த லவன்)		கிரிவி வளவன் இறந்தான். பழையன் மாறன் வெற்றி பெறாதல்	நக்கீரர், அகம். 346:19-25.
10. கடற்பறந்த லை	பகம்புட் பாண்டியன் இருவேந்தர் யாரெனத் தெரியவில்லை.			பாண்டியன் வெற்றி பெறாதல். தோற்ற வேந்தர் முரசு- களைக் களத்தில் விட்டு விட்டு ஓடினர்.	பரணர், அகம். 116:13-19.
11. கொடுகர்	சேரன் செங்குட்டுவன்	கொடுகரை அட்சிபுரிந்திருந்த குறறிவத் த லவராக இருக்க வேண்டும்.		சேரன் செங்குட்டுவன் வெற்றி.	பரணர். பதிற். 5:11-12
12. செங்கனம்	சேரன் செங்குட்டுவன் சோழ, பாண்டியர் பெயர் தெரியவில்லை	கொங்கர் (கொங்கருக்குச் சோழ, பாண்டியர் உதவி புரிந்தனர்)		சேரன் வெற்றி பெறாதல்	இளங்கோவடிகள் சிலம்பு. 25: 152-155.
13. தகடர்	சேரமான் பெருஞ் சேரனும்பொறை சோழ, பாண்டியர் பெயர் தெரியவில்லை	அதியமான் (அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி)		வெற்றி பெற்ற சேரமான் தகடர் எறிந்த பெருஞ்- சேரன் இரும்பொறை எனப் பெயர் பெற்றான். அதியமான் தோற்ற இறந்தான்.	அரிதிகிழார் பதிற். பதிகம். 8: 3-9. பதிற். 78:8-9

1	2	3	4	5	6
14. தலையாலங்காளம்	பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் சேரன் பாண்டியன்- சேரி மாந்தரன்- சேரனும்பொறை சோழன் இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிணி (கிர்விவரணவுகவும் இருக்கலாம்)	1. திதியன் 2. எழினி 3. எருமையுரன் 4. இருக்கோ வேண்மான் 5. பொருநன்	எழுவரை வெற்றிகொண்டமை யிலுலே பாண்டியன் தலை- யாலங்காளத்துச் செரு- பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என அழைக்கப்பெற்றார். பகைவர் கொலைப்பட்டுள்ளர் என்றும், தப்பிச்சென்றனர் என்றும் இருநிலையில் பொருநன் கொல்லுமாறு பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.	மாமங்குடிசிறார் -மதுரைக்காத்தி 125-130 இடைக்குன்றா ி சிறார் - புறம். 77, 79 நக்கீரனார். அகம். 36:13-23 பொதுப்பிக்கிறார் மகனார் - நற். 387:6-9 ஓலம்பேரி சாத்தனார் அகம். 175:10-1	
15. திருக்கோவளா ி	சோழன் கிர்விவளவன்	மலையமான் திருமுடிக்காரி	கிர்விவளவன் வெற்றி பெற்றார். திருமுடிக்காரி இறந்தான்.	கோலூர்சிறார் புறம். 46.	
16. திருப்போர்ப்புறம்	சோழன் வேற்பு. டக்கைப்பி பெருவிறற்கிணி சேரன் குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்		இருபெருவேந்தரும், பாட வீரரும் மானிடனர் வெற்றி ஒருவருக்கும் இல்லை.	பரனர். புறம். 63 கழாத்தலையார் புறம். 62, 368	
17. நேரிவாயில்	சேரன் செங்குட்டுவன் (சோழன் கிர்விவளவனுக்கு ஆதரவாக) சோழன்குடி இளவல்கள் ஒன்பது பேர்.		செங்குட்டுவன் வெற்றி. கிர்விவளவன் சோழ அட்சித்திரியவகுை முடிசூட்டப்பெற்றார்.	பதிற். பதிகம். 5:18-20 இளங்கோவளவுகள் சிவம்பு. 28:116- 117 " 27:17-63	

1	2	3	4	5	6
18. மோகர்	சேரர் செங்குட்டுவர் (சோழ, பாண்டியர் பெயர் தெரியவில்லை)	பழையர் (பழையர் மோகர்)	செங்குட்டுவர் வெற்றி. பழையர் இறப்பு. பழையரின் காவல்மற-மாரிய வேம்பை வெட்டி முரசு செம்மதற்குச் சிற, சிற தூடுகளாக் அது உட்பு பழையரின் மனைவியர் கந்தவிரல் கட்டி யாளைகள் மூலம் கொல்லுவந்தார்	பரணர். பதிற். 44:10-17 " 49:7-17 பதிற். பதிசு. 5:13-17 இளங்கோவழகர் சிலம்பு. 27:124-126	
19. வஞ்சி	சோழர் சிவலிங்கவர் சேரமான் பெயர் தெரியவில்லை		சிவலிங்கவர் வெற்றி	மறேக்கத்த நடுபசுலை-யார், புறம். 37, 39	
20. வாகைப் பறந்தலை	சோழர் கரிகாற் பெருவளத்தார்	ஒன்பது மனைவிகள் (யார் எனத் தெரியவில்லை)	கரிகாலன் அரும்பெரும் வெற்றி. ஒன்பது மனைவரும் தம் கொற்றக் குடைகளையும், புகழ்க் கொடிகளையும் கனத்திலே எறிந்தவிட்டு ஒடினர்	பரணர். அகம். 125:16-22.	
21. வியளர்	சேரர் செங்குட்டுவர்	வியளர் குற நிலமனைவர் அவ்வ குற நிலத் தலைவராக இருத்தல் வேண்டும்.	செங்குட்டுவர் வெற்றி	இளங்கோவழகர் சிலம்பு. 28:114-115	
22. வெண்வி	சோழர் கரிகாற் பெருவளத்தார் (திருமாவளவர்) சேரர், பாண்டியர் பெயர் தெரியவில்லை.		கரிகாலன் வெற்றி பெற்றார். பகை வேந்தர் இருவரும் கனத்திலேயே மாண்டனர்.	முடித்தாமக் கவிவியார் பொருநராற்றற்புலட 143-148.	

1	2	3	4	5	6
23.	வெவ்விப் பறந்த லே	சோழர் கரிகாற் பெருவளத்தார் சேரமார் பெருஞ்- சேரலாதர்		கரிகாலர் வெற்றி பெருஞ்சேரலாதர் முற்புள் நாடி வடக்கிருந்த உயிர் ஊந்தார்.	கழாத்த லையார் முறம். 65 வெவ்விக்குயத்தியார் முறம். 66 மாறவனார் அகம். 55:10-15.
24.	வெவ்விவாயில்	சோழர் கரிகாற் பெருவளத்தார் (வேந்தர்-சேரர், பாண்டியர் யாரெனத் தெரியவில் லே)	பதினொரு வேளிகள் (குறியை மகிளர்கள்) பெயர் தெரிய- வில் லே.	கரிகாலருக்குப் பெரு வெற்றி. பகைவர் தோற்றோடனர்	பரனர். அகம். 246:8-14.

வடபுலம்போர்

வ. எண்	தமிழ் வேந்தர்	வடபுல மன்னர்	போர் நடந்த இடம்	போரைப் பற்றிய புலவரும், பாடல்களும்
1.	ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்	பெயர் தெரியவில்லை	தண்டாரவியம் (மகாராட்டிர மாநிலம் நாகர்க்கோட்டில்)	பதிற். பதிக்கம் 6
2.	ஆரியப்படை கூட்டத் தெருஞ்செழியன்	ஆரிய மன்னர் பெயர் தெரியவில்லை.	தெரியவில்லை	இளங்கோவழகன். சிலம்பு. 23 கட்டுரை. 14-18
3.	இமயவரம்பன் தெருஞ்சேரலாதன்	ஆரிய மன்னர் பெயர் தெரியவில்லை	தெரியவில்லை	மாணவனார் அகம். 127: 4-5 பரணர் அகம். 396: 16-18 பதிற். பதிக்கம் 2: 4-7.
4.	கனிகாற் பெருவளத்தான்	1. வச்சிர நாட்டரசன் 2. மகத நாட்டரசன் 3. அனந்த நாட்டரசன்	தெரியவில்லை	இளங்கோவழகன் சிலம்பு. 5: 90-104.
5.	சேரன் செங்குட்டுவன் (முதற்போர்)	1. வடவாரிய அரசர் ஆயிரவர் கண்கைப் 2. கொள்கனர் 3. களிகர் 4. கொள்கைகுநாடர் 5. பங்கனர் 6. களிகர் 7. பல்வேற் கட்டியர்	குயிலாங்கு (குயிலாங்குப் போர்)	இளங்கோவழகன் சிலம்பு. 25: 156-164.
6.	சேரன் செங்குட்டுவன் (இரண்டாவது போர்)	1. களிகர் 2. விசயன் 3. தேர்வழிவார் ஐம்பதித்திரவர்	குயிலாங்கு (குயிலாங்குப் போர்)	இளங்கோவழகன் சிலம்பு. 28: 120-121 பரணர். பதிற். 43: 6-11 பதிற். பதிக்கம் 5: 4-8

* போரின் முடிவு: தமிழ் வேந்தர் வெற்றி பெற்றனர்.

கடற்போர்

வ. எண்	தமிழ் வேந்தர்	பகை மன்னர்	போர் நடைபெற்ற இடம்	போரைப் பாடிய புலவரும் பாடல்களும்
1.	இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்	கடம்பர்	தெரியவில்லை (மங்கலூரை அடுத்த- துள்ள தூவக்கல் என்ற தீவு எனக் கூறவர்)	மாணவனார் அகம். 127:3-4 " அகம். 347:3-5 குமர்துரைச் சுவாமிநாதர் பதிற். 11:3-6, 12-16, 12:1-3, 17:4-5
2.	சேரர் செங்குட்டுவன் (கடல் பிறக்கோட்டிய வெங்குட்டுவன், பலித்தரைப் பரதவன் எனச் சிறப்பித்துக் கூறப் பெறுகிறான்)	கடம்பர்	தெரியவில்லை	பரணர் பதிற். 41:26-27 46:10-13 48:3-4 இளங்கோவடிகள் சிலம்பு. 30 கட்டுரை 12.

* போரின் முடிவு: தமிழ் வேந்தர் வெற்றி பெற்றனர்

அட்டவணைவின் வழி அறியப்பெற்றவை:

1. பழந்தமிழ் நாட்டிற்குள் நடைபெற்ற போர்கள் 24.
2. வடபுலப்போர், கடற்போர் இவைகளையும் சேர்த்துச் சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படும் போர்களின் எண்ணிக்கை 32.
3. பெரும்பான்மையான போர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பரந்த இடத்தில் (பரந்த லை) நடைபெற்றதை அறிய முடிகின்றது.
4. ஒரு குடிப் பிறந்தவருள்ளேயே, அவரெல்லிவர்களுள்ளேயே போர்கள் நடைபெற்றதைச் சோழநாட்டின் மட்டுமே காண முடிகின்றது.

அட்டவழி -- 6

சமீக-இலக்கிய வேந்தர் பற்றிய ஆகச்சான்றுகள்

மொத்த வேந்தர் வரிசை எண்	வேந்தர் வரிசை எண்	வேந்தர் பெயர்	சிறப்புகள்	பாடிய புலவர்	புலவரின் பாடல்கள்	பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை
1	2	3	4	5	6	7
சேரர்						
1.	1.	அந்நவஞ்சேரல் இரும்பொறை	1. நெடுஞ் கேடுவியன் (பதிற்.7 பதிகம்)	1. உறையூர் எவிஞ்சேரி முடமோசியார்	புறம்.13	1
2.	2.	ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதல்	1. இரவலரைத் தேடிச் சென்ற தேரில் அழைத்த வந்த பாரிசில் நக்குபவன்	1. காக்கை பாடியியார் நச்செரி டை யார்	பதிற்.ஆறாம் பதித	10
3.	3.	இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதல்	1. இமயத்தில் வில் பொறித்தவன் 2. எழுமுடிப் பொன்- லாசிய ஆரம் அணிந்தவன்	1. குமட்டுரீக் கண்ணார் 2. மாழவனார் 3. இளங்கோ- வடிகள்	பதிற்.இரண்டாம் பதித ஆகம்.127,347 சிவம்பு.பதிகஉரை வாழ்த்து.உரை பாட்டு மடை	12
4.	4.	இளங்குட்டுவன்	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	---

1	2	3	4	5	6	7
5.	5.	உதியத் சேரலாதன் (பெருஞ்சோற்றதியன், சேரலாதன் உதியஞ்சேரல்)	1. பெருஞ்சோற அளித்தவன்	1. இளங்கீரஞர் 2. மாழலஞர் 3. கோட்டம்பலத்தத் தஞ்சிய சேரமான் 4. முரஞ்சிறர் முடிநாகராயர்	நற். 113 அகம். 65, 233 அகம். 168 புறம். 2	5
6.	6.	கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் (சேரன் செங்குட்டுவன்)	1. இமயம் சென்ற கன்னிக்கு படிமம் சமையகம் கல் கொயர்ந்தவன் 2. கன்னி விழாவில் பகைவேந்தரிக்கும் அறிவுச்செய்தவன் 3. கடற்படை செலத்திப் பகைவரை வென்றவன்	1. இளங்கோவடிக்கி 2. பரவார்	அலம்பு. (வஞ்சிக்காவிடம்) பதிற். ஐந்தாம் புத்த அகம். 212, 396	12
7.	7.	கண்ணகாள் இரும்பொறை	1. புலவராக விளங்கியவன் 2. மானம் போற்றி உயிர் குறித்தவன்	1. பொய்கையார்	நற். 18	1
8.	8.	கருஞர் ஏறிய ஒளிவாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை	1. இவன் அருள் பாரிவை- யில் புலவர் நரிவெருத்த தலையார் நலம் பெற்றார்	1. நரிவெருத்த தலையார்	புறம். 5	1
9.	9.	கருஞர்ச் சாத்தன்	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	
10.	10.	கன்னிகாழ்க்கனி நாள்- முடிச் சேரல்	1. பகைவர் நாட்டு மக்களில் வகைச்சொல் பொறத்த அன்பு காட்டியவன் 2. ஏழுமன்னர்களில் முற்பு பொருளில் செய்யப்பட்ட ஆரத்த அளித்தவன். 3. நாற்பதாயிரம் பொருளும், ஆயிரத்தில் பாசனும் கொடுத்த கொண்டயாவன்.	1. காப்பியாற்றல் காப்பியஞர் 2. கல்லாடஞர்	பதிற். நாக்காழ் புத்த அகம். 199	11

1	2	3	4	5	6	7
11.	11.	குட்டுவன் கண்ணி	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	
12.	12.	குட்டுவன் கோதை	1. எக்காலமும், தன் அவை யுள் புலவர்கள் செம்- மாந்த நழையுப் பரிமையை அளித்தவன்	1. கோலுட்டு எறித்தினர் மாடவன் மதுரைக் குமரனார் கனக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் கருவூர்க் கண்ணப்பாலனார்	புறம். 54. அகம். 93 அகம். 263	3
13.	13.	குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை (குடக்கோ சேரலிரும்பொறை)	1. புலவர் அறியாமை ஊரும், மனையும் வளங்கிப் படைத்தவன்	1. பெருங்குன்றர் சிறுமார்	பதிற். ஒன்பதாம் பத்தி புறம். 210, 211	11
14.	14.	குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதல்	1. போரில், களத்திலேயே மாடவன் 2. இறக்கும் நேரத்தில் தன் உயர் நடிவந்த புலவருக்கு ஆரம் அளித்த புரவலன்	1. கழாத்த லையார்	புறம். 368	1
15.	15.	கோக்கோதை மாரிபன்		1. பொற்கையார் 2. நக்கீரர்	புறம். 48, 49 அகம். 346	3
16.	16.	கோட்டம்பலத்தித் தஞ்சிய மாக்கோதை	1. புலவராக விளங்கியவன்	...	...	
17.	17.	செல்வக்கலங்கோ வாழியாதன்	1. புலவருக்குத் தன் மகனைத் தொல்- கடனாகத் தொட்டுச் செய்யப் பணித்தவன்	1. கபிலர் 2. குங்குடப் பாவியாதனார்	பதிற். ஏழாம் பத்தி புறம். 8, 14 புறம். 387	13
18.	18.	சேரமான்னெந்தை	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	

1	2	3	4	5	6	7
19.	19.	தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை	1. தன் ஆட்சியைப் புலவருக்குக் கொடை- யாக அளித்தவன் 2. புலவர் அரிசில் சிழாதர அமைச்ச- ராகப் பெற்றவன் 3. முரசுக்கட்டித் துயின்ற மோகிகீரனுக்குக் கவரி வீசியவன்	1. அரிசில் சிழார் 2. மோகிகீரனார்	பதிற். எட்டாம் பத்த புறம். 50	11
20.	20.	நம்பி குட்டுவன்	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	
21.	21.	பரியா னைச் செல்குறு குட்டுவன்	1. இருகடல் நீரும் ஒரு பகல் ஆடியவன்	1. பாலைக்கொள்தமனார்	பதிற். மூன்றாம் பத்த	10
22.	22.	பாலை பாடிய பெருங்குடிகோ	1. புலவராக விளங்கியவன்	1. பேர்மகள் இளவெயிலி	புறம். 11	1
23.	23.	பெருஞ்சேரலாதன்	1. புறம்புல் நானி வடகிசுந்து உயிர் ஏறத்தவன்	1. கழாத்த லையார் 2. வெல்லிக் குயத்தி- யார்	புறம். 65 புறம். 66	2
24.	24.	மருதம் பாடிய இளங்குடிகோ	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	
25.	25.	மாந்தரத் சேரலும்பொறை		1. பொருந்தில் இளங்கிரனார்	புறம். 53	1
26.	26.	மாந்தரம் பொறையன் குடிகோ		1. பரவார் 2. பெருங்குடிகோர் சிழார்	அகம். 142 பதிற். 90	2
27.	27.	மாரி வெங்கோ	1. சோழ, பாண்டிய ^{ரு} டின் ஒற்றைமயாக இருந்தவன்.	1. ஒளவையார்	புறம். 367	1
28.	28.	முடக்கிச்சுடந்த நெடுஞ்- சேரலாதன்	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	

1	2	3	4	5	6	7
29.	29.	யா லேகட்சேரி மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை	1. குறியில் வீழ்ந்தபட்ட யா லே, தன் வலிமை- யால் குறியிலேத் து நித்தத் தப்பியது போன்ற, சிறையிலிரு யிடவன். 2. ஐங்குறா நிறைத் தொகுப்பித்தவன்	1. குறங்கோழியர் சிழார் 2. கடனா ி சிழார்	புறம். 17, 20, 22 புறம். 229	4
30.	30.	வஞ்சன்		1. திருத்தாமரை	புறம். 398	1
		சோழன்				
31.	1.	இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி	1. சேரு, பாண்டியனாடல் நட்பு பண்டவன்	1. ஓளவையார் 2. பாண்டரங் கண்ணாரி 3. உலோச்சாரி	புறம். 367 புறம். 16 புறம். 377	3
32.	2.	இலவந்திகைப் பரிவித் தஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி		1. கோமட்டு எறிச்சிளா ி மாடலன் மதுரைக்குமரனார்	புறம். 61	1
33.	3.	உருவப் பட்டோர் இளஞ்சேட் சென்னி		1. பரணர் 2. பெருங்குஞ்சா ி சிழார்	புறம். 4 புறம். 266	2

1	2	3	4	5	6	7
34.	4.	கனிகாற் பெருவளத்தாள்	1. பதினொரு வேலிரையும் இருபெரு வேந்தரையும் வென்றவள். 2. இமயம்வரை சென்ற வெற்றிக்கொடி நாட்டியவள் 3. ஒன்பது வேலிரை வென்றவள் 4. பாண்டியமூடல் நட்புத் கொண்டிருந்தவள்	1. மூடத்தாமக் கவியார் 2. கடியலா ற் உருத்திரன் கவியார் 3. கழாத்த லையார் புறம். 65 4. வெண்கி சுயத்தியார் 5. பரனர் அகம். 125, 246 6. மாணலார் அகம். 55 7. இளங்கோ வடிகள் சிலம்பு.	பொருநராற்றடி படை பட்டினம் பாலை புறம். 66 அகம். 125, 246 அகம். 55 சிலம்பு.	
35.	5.	காந்தள்		1. சீத்த லைச் சாத்தனார்	மணி. 22: 26 - 27 "பதிகம் 10	5
36.	6.	குராப்பரிவித்தஞ்சிய பெருந்திருமா வளவள்	1. பாண்டியமூடல் நட்புத் புகல் ஒற்றைமலாக கிஞ்சிதன்	1. கோமுக எறிச்சிவ ற் மாடலர் மதுரைக்குமரனார் 2. உறையூர் புறம். 60 மருத்தவன் தாமோதரனார் 3. காவிரிப்பூம் புறம். 58 பட்டினத்தக் காரிக்கவனார்	புறம். 197 புறம். 60 புறம். 58	3

1	2	3	4	5	6	7
37.	7.	குளமுற்றத்தின் அஞ்சிய கிணர் வளவன்	1. புலவராக விளங்கியவன் 2. தன்நாட்டுச் சிறகுடிப் பண்ணை வாழ்த்திய பண்பாளன்	1. ஆலத்தூர் சிழார் 2. மாடுகூக்கத்த நப்பசலையார் 3. வெள்ளைக்குடி நாகனார் 4. ஆலூர் மூலங்கிழார் 5. கோலூர் சிழார் 6. ஆடுதறை மாசாத்தனார் 7. ஐயூர் முடவனார் 8. நல்லிழைநாயார் 9. எருக்காட்டுரித் தாயங்கண்ணார் 10. நக்கீரர்	புறம். 34, 36, 69 புறம். 37, 39, 226 புறம். 35 புறம். 38, 40 புறம். 41, 42, 46, 70, 373, 386 புறம். 227 புறம். 228 புறம். 393 புறம். 397 அகம். 346	20
38.	8.	கோப்பெருஞ்சோழன்	1. புலவராக விளங்கியவன் 2. புலவர் பலரின் உயிர் நட்பினைப் பெற்றவன் 3. புலவர் பலருடன் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தவன்	1. பிசிராந்தையார் 2. புல்லாந்தூர் எயிற்றியனார் 3. பொத்தியார் 4. கருவூர் பெருஞ்- சதுக்கத்துப் புதநாதனார்	புறம். 69, 91, 212 புறம். 213 புறம். 217, 220, 221, 222, 223 புறம். 219	10
39.	9.	செங்கனார் (கோச்செங்கனார்)	1. சேரமான் கணக்கா- விரும்பொழைநீன் வென்ற கிறையிட்டவன். 2. திவன் கோயில்கள் பல கட்டியவன்.	1. பொங்கையார் 2. குடவாயிற் கீரத்தனார்	களவழிநாற்புது அகம். 44	41

1	2	3	4	5	6	7
40.	10.	செருப்பாழி ஏறிந்த இளஞ்சேடி செவ்வி (இளம்பெருஞ்செவ்வி)	1. தமிழகத்தில் மோரியர் படையெழுப்பு நிகழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவன் 2. வம்ப வடுகாரின் தலைகளை அடுத்த அவர் தங்கியிருந்த பாழியினை அழித்தவன்	1. ஊம்பொழி பசங்குடையார் 2. இடையன் சேந்தன் கொற்றஞர்	புறம். 370, 378 அகம். 375	3
41.	11.	தித்தன்		1. சாத்தந்தையார் 2. பரணர் 3. நக்கீரர்	புறம். 80 புறம். 352 அகம். 6, 122, 152, 226 புறம். 395	7
42.	12.	தலைபுக்க பெரியோன்	1. புறவிருக்காகத் தன் களைத் தந்தவன்	1. மாலேக்கத்த நப்பசலையார் 2. தாமப்படு கண்ணார் 3. கோலூர் சிழார் 4. இளங்கோவடிகள்	புறம். 37: 5-6 புறம். 39: 1-3 புறம். 46: 1-2 சிலம்பு. 20: 51-52 23-58, 27: 166-67 28: 17, அம்மாளை	
43.	13.	தாங்கெயில் ஏறிந்தோன்	1. பெருவீரன், இவன் வீரத்தை வீரர்களுக்கு நிலைபடுத்தி, வீரர்- களுக்கு உரமட்டினார். 2. இவன் நடத்திய இந்திர விழாவில், இவன் வேங்குகோலுக்கிணங்க இந்திரன், பம்புகாளில் 28 நாள் தங்கினார்.	1. மாலேக்கத்த நப்பசலையார் 2. இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தார் 3. இளங்கோவடிகள் 4. சித்தலைச்சாத்தார்	புறம். 39: 1-6 அ. 79-82 சிலம்பு. 27: 164-165 29. அம்மாளை மணி. 1: 4-10	

1	2	3	4	5	6	7
44.	14.	நல்லருத்திரன்	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	
45.	15.	நலங்கிளி	1. புலவராக விளங்கியவன் 2. ஒழுக்க மேற்பாடுடையவன்	1. கோலுர் சிறார்	புறம். 31, 32, 33, 44, 45 47, 68, 382, 400 புறம். 27, 28, 29, 30	
				2. உறையூர் மதுகண்டி சாத்தலர்	புறம். 225	14
				3. ஆலத்தூர் சிறார்	புறம். 44, 45, 47	3
46.	16.	நெடுங்கிளி (காரியாற்றித் தஞ்சிய நெடுங்கிளி)	1. கோலுர் சிறார்	1. கோலுர் சிறார்	புறம். 44, 45, 47	3
47.	17.	நெடுமுடிகிளி		1. சீத்த லைச்சாத்தலர்	மலி. 22, 205-215	
48.	18.	நெய்தலங்காளம் இளஞ் சேட்செவ்வி (சேரமான் பாழுலர் எறிந்த நெய்தலங்காளம் இளஞ் சேட்செவ்வி)		1. ஊர்பொதி பசுமி- குடையார்	புறம். 10, 203	2
49.	19	போரவைக் கோய் பெருநற்கிளி	1. மற்போர் வீரன் 2. புலவர் நக்கல் ஊயாரால் விரும்பரிப்பவன்	1. சாத்தந்தையார்	புறம். 80, 81, 82	
				2. பெருங்கோழி நாய்கள் மகன் நக்கல் ஊயார்	புறம். 83, 84, 85.	6
50.	20.	மகளை முறை செய்த மகிளவன்	1. தன் மகளைத் தேருந்த கொன்ற முறை செய்தவன்	1. இளங்கோவழகன்	சிலம்பு. 20, 53-55	
51.	21.	மாவளத்தார்	1. புலவராக விளங்கியவன்	1. தாமர்பகி கண்ணார்	புறம். 43	1

1	2	3	4	5	6	7
52.	22.	மககுந்தன்		1. இளங்கோவடிகள்	சிலம்பு. 6:5-10 அ.ந.உரை.	
53.	23.	முடித்தலைக் கோடுபெரு நற்றிணை	1. புவித்தோலால் ஐன மார்புக் கவசம் பூட்டவன்	1. உறையூர் ஏனிட்சேரி முடமோசியார்	புறம். 13	1
54.	24.	வேற்புறடக்கைடுபெரு விறற்கிணை	1. சேரமூடர் போரிட்டுக் கனத்திலேயே மாண்டவன்	1. கழாத்தலையார் 2. பரவார்	புறம். 62, 368 புறம். 63	3
பாண்டியர்						
55.	1.	அண்டர்மகன் குறவழுதியார்	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	
56.	2.	அறிவுடை நம்பி	1. புலவராக விளங்கியவன்	1. பிசிராந்தையார்	புறம். 184	1
57.	3.	சூரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்	1. புலவராக விளங்கியவன் 2. வடவாரியரை வென்றவன் 3. முறை தவறியமையால் அரசுகட்டிலில் குஞ்சியவன்	1. இளங்கோவடிகள்	சிலம்பு. 20 (வழக்குரை காதை) 23:14-18 23:31-34 25:95-99	
58.	4.	இவ்வந்திகைடு பின்னி சஞ்சிய நன்மாறன்		1. மதுரைக் கனக- காயலார் மகலார் நக்கிரர் 2. மதுரை மருதன் இளநாகலார் 3. காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணலார் 4. வடம வண்ணக்கல் பேரிசாத்தலார் 5. ஆலர் மலையிழார்	புறம். 56 புறம். 55 புறம். 57 புறம். 198 புறம். 196	5

1	2	3	4	5	6	7
59.	5.	ஒலியைத் தந்த முதல் பாண்டியன்	1. புலவராக விளங்கியவன் 2. புலமை நலம் வாய்ந்த பெருங்கோப்பெயர். இம்மனைவியாகப் பெற்றவன்.			
60.	6.	கடவுள் மாய்ந்த இனம்பெருவழி	1. புலவராக விளங்கியவன்.			
61.	7.	கருங்கை ஒலிவாசி பெரும்பெயர் வழுதி		1. இரும்பிடரித் தலையாசி	புறம். 3	1
62.	8.	காணப்பேர் எயில்கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி	1. புலவராக விளங்கியவன் 2. அகநாள் நிறைத் தொகுப்பித்தவன் 3. சேர. சோழாடல் ஒற்றமையுடன் இருந்தவன்.	1. ஐயர் மலங்கிழார் 2. ஓளவையார்	புறம். 21 புறம். 367	2
63.	9.	கீரக்சாத்தன்		1. ஆயர் மலங்கிழார்	புறம். 178	1
64.	10.	குறவழுதியார்	1. புலவராக விளங்கியவன்			
65.	11.	கடகாரத்தித் தஞ்சிய மாறன் வழுதி	1. வடபுலத்தரசரை வென்றவன்	1. ஐயர் முடவனார் 2. மருதவிள நாகனார்	புறம். 51 புறம். 52	2
66.	12.	கித்திரமாடத்தித் தஞ்சிய நன்மாறன்		1. மதுரைக் கவவானிகன் கீத்த லைச்சாத்தனார்	புறம். 59	
67.	13.	தலையாலங்கானத்தித் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்	1. புலவராக விளங்கியவன் 2. இளவயதில் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றவன் 3. இருபெரு வேந்தரையும் ஐம்பெரும் வேவிரையும் தலையாலங்கானத்தில் வெற்றி கொண்டவன்	1. ஆலங்குடி வங்கனார் 2. ஆலம்பேரி சாத்தனார் 3. கல்லாடனார் 4. எருக்காட்டுர்த் தாயங்கனனார்	அகம். 106 அகம். 47, 175 அகம். 209, புறம். 23, 25 அகம். 149	

1	2	3	4	5	6	7
			4. புலவர் பலராக் பாராட்டப்பட்டவர்	5. இடைக்கறி நாட்டு நல்லாள் நத்தத்தலர்	சிறுபாண், 65	
			5. மாங்குடி மருதலர் தலைவராகக் கொண்ட புலவர் குழுவைப் போற்றிப் புரந்தவர்	6. நக்கீரர்	அகம், 36, 57 நற், 340 நற், 39	
				7. மருதவிளநாகலர்	அகம், 116	
				8. பரணர்	அகம், 296	
				9. மதுரைப் பேரால- வாயர்	அகம், 335	
				10. மதுரைத் தத்தல் கண்ணலர்	அகம், 137	
				11. உறையூர் முது கத்தலர்	நற், 298	
				12. வீற்றாற் ற வண்ணக்- கன் தத்தலர்	புறம், 76, 77, 78, 79	
				13. இடைக்கலூர் ஈ சிழார்	புறம், 24, 26, 372	
				14. மாங்குடி சிழார்	அகம், 46	
				15. அலங்குர் நல்லுல் லையார்	புறம், 18, 19	
				16. குடபுலவியலர்	நற், 387	
				17. பொதும்பித் சிழார் மகலர்	மதுரைக்காத்தி அகம், 338,	
				18. மாங்குடி மருதலர்	27, 342	
				19. மதுரைக் கணக்காயலர்	அகம், 231,	
				20. மதுரை சுழத்தல் புதல் தேவலர்	307	33
68.	14. நம்பி நெடுஞ்செழியன்			1. பேரெயில் முறவலார்	புறம், 239	1
69.	15. நல்வழுதி		1. புலவராக விளங்கியவர்			

1	2	3	4	5	6	7
70.	16.	நிலந்தருதிருவின் நெடியோர்	1. இவன் காலத்தில் தொல்- காப்பியம் அரங்கேற்றப் பட்டான். 2. இவனைப் பற்றிய கற்பனைச் செய்திகள் மிகுதி (சிலம்பு. 11:17-29)	1. நெட்டிமையார் 2. மாங்குடி மருதனார் 3. பனம்பாரனார் 4. நல்லரத்திரனார் 5. இளங்கோவடிகள்	புறம். 9:8-11 மதுரை. 60-61, 763 தொல். பாரிசம். 9 கல். 104:1-4 சிலம்பு. 11:19-22	
71.	17.	பல்யாகசாலை முத- குடியிற் பெருவழுதி	1. யாகமப் பல செய்தவன் 2. கொற்கையைச் சார்ந்த நற்கொற்றன் என்பாளுக்கு அவன் வேளின் நிகழ்த்திய ஐராள வேளிக்கொடியின் உரிமையாக்கியவன்.	1. காரி கிழார் 2. நெட்டிமையார் 3. நெடும்பல்வியத்தனார் 4. மாங்குடி மருதனார்	புறம். 6 புறம். 9, 12, 15 புறம். 64 மதுரை. 759	5
72.	18.	பொற்கைப் பாண்டியன்	1. தான் அறியாத செய்தி பிழைக்குத் தன் கையினைக் குறைத்த முறை செய்தவன்	1. இளங்கோவடிகள் 2. இளம்புரனன்	சிலம்பு. 23:42-53 தொல். களவு. 1 மே. உரை. பாட்டு	
73.	19.	மதிவாணன்	1. புலவராக விளங்கியவன் 2. மதிவாணன் நாடக நாடக இயற்றியவன்.	1. அடியாரிக்கு நல்லார்	சிலம்பு. உரைப் பாரிசம்	
74.	20.	மாலைமாறன்	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	
75.	21.	மாறன் வழுதி	1. புலவராக விளங்கியவன்	---	---	
76.	22.	முடத்திருமாறன்	1. புலவராக விளங்கியவன் 2. இடைச்சங்கத்தில் இறந்தியைக் கல்லு கடைச்சங்கத்தைத் தோற்றவித்தவன்.	1. அடியாரிக்கு நல்லார் 2. இறைபுலர் களவியல் உரைகாரர்	---	
77.	23.	வெள்ளியம்பலத்தத் தஞ்சிய பெருவழுதி	1. சோழமுடர் நட்புப் புண்டிருந்தவன்	1. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தக் காரிக்கண்ணனார்	புறம். 58	1
78.	24.	வெற்றிலேற் செழியன்	1. பொற்கொல்லார் சூரியவரைக் கொன்ற களவேளின் செய்தவன்	இளங்கோவடிகள்	சிலம்பு 27:127- 140 " உரைபெறுகட்டுறை	

அ. * கிடைப்பதிகாரம், மனிமேகலை, பத்திரப்பாட்டு ஆகிய நூல்களின் பாடல் அடிகள் மொத்த எண்ணிக்கையில் சேர்த்துப் படவிலை. தொகை நூல்களின் பாடல்கள் மட்டுமே எண்ணிக்கையிடப்பட்டுள்ளன.

ஆ. இவ் அட்டவணை மூலம் பெறுபவை.

வேந்தர்

புலவர்-புலவர்

1. சேரர் (30)	31
2. சோழர் (24)	38
3. பாண்டியர் (24)	39
4. குவேந்தர் (78)	84

5. புலவராக விளங்கிய வேந்தரைப் புலவர்கள் (பெரும்பாலும்) பாடாதிருப்பது கிந்தனைக்குரியது.

6. சங்க இலக்கியங்கள் வழி மிகுதியான சேரவேந்தரை (30) அறிய முடிகிறது.

7. மிகுதியான புலவர்களால் பாடப்பட்டவர்களுள் பாண்டியர் (39) முதலிடமும், சோழர் (38) இரண்டாமிடமும் சேரர் (31) மூன்றாமிடமும் பெறுகின்றனர்.

8. மிகுதியான புலவர்களால் பாடப்பட்ட வேந்தரை பாண்டியர் தலையாலக்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் விளங்குகிறார்.

அட்டவணை - 7

சங்க காலப் பேரரசுக் கருவிகள்

1. வேல், வான், வில் ஆகியனவே மிகுதியாக வேந்தராலும், வீரராலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் ஈட்டி பற்றிய குறிப்பு (பரி.5:66) ஓரிடத்தில்தான் இடம் பெறுகின்றது. எனவே வேல், வான், வில் மட்டும் அட்டவணைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

2. இக்கருவிகள் பயன்படுத்தலையில் உரைக்கப்பட்ட இடங்கள் சிறப்பு என்றும், உவமையாக உரைக்கப்பட்ட இடங்கள் பொது என்றும் பிரித்த அறியப் பெற்றிருக்கின்றன.

3. தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு ஆகிய பத்தொன்பது ஸ்லோகங்களை இக்கருவிகளின் ஆரம்ப அறியப் பெற்றிருக்கின்றன.

வேல்-179

சிறப்பு-172

தொல். 3.71:1, 75:7, 77:12, 87:7, 628:1.

புறம். 15:13, 19:4, 21:13, 25:9, 35:9, 21, 37:5, 41:2, 42:4, 57:8, 58:29, 63:9, 88:3, 95:9, 97:4, 98:10, 99:6, 100:1, 103:8, 111:2, 115:4, 116:16, 118:4, 125:14, 130:7, 141:7, 150:7, 157:6, 158:28, 159:25, 163:9, 168:14, 169:8, 170:8, 171:7, 172:9, 175:5, 179:12, 180:13, 186:4, 198:10, 200:6, 201:18, 202:17, 225:5, 235:7, 15, 237:14, 242:5, 249:6, 261:16, 274:3, 279:8, 283:8, 285:2, 11, 287:4, 288:6, 290:8, 295:22, 297:9, 301:16, 302:9,

308:6, 309:7, 312:3, 314:2, 317:1,
323:5, 325:13, 332:1, 2, 336:5, 337:17,
342:4, 345:17, 347:4, 349:1, 350:9,
369:13, 396:12, 397:25.

அகம். க.வா.6, 7:12, 27:15, 35:4, 45:16,
59:10, 60:12, 62:12, 113:15, 119:13,
123:9, 152:10, 175:12, 177:13, 186:14,
209:14, 214:6, 221:5, 252:5, 259:1,
298:11, 308:8, 326:8, 12, 362:7,
369:18, 373:15, 392:21.

பதிற். 45:21, 46:11, 51:23, 61:16, 69:6,
70:3, 75:2, 55:4, 86:3, 87:5, 88:5,
89:9, 90:20.

நற். 10:8, 18:4, 170:8, 177:5, 270:9, 305:9.

குற. க.வா.4, 11:6, 15:5, 80:5, 283:5,
312:2, 378:4, 390:4.

ஐங். 60:4, 78:1, 364:4, 379:4, 382:1,
391:5, 393:5, 399:3, 400:5, 426:1,
444:4, 482:2.

பரி. 5:7, 9:70, 9:102, 21:9, 66.

கனி. 10:23, 49:20, 147:6.

மருகு. 46. பொருந். 129, 231. சிறு.94, 102, 247.

பெரும். வெண்பா. 2:2. மதுரை.690.

பட்டின. 300. மலை. 319.

பொது-7

புறம். 35:9. கனி.57:10, 83:30, 84:30,
120:17, நற்.86:2, 334:7.

வாள். 119

கிறிபு. 83

தொல். 3. 63:15, 17, 69:1, 11, 72:11, 17.

புறம். 4:1, 16:11, 19:12, 21:13, 26:15, 56:21, 60:10, 65:11, 74:2, 91:1, 93:11, 97:1, 98:12, 109:13, 161:31, 165:12, 167:3, 177:1, 179:6, 180:5, 181:6, 200:14, 209:12, 259:7, 269:12, 270:13, 278:6, 284:7, 292:3, 312:5, 323:5, 330:2, 337:3, 342:14, 368:13, 371:16, 373:5, 377:18, 378:2, 393:24, 394:31, 397:21.

அகம். 24:16, 115:7, 144:15, 188:6, 199:21, 213:21, 227:13, 266:11, 309:1, 338:17.

பதிற். 55:20, 56:4, 61:14, 63:11, 69:5, 76:2, 80:8, 90:6, 11.

நற். 170:7. குற. 393:6. பரி. 5:65, 9:57, 10:109, 11:50, 22:1.

கவி. 31:14, 46:7, 85:8, 104:49.

பெரும். 453. மதுரை. 53, 222, 773, நெடு. 172.

பட்டின. 226.

பொது. 36

புறம். 3:13, 49:3, 131:2, 224:15, 230:5, 246:4, 316:6, 369:4, 370:16, 372:3, 379:3.

அகம். 72:16, 96:16, 220:5, 335:16.

கவி. 36:23, 86:3, 105:45, 119:11.

ஐம். 206:3, 498:2. குற. 44:2, 157:4, 245:3, 258:6, நற். 195:6, 390:1, 397:1.

முருகு. 81. சிறு. 121. பெரும். 71. 471. முத்தலை. 46
மதகரை. 434. நெடு. 182. மலை. 369.

வித். 102

சிறுபு. 73

தொகை. 31:628:1.

புறம். 23:5, 39:15, 43:9, 150:7, 152:6, 158:5,
170:4, 257:4, 258:5, 259:3, 261:11,
263:7, 322:4, 324:6, 331:2, 369:8,
371:14.

அகம். 31:7, 13, 44:9, 53:10, 79:14, 84:1,
107:17, 175:16, 192:4, 209:13, 226:7,
231:5, 309:1, 319:3, 372:10, 388:15,
396:17.

பதிற். 15:12, 30:9, 45:3, 50:8, 58:10, 70:5,
71:15, பதிசம் 2:4, 5:9.

குறு. 274:3, 333:1, 335:6, 385:2.

நற். 75:6, 92:8, 100:8, 164:6, 198:10,
336:4, ஐங். 363:1, 373:5.

கவி. 15:1, 50:7, 137:11. பரி. 11:9.

முருகு. 194, 260. சிறு. 48. பெரும். 74, 82, 129.

முத்தலை. 39, 42. மதகரை. 142, 728. குறிஞ்சி. 124.

பட்டின. 266. மலை. 226.

பொரு. 36

புறம். 20:10, 55:1, 361:15, 386:13.

அகம். 69:15, 82:11, 96:2, 97:6, 101:7, 120:12,
127:5, 15, 152:15, 157:5, 159:5, 169:9,
179:7, 281:5, 282:2.
குற. 100:5, 275:6. ஐங். 363:2, 390:3.
பரி. 2:28, 5:24. கலி. 7:6, 38:1, 104:3, 131:12.
நற். 6:9. பொருந். 26. பெரும். 139, 292.
நெடு. 109. மலை. 63, 442.

அம்பு. 54

அம்பு. 51

புறம். 3:21, 4:5, 9:5, 19:9, 20:16, 23:5, 63:1,
98:14, 152:7, 168:16, 181:5, 235:7,
260:24, 287:3, 310:6, 325:5, 373:17.
அகம். 13:10, 67:5, 69:16, 82:11, 105:13, 109:7,
131:6, 182:4, 186:15, 215:10, 269:10,
282:2, 309:3, 336:20, 375:3.
கலி. 6:3, 7:10. பரி. 5:25. பதிற். 19:9, 20:20,
22:29, 24:13, 33:8, 42:5, 45:2, 53:7,
80:11. குற. 1:2. நற். 48:7, 198:10,
265:3. மலை. 421. குறிஞ்சி. 124. மதுரை. 67.

பொது. 3

அகம். 388:24. கலி. 147:47. பரி. 16:28.

அறிபுப்புட்ட உண்மைகள்:

1. வேல் (179) முதன்மை நிலையிலும், வீல் (163: வீல். 109, அம்பு 54) இரண்டாம் நிலையிலும், வாரி (119) மூன்றாம் நிலையிலும் ஆகுமை பெற்றிருக்கின்றன.

2. போரோடு தொடர்புடைய நிலைமில் (சிறப்பு) வேல் 179 இடங்களிலும், வில்லம்பு 124 இடங்களிலும், வாரி 84 இடங்களிலும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

3. அருகிலிருந்து போருடற்றம் வாங்கிச் செல்லும்படி இருந்து எறிந்து தாக்கும் வேல், வில் ஆகிய இரண்டும் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தப் பெற்றிருக்கின்றன கருத்திற்குரியன.

4. வேல், 96 விழுக்காடு போரோடு தொடர்பும் மிக்க குறையும் முதலிலும் பெற்றது திகழ்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

சுனா த பட்டியல்

குணநூற் பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

- ... அகநானூறு - கவிற்றியானை நிறை, கழகம், சென்னை, 1970.
- ... அகநானூறு - மணிமிடை பவளம், நித்திலக் கோவை, கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1974.
- ... அங்குறுநூறு, கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1972.
- ... புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, மூலமும் சாமுண்டி தேவநாயகரீயற்றிய உரையும், சாமிநாதையர், உ.வே. (பதி.), கபீர் அச்சுக்கடம், சென்னை, ஒன்பதாம் பதிப்பு, 1963.
- ... கடுகங்கடிகை மாமூலம், கழகம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1973.
- ... கவிஞ்சுந்தரப்பரவி, கவினைய நாயுடு, ஆ.வி. (உரை.), மீ பாரதி அச்சகம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1955.
- ... கவித்தொகை, கழகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1978.
- ... கவித்தொகை, நச்சிராக்கியியர் (உரை.), கழகம், சென்னை, 1938.
- ... களவியல் என்ற இறையனார் அகப்பொருள், நக்கீரனார் (உரை.), கழகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1958.
- ... காத்தி யேலாதி கோவை, கழகம், சென்னை, ஒன்பதாம் பதிப்பு, 1974.

- ... குடிநீர்தொகை, கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1972.
- ... குடிநீர்தொகை; சாமிநாதையர், உ.வே. (பதி.), கபீர் அச்சுக்கடம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1955.
- ... தீவப்பதிகாரம் மூலம், உரையும், வேங்கடசாமி நாட்டார், ந.மு. (உரை.), கழகம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1953.
- ... தீவப்பதிகாரம் (ம்) மூலமும் அரும்பதவுரையும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும், சாமிநாதையர், உ.வே. (பதி.), கபீர் அச்சுக்கடம், சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1960.
- ... தமிழ் விருது, சாமிநாதையர், உ.வே. (பதி.), கபீர் அச்சுக்கடம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1966.
- ... திருக்குறள், பரிமேலழகருரை, கழகம், சென்னை, பதினாறாம் பதிப்பு, 1976.
- ... தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், இளம்புரணம், கழகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1956.
- ... தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் அகத்தினையியல், புறத்தினையியல், நச்சினர்க்கினியர் (உரை.), கழகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1955.
- ... தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், (கனவியல், கற்பியல், பொருளியல்), நச்சினர்க்கினியர் (உரை.), கழகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1958.
- ... தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், (6 முதல் 9 இயல்கள்), பேராசிரியர் (உரை.), கழகம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1975.

- ... நற்றிணை நானூறு, கழகம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1976.
- ... நாலேந்திணை இன்னிலை கைந்திலை, கழகம், சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 1976.
- ... நானூற்புது, கழகம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1976.
- ... பத்துப்பாட்டு, உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, கேசரி அச்சுக்கடம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1931.
- ... பதிற்றுப்பத்து, மூலமும் விளக்க உரையும், குரைசாமிப் பிள்ளை, ஒளவை ச. (உரை.), கழகம், சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 1973.
- ... பதிற்றுப்பத்து மூலமும் பழைய உரையும், சாமிநாதையர், உ.வே. (பதி.), லிபர்டி அச்சுக்கடம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1941.
- ... புரிபாடல், கழகம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1975.
- ... புழமொழி நானூறு, கழகம், சென்னை, ஆறாம் பதிப்பு, 1974.
- ... புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும், சாமிநாதையர், உ.வே. (பதி.), உ.வே. சாமிநாதையர் தூல் நிலையம், சென்னை, ஏழாம் பதிப்பு, 1971.
- ... புறநானூறு, குரைசாமிப் பிள்ளை, ஒளவை ச. (உரை.), கழகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1973.
- ... முனிமேகலை, சோமசுந்தரனார், பொ.வே. (உரை.), கழகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1975.

தலைநூல்கள்

அப்பாத்துரை, கா.,

குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல்கொண்ட தென்னாடு,
கழகம், சென்னை, மஃபதிப்பு (மூன்றாம் பதிப்பு),
1961.

-----,

தென்னாட்டுப் போர்க்களங்கள், அலமேலா நிலையம்,
சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1971.

அறவாணன், கி.ப.,

அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், தொல்காப்பிய
அகத்திணை, புறத்திணை இயல் உரை வேறுபாடுகள் -
ஒரு திறமையு, பாரி நிலையம், சென்னை, 1978.

இராகவரீயங்கார், மு.,

வேளிர் வரலாறு, வள்ளுவர் பன்னை, சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு, 1964.

இராகவன், அ.,

கோ நகர் கொற்றகை, கலையாற் பதிப்பகம்,
பாளையங்கோட்டை, 1971.

இராகவையங்கார், மு.,

சேரவேந்தர் செய்யுட்கோவை (முதற்செழுதி),
திருவாங்கூர்ச் சரிவகலாசாலைத்தமிழ்ப் பதிப்புத்
தொடர் - க, திருவனந்தபுரம், 1947.

-----,

சூராய்ச்சித் தொகுதி, பாரி நிலையம், சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1964.

-----,

சேரன் - செங்குட்டுவன், வள்ளுவர் பன்னை,
சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1964.

-----,

கட்டுரை மணிகள், கலையாற் பதிப்பகம், நாகர்-
கோவில், மூன்றாம் பதிப்பு, 1974.

இராகவையங்கார், மு.,

தமிழ் வரலாறு, அன்னமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அன்னமலைநகர், மூன்றாம் பதிப்பு, 1979.

இராசமாணிக்கசுரர், மா.,

சோழர் வரலாறு மூன்று பாகங்கள், எடுக்கேட்குளல்
பப்ளிஷிங் கம்பெனி, சென்னை, இரண்டாம்
பதிப்பு, 1959.

-----,

தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு, பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1963.

- இராசமாணிக்கஞர், மா., பத்திரப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, சென்னை பல்கலைக்-
கழகம், சென்னை, 1970|.
- இராமச்சந்திரன் செட்டியார், கோ.ம., கொங்கு நாட்டு வரலாறு, (முதற்பாகம்),
தவத்திரு சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்ச் கல்லாசி,
கோவை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1972|.
- இராமச்சந்திரன், கோ., தமிழரும், தமிழும், வளவன் இலக்கியப் பன்னி,
சென்னை, 1974|.
- இராமச்சந்திரன், சி.ந., சங்ககால வரலாறு, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல்
நிறுவனம், சென்னை, 1977|.
- இராமநாதன் செட்டியார், வெ.பி.கரு., சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வு, அங்குமலைப் பல்கலைக்-
கழகம், அங்குமலைநகர், 1964|.
- இராமன், கே.வி., பாண்டியர் வரலாறு, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல்
நிறுவனம், சென்னை, 1977|.
- , தொல்வியல் ஆய்வுகள், சேகர் பதிப்பகம்,
சென்னை, (ஆங்கு இலிவே)|.
- இராமையா பின்ன, நா., காவிரி காவலர், முருகன் வெளியீட்டகம், மதுரை,
மூன்றாம் பதிப்பு, 1956|.
- கணபதி, அன்பு., பாவலரும் காவலரும், அன்பு மனை, சென்னை,
இரண்டாம் பதிப்பு, 1953|.
- கதிரேசன் செட்டியார், மு., மணிமலர்த் திரட்டு, தமிழ் நிலையம், புதுக்கோட்டை,
மூன்றாம் பதிப்பு, 1969|.
- கந்தையா பின்ன, ந.சி., தமிழர் சரித்திரம், ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக்
கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1950|.
- , வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட பழந்தமிழர்,
புரொகிரெசசிவ் அச்சகம், மூன்றாம் பதிப்பு, 1957|.
- , தமிழகம், கழகம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு,
1972|.

கனகசபை, வி.,

ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுக்கு முற்பட்ட தமிழகம், அப்பாத்தாரை, கா. (மொ.பெ.), கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1973.

கனகராஜையர், நா.,

பாண்டிய மன்னர், இ.மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன், மதுரை, 1930.

-----,

சோழ மன்னர் இரண்டாம் பாகம், இ.மா. கோபால கிருஷ்ணக் கோன், மதுரை, 1931.

கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார், எஸ்.,

சேரன் வத்தி, எடுகோட்குள் பட்டினத்தில் கம்பெனி, சென்னை, 1946.

குஞ்சு பிள்ளை, இளங்குளம்,

பண்டைய சேரனம், தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1970.

குருசாமி, ம.ரா.போ.,

சங்ககாலம், ஒரு அச்சகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1974.

கேசவன், கோ.,

மன்னும் மனித உறவுகளும், சென்னை, புகி உறவு, சென்னை, 1979.

கைலாசபதி, கி.,

பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், மக்கள் வெளியீடு, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1978.

கோவிந்தராசாரி, சி.,

தமிழக வரலாற்றுச் செய்திகள், சாந்தி நிலகம், சென்னை, 1962.

கோவிந்தராசன், சி.,

சோழ மன்னர் வரலாறு, செம்பியன் ஆன்சாம்பில் பட்டினத்தில், திருச்சிராப்பள்ளி, இரண்டாம் பதிப்பு, 1971.

கோவிந்தன், கா.,

சங்ககால அரசர் வரிசை, க. சேரர், கழகம், சென்னை, 1954.

-----,

சங்ககால அரசர் வரிசை உ. சோழர், கழகம், சென்னை, 1954.

-----,

சங்ககால அரசர் வரிசை ந. பாண்டியர், கழகம், சென்னை, 1954.

...

கௌடலீயம் பொருளுதல், (முதற்பகுதி),
கதிரேசச் செட்டியார், மு. & பி. மீ.
இராமானுஜாச்சாரி (மொ.பெ.), அன்மூல லேப்
பல்க லேக்கழகம், அன்மூல லேநகர், 1979.

சதாசிவ பண்டாரத்தார்,
டி.வி.,

பாண்டியர் வரலாறு, கழகம், சென்னை, ஒளிபதாம்
பதிப்பு, 1977.

சாமிநாதையர், உ.வே.,

சங்கத்தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், கபீர் அச்சகம்,
சென்னை, மறுபதிப்பு (மூன்றாம் பதிப்பு), 1957.

சிதம்பரமூர், அ.,

சேரர் வரலாறு, கழகம், சென்னை, மூன்றாம்
பதிப்பு, 1972.

சிதம்பரமூர், சாமி.,

தொல்காப்பியத் தமிழர், இலக்கிய நிலையம்,
சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1963.

-----,

சங்கப் புலவர் சிம்மார்க்கம், இலக்கிய நிலையம்,
சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1965.

-----,

பட்டினப்பாலை - ஆராய்ச்சி உரை, இலக்கிய
நிலையம், சென்னை, 1967.

-----,

பழந்தமிழர் அரசியல், இலக்கிய நிலையம்,
சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1973.

-----,

பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும், இலக்கிய
நிலையம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1974.

சுந்தர மகாவீரம், பொ.,

புறத்திணை விருந்து, சேகர் பதிப்பகம், சென்னை,
1977.

சுப்பிரமணிய பிள்ளை, ஜி.,

தமிழர் உரிமை, மணிவாசகர் நூலகம், சிதம்பரம்,
ஐந்தாம் பதிப்பு, 1976.

சுப்பிரமணியாச்சாரியார்,
வெ.ச.,

கனிகாலர் மூவர், ஒளவை நூலகம், சென்னை,
1958.

செகதீசன், ந.,	கவி பாடின காவலர், பாலரவி கம்பனியார், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1971.
செந்திரமூர்த்தி,	சேரர் இலக்கியச் செல்வம், வானதி பதிப்பகம், சென்னை, 1961.
செயராமன், நா.,	சங்க இலக்கியத்தில் பாடாற்றின, மீட்டி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1975.
சேதுப்பிள்ளை, நா.பி.,	தமிழர் வீரம், பழுவியப்பா பிரதர்ஸ், திருச்சிராப்பள்ளி, நான்காம் பதிப்பு, 1954.
சோமசுந்தர பாரதியார், ச.,	பழந்தமிழ் நூல், மலர் நிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1958.
திருகடசந்தரம், பொ.,	சங்ககால வீரம், ஸ்ரீ பாபுஜி பதிப்பகம், சென்னை, 1966.
துரை அரங்கசாமி, மொ.அ.,	சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், (இலக்கியச் சிறப்புப் பெயர்களும், குடி பற்றிய சிறப்புப் பெயர்களும்), பாரி நிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1980.
துரைசாமிப் பிள்ளை, ஒளவை. ச.,	பண்டைநாளைச் சேரமன்னர் வரலாறு, திருவள்ளூர் பதிப்பகம், னா த்துக்குடி, நான்காம் பதிப்பு, 1968.
தேவநேயர், ஞா.,	பழந்தமிழாட்சி, கழகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1972.
நீலகண்ட சாஸ்திரி, கே.ஏ. (பதி.),	தென்னிந்தியாவைப் பற்றி வெளிநாட்டினர் குறிப்புகள், பெருமான் முதனியார், மு.ரா. (மொ.பெ.), தமிழ்நாட்டுப் பாடல்கள் நிறுவனம், சென்னை, 1976.
பாலசுப்பிரமணியன், சி.,	மூருகன் காட்சி, நறுமலர்ப் பதிப்பகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1972.
-----,	இலக்கிய ஆணிகள், பாரி நிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1977.

- பாலசுப்பிரமணியன், சி., தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, நாமலர்ப் பதிப்பகம், சென்னை, பதினாறாம் பதிப்பு, 1978|.
- , நெஞ்சின் நினைவுகள், நாமலர்ப் பதிப்பகம், சென்னை, 1980|.
- பாலசுப்பிரமணியன், மா., சோழர்களின் ஆரத்யல் கலாசார வரலாறு (பாகம் 1), தமிழ்நாட்டுப் பாடல்கள் நிறுவனம், சென்னை, 1978|.
- பாலசாமி, நா., தமிழக வேந்தர், எ.டி.என். நாகலிங்கம் & கம்பெனி, மதுரை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1959|.
- பிரினை, கே.கே., தென் இந்திய வரலாறு (முதற்பகுதி), பழனியம்பா பிரதர்ஸ், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1969|.
- மணிகள முருகேசன், ந.க., தமிழக ஆட்சிமுறை, கடல் பப்ளிஷர்ஸ், மதுரை, 1979|.
- முருகரத்தனம், தி. (பதி.), வள்ளுவர் வகுத்த ஆரத்யல் (கருத்தரங்கிக் கட்டுரைகள்), மதுரைப் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, 1974|.
- ராம அய்யர், ஆர்., ஆசோகஸ்தூப சாசனங்கள், காகிதன் அச்சகம், சென்னை, 1925|.
- ராமலிங்கசுந்தரன், எஸ்., தமிழர் ஆரத்யல், திலகம் பதிப்பகம், மதுரை, 1956|.
- வரதராசன், மு., ஓவச்செய்தி, பாரி நிலையம், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1963|.
- , புலவர் கண்ணீர், பாரி நிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1963|.
- , தமிழ் நெஞ்சம், பாரி நிலையம், சென்னை, பத்தாம் பதிப்பு, 1973|.
- , தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சாகித்திய அக்காடெமி, புது தில்லி, நான்காம் பதிப்பு, 1980|.

- விசுவநாதம், சி.ஆ.பெ., தமிழின் சிறப்பு, பாரி நிலையம், சென்னை, 1969.
வியாசர், மகாபாரதம், (முதற்பாகம்), நடராஜன், அ.லெ. (மொ.பெ.), அருள பப்ளிகேஷன், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1977.
- , மகாபாரதம், (இரண்டாம் பகுதி), நடராஜன், அ.லெ. (மொ.பெ.), அருள பப்ளிகேஷன், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1977.
- , மகாபாரதம், (மூன்றாம் பகுதி), நடராஜன், அ.லெ. (மொ.பெ.), அருள பப்ளிகேஷன், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1977.
- , மகாபாரதம், (நான்காம் பகுதி), நடராஜன், அ.லெ. (மொ.பெ.), அருள பப்ளிகேஷன், சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1977.
- விநாயகராயர், மகாபாரதம், (மூன்றாவது உத்தியோக பருவம்), கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியார், என்.மு. (உரை.), குவை பப்ளிகேஷன், சென்னை, எட்டாம் பதிப்பு, 1976.
- வித்தியாசநாதன், ச., தமிழர் சாஹித்யம், (சங்ககாலம்), பாரி புத்தகப் பன்னை, சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1971.
- வேங்கடசாமி, மயிலை, சி., பழங்காலத் தமிழர் வாழ்விடம், நியூ செஞ்சரி புக் உறவு பிளரவேட் லிட்., சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1978.
- , கொங்குநாட்டு வரலாறு (பழங்காலம் - சி.பி. 250 வரையில்), நியூ செஞ்சரி புக் உறவு பிளரவேட் லிமிடெட், சென்னை, 1974.
- வேங்கடசாமி ரெட்டியார், சி. (பதி.), நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தம், திருவேங்கடத்தான் திருமன்றம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1981.
- ..., புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள் (பேராசிரியர் பன்னிருவர் சொற்பொழிவுகள்), கழகம், சென்னை, மறுபதிப்பு (மூன்றாம் பதிப்பு), 1966.

நிகண்டுகள்

ஆறுமுக நாவலர், (பதி.)

சூடாமணி நிகண்டு மூலமும் உரையும், ஆறுமுக நாவலர் வி. அச்சகம், சென்னை, 13ஆம் பதிப்பு, 1966.

இராமசாமிப் புலவர், சு.அ.,

தொகையகராதி, கழகம், சென்னை, 1969.

காங்கேயர்,

உரிச்சொல் நிகண்டு, கழகம், சென்னை, 1971.

சங்கமம் பிள்ளை, மு.(பதி.),

பாரதிதீபம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1980.

சொக்கலிங்கம், வி.

ஆரிய நிகண்டு, தஞ்சை சரசுவதி மகால் வெளியீடு, தஞ்சை, 1975.

(பதி.),

வையாபுரிப் பிள்ளை, எஸ்.

கயாதரம், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1939.

(பதி.),

...

சேந்தன் தீவாகரம், கழகம், சென்னை, 1958.

...

பிங்கல நிகண்டு, கழகம், சென்னை, 1968.

- Arakiaswami, M.,** The Classical Age of the Tamils, University of Madras, Madras, Second Edition, 1972.
- Balasubramaniam, C.,** The Status of Women in Tamilnadu during the Sangam Age, University of Madras, Madras, 1976.
- , A Study of the Literature of the Cera Country (Upto 11th Century A.D.), University of Madras, Madras, 1980.
- Hecart, A.M.,** Kings and Councillors, The University of Chicago Press, London, Second Edition, 1970.
- Kailasapathy, K.,** Tamil Heroic Poetry, The Clarendon Press, Oxford, 1968.
- Krishnaswami Aiyangar, S.,** Evolution of Hindu Administrative Institutions in South India, University of Madras, Madras, First Edition, 1931.
- Mahalingam, T.V.,** South Indian Polity, University of Madras, Madras, Second Edition (Revised), 1967.
- Mangalamurugesan, N.K.,** Sangam Age, Theadral Pathippakam, Madras, First Edition, 1982.
- Nagaswamy, R.,** Seminar on Hero-Stones, The State Department of Archaeology, Government of Tamilnadu, Madras, 1974.
- Nilakanta Sastri, K.A.,** The Pandyan Kingdom, From the Earliest Times to the Sixteenth century, Luzac & Co. London, 1929.
- , Studies in Cera History and Administration, University of Madras, Madras, 1932.
- , The Celas, University of Madras, Madras, Third Edition, 1975.
- Parker, H.,** Ancient Ceylon, Asian Educational Services, New Delhi, 1981.
- Pope, G.U.,** Tamil Heroic Poems, Kazhagam, Madras, 1973.

DIGITISED

PhD. 1953

சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்

(77)

பிளச். டி. பட்டப்பேற்றிற்காகச்
சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு

அரங்க. இராமலிங்கம்

ஆய்வாளர்

தமிழ் மொழித்துறை
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்
சென்னை 600 005

ஆகஸ்டு 1982

முடிவுரை

முடிவுரை

'சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்' என்றும் இந்த ஆய்வு, சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படும் வேந்தரைப் பற்றிய செய்திகளை 1. வேந்தர், 2. வேந்தரும் புலவரும், 3. புலவராக விளங்கிய வேந்தர், 4. வேந்தரும் போரும், 5. வேந்தரும் ஆட்சியும் என்றும் ஐந்து இயல்களில் முழுமையாக ஆராய்ந்து காண்கிறது. ஒவ்வொரு இயலின் இறுதியிலும் அந்தந்த இயலில் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மைகள் தொகுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.

இந்த ஆய்வின் பயனாகப் பெற்ற உண்மைகளுள் குறிப்பிடத்தக்கன வருமாறு:

சேர, சோழ, பாண்டிய மரபினரை மட்டுமே வேந்தர் என்றும் சொல்லால் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. நாடாள்வோரைக் குறிக்கும் சொற்களுள் 'வேந்தன்' என்றும் சொல்லே மிகுதியும் ஆட்சி பெற்றுள்ளது.

ஐவேந்தரின் தோற்றம் மிகத் தொன்மையானது. சேர, சோழ, பாண்டியர் என்ற வைப்புமுறை எப்பொழுது தோன்றியது என வரையறுத்துரைக்க முடியாத அளவிற்குப் பழமையானதாக உள்ளது. ஆயினும் பாண்டியரின் தொன்மை பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன.

சோழ வேந்தர் பல்வேறு பிரிவினராய்ப் பிரிந்திருந்து போருட்நின்றனர். இந்திலே சேரரிடமும், பாண்டியரிடமும் இல்லை.

தமிழ் வளர்த்த பெருமைக்குரியவராகப் பாண்டியர் திகழ்ந்தனர். ஆயினும் ஐவேந்தரையும் தமிழோடு சார்த்திப் புகழ்ந்துரைப்பர் புலவர்.

ஐவேந்தரைப் பற்றிப் பாடியவர்களும் ஐவேந்தர் பாடல்களைத் தொகுத்தவர்களும் ஐவேந்தரை ஒப்பக் கருதிப் போற்றியுள்ளனர்.

வேந்தர் புலவர் தொடர்பு உணர்ச்சியொத்ததாய் அமைந்திருந்தது. புலவர் வேந்தரின் அவையிற் அமைச்சராக அமர்ந்து அறம் உரைத்தும், போருக்கு உட்கொண்ட மறம் உணர்த்தியும் நெஞ்சறி சுவைவராக விளங்கினார். பரிசில் வாழ்க்கையினராயினும் வேந்தரிடம் தவறு கண்டவிடத்த இடித்துரைத்துத் திருத்தம் அஞ்சாமையுடையவராயும் திகழ்ந்தனர்.

வேந்தர் பலர் புலமையாளராகப் பொலிந்தனர். புலவராக விளங்கிய வேந்தர் மிகுதியாக அகப்பொருள் பற்றியே பாடியுள்ளார். புலமை பெற்ற இப்புரவலர் புலவரால் பாராட்டப் பெற்றமை குறைவு.

முவேந்தர் அரசோச்சிய காலம் வீரவழியைச் சார்ந்ததன்று. வீரவழி இவர்தம் காலத்திற்கு முற்பட்டது.

படைக்கருவிகளில் வேலே முதன்மையாகவும், மிகுதியாகவும் பயன்படுத்தப்பெற்றது.

மறவரேயன்றி மகளிரும் மறப்பணிபுடன் திகழ்ந்தனர். கணவன் இறந்த பின்னர்க் கைம்மை நோன்பு நோற்காமல் உட்கொண்ட ஏறி உயிர் சிறந்தனர். சில மகளிர் போர்க்களம் சென்று தம் கணவரை மாய்த்த வேலாலே தம்மையும் மாய்த்துக் கொண்டனர்.

வேந்தரின் பாசறையில் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும் வீரர் இருந்தனர்.

போரில் இருபடை மறவரும் மாய்ந்துவிடின், வேந்தர் இருவரும் போருடற்றி மாய்வார்.

வேந்தர் தமிழகத்திற்குள் போருடற்றியதோடல்லாமல் வடபுலப் போரையும் கடற்போரையும் மேற்கொண்டு வெற்றி பெற்றனர்.

வெற்றி பெற்ற வீரர் பகைவர் நாட்டின் ஊர்கள், நீர் நிலைகள், விளைநிலங்கள் ஆகியவற்றை அழித்து எரியூட்டுவர்; கொள்ளையிடுவர்.

வெற்றிபெற்ற வேந்தர், தம் வெற்றிக்குக் காரணமாயிருந்த வீரர்களுக்குப் பகைவரிடமிருந்த பெற்ற பொருள்களைத் தகுதியறிந்த வழங்குவர்.

போரில் இறந்த வேந்தருக்கும் வீரருக்கும் நடுகல் நாட்டப்பட்டு அதில் அவர்தம் பெயரும் புகழும் பொறிக்கப்பட்டன.

அரசுரிமை பரம்பரையாக வந்தது. மகவிர ஆட்சிபுரிதல் இல்லை. ஆன் வாரிசு இல்லாதபொழுது அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த வேறொருவன் ஆட்சிக்குரியவனானான். மருமக்கள் ஆட்சிபுரிமை பெறதல் இல்லை. அரசுரிமை, போருக்கு ஒரு காரணமாக இருந்தது. ஆட்சிப் பொறுப்பேற்பதற்கு வயது வரம்பு இல்லை.

நிலவரி, சுங்கவரி, வங்கவரி ஆகியன பெறப்பெற்றன. ஆனால் இவற்றின் அளவு, வழங்கிய முறை ஆகியன அறிய முடியவில்லை.

வேந்தரின் அகவாழ்வைவிட புறவாழ்வையே இலக்கியங்கள் மிகுதியும் எடுத்தெரக்கின்றன. அப்புறவாழ்வும் பெரும்பான்மை போரிலேயே கழிந்தது. போர் புரிதலும் புகழ் பெறதலும் வேந்தரின் நோக்கமாகும். தம்மை நாடி வந்தோரிடம் அன்பு காட்டலும் அறன்வழி நிற்பதும் வேந்தரின் பண்பு.

இந்த ஆய்வுப் பொருள் பற்றி மேலும் ஆராயப் பெற வேண்டுவன.

1. வேந்தரின் காலநிரல் ஆராய்ந்த காலகல் வேண்டும். சங்க இலக்கியப் புலவர்களின் வரலாற்றினைக் காலமுறைப்படி ஆராய்வதால் வேந்தரின் காலமுறை விளங்குதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படும்.

2. வேந்தரின் போர்முறைகளைக் கிரேக்க, உரோம, வட இந்திய அரசுகளின் போர் முறைகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து பழந்தமிழரின் போர் நெறியின் மேன்மையினைக் காணலாம்.

3. வேந்தர் புலவர் நட்பு குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும். அறிஞரைப் போற்றும் ஆட்சியாளரும், ஆட்சியாளருக்கு அறிவுரை நல்கித் திருத்தம் அறிஞரும் நாட்டின் இரு கண்கள். பழந்தமிழகத்தில் இவ்விருவரிடையே அமைந்திருந்த உறவின் உயர்வை உணர்ந்தறிந்து, பிறநாட்டு வேந்தரின் வரலாறுகளுடன் ஒப்பிட்டு உண்மை காணுதல் நிகழ்கால, வருங்கால ஆட்சித்துறைக்குப் பயன் நல்குவதாகும்.
